

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

Η απειλητική πορεία των έρημων

Η Εύρώπη θα μεταβληθῇ σὲ Σαχάρα;

«Ο θάνατος που απειλεί την Ευρωπαϊκή ήπειρο ἔρχεται ἀπὸ τὸ νότο κ' ὄχι ἀπὸ τὸ βορρά. Ἡ μεγάλη της ἐχθρά στάθηκε πάντοτε ἡ Ἀφρική, πού ἀπλώνει ὁλοένα καὶ πὶο πολὺ τοὺς πλοκαμους της, σὰν ἓνα γιγαντιαῖο χταποδι, γιὰ νὰ τὴν ἀγκυλιάσῃ. Καὶ τὸ ἀγκυλιάσμα της θὰ εἶνε ὁ θάνατος».

Δὲν πρόκειται γιὰ ἓνα ἐφιαλτικὸ ὄνειρο, ἀλλὰ γιὰ μιὰ ἐπιστημονικὴ παρατήρησι, πού οφείλεται στὸ Γάλλο γεωλόγο δόκτορα Ἐτιέν ντε Ροντάλ. Στὰ ἴδια συμπεράσματα ἔχουν καταλήξῃ, ἄλλωστε καὶ πολλοὶ ἄλλοι ἐπιστήμονες Γάλλοι, Ἴταλοι, Ἰσπανοὶ καὶ Γερμανοί.

Κατὰ τὴ γνώμη τῶν ἐν λόγω ἐπιστημόνων, τὸ κεφάλι τοῦ γιγαντιαίου χταποδίου, πού ἀπειλεῖ τὴν Εὐρώπην ἀποτελοῦν οἱ τέσσερες μεγάλες ἕρημοι τῆς Ἀφρικανικῆς Ἠπείρου: Σαχάρα, Καλαχάρι, Νταμαραχάν καὶ Ναμακαλάντ. Οἱ πλόκαμοι τοῦ ἀπλώνονται πρὸς ἀνατολὰς καὶ σχηματίζουν τὴν Ἀραβικὴν Ἐρήμω. Πρὸς δυσμὰς συναντοῦν τὸ «ὕψος τοῦ Ἰσπανοῦ» καὶ τὸ «τεῖχος» τῆς Μεσογείου δὲν φαίνεται ἀνυπερβλήτο. Οἱ Ἰσπανοὶ ἐπιστήμονες, ἄλλωστε, ἐπιμείναν κατὰ τίς τελευταῖες ἑκατονταετηρίδες μιὰ ἐπέκτασι τῶν ἐρημῶν στὶς νοτιοανατολικὰς περιοχὰς τῆς Ἰβηρικῆς χερσονήσου. Παρόμοιες παρατηρήσεις ἔγιναν ἀπὸ τοὺς Ἰταλοὺς καὶ Γάλλους ἐπιστήμονες σὲ ὠρισμένες περιοχὰς τῆς Σικελίας, τῆς Ἰταλίας καὶ τῆς Γαλλίας (νότιος Ροδανός).

Οἱ ἕρημοι, λοιπὸν περπατᾶνε; Στὴν πραγματικότητα, ἐκεῖνο πού περπατᾶν εἶνε ἡ ἕρησις. Τὸ κλίμα τῆς νοτίου Εὐρώπης καὶ ὠρισμένων περιοχῶν τῆς πρόσφατης Ἀσίας δὲν παρουσιάζει μεγάλη διαφορά ἀπὸ ἐκεῖνο τῆς Ἀφρικῆς. Οἱ ἴδιες αἰτίες, παρατηροῦν οἱ ἐπιστήμονες, πού προεκάλεσαν τὴ δημιουργία τῶν ἐρημῶν τῆς μαύρης ἡπείρου ἀπειλοῦν καὶ τὴ δική μου ἡπείρου, ὅπως καὶ τὴ ζώνη τῆς Ἀσίας, πού ἐκτείνεται μεταξὺ τῆς Μεσογείου καὶ τοῦ Περσικοῦ κόλπου.

Οἱ αἰτίες αὐτὲς εἶνε κυρίως οἱ ἀκόλουθες τέσσερες: ὁ ἥλιος, οἱ βροχοί, ὁ ἀνεμος καὶ ἡ διάβρωσις.

Ο ἥλιος «καίει» τὸ ἔδαφος, ἐξολοθρεῖ τὶς στρατίες τῶν βακτηριδίων πού ζωογονοῦν κάθε βλάστη, εὐνοεῖ τὴν ὀξείδωσι καὶ καταστρέφει τὴν κολλοειδὴ σύστασι τοῦ χώματος, πού εἶνε ἡ προϋπόθεσις τῆς γονιμότητος τοῦ.

Οἱ κατακλυσμιαῖες βροχοί, ἐξ ἄλλου, πού πέφτουν στὶς μεσογειακὰς περιοχὰς κατὰ τὸ φθινόπωρο καὶ τὴν ἀνοιξὶ ἰδίως, διασκορπίζουν τὰ μεταλλικὰ στοιχεῖα καὶ καταστρέφουν τὴν κοκκώδη σύστασι τοῦ ἔδαφους.

Οἱ ἰσχυροὶ ἀνεμοὶ συμπληρώνουν τὸ ἔργο τῆς καταστροφῆς, ἀποξηραίνοντας τὸ γόνιμο στρώμα τοῦ ἔδαφους.

Ἡ διάβρωσις, τέλος, καταφέρει τὸ τελειωτικὸ χτύπημα. Τὸ ὑπόστρωμα τοῦ ἔδαφους ὑποχωρεῖ ὁλοένα καὶ τὸ στρώμα τῆς ἐπιφανείας χάνει ἐπὶ τὶς «βάσεις ἀνεφοδιασμοῦ» του, πού τὸ τροφοδοτοῦσαν μὲ πολυτίμητα στοιχεῖα.

Οἱ καλούμενες εὐκρατες ζώνες δὲν εἶνε τόσοσὺν προνομιοῦχοι ὅσων ἡ ἀνομοσία τῶν ἀφῆνει νὰ ὑπονοηθῇ. Στὴν τροπικὴ ἡ διακεκαμμένη ζώνη π.χ., ἡ διαφορά μεταξὺ τῆς ἡμέρας καὶ τῆς νύκτας δὲν ξεπερνᾷ τὴ μιὰ ὥρα καὶ οἱ διαφορὲς μεταξὺ τῶν ἐποχῶν τοῦ ἔτους εἶνε ἐλάχιστοι ἐκδηλοῦν, πράγμα πού δημιουργεῖ μιὰ σταθερότητα κλίματος. Τὸ ἀντίθετο συμβαίνει στὶς εὐκρατες ζώνες. Οἱ διαφορὲς μεταξὺ τῆς ἡμέρας καὶ τῆς νύκτας εἶνε ἐδῶ πολὺ σοβαρότερες, ἡ θερμοκρασία ὀφίσταται κατὰ τὴ διάρκεια τοῦ εἰκοσιτετραώρου σημαντικὰς διακυμάνσεις κ' οἱ ἐποχὲς διαφέρουν ἐπίσης σὲ πολὺ μεγάλου βαθμοῦ μεταξὺ τῶν.

Ὅλα αὐτὰ τὰ στοιχεῖα εὐνοοῦν τὴ βαθμιαία ἀποξήρανσι τοῦ ἔδαφους καὶ τὴ δημιουργία ἐρημῶν. Κατὰ τοὺς εἰδικούς ἐπιστήμονας, ἡ Σαχάρα ἦταν ἄλλοτε μιὰ εὐφορώτατη περιοχή, πού ἀποξηράνθηκε βαθμιαία καὶ σκεπάζθηκε ἀπὸ ἄμμο. Αὐτὸ τὸ στρώμα τῆς ἄμμου ἐξαφανίστηκε κάθε ἔχνος ζωῆς.

Ὁ ἴδιος κίνδυνος ἀπειλεῖ καὶ τὴν Εὐρώπην; Οἱ ἐπιστήμονες τὸ φοβοῦνται. Ἀρ. προσθέδουμε, ὡστόσο, ὅτι ὁ κίνδυνος δὲν εἶνε ἀμεσος. Θὰ χρειαστῇ νὰ περάσουν πολλοὶ αἰῶνες ἀπὸ χιλιετηρίδες ἴσως, ὥσπου νὰ ἐκδηλωθοῦν τὰ πρῶτα σοβαρὰ συμπτώματα αὐτῆς τῆς ἀπειλή.

Γιατί ὁ Ἄρης εἶναι κόκκινος

Κατὰ τὴ γνώμη τοῦ ἀστρονόμου Κλάουντ Τονπόου, τὸ κόκκινο χρώμα τοῦ πλανήτου Ἄρεως οφείλεται στοὺς βρόχους τῆς ἐπιφανείας του, ὀξείδωμένους ἀπὸ τὸ λίγο ὀξυγόνο πού περιεῖχε ἄλλοτε ἡ ἀτμόσφαιρά του.

Ἡ ἀπελπισμένη

Πρωτότυπο διήγημα

Ἔνας ἄντρας μεσόκοπος, κατὰ-χλωμος καὶ λαχανιασμένος μπῆκε βιαστικά στὸ ὀπλοπωλεῖο τοῦ κ. Ντυρμπόν.

— Τί ἐπιθυμεῖ ὁ κύριος; τὸν ρώτησε ὁ καταστηματοῦχος.

— Τίποτε... ἀπάντησε ἐκεῖνος βραχνά. Δὲν μοῦ χρειάζεται τὸ ἀπαίσιό ἐμπόρεμά σας!

«Τρελλὸς θάνατι!» σκέφθηκε ὁ Ντυρμπόν, κ' ἔσπευσε νὰ κλειδώσῃ μὲ τρόπο μιὰ βιτρίνα μὲ καλοακονισμένα μαχαίρια.

Ὁ ἀγωνιστὸς ἀντελήφθη αὐτὴ τὴν κίνησί του καὶ συνήλθε ἐπιτάλως.

— Θὰ σὰς φαίνεται, βέβαια, ἀνεξήγητὴ ἡ διαγωγή μου! εἶπε. Δὲν ξέρω πιά τί λέω καὶ τί κάνω... Ἄκουστε! Σὲ λίγο, θαρρὴ ἐδῶ κάποια κυρία γιὰ ν' ἀγοράσῃ ἓνα ρεβόλβερ. Καί, μόλις γυρίσῃ ὑστερὰ σπῆτι τῆς, θὰ φυτέψῃ μιὰ σφαῖρα στὸ κεφάλι της!

— Πῶς τὸ ξέρετε; φώναξε ὁ ὀπλοπώλης.

— Γιατί ἡ κυρία αὐτὴ δὲν μοῦ κρυψε τοὺς σκοπούς της... Εἶναι ἡ γυναίκα μου!

Ὁ ἀγωνιστὸς σῶπασε λίγο, κ' ὑστερὰ πρόσθεσε:

— Εἴμαστε, κύριε, ἐν' ἀντρώγυνω δυστυχισμένοι... Λατρεῦω τὴ γυναίκα μου κ' ὅμως δὲν μπορῶ νὰ συγκρατήσω τὸν ἑαυτό μου, νὰ μὴν τὴν ἀπατώ!... Ὅταν λοιπὸν ἀνακάλυψε τυχαίως τὴν ἀπιστίαν μου, ἀπογοητεύθηκε κ' ἀποφάσισε ν' αὐτοκτονήσῃ.

— Εἰδοποιήστε τὴν ἀστυνομία!

— Καὶ τί θὰ βγῇ; Κανεὶς δὲν θὰ μπορέσῃ νὰ τὴν μεταπείσῃ. Μόνον σὲ σὰς σπνρίζομαι, αὐτὴ τὴ στιγμή. Ἐσείς μόνον μπορεῖτε νὰ τὴν ἐμποδίσετε.

— Ναι, ναι, δὲν θὰ τῆς δώσω τὸ ὄπλο πού θὰ μοῦ ζητήσῃ! διέκοψε ὁ Ντυρμπόν.

— Πρὸς Θεοῦ, μὴν κάνετε τέτοια ἀνοησία! Θὰ καταφύγῃ τότε σ' ἄλλο ὀπλοπωλεῖο, ἢ θὰ πέσῃ στὸ πλάμι... Νὰ γεμίστε μὲ σφαῖρα φυτίλι... τὸ ρεβόλβερ πού θὰ τῆς δώσω. Ἐτοί, δὲ γυρίσῃ ὡς τὴν τελευταία στιγμὴ τὰ ἤθικα μαρτύρια πού προηγούνται ἀπ' τὴν αὐτοκτονία. Καὶ βάλλω στοίχημα πὺς δὲν θὰ τολμήσῃ ὑστερὰ νὰ ξαναρχίσῃ!

— Σωστὴ καὶ λογικὴ ἡ σκέψις σας. Μοῦ λέτε, παρακαλῶ, τ' ὄνομά σας;

— Λέγονται Κλόντ Ντυρμπόν καὶ κατοικῶ ἐδῶ κοντά. Εἴμαστε γείτονες, καὶ ξέρω πὺς ἡ γυναίκα μου ἔχει διαλέξῃ τὸ κατάστημά σας, γιὰ ν' ἀγοράσῃ τὸ ρεβόλβερ.

Ὁ ὀπλοπώλης ἐδείξε στὸ Σαρλὲν μιὰ πόρτα μὲ θαμπὰ τζάμια, στὸ βάθος τοῦ καταστήματος:

— Γιὰ νὰ καθυστερήσῃτε περισσό-τερο, τοῦ εἶπε, περάστε ἐκεῖ μέσα, κ' ἀφήστε τὴν πόρτα μισανοικτῇ. Ἐτοί, θὰ βεβαιωθῇ μὲ τὰ μάτια σας πὺς δὲν ἀσυνεπῶς πιστὰ μὲ τίς ὁδηγίες σας.

— Σὰς εὐχαριστῶ, κύριε!... Σά-ζετε δυὸ ἀνθρώπους... γιατί κ' ἐγὼ δὲν θὰ μπορούσα νὰ ζήσω, ἂν αὐτοκτονοῦσε ἡ γυναίκα μου!

Ἡ κ. Σαρλὲν ἦταν μιὰ γυναικοῦλα μαρομένη, μὲ πρόσωπο σκαμένο ἀπ' τὰ δάκρυα. Μπήκε διατακτικά στὸ ὀπλοπωλεῖο καὶ ζήτησε ἓνα ρεβόλβερ.

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη, ἀκούστηκε ἓνα τρίξιμο, πῶς ἀπ' τὴν τζαμιοπορτα.

Ἡ κ. Σαρλὲν ἀνασκήρτησε.

— Εἶναι κανεὶς ἐκεῖ μέσα; ρώτησε ἀνήσυχτα.

— Μάλιστα, ἀπάντησε ὁ Ντυρμπόν. Κάποια γυναίκα πού καθαρίζει τὰ πλάι!

Καὶ παρουσιάσε διάφορα περι-στροφὰ στὴν πελάτισσά του, γιὰ νὰ

διαλέξῃ. Ἐκείνη ἐδείξε ἓνα ἀπ' ὅλα, στὴν τυχ.

— Αὐτὸ θὰ πάρω, δήλωσε.

Ὁ ὀπλοπώλης τὴν παρακάλεσε νὰ γράψῃ τ' ὄνομά της σ' ἓνα δελτίο. Ἐκείνη συμμορφώθηκε μ' αὐτὴ τὴ διαπίστωσι.

— Θάβελαι νὰ μοῦ τὸ γεμίσετε μὲ σφαῖρες, εἶπε ὑστερὰ.

— Πολὺ εὐχαρίστης.

Τὸ πάτωμα τῆς διπλανῆς κάμαρας ξανάτριξε... Ὁ ὀπλοπώλης πήρε ἕξ φυσίγγια ἀπὸ ἓνα τενεκεδελνιο κουτί. Ἡ κ. Σαρλὲν κῦτταξε μὲ μάτια ἀπλανῇ τ' ἀδύνατα δάχτυλά του, πού κρατοῦσαν τὸ πετρωμένο της...

— Ὑέλετε νὰ βάλλω τὸ ὄπλο στὴν ἀσφάλεια; ρώτησε ὁ Ντυρμπόν, ὅταν τελείωσε τὸ γέμισμα.

— Ὁχι, εἶναι περὶτό!

Μὲ μιὰ ἀστραπιαία κίνησι, ἡ κ. Σαρλὲν ἄρπαξε τὸ ρεβόλβερ, στήριξε τὴν κάννη κάτω ἀπ' τὸ ἀριστερὸ στήθος της καὶ πυροβόλησε. Ἀμέσως σωριάστηκε κεραυνόβλητη στὰ πόδια τοῦ ὀπλοπώλη, πού βγαλε μιὰ φωνὴ ἐκπληξέως καὶ φρίκης.

Ὁ Σαρλὲν πετάχτηκε τότε ἀπ' τὴν κρύπητὴ του, ὥρμησε κ' ἀνασκήκωσε στὴν ἀγκαλιά του τὸ ἀψυχο σώμα τῆς γυναικας του.

— Σκοτώθηκε!... οὐρλιάσε. Ἄ-θλιε! Μοῦ εἶχες ὑποσχεθῇ!...

— Μὰ σὰς ὀρκίζομαι πὺς ἔβαλα σφαῖρα φυσίγγια!... τραυλίσσε ὁ Ντυρμπόν.

Μιὰ γροθιά πού τοῦ κατάφερε ὁ Σαρλὲν στὸ πρόσωπο, τὸν ἔλασε.

— Βοήθεια!... Μὲ σκοτώνουν!... φώναξε.

Κ' ἔπεσε λιπόθυμος, μὲ τὸ πρό-σωπο κατακατωμένο, δίπλα στὸ πτώμα τῆς γυναικας.

Οἱ ἀστυφύλακες κ' οἱ διαβάτες, πού ὥρμησαν μέσα στὸ κατάστημα, κοπιάσαν πολὺ γιὰ νὰ συγκρατήσουν τὸ Σαρλὲν, πού προσπαθοῦσε νὰ ριχτῇ στὸν ἀναίσθητο ὀπλοπώλη, οὐρλιάζοντας:

— Αὐτὸς τὴ σκότωσε!... Αὐτὸς ὁ κακοῦργος!...

Ἔνας κύριος παραμέρισε ἑξαφνα τοὺς περιέργους καὶ δήλωσε:

— Εἶμαι ὁ γιαιτρός Ρομεναί.

Ἐσκόμπε πάνω ἀπ' τὴ νεκρὴ, γύμνωσε τὸ στήθος της... κ' εἶδε ὅτι δὲν εἶχε κανένα τραῦμα!

— Αὐτὸς! φώναξε πάλι ὁ Σαρλὲν. Αὐτὸς τὴ σκότωσε!...

Μὰ ὁ γιαιτρός τοῦ δήλωσε, κου-νώντας τὸ κεφάλι του:

— Δὲν τὴ σκότωσε κανένας, κύ-ριε. Ἡ γυναίκα αὐτὴ ἔπαθε ἀπλοῦ-στατα κεραυνόβολο συγκοπή ἀπὸ τὸν τρόπο της, τὴ στιγμὴ πού τραβοῦ-σε τὴ σκανδάλη τοῦ ὀπλου!...

Πὺς ἀρμένονται γοήνορα οἱ ἀγελαδες

Ὅπως ἐξακριβώθηκε μὲ συστημα-τικὲς ἐπιστημονικὲς ἐρευνες, ὅταν μιὰ γελάδα ἀκούσῃ τὸ γρόνιμο θορύβου τῶν γαλακτοδοχείων, ἢ ὅταν τῆς πλύνουν τοὺς μαστοὺς, καταλαβαίνει πὺς πρόκειται νὰ τὴν ἀρμένουν. Ἀ-μέσως παράγεται ἀπ' τὸν πιτυοειδῆ ἀδένει τῆς μιὰ ὁρμόνη, ἡ «πιτοκίνη», πού ἐπιδρᾷ στὰ κύτταρα τῶν μασ-τῶν της καὶ τὰ ἀναγκάζει νὰ σπεί-λουν γάλα πρὸς τίς θηλές. Ὅλ' αὐ-τὰ γίνονται μέσα σ' ἓνα λεπτό τῆς ὥρας. Ἡ ἐνέργεια τῆς πιτοκίνης διαρκεῖ 7 λεπτὰ περίπου. Ἐπομέ-νως, γιὰ νὰ μποροῦμε ν' ἀρμένουμε γρήγορα καὶ εὐκόλα μιὰ γελάδα, πρέπει νὰ τὴν προεδοποιήσουμε πρὸ ἐνὸς λεπτοῦ — πάντα μὲ τὸ ἴδιο σημεῖο — κ' ὑστερὰ νὰ τελειώσω-με σύντομα τὸ ἀρμεγμα ἐφόσον διαρκεῖ ἡ ἐνέργεια τῆς ὁρμόνης.

Θησαυρός

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Ιδιοκτησις — Ι. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ — Διεύθυνσις

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΣΑΝΤΑΡΟΖΑ 5 Θ ΤΗΛ.: 27-135 — 29-967 Θ ΤΙΜΗ ΔΡΧ. 3.000

ΚΟΖΕΡΙ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Ένα άχάριστο ΚΟΡΙΤΣΙ

Τί κακό κ' αὐτὸ τὸ δικό της! Οἱ ἄλλες, οἱ φίλες της, παραπα-νοῦνται ὅτι οἱ γνωριμίες τους στα-ματοῦν στὸ στάδιο τῶν φλέρτ. Τὸ ἐρωτικὸ παιχνίδι, χωρὶς τὸ δυνατό αἶσθημα. Ἐκεῖνο μὲ τοὺς ὁποῖους συνδέονται, ἀποφεύγουν νὰ προωθῇ-σουν περὰν ἀπὸ τὸ σπὸρ τίς σχέ-σεις τους. Τρέμουν τὴ σοβαρότητα. Ὁ περὶπατος, τὸ σιν-μά, τὸ πάρτυ, ἡ ἀερολογία, οἱ ἐλαφρότητες... Ὁ-ταν ὅμως τὰ κορίτσια θελήσουν νὰ δώσουν σοβαρότερον ρυθμὸ στὸ σύν-δεσμο, τότε ἐκεῖνο πού τίς φλερτά-ρουν, παίρνουν στάσι ἀμύνης καὶ προβάλλουν τὴν ἐπιμονὴ ἀρνήσι τους.

— Γιὰ ἔρωτες εἴμαστε τώρα!...

Παλιὰ ἡ τακτικὴ αὐτὴ. Τὰ νέα ἡ-θὴ τώρα διευκολύνουν τὸ παιχνίδι χωρὶς συνέπεια καὶ συνέπεια. Ἀλ-λοτε τὰ πράγματα ἦταν δύσκολα. Ὁχι μόνον τὸ φλέρτ δὲν ἦταν εὐκό-λο, ἀλλὰ καὶ ἡ ἀπλὴ γνωριμία δη-μιουργοῦσε ὑποχρεώσεις, κινδύνους καὶ εὐθύνες. Μὲ τέτοιες προϋποθέ-σεις, ἓνα εἰδύλλιο δὲν μπορούσε νὰ μείνῃ στάσιμον. Προχωροῦσε αναγ-καστικά στὴν ἐπισημοποίησι τοῦ δεσμοῦ. Ἀλλὰ ἐὰν σήμερὰ οἱ και-ροὶ τίποτα πῖο ἀπλό ἀπὸ τὸ παι-χνίδι. Μπαίνετε, βγαίνετε, κυκλοφο-ρεῖτε μ' ἓνα κα-ῖτσι, καὶ κανεὶς δὲν σκέπτεται νὰ σὰς πῇ ὅτι τὸ «ἐκθέ-τετε». Μὲ πλήρη ἄν-σι ἡ ἐπικοινωνί-α. Δὲν ὑπάρχει ἡ πίεσι τῆς κοι-νῆς γνώμης πού απαιτεῖ ἡ ν' ἀπο-μακρυνθῇ, ἢ νὰ δώσετε σοβαρὸ τό-νο σὲ μιὰ γνωριμία σας.

Ἐτοί, κανεὶς δὲν βιάζεται νὰ σο-βαρευτῇ. Τὸ παρᾶντο τῶν σύγχρο-νων κοριτσιῶν. Πολλοὶ οἱ παρτεναί-ρ γιὰ τὸ παιχνίδι, λίγοι οἱ πρῶτοι γιὰ σοβαρότητες.

Ἡ σημερινὴ ὁμὰς ἐπιστολογρά-φος παραπονιέται ἀκριβῶς γιὰ τὸ ἀντίθετο. Ἡ δυστυχία της εἶναι ὅτι ὅλοι αὐτοὶ πού τὴν πολιορκοῦν — καὶ φαίνεται πὺς εἶναι λεγῶνες — δὲν ἐννοοῦν οὔτε στιγμή νὰ παίξουν μαζί της. Μὲ τὸ πρῶτο, στὰ σοβα-ρά. Ἡ μοῖρα της θέλει νὰ μὴ τὴν φλερτάρουν. Τὸ φλέρτ εἶναι τὸ πρό-σχημα γιὰ νὰ τὴν πλησιάσουν. Μό-λις ὁμως τὴν πλησιάσουν, ἔσπουν σὲ ἐρωτικὸ παραλήρημα. Ὁ μεγα-λὸς ἐρωτὰς, ὁ ρομαντισμός, ἡ ἡ-λεια, ἡ γκρίνια, ἡ ἀπειλή αὐτοκτο-νίας καὶ — φυσικὰ — ἡ πρότασι γά-μου.

Καὶ εἶναι — λέει — τόσο ἀντι-ερωτικό, μὲ τὴν ἐννοία ὅτι ἀπο-στρέφεται τὸν ἐρωτικὸ τόνο ἐκεῖ ὅ-που θέλει νὰ βλεπτῇ τὸ παιχνίδι-σιν. Δὲν ἔχει γνωρίσει τέτοια χα-ρά. Καὶ οἱ πῖο ἀδιαφοροὶ καὶ οἱ πῖο κυνικοί, καὶ οἱ πῖο ἀπαθείς, κοντὰ της γίνονται... ἀναστενάρηδες.

Ἄν ἦταν μόνον ὁ πόθος πού τοὺς παραζαλίζει καὶ τοὺς κάνει νὰ χά-σουν τὴ διάθεσι τοῦ παιχνιδιοῦ, θὰ εἶχε μιὰ ἐξήγησι τὸ πράγν. Ὁ πό-θος ὅμως ἔρχεται σὲ δεύτερη σειρὰ. Προεῖχε ἡ αἰσθηματικότης. Ὁ δέκα-

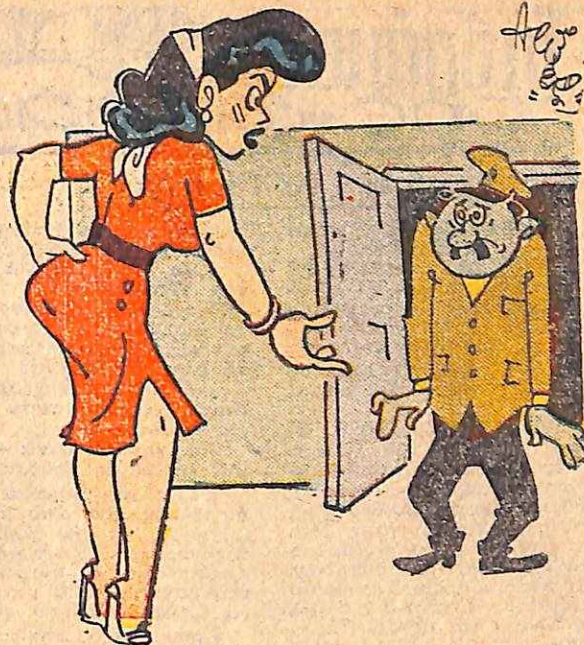
τος ἑνατος αἰώνας. Ἐνῶ ἡ κοπέ-λα μὰς ἀνῆκε στὸν εἰκοστό. Κατὰρ κ' αὐτὴ! Μορφὴ πού δι-εγείρει τὸ βαρὺ πάθος, μὲ μιὰ ψυ-χὴ πού δὲν ἀναζητεῖ παρὰ τὸ σπὸρ. Τὴ βλέπουν καὶ τὴν ἐρωτεύονται. Ἀνθρώποι πού θεωροῦν τίς γυναῖκα-σὰ μιὰ τερπνὴ ποικιλία, στὴ θεα-τὴν παθαίνονται. Ἀνθρώποι — μηχαν-νές, ἄνθρωποι — κάσες, ἄνθρωποι παγεροί, πεζοί, φιλισταῖοι, προ-γειωμένοι, ἄνθρωποι πού λένε ὅτι ἔχουν ἀφαιρέσει ἀπὸ τὰ στήθη τους τὴν καρδιά καὶ στὴ θέσι της φυτέ-ψαν συμφέροντα, ἀριθμούς, ἐπιχει-ρήσεις, μπίζινες, ἄνθρωποι ὅκομα σκονισμένοι ἀπὸ τὴ ζωὴ, γκριζοί, λευκοί, κυρτοί, πού δίνουν τὴν ἐν-τύπωσι ὅτι ἔχουν κλείσει τὴν ἐρω-τικὴ τους καριέρα, ὅλες οἱ ἡλικίες, ὅλες οἱ διαθέσεις, ὅλες οἱ τάξεις, μπροστὰ τῆς χάνουν τὴν κυριαρχί-αν στὸν ἑαυτό τους, τὴν αἰσθησι τῆς πραγματικότητος, τὴν αἰσθησι τοῦ κομικοῦ ἀκόμα, καὶ χωρὶς περι-στροφές, τὴν καλοῦν σὲ γάμο.

Γάμος ἀπὸ τώρα; Μόλις ἐκλείσε τὰ εἰκοσιτρία της. Ἄλλες στὴ θέσι της θὰ ἦταν εὐτυχέας ἀντικρύζοντας μιὰ τέτοια προσφορά ἀπὸ τὰ πρῶ-τα βήματά τους. Βαρῆκε ν' ἀπο-κρουθῇ. Δὲν ἀποκρούει δὲ μόνον τοὺς ὑποψιφίους πού σχηματίζουν μιὰ οὐρὰ ἡ ὁποία διαρκῶς μακραίνει! ἔ-χει ν' ἀποκρούσῃ καὶ τοὺς γονεῖς της, στοὺς ὁποῖους προσφεύγουν οἱ ὑποψιφιοὶ ὅταν ἀποπειμηθοῦν ἀπὸ τὴν ἰδία. Οἱ δὲ γονεῖς φυσικὸ εἶναι νὰ ὑφίστανται ἐπιπορὲς καὶ νὰ ὑ-ποστηρίξουν ὑποψιφιότητες κάθε φο-ρὰ πού βλέπουν ἓνα μεγάλο ὄνομα κ' ἓνα χοντρὸ πορτοφόλι.

Ἐτοί, ἀνάμεσα σὲ δυὸ συμπλη-γάδες πού τὴν πιέζουν, περὰν τὰ χρόνια τοῦ τὸ κορίτσι. Ἀπὸ τὸ ἓνα μέρος οἱ μνηστήρες, ἀπὸ τὸ ἄλλο τὸ σπῆτι. Πόσες θὰ τὴν μακαρίζουν! Ὁ γάμος εἶναι τὸ ὄνειρο τῆς Ἑλ-ληνίδας. Οὔτε αὐτὴ τὸν ἀποκλείει. Δὲν θὰ τὸν ἤθελε ὅμως τόσο ὁρμη-τικό, τόσο ἐπιμόνο καὶ καταδίπλω-τικό σὰν ἀδυσώπητη μοῖρα πού αἰω-ρεῖται πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι της. Ἀλέγκρα ἀπὸ ἰδιοσυγκρασία, θὰ ἡ-θελε νὰ παίξῃ μὲ τὸν ἐρωτὰ, πρὶν τὸν πᾶρσιν στὰ σοβαρὰ καὶ φθάσῃ στὰ δεσμά τοῦ γάμου. Στὴ μορφὴ τοῦ σπὸρ εἶναι ἡ ἐπιθυμία της νὰ τὸν γνωρίσῃ. Νὰ φλερτάρῃ, νὰ γε-λάσῃ, νὰ τρέξῃ, νὰ χορεύῃ, νὰ δώσῃ εὐθυμο τόνο, σὲ ὅτι τώρα δίνουν τόνο δραματικό. Τὴ μάσκα τῆς κα-μωδίας ἀναζητεῖ. Τὴ μάσκα τῆς τραγωδίας πᾶνς σῶνει καὶ καλά νὰ τῆς φορέσουν. Γελαστὴ αὐτὴ, μὲ γε-λαστοὺς συντρόφους νὰ γνωρίσῃ τὴ ζωὴ. Καὶ τοὺς βλέπει χλωμούς, σὲ κατάστασι ἀπελπίσεως, θλιμμένους, δυστυχῇ! ὀδυνηρὰ ἐρωτεύμενους, πού δὲν ἀρκούνται σ' ἓνα σύντομο ἐρωτικὸ σκέτς, ἀλλὰ ζητοῦν τὴν ἀ-μοιβαιότητα σ' ἓνα πολυπρακτο ἐ-ρωτικὸ πάθος.

Λυπάται γι' αὐτὴ τους τὴν κα-τάστασι, ἀλλὰ περισσότερο λυπάται τὸν ἑαυτό της, ὅταν νοιώθῃ γύρω της ὅλους αὐτοὺς τοὺς τραυματίες πού πληγώθηκαν ἀπὸ τὰ βέλ-τὰ της. Καὶ τὸν βλέπει αὐτὸς τὸν ἐρωτὰ, νὰ σέρνονται στὰ πόδια της καὶ νὰ ἐπαιτοῦν τὴν ἀνταπόκρισι ἀ-πὸ ἓνα χαρούμενο παιδί, πού δὲν ζη-τᾷ παρὰ τὸ ἐλεύθερο παιχνίδι.

Γ. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ

Τα δρώματα της καρδιάς

Η ΑΓΓΕΛΙΑ

Είχε διατάσει πολύ, πάρα πολύ... Ύστερα έφυγε. Δεν θα την ένοιζε να ζή δίπλα στο Ζάν — κι' άς ήταν άρρώστος — αν δεν τη βασάνιζε με τις ύποψίες του για τις πιο άδρες πράξεις της, αν δεν προκαλούσε διαρκώς την αγανάκτησή της...

Είχε μείνει όρφανή ή 'Ελένη, στα 22 της χρόνια, κι' εργαζόταν σε κάποιο κατάστημα. Δεν είχε δημιουργήσει σχέσεις ή συνδέσμους, σαν τ' άλλα κορίτσια. Μά, ένα βράδυ, την πλησίασε ο Ζάν Λεπριέλ, της συστήθηκε και της πρόσφερε ένα ωραίο μπουκέτο. 'Εκείνη δεν βρήκε τη δύναμη να το άρνηση.

Άρχισαν να κάνουν οι δυο τους περιπάτους, να πηγαίνουν στον κινηματογράφο. Μια μέρα ο Ζάν, άρρωστος από βρογχίτιδα, δεν μπορούσε να βγεί και προσκάλεσε την 'Ελένη στο σπίτι του. 'Εκείνη πήγε. Κι' από τότε έμεινε εκεί, μαζί του...

'Εκείνος αισθάνθηκε έκπληξι, όταν κατάλαβε πως ήταν ο πρώτος της έρωας. Κι' επειδή δεν ήθελε να χάσει την άπλη κι' υπάκουη αυτή κοπέλλα την παντρεύτηκε. 'Εκείνη συγκινήθηκε μ' αυτή την πράξη του.

Τι απογοήτευσι όμως ο γάμος της! Μια πεθερά που τη γκρίνιαζε διαρκώς... οικονομικές δυσκολίες... έλλειψι παιδιών... και, τέλος, η άρρώστεια του Ζάν, που κανε το χαρακτήρα του στρυφνό, άνυποφορο. 'Η 'Ελένη ξανάρχισε να εργάζε-

ΟΙ ΑΘΛΟΙ ΤΟΥ ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΥ

Η χήρα

Συγκεκριμένα μετά χήρες έστρουμβούλης κι' άφράτης κι' έπιθυμούν να καταστώ νυμφίος και προστάτης, προσέτι δε φλεγόμενος υπό πολλών λαχτάρων αυτός της έπρότεινε στεφάνους και κουμπάρων. Κι' άποδεχθείσης της χήρας, προς δόξαν του αιώνιου και ως κουμπάρων προσλαβών τον φίλτατον Άνδώνιον επί τζιπίου ώχούμενοι κι' οι τρεις, την επομένη προς γάμον κατηυδύνημεν ερυθς προς Βουλιαγμένην. Καλώ ριγών εκ της χαράς κι' άδημονών άγρίως κι' έπιθυμών την τελετήν της στέφους κυρίως παρώντων τον Άνδώνιον να σπύση με όρνιν καθ' όσον ήμην, πράγματι, παίδες, εις τό... άμήν! Κι' ενώ τα πάντα έδαινον καλώς κι' άναντηρήτως κι' ο κουμπάρους το τζιπιον ώδήγει άκωλύτως, έξάφινως έσταμάτησε πεισιμόνως το ρημάδιον καθ' ό έσώθη έντελώς της μηχανής το λάδιον. Και μεταβάς προς άγοράν ελαίου έπει-

μετά μπουκάλας σχετικής έπεστρεψον (δεόντως) πλην — ό θεοί! — το τζιπιον κι' ό (φίλτατος έρίφης) είχαν άπέλθει πρό πολλού όμου μετά (της νύφης). — Κατάρα! άνεφώνησαν δάκνων σφο- (δρως τας χείρας) κι' ύβρίζων και Άνδώνιον κι' όλας ό- (μου τας χήρας, άπλήθον, τέλος, οίκαδε έχων σφοδρεάν (ζάλην) προς δε κρατών συμβολικώς κι' ένδό- (ως την... φιάλην!)

Ο ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

τύχη... Και θα μπορούσε να πληροφορηθή το θάνατό του, άφου δεν ήξερε κανείς το καταφύγιό της;... Είχε ξεχάσει πια τα περασμένα. Δεν την ένδιέφερε τίποτ' άλλο, έξω άπ' το μικρό της χωριό. Σπάνια πια άγόραζε την έφημερίδα που διάβαζε άφ'ότου παντρεύτηκε. Κάποιο βράδυ όμως, ενώ έρχινε άδιάφορες ματιές σ' ένα φύλλο της, διάβασε έ- ξαφνα στην τελευταία σελίδα μια σύντομη άγγελία: 'Ελένη, γύρισε! 'Ο Ζάν είναι βρεθεί!'. 'Εμεινε τότε άπολιθωμένη, άναστατωμένη... Να που είχαν κατορθώσει να την είδοποιήσουν, δίχως να ξε- ρουν που μένει!...

Άν' ό άντρας της ήταν έτοιμοθάνατος κι' ήθελε να την ξαναδύ;... Δίχως να χάσει καιρό, έ- τοίμασε τα λίγα πράγματά της, άφισε ένα σημείωμα στη θεία της κι' έφυγε άμέσως. 'Όταν έφτασε στο σπίτι του Ζάν και μπήκε στο δω- μάτιό του, την έπνιξε ή συ- νθησμένη μυρωδιά των γιαν- τριών. 'Ο άντρας της της φάνηκε πολύ άδυνάτισμένος. Έσκυψε και τον φίλησε στο μέτωπο. 'Εκείνος έζάρωσε λίγο τα φρύδια του, αλλά δεν της είπε τίποτα. 'Η μη- τέρα του καθόταν άμίλητη σε μια γωνιά.

Κανείς άπ' τους δυο τους δεν έκαμε ύπαινιγμό για την αναχώρησή της 'Ελένης. Δεν έγινε καμιά σκηνή. 'Ο τρο- χός της ζωής εξακολούθησε να γυρίζει μονότονα. 'Όστόσο, ό Ζάν καλλιτέ- ρευε από μέρα σε μέρα. 'Η 'Ελένη, έξουθενωμένη, δεν διαμαρτυρόταν πια για την κακομεταχείρισή του. Κύ- τασε μόνο τη στενή αυλή του σπιτιού και σκεφτόταν πως δεν θαχε πια το θάρ- ρος να ξαναγυρίσει στην έ- ροχή, στο χωριό...

Πέρασαν δυο χρόνια. 'Η θεία της, που της έγραφε κάθε τόσο, της άνήγγειλε ότι ό Λουί έρχεταν πάλι, ότι είχε βαφτίσει το κορι- τσάκι του, ότι είχε άνοίξει δικό του μαγαζί...

'Η κατάσταση του Ζάν δεν προκαλούσε πια καμιά ά- νησυχία. Στα μολλικά όμως της γυναίκας του περίσσευαν όλοένα οι άσπρες τήρες. 'Ο Ζάν δεν της συγχωρού- σε κατά βάθος που είχε φύ- γει. Την άχάριστη! 'Επειτα άπ' όσα είχε κάμει γι' αυ- τήν... 'Επρεπε να θεωρή εϋτυχισμένο τον έαυτό της που την ξαναδέχτηκε στο σπίτι του...

— 'Ω, αν δεν με καλού- σατε!... Ξέσπασε μια μέρα ή 'Ελένη. Μητέρα και γιουδς κυττά- χτηκαν έκπληκτοι. — Έμεις σε καλέσαμε ; ρώτησε ή πρώτη. — Το έχετε καλά... Με την άγγελία της έφημερίδας. — Ποιά άγγελία; άπό- ρησε ό Ζάν.

Και, εσθνικά, ή 'Ελένη κατάλαβε την τραγική αλή- θεια!... Ξέσπασε τότε σ' ένα γέλιο στριγγό και μουρ- μούρισε, σφίγγοντας το κε- φάλι της με τις γροθιές της: — 'Ηταν για κάποιον άλ- λη 'Ελένη!... Κι' έπρόκει- το για κάποιον άλλο Ζάν!

Ο ΓΚΑΡΝΙΕ

ΘΕΑΤΡΙΚΑ παρασκήνια

Πιχάντικο ρεπορτάζ

'Ο «Έγκρυμντ» του Γκαίτε, παρά το έπιμελημένο ανέβασμά του από τον κ. Ροντήρη, θύμα ίσως και της κριτικής, δεν είχε την υποστήριξη που έπείριμενε κανείς από το θεατρόφιλο Αθηναϊκό κοινό.

'Η περίπτωση αυτή ξαναθύμισε την πρόληψη που υπάρχει για το θέα- τρο «Κυβέλης»: ότι δηλαδή το θέατρο της Πλατείας Συντάγματος είναι άτυ- χο για όλους τους θιάσους, μετά το άδοξο τέλος του «Θεάτρου Άθηνών». 'Ετσι ό «Έγκρυμντ» πρόκειται να παραχωρήσει τη θέση του, σε μια χα- ριτωμένη κωμωδία «Το δάσος» του 'Ο- στρόφσκυ, που θα παιχθή για πρώτη φορά στην Άθήνα.

Το καινούργιο έργο του Άντερ- σον, που ανέβαστηκε με ξεχωριστή πολ- υτέλεια στο θέατρο «Κοτοπούλη» θα σημειώσει άσφαλώς πολλές παραστά- σεις. Οι έπιδητικές σκηνογραφίες και τα κοστούμια του έργου, που όφειλον- ται στον Γ. Άνεμογιάννη άρέσουν ύ- περβολικά.

'Ο θιάσος Κρίτα, έτυχε, όπως και πέρυσι, πολύ θερμής υποδοχής στην Κωνσταντινούπολι και όλες οι παρ- αστάσεις του έναρκτηρίου έργου του, «Βίρα τις άγκυρας» συγκέντρωσαν πολ- λή κι' έκλεκτο κόσμο.

Οι έφημερίδες της Πόλης γράφουν θερμάτα για τις πρωταγωνίστριες του θιάσου άδελφές Καλουτά και κά- νουν κολακευτικά σχόλια για την Μα- ρίκα Νέζερ και τον 'Ορέστη Μακρή που για πρώτη φορά εμφανίζονται εκεί.

Στο θέατρο «Παπαϊωάννου» έτοι- μάζεται για τις γιορτές ή καινούργια έπιθεώρησης των κ. κ. Θίσιδιου — Για- λαμά, με μουσική του μαέστρου Σου- γιούλ.

Για πρώτη φορά στο νέο αυτό μου- σικό έργο θα κάμη την εμφάνισή του, ως χορογράφος ό «ορευτής Τάκης Βαρ- λάμος».

Στα χορευτικά του νέου έργου, ό Βαρλάμος θα εμφανισθή μαζί με τη πρωταγωνίστρια του θιάσου Νίκη Ντέ- μης σ' ένα άπάχικο σκέτος.

Στο σκέτος αυτό ή Νίκη Ντέμης θα εμφανίζεται πάνω σε μια γέφυρα του Σηκουάνα, ως γυναίκα του έλευθέρου έ- ρωτα και ό Βαρλάμος ως αλήτης. Σε ένα άλλο χορευτικό νούμερο, ό Βαρ- λάμος θα εμφανισθή με την Άλίκη Νι- κολαΐδου, για πρώτη φορά σε 'Ηπειρώ- τικους χορούς.

Μετά την κωμωδία «Έλα στο θέιο», που πραγματοποιήσε ρεκόρ είσι- τηριών, θα ιδούμε, τον ερχόμενο μήνα, δυο δραματικά έλληνικά φίλμ, που ει- ναι έντελως έτοιμα ήδη:

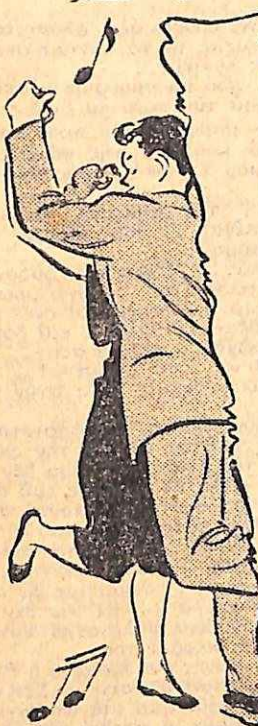
Τα «Τέσσερα Σκαλοπάτια» της «Άν. Ζερβός», με σενάριο του προέδρου της έταιρίας συγγραφέων κ. Γ. Άσημακο- πούλου και με μουσική του κ. Παλλαν- τίου. Στο έργο αυτό σημειώνουν εξαι- ρετική έπιτυχία ή Ζινέτ Λακάς, ό Χα- τζίσκος, ή Σμάρα Στεφανίδου και ό Πρινέας.

Και το ειδυλλιακό φίλμ, «Τό τάμα της Άννούλας», ενός νέου παραγωγού, του κ. Π. Κάπα, που είναι ταυτογρό- νως σεναρίστας και σκηνοθέτης, με πρωταγωνιστή τον τενόρο Άντώνη Νέγρη.

Στην Κύπρο άρχισε με έπιτυχία τις παραστάσεις του ό μουσικός θιά- σος Κρεβάτα — Κοκκίνη.

Στο Παρίσι όπου βρίσκεται τε- λευταία ό τραγουδιστής Β'σος Σείτα- νίδης, διοργάνωσε επ' ευκαιρία της 28ης 'Οκτωβρίου, μια ωραία έλληνική βραδυά, με συμμετοχή της εκεί έλλη- νικής παροικίας, των φοιτητών και των προσκόπων. Ο ΘΕΑΤΡΟΦΙΛΟΣ

Άνοιγουν ΤΑ ΧΟΡΟΔΙΔΑΣΚΑΛΕΙΑ...

Το φθινόπωρο σαν έρθη και ή πρώτη ψύχρα πιάση ξαναρχίζουν και πάλι τη χορευτική τους δράση, που γεμίζουν με πελάτες, σε μεγάλη ποικιλία. Πάντοτε, αυτά τα κέντρα, νεαροί τα προτιμούν, κοριτσόπουλα, που δείχνουν κάλσα νούλον, στη γάμπα, μα και γέροι πότε- πότε, που άπλως έπιθυμούν να θυμαίνονται τα νεϊάτα, σε μια ράσπα ή μια σάμπα, με κουνήματα πολλά, θέαμα που και τους νέους και τους γέρους γαρναλά...

Δεν υπάρχει άμφιβολία, πως συχνάζουν συνήθως στα χοροδιδασκαλεία νεαροί και κοπελλίτσες, που θα βρουν στο χορό σχετική ψυχαγωγία και καρδιάς άνησυχία. Θάνε εκείνη μοδιστράκι, πεταχτό και δροσερό φοιτητάκος θάν' εκείνος από κάποια έπαρξια κι' όταν στο ταγκό, λιγάκι χαμηλώνουν τα φώτα, ίσως πούνε λόγια άγάπης που θα είναι και τα πρώτα 'Η κουνέντα τους βεβαίως, όσο το ταγκό βαστά γίνεται ψιθυριστά...

— Το ταγκό πολύ μ' άρέσει... — 'Ω, κι' έμένα, τρομερά... — Και χορεύετε άραία... — Βρίσκετε; — Πολύ άραία!...

'Ηταν, φαίνεται, γραφτό μας, σάς το λέω σοβαρά να ταιριάσουμε... και πάντα θα χορεύουμε παρέα. 'Ω, μερσι... (και συνεχίζουν να χορεύουν φυσικά ελαφρώς έρωτευμένα, έλαφρώς παθητικά, έως ότου με τα λόγια, νινη και ή γνωριμία).

— Τ' όνομά σας; — Άριστέιδης... — Το δικό σας; — Εύθυμία.

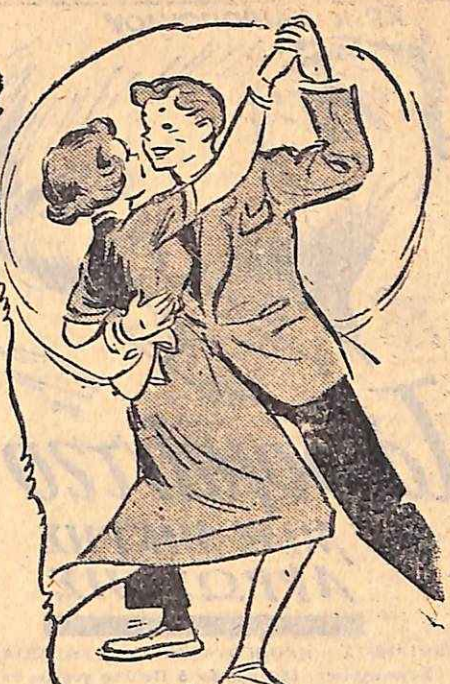
Τί σημαίνει αν εκείνος εινε λίγο άτλαής και χορεύοντας πατάει όλα τα δικά της πόδια; Μια κι' εκείνη θεωρείται το ταγκό πως εινε Μίσ, δεν σκοντάφτει ή γνωριμία σε άσημαντα έμπόδια κι' όταν το ταγκό τελειώσει και τα φώτα άναψουν πάλι ξαναπαίρνουνε κι' οι δυο, σοβαροφανείας πάσα και, για να ξεκαλιστούνε από του χορού τη ζάλη, πίνουν από μια γκαζόλα...

Βέβαια, συχνά επάνω στο χορό την τόση φούρια τόσ' άμάτητα ζευγάρια που ίσως κάνουνε σεφτε με τα βήματα της σάμπας ή της ράσπας τα καινούργια, μ' άλλους λόγους, όπως λέμε, φυντανάκια-χορευταί πάνω στο χορό γλυστράνε...

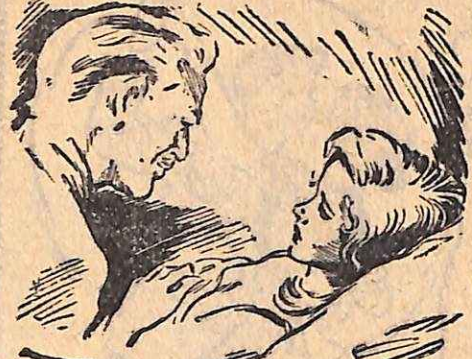
και το πάτωμα μετράνε... 'Η όρχήστρα, έχει θέσι, πάντοτε τυμπική. 'Ε... δεν έχει κι' αξιώσεις να φανη συμφωνική, αλλά εινε όρχηστρούλα, συμπληθητική πολύ, με ξεκουρδισμένο πιάνο, μια τζάζ-μπάντ κι' ένα βιολί, που με ράσπες και τα χέρια και τις γάμπες!... ξεβιδώνει και τις μέσες και τα χέρια και τις γάμπες!... Τί σημαίνει αν βγαίνουν φάτσες του ταγκό της; σαν κρατάη ό φοιτητάκος και χορεύη την καλή του; Το ζευγάρι δεν προσέχει... κάνει άλλες σ-υ-μ-φ-ω-ν-ι-ε-ς και ό φάτσας ό βιολίστας, συνεχίζει... το βιολί του.

Στα χοροδιδασκαλεία, πάνε και καμπόσοι γέροι για να θυμηθούν τα νεϊάτα που χορεύανε κι' αυτοί, για να βλέπουνε ζευγάρια σ' ένα τέτοιο νταραβέρι και να σιγολέν' σκυφοί: — Πούν' εκείνα τα ώραία, τα παλανά μας μεγαλεία πούμαστε κι' έμεις λεβέντες στα χοροδιδασκαλεία; Τότε π' άρχιζε ή άγάτη με το βάλε το ζωρό και μπορούσε να τελειώσει στο 'Ησάια τον χορό; Τώρα που χορεύουν σάμπα, μέσ' τη σύγχρονη τη δίνη κάθε μια σουσουράδα, κατεργάρα και κομψή σ' όποιον νάναι καβαλιέρο, ένα της φιλι του δίνει και σε λίγο τον υπάσινει να χορεύη στο τ-α-ψ-ί!

Εισοστροφές Mrs. Ράδνα & Συνεργάτες

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΥ

Το ρομάντζο μιας μικρής αρρώστης

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Συγκινημένος, έξω φρενών ο Παύλος γυρίζει σπύτι του και ζητάει εξηγήσεις απ' τον πατέρα του. Ο γέρο Σπάρωλης θυμώνει για καλό και του λέει για τη Ρίτα: «Επάρτην αν θες και βγάλε τα μάτια σου μαζί της!» Την άλλη μέρα ο Λούζης φέρεται ψυχρά, πολύ τυπικά στη Ρίτα. Η άρρωστη ανησυχεί. Τον συναντά στον κήπο, τον ρωτάει γιατί άλλαξε έτσι ξαφνικά και τον παρακαλεί να μην πάψει να ενδιαφέρεται γι' αυτή και τις ενέσεις να τις κάνει ο ίδιος.

— Έγω θέλω να μου τις κάνετε σεις!... Άλλοιώς, δεν τις κάνω καθόλου.

— Μ' εκδιάζεις;...
— Γιατί;... Άν δεν ενδιαφερόσαστε πια για μένα, αν θάσες νοιάξει αν δε γίνω καλά, αν πεθάνω;...

Προσπάθησε πάλι να συνέλθω ο Λούζης...

— Πρώτα - πρώτα, της είπε ύστερ' από μια μικρή σιγή, ενδιαφέρεμαι σά γιατρός για την άρρωσή μου... Κάθε άρρωστη που γίνεται καλά, είναι και μια νίκη δική μου!...

— Λοιπόν, πολύ ωραία... Κάντε με κι' έμένα καλά... Δεν ζητάω παρά το έπιστημονικό σας ενδιαφέρον... Συνέχιστε τη θεραπεία σας... Τη γιατριά μου δεν θα τη δεχτώ παρά μονάχα από σας...

Τώρα, ο Λούζης σταμάτησε απότομα. Την κτύπησε στα μάτια της μ' ένα τρυφερό παράπονο:

— Γιατί, Ριτούλα, θες να συνεχίσεις το μαρτυριό μου;... τη ρώτησε πολύ σιγά. Γιατί δεν θες να με βοηθήσεις;...

Τούπιασε το χέρι, έκωσε το κεφαλάκι της μέσ' στην πλατεία του αντρική άγκαλιά:

— Γιατί είμαι δική σου... του μουρμούρισε, για πρώτη φορά κι' αυτή στον ένικό. Δεν το καταλαβαίνεις;... Δική σου!...

— Ρίτα!... της φώναξε αναστατωμένος από τον τόνο της φωνής της, από την έσπαφή της. Τ' είν' αυτά που λές;...

— Η αλήθεια...
— Καί... ο Παύλος;...

Το όνομα του αγαπημένου της, μπήκε βαθεία ως την καρδιά της για να την κάνει να πονέσει αβάσταχτα. Η φωνή του έρωτα της έπνιξε για μια στιγμή την υποχρέωσή να υποκρίνεται, να παίζει θέατρο... Μόνο για μια στιγμή όμως. Άμέσως μπόρεσε να συνέλθω, με μιαν υπεράνθρωπη έπιβολή στον εαυτό της:

— Δεν υπάρχει πια Παύλος για μένα!... απάντησε βραχνά.

Κούνησε μελαγχολικά το κεφάλι του ο Λούζης:

— Υπάρχει, Ριτούλα... της είπε με τρυφερό παράπονο. Υπάρχει και θα υπάρχει... Η σημερινή σου στάσι σε τιμά... Δείχνει πως έχεις αισθήματα ευγενικά, συμπόνοια για μένα... Σ' ευχαριστώ για δλ' αυτά, μα τη θυσία σου δεν πρόκειται να τη δεχτώ...

— Δεν είναι θυσία!... το δ' απάντησε. Σ' αγαπώ!...

Της έκλεισε το στόμα με την παλάμη του:

— Σώπα!... της είπε, σχεδόν άγρια. Μην παλεύεις με την ψυχή σου, γιατί παλεύεις άδικα... Μην προσπαθής να με πείσεις για κάτι που δεν έχεις μπόρεσει να το κάνεις τουλάχιστον ψέμμα με κάποια αληθοφάνεια...

— Δεν μου λές, Τάσο... τόσο καιρό δε μ' ήθελες γυναίκα σου;...

«Τάσο»!... Είχε προφέρει τ' όνομά του, για πρώτη φορά!... «Έκλεισε τα μάτια του ο Λούζης, μπροστά στην ευτυχία αυτή, που — άλλοιμονο!... — έπρεπε χωρίς λύπη να τη διώξει!...»

— Καί, τότε που μ' ήθελες γυναίκα σου, συνέχισε η Ρίτα, σούλεγα ότι αγαπώ άλλον, και σύ προσφερόσουν να με πάρης χωρίς έρωτα, πρόθυμος να με κάνης να ξεχάσω... Σήμερα έρχομαι και σου λέω ότι σ' αγαπώ, κι' εσύ με διώχνεις...

— Γιατί θες να συνεχίσουμε μια συζήτηση τόσο δυσάρεστη και για τους δύο μας;... Έσύ προσπαθείς ναρθής κοντά μου αντίθετα με τη λαχτάρα της ψυχής σου, που ποθεί να σε διώξει... Έγώ προσπαθώ να σε απομακρύνω, ενώ η ψυχή μου τόσο μανιασμένα βιάζει να σε κρατήσω!... — Κράτησέ με, λοιπόν...

Πονεμένος μα σταθερός, της απάντησε: — Όχι, Ριτούλα... Άλλοτε έπέμενα να σε πάρω γυναίκα μου, μ' όλο που μούλεγε ότι δεν ένοιωθες για μένα έρωτα, γιατί πίστευα ότι ένας τέτοιος γάμος θάτανε κάπως ευτυχία για μένα τους δύο μας: Για μένα, γιατί θα σ' είχα κοντά μου, και μ' έφτανε να σ' έχω κοντά μου, να με βλέπω, έστω και χωρίς έρωτα για μένα, ακόμα και με την καρδιά σου δοσμένη άλλου... Για σένα, γιατί, χωρίς εκείνον που αγαπούσες, χωρίς την ευτυχία του έρωτά του, θάχες πάντα κάποιον που να σε φροντίζει, να σε περιποιείται, να σε λατρεύει... Η λύση του γάμου που σου πρότεινα τότε, ήτανε μια συμβατική ευτυχία και για τους δύο μας...

— Καί τώρα;... τον ρώτησε με δάκρυα στα μάτια, αναστατωμένη από τ' απλά μα τόσο μεγάλα του αισθήματα γι' αυτήν.

Τρυφερότητες

Ο κ. Άγησίλαος γυρίζει το μεσημέρι σπύτι του πεινασμένου και μαθαίνει από τη γυναίκα του ότι το φαί δεν είναι ακόμη έτοιμο. Τον πιάζουν τα νεύρα του και φωνάζει στην κυρία Μελάνια:

— Πάντα η ίδια ιστορία συμβαίνει. Δεν καταρθώνεις να έτοιμάσεις το φαί στην ώρα του. Βαρέθηκα πιά!...

— Μη με σκοτίζεις, του απαντάει η Μελάνια. Δεν πρόκειται να πεθάνης αν περιμένεις μια ώρα ακόμη.

— Μια ώρα! Θα πάω να φάω στο ξενοδοχείο. Είσαι ανυπόφορη! Είσαι άκαταήγηστη!

— Έσύ είσαι ένας βλάκας με περικεφαλαία!

— Φώκια! ούρλιαζει ο κ. Άγησίλαος.

Η κ. Μελάνια όρμαει να τον αρπάξει απ' το λαιμό. Μά ο Άγησίλαος προφταίνει και τρυπώνει κάτω από το κρεβάτι.

Έξω φρενών η Μελάνια και μη μπορώντας να σκύψω λόγω του πάχους της, του φωνάζει άγρια:

— Έβγα έξω, ανάνδρε! Έβγα έξω άμέσως να σου δείξω ποιά είμαι εγώ...

— Όχι κυρία, απαντάει αξιοπρεπώς ο κ. Άγησίλαος. Δεν βγαίνω. Θέλω να σου δείξω επιτέλους, ότι... είμαι κύριος στο σπίτι μου και κάνω ό,τι θέλω!...

Ο ΦΑΚΟΣ

— Τώρα, της απάντησε με πίκρα, δλ' αυτά άλλαζαν σε μια στιγμή: Η ευτυχία του έρωτα ξαναγύρισε για σένα... Έκείνος που αγαπάς — και που σε λατρεύει κι' αυτός, το διαπιστώνω μόνος μου, και μπορώ να σε βεβαιώσω γι' αυτό... — ήρθε πάλι κοντά σου... Δεν μένει παρά ν' αγαλιασθήτε σφιχτά, και να τραβήξετε τη ζωή σας... Τί θέλω εγώ ανάμεσα σας;... Και τί ευτυχία μπορώ να σου εγγαφώσω, άμα σου στερούμε την πιο μεγάλη — τον έρωτα;...

Τον άκουγε να κουρελιάζει αλύπητα τη δική του την ευτυχία, με τὰ συντριπτικά έπιχειρήματα της λογικής...

— Τάσο!... του μουρμούρισε με πόνο, νιώθοντας βαθεία τον πόνο το δικό του.

— Μην κάνης μαρτύριο την προσπάθειά μου, το πάλεμά μου!... της φώναξε άγρια. Φέρσου μου έχθρικά, πρόστυχα αν μπορείς!...

— Γίνεται;... του ψιθύρισε τρυφερά. Πρόστυχα, σε σένα;... Μά, θάμουν ένα τέρας, ένα κάθαρμα...

— Καλά, καλά... Έχεις εύγνωμοσύνη, το ξέρω, το καταλαβαίνω... Έγώ όμως ο ίδιος σε λύνω από την υποχρέωσή σου: Μη μου κάνης πια θέατρο, Ριτούλα, και δόσου εκεί που σε σπρώχνει η καρδιά σου...

— Έγώ θέλω να δοθώ σε σένα!... του είπε επίμονα, τρυπώνοντας πάλι στην άγκαλιά του.

Την απομακρύνει ήρεμα, αποφασιστικά: — Όχι, όχι... Είχα άλλοτε την ανανδρεία να δεχτώ την άνοχή σου όσο δεν είχα όμως τίποτ' άλλο να έλπισης έσύ από τη ζωή, όταν η παρουσία σου κοντά σου, αν όχι τίποτ' άλλο, θάτανε προστάσια για σένα...

Τώρα, ξαναγύρισε κοντά σου ο έρωτας!... Ραϊόζι, νεανικός, δυνατός... Θα ήμουν ένας κοινός εγκληματίας αν σου τον στερούσα, Ριτούλα... Κι' αν δεν σ' αγαπούσα... πρόσθεσε πολύ σιγά ο Λούζης, σκύβοντας το κεφάλι του.

Στόν τόνο της φωνής του ένοιωσε η Ρίτα μια πραγματική αναστάτωση... Σε μια στιγμή, μέσα της φούντωσε μια απερίγραπτη, τρικυμία: Βέβαια, η καρδιά της, ο έρωτάς της, ήτανε για τον Παύλο, μά, δε μπορούσε να πη ότι κι' ο ύπεροχος αυτός άνθρωπος, που τάχε δώσει όλα σ' αυτήν, που τὰ σκεφτόταν όλα στη ζωή με προσωπική του, με έλπίδα του, με όνειρό του πάντα τη δική της ευτυχία, της ήταν αδιάφορος...

Νάταν η εύγνωμοσύνη μόνο που την έσπρωχνε πιεστικά στην άγκαλιά του; Μια φορά, η Ρίτα ένοιωθε πως με κανέναν τρόπο δεν μπορούσε να τον στερηθί...

— Τάσο... του μουρμούρισε. Σ' όρκίζομαι... Δεν σου λέω ψέματα: Είμαι δική σου... Θέλω να μέινω δική σου...

— Κι' ο Παύλος;... της ξανάπρε, επίμονος, βασανιστικός...

Μόνος του έβαζε μπροστά της αλύπητα το δίλημμα... Μόνος του γκρεμίζει με σαδιστική έπιμονή τη δική του ευτυχία...

— Ο Παύλος;... έκανε κι' εκείνη σαν πονεμένη ήχώ του...

— Ναί, ο Παύλος, που σε λατρεύει πιά πολύ κι' από τη ζωή του την ίδια, που ήτανε πεθαμένος όσο σ' είχε στερηθί και ξαναζωντάνεψε με την παρουσία σου, που δεν έχει παρά μοναδικό του όνειρο να σε κάνει ευτυχισμένη!...

Σώπαινε τώρα εκείνη... — Άκουσε, Ριτούλα... της είπε με τρυφερή μελαγχολία ο γιατρός. Άσε τη ζωή να τραβήξει το δρόμο της, το φυσιολογικό... Τὰ νειάτα με τὰ νειάτα!...

— Μά, δεν είσαι γέρος εσύ...

— Δεν είμαι πια νέος, Ριτούλα... Τὰ μαλλιά μου τάνανε γκριζά, η προσήλωσή μου στον πόνο των άλλων, τη ράχη μου την έσκυψε το σκληρό μου πάλεμα με την άρρώστειά... Όχι, Ριτούλα, δεν είμαι πια νέος...

— Στὰ μάτια μου είσαι πιά νέος απ' όλους...

Κούνησε θλιβερά το κεφάλι του ο Λούζης:

— Τὰ μάτια σου ίσως είναι ακόμα θαμπωμένα από τη βαρεία όμίχλη της άρρώστειας... Έγώ δεν είμαι για σένα άντρας είμαι — ήμουν δηλαδή... — η έλπίδα μέσ' στη μοναξιά σου, μέσ' στο Σανατόριο... Τώρα, η έλπίδα της γιατρείας σου είναι πια, στο ξαναλέω, ο, βεβαιώω χειροποίηστη πραγματικότητα! Είσαι καλά

Ριτούλα... Άδριο θά ργης από οα μέσα, θά ξαναπατάξες χαρούμενη γιά τη ζωή, αφήνοντας πίσω σου το θάνατο... Τότε τί θά χρειάζομαι εγώ στο πλευρό σου;... Θα σου φέρω μονάχα ένα σωρό φοιχτές ανανηψσεις, που θά πρέπει με κάθε τρόπο ν' απομακρύνεις από την ψυχή σου... Τότε, αν βρεθώ στο πλευρό σου, η άνοχή σου θά γίνη και γιά τους δύο μας μαρτύριο... Όχι, Ριτούλα!... Τράβα μπροστά τη ζωή σου στο πλευρό του Παύλου, μέσ' στην άγκαλιά του... Κι' άσε με μένα στη μοναξιά μου, με την ανάνηψή σου...

Την άφησε, και τραβήξε μόνος του, παίρνοντας το ίδιο δρομάκι, χωρίς να κутτάξει πίσω του... Καί τόν άφησε κι' αυτή να φύγη, κутτάζοντας τον, όσωπου εκείνος χάθηκε πίσω από τὰ πείκα, και πίσω από τὰ δικά της δάκρυα, που, σά βαρεία αύλαία, της πνίξανε τὰ βλεμματα...

ΙΑ'

Έπί τέλους, η κακκλόπορτα άνοιξε!... Μαζί με τους άλλους, χύηξε κι' ο Παύλος μέσ' στο Σανατόριο. Τρέχοντας αυτός, πιο γρήγορα από τους άλλους, σά να βιαζότανε να φτάση πρώτος απ' όλους στη δική του αγαπημένη...

Σε μια στιγμή, σ' ένα στρίψιμο, την άντικρυσε... Από μακριά, η καρδιά του φτερούγιζε δυνατά μέσ' στο στήθος του! Κι' αν ακόμα δεν την είκανε δι τὰ μάτια του, θά του την είχε φανερώσει το καρδιοχτύπι του...

Τη ζύγωσε τρέχοντας. Άκούγοντας τὰ βήματά του, η Ρίτα σήκωσε τα μάτια της. — Ρίτα!... Ριτούλα!... της φώναξε ο Παύλος, άγκαλιάζοντας την σφιχτά.

Τὰ χείλια του ζήτησαν διασμένα, άπληστα, τὰ δικά της. Τάνοιωσε όμως παγωμένα κάτω από το φιλι του... Κι' ύστερα, άμέσως, η Ρίτα ξέφυγε από την άγκαλιά του...

— Ρίτα!... Τί τρέχει πάλι;... τη ρώτησε άνησυχος από την άνεξήγητη ψυχρότητά της.

Έσκυψε πολύ χαμηλά τὰ μάτια της χωρίς να τού απαντήσει.

— Πές μου... ξανάπε εκείνος έπιμόνος, πιεστικός. Τί συμβαίνει;... Τί έχεις;... Άδυνατη, ξεψύχησε στ' αυτιά του η φωνή της:

— Τίποτα...

— Πώς έτιποτα;... Με δέχεσαι τόσο ψυχρά, τώρα, που η ζωή άνοίγεται μπροστά μας, έπί τέλους, φωτεινή;... Τώρα που υπάρχει κάτι περισσότερο από έλπίδα! υπάρχει βεβαιότης ότι θά ζήσουμε γιά πάντα, ένωμένοι, ευτυχισμένοι;...

Τόν άφινε να μιλή χωρίς ν' άπαντάη.

— Έπί τέλους, μιλά!... Έξηγήσου!... φώναξε ο Παύλος. Τί έχεις;... Γιατί σωπαίνεις;...

Η φωνή της άκούστηκε πάλι, σιγανή: — Είλν' άργά πια, φτωχέ μου Παύλο!... — Άργά!... Τώρα που νίκησε ο έρωτάς μας την άρηση του πατέρα μου; Τώρα που είσαι καλά — όπως με βεβαίωσε ο γιατρός;

Ταράχτηκε η Ρίτα. — Σε βεβαίωσε ο γιατρός;... ρώτησε. Τόν είδες;...

— Ναί... Είσαι καλά... Μπορείς να φύγης άμέσως από δώ...

— Να φύγω;... Καί που να πάω;... — Άλλο;... σ' ένα ιδιωτικό νοσοκομείο... Έκεί που θά σε παρακολουθήσουν με περισσότερη ένδιαφέρον, εκεί που θάσαι κάτι μόνη σου, κι' όχι έν' άσήμαντο τίποτα μέσ' στο μεγάλο άνώνυμο πλήθος των άρρώστων — όπως έδώ μέσα...

Χαμογέλασε μελαγχολικά η Ρίτα: — Πουθενά δεν θά βρώ το ένδιαφέρον που βρήκα έδώ... τού άπάντησε πολύ σιγά.

Με την ψυχή του δαγκωμένη απότομα από τη ζήλεια, ο Παύλος της είπε:

— Ξέρω... Θα σοβ λείψη ο γιατρός... Κι' η άγάπη του...

— Κανείς λάθος, Παύλο... άπάντησε ήσυχα. Από αυτόν θά λείψω...

— Από αυτόν; Καί τί σε νοιάζει;... Τί μάς νοιάζει;

— Με νοιάζει, Παύλο! — Τον αγαπάς; — Τού χρωστάω άγάπη, τού προσφέρω εύγνωμοσύνη... Καταλαβαίνεις όμως πόσο σκληρό θάνε να τού στερήσω την παρουσία μου...

— Μά, τ' είν' αυτά που λές;... Άφοι δέ...

ον αγαπάς, αφού αγαπάς εμένα, φυσικό είνε να σε στερηθί και να σε κερδίσω εγώ...

— Φυσικό, ίσως είνε, όχι όμως δικαίο... — Καί δικαίο θάνε να στερηθούμε οι δύο μας την ευτυχία, και να μην την κερδίση καν αυτός;... Γιατί, δεν πιστεύω νανε ευτυχισμένος, με το να σε βλέπη δίπλα του δυστυχισμένη, με την ψυχή σου δοσμένη άλλοι, σε μένα...

— Όλ' αυτά, Παύλο, που λές, είνε λογικά... Μά η υποχρέωσή μου είνε να σκεφτώ πολύ, πριν αποφασίσω εγωίστικά γιά μένα και γιά την ευτυχία μου, θυσιάζοντας τη δική του... Κατάλαβε το ο άνθρωπος αυτός βρέθηκε κοντά μου σε στιγμές τόσο κρίσιμες, τόσο τραγικά αποφασιστικές γιά τη ζωή μου, και μπορώ να σου πώ ότι η παρουσία του μ' έσωσε από την άπόγνωση, από το θάνατο... Τότε ήμουν άπόλυτα βέβαιη ότι σ' είχα χάσει έσένα γιά πάντα... Δεν τούδωσα ποτέ — στ' όρκίζομαι — τον έρωτά μου... Αντίθετα, μάλιστα, τού δήλωσα με τόν πιο κατηγορηματικό τρόπο ότι αγαπάω έσένα και θά σ' αγαπώ πάντα... Τόν άφισα όμως να έλπιση ότι θά δεχόμουν να γίνω γυναίκα του...

— Γυναίκα του! φώναξε άγρια ο Παύλος. Ναί, γυναίκα του... Τι άλλες, έγινε συζήτηση στο νοσοκομείο γιά τη φανερά πρόθυμη ποθεινή σε μένα, το κουσούπολι έφτασε ως το διευθυντή... Τότε ο Λούζης δήλωσε ότι θά παντρεύομαστε. Πώς είνε δυνατό ξαφνικά ν' αλλάξουνε τώρα τὰ πράγματα;...

— Θα παντρευθί το Λούζη;

— Πρέπει! Τού το χρωστάω...

— Κι' έμένα;... Δεν με συλλογίσαι;... Δεν με λυπάσαι;

— Έσένα... Έσένα, σ' αγαπάω, Παύλο. Μέσα σου έχεις την ικανοποίησι ότι σ' αγαπάω... Τούτο θά σε βοηθήση να κάνης τη θυσία...

— Κι' αυτή τη θυσία, εκείνος πώς θά τη δεχτή;... Τη θυσία και τών δύο μας;...

— Ποιος σουπε ότι τη δέχεται;... Νά πριν από λίγο ήταν έδώ, και άρνήθηκε κατηγορηματικά να με πάρη... Έγώ όμως πρέπει να έπιμένω να τού δοθώ... Γιατί τού χρωστάω όλο τόν εαυτό μου, Παύλο, όλη τη ζωή μου!...

Ο Παύλος την άφινε να μιλή με το κεφάλι του χαμηλωμένο, γεμάτος άπόγνωση... Τού φαινότανε τραγικό να τη χάση τώρα που την είχε ξαναβρή...

— Καλά, Ριτούλα... της είπε με πίκρα στο τέλος. Δεν θέλω, δεν μπορώ να σε πείσω... Είνε, φαίνεται, γραφτό μας να μη ζήσουμε μαζί...

Η ξαφνική ύποταξη του της έφερε δάκρυα στα μάτια. Τούπιασε το χέρι, και τού μουρμούρισε, με τη φωνή της κομμένη από τους λυγμούς:

— Βοήθησέ με, Παύλο, να δώσω την ευτυχία σ' αυτό τόν άνθρωπο που μούδωσε τη ζωή...

— Άφοι τὸ θες να σε βοηθήσω!... — Δόσμου το χέρι σου... Κύττα με στα μάτια...

Της έσφίξε το παγωμένο της χεράκι μέσ'...

... ΟΙ ματιές τους ένωθήκανε, πνιγμένες στα δάκρυα.

— Καί τώρα, Παύλο, αντίο!... τού είπε. Της κράτησε το χέρι.

— Όχι, ακόμα... μουρμούρισε. Κάτσε λίγο κοντά μου, μια στιγμή μόνο...

— Όσο πιο πολύ καθόμμαι, τόσο πιο δύσκολο είνε να φύγω ύστερα...

— Έ, μη φύγης ποτέ!... μη φύγης ποτέ!... Όχι, Παύλο... Θά φύγω, θά φύγης, θά χωρίσουμε. Δεν γίνεται άλλοιώς... Η μοίρα μας χωρίζει!...

Πίσω τους, άκούστηκε μια σιγανή φωνή:

— Δε σας χωρίζει τίποτα!...

Γυρίσανε ο Παύλος κι' η Ρίτα, και βρέθηκαν μπροστά στο Λούζη, που τούς είχε πλησιάσει χωρίς να τόν καταλάβουν, κι' είχε άκούσει τὰ τελευταία λόγια της Ρίτας.

— Όλα σας ενώνουν, αντίθετα... είπε σταθερά, μελαγχολικά, ο γιατρός. Τὰ νειάτα σας, ο έρωτάς σας... Θα ζήσετε ευτυχισμένοι, γιατί πρέπει να ζήσετε, γιατί η ζωή σας χρωστάει την ευτυχία ύστερ' από τόσες πίκρες...

— Γιατρέ... τού ψιθύρισε δακρυσμένη η Ρίτα πιάνοντας το χέρι του. Θα μιλήσουμε οι δύο μας...

— Δεν έχουμε να πούμε τίποτε πια, έσύ και γώ, μικρή μου Ρίτα... Τράβα μπροστά μ' εκείνον που αγαπάς, χωρίς τύψεις, χωρίς να γυρίσης πίσω το κεράλι σου...

— Κι' όμως, πίσω είσαστε σεις...

— Καί λοιπόν;... Τί θα κερδίσης αν με κутτάξεις, αν με συλλογισθί;...

— Δεν μπορώ να μη συλλογιστώ αυτόν που τού χρωστάω τη ζωή...

— Τη ζωή τη χρωστάς μόνο στο Θεό, Ριτούλα... Έγώ δεν είμαι παρά ένας άπλος άνθρωπος, που ίσως βοηθήσα με τὰ μικρά μου μέσα και τις μικρές μου δυνάμεις, τὸ μεγάλο έργο του Δημιουργού...

— Αδιάφορο!... Δεν μπορείτε νασαστε γιά μένα έξνος, αδιάφορος... Δεν μπορεί ο πόνος σας να μ' άφήνη άσυγκίνητη, πολύ περισσότερο όταν τόν προκαλώ εγώ...

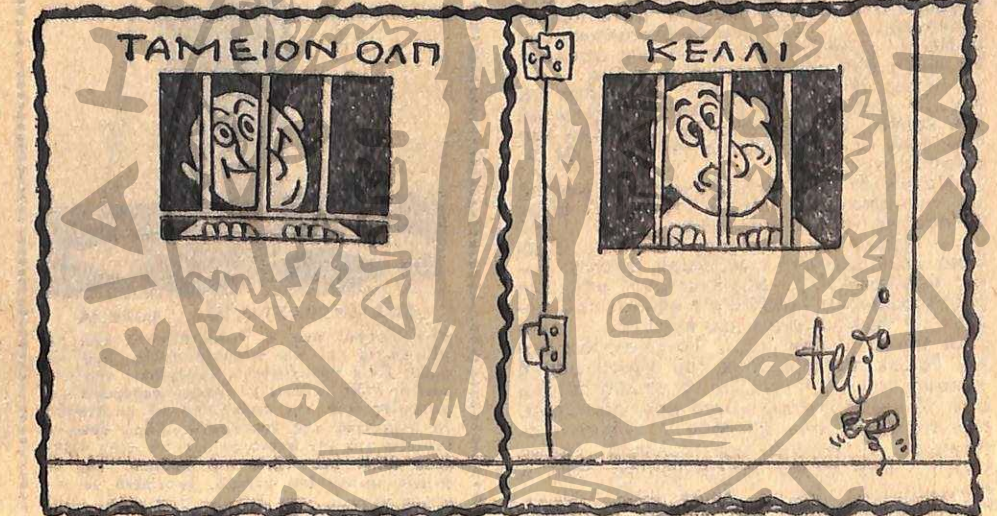
Σ' όλη αυτή τη συζήτησι, ο Παύλος έμενε σιωπηλός. Τότε όμως, γύρισε πρὸς τὸ μέρος του ο Λούζης:

— Νεαρέ μου, πάρτε την αγαπημένη σας... Είνε δική σας, δεν σας τη διεκδικεί πια κανείς — ούτε άρρώστεια, ούτε άνθρωπος...

— Γιατρέ... ψέλλισε ο Παύλος. Είνε τόσο ευγενικό αυτό που λέτε...

— Άκουσε, νέε μου... Έμεις οι γιατροί σκεπτόμαστε ρεαλιστικά... συγκεκριμένα... στην περίπτωση τη δική μου, πέσιμο τι θά κερδίσα αν δεν φερόμουν «ευγενικά» όπως λές;... Άς πούμε ότι αγαπάω τη Ρίτα, ότι η Ρίτα αγαπάει έσένα, αλλά ότι από εύγνωμοσύνη δέχεται να μοιραστή τη ζωή της μαζί μου... Τί θά κερδίσα με την άνοχή της; Όχι, βέβαια, την ευτυχία... Με το να την άποκρούω, λοιπόν, δεν είμαι ευγενικός... είμαι, απλά, ρεαλιστής...

— Δεν είν' έτσι που τὰ λέτε... άπάντησε η Ρίτα, μπαίνοντας ανάμεσα στους δύο άντρες, τὸ γκρίζο και τὸ νέο, που τους ένωω...

Της τύχης τὰ γραμμένα...

(Του Άρχέλαου)

βε και τους δυο να την αγαπάνε με το ίδιο πάθος.

— Αλλά, πώς είναι, Ριτούλα;... τη ρώτησε μ' ένα προστατευτικό χαμόγελο ο Λούζης. Για πρώτη φορά στη ζωή της, η μικρή άρρωστη ένοιωσε πως ήτανε κάτι κι αυτή, για να τη διεκδικούσε... Σ'α γυναίκα, ένοιωσε περηφάνεια. "Αν ήτανε μόνο κοкетτα, έατανε απόλυτα εύτυχημένη... "Ηταν όμως, πριν από γυναίκα, άνθρωπος, πλάσμα ευαίσθητο, που βασανιζότανε με την ιδέα πως δεν μπορούσε να μοιραστή στα δυο για να ευχαριστήσει και τους δυο αυτούς άντρες, που τον ένα τον αγαπούσε με την καρδιά και τον άλλον με το μυαλό... "Ενοιωσε πως τον έναν από τους δυο ή-τανε μοιραίο να τον κάνει δυστυχισμένο. Ποιον όμως;...

Τη λύσι θέλησε πάλι να τη δώσει ο Λούζης με τη συνηθισμένη του αποφασιστική-τητα:

— Λοιπόν, ή συζήτησι τελείωσε... Χω-ρίς τύψεις, χωρίς στενοχώρια, Ριτούλα, ζήσε τη ζωή σου εύτυχισμένη...

Κι' έκανε να φύγη. Ξαφνικά, η Ρίτα τον άρπαξε από το χέρι:

— Τάσο!... του φώναξε.

Το όνομα του γιατρού σ' ένα απότομο ξεσπάσμα ενκαρδιότητας, μπήκε σ'α σου-βλερό μαχαίρι μέσ' στην καρδιά του Παύ-λου, πούκλεισε τ'α μάτια του γεμάτος πό-νο... "Αντίθετα, ο Λούζης ένοιωσε να διοχετεύεται μέσα του όλη η θαλπωρή της ενκαρδιότητας αυτής...

— Τι θές, Ριτούλα;... τη ρώτησε σι-γά, μαλακά.

Έμεινε για λίγο σιωπηλή εκείνη. Μέσα της παλεύανε σκληρά ο έρωτας και το κα-θηκόν... "Ενοιώδε πως έπρεπε, είχε υπο-χρέωσι να θυσιάσθ... "Ενοιώδε όμως ά-κόμα ότι, για να δεχτή τη θυσία της ο Λούζης, έπρεπε να του την παρουσιάσει με την αληθοφάνεια του έρωτα. Κι' άστρα-πία, αποφάσισε να την παρουσιάσει έ-τσι τη θυσία της η Ρίτα:

— Τάσο... ψιθύρισε με σιγανή φωνή, κутτάζοντας χάμω. Με διώχνεις;...

— Δεν σε διώχνω. Σε σμίγω με τον άν-θρωπο που αγαπάς μονάχα...

— Είσαι σίγουρος ότι... τον αγαπώ;...

— Ρίτα!... φώναξε ο Παύλος με πόνο.

Για να πη τα λόγια αυτά η Ρίτα συγ-κέντρωσε όλο της το κουράγιο. "Ηταν ή χαριστική βολή στην πρώτη αγάπη της ζωής της, ήταν ή μεγάλη θυσία.

Ο Παύλος άνοιξε τ'α μάτια του διάπλα-τα και την κούταξε σαστισμένος, σαν να μην πίστευε σ'τ' αυτή του. Είχε ακούσει καλά; "Η Ρίτα, ή λαοσευτή του μικρούλα είχε πη τα λόγια αυτά που του σπάραζαν την καρδιά;

Μα κι' ή καρδιά της Ρίτας σπαράζοταν τη στιγμή αυτή, μάτονε, γινόταν κομμά-τια!...

Το μαρτύριό της ήταν μεγάλο, απερί-γραπτο.

— Παύλο... του απάντησε εκείνη. Συ-χώρεσέ με... Πρέπει όμως να σου μιλή-σω με ειλικρίνεια. "Η στιγμή είναι κρίσι-μη, αποφασιστική και για τους τρεις μας... Δεν πρέπει να κάνουμε κάτι χωρίς ναμυστε σίγουρα ότι αυτό θέλουμε, κι' αυτό πρέπει να κάνουμε... "Οτι δεν θα μετανιώσουμε αύριο γι' αυτό... "Η τωρινή μας απόφασι θα κρίνει όλη την κατοπινή μας ζωή...

— Ναί, Ριτούλα... Είν' έτσι όπως τα λές... απάντησε ο Παύλος με τη φωνή του κομένη από την αγωνία. Περιμένω λοι-τόν από σένα να δώσεις τη λύσι: Δε μ' αγαπάς πιά;...

Κατάλαβε ότι θα του σκίζε την καρδιά με την απάντησή της... Και, γι' αυτό, θέλησε να του τη μαλακώσει:

— Νοιώσε με, καλέ μου Παύλο... Βρέ-θηκα μόνη μου στη ζωή, χωρίς αγάπη, χω-ρίς προστασία... Βρέθηκα μέσ' στη δινη της άρρώστειας, μέσ' στην κόλασι του πό-νου... "Αχτίδα γύρω μου καμιά... Σκο-τάδι πυκνό μ' έπνιγε... Τότε, αχτίδα δει-λή, έσωσε τ'α σκοτάδια του πόνου μου ή στωργή του... Τον είδα να σκύβη απάνω από τ'ο κρεβάτι του πόνου μου, σαν μανά, σαν πατέρας, σαν αδερφός... Γεμάτη ά-πόγνωση, ή καρδιά μου κόλλησε απάνω του... Για πολύν καιρό νόμισα πως ή ευγνωμοσύνη μόνο μ' έβανε μαζί του...

Όταν ξαναγύρισε έσύ, Παύλο, ο απότο-μος κλονισμός πούνοιωσα, μούδωσε την αύ-ταπάτη ότι σ' αγαπούσα πάντα, το ίδιο...

Όταν όμως μπήκε μπροστά μου σκληρό

το δίλημμα, όταν είδα πως, για να κερδί-σω έσένα, έπρεπε να χάσω αυτόν, τότε κα-τάλαβα πως αυτό ήταν αδύνατο...

— Τον αγαπάς, Ριτούλα... παραπονέ-θηκε ο Παύλος.

— Ναί, Παύλο... Τον αγαπώ... ά-πάντησε πολύ σιγά ή Ρίτα.

Όσο σιγά όμως και να μίλησε, την ά-κούσανε και οι δυο... κι' ο Παύλος κι' ο Τάσος. Στο πρώτο την ψυχή οι δυο αυ-τές λεξούλες— "τον αγαπώ...— μπήκανε σ'α δυο πυρωμένα μαχαίρια, στου δεύτερου σ'α δυο ολόφωτες ελπίδες...

Μείνανε για λίγο κι' οι τρεις τους σιω-πηλοί, εκεί, μέσ' στο έρημο δρομάκι του ανατορίου, που τ'ο πνίγανε κίόλα οι πρώ-τες σκιές από το δειλινό...

— Ριτούλα... είπε ύστερ' από σιγή άρ-κετής ώρας ο Λούζης. Είσαι σίγουρη ότι δεν κάνεις λάθος;...

— Ναί, Τάσο... Σ' αγαπώ...

— Είσαι σίγουρη ότι ή ευγνωμοσύνη σου για μένα δεν σε παρσάσει σε μία μεγάλη ανώφελη για όλους μας, θυσία;

Ο Παύλος σώπαινε. Μέσα του είχε άρ-χισε να κλονίζεται ή βεβαιότητά του για τόν έρωτά της, ο τόνος της, απόλυτα πει-στικός, γεννούσε μέσα του βασανιστική την αμφιβολία...

— Όχι, Τάσο... απάντησε σταθερά ή Ρί-τα. Δεν είναι θυσία' είν' αλήθεια... Σ' α-γαπώ! "Η αγάπη μου αυτή μπορεί να μην είναι έξαλλος, παιδιαστικός έρωτας, σπη-ριγμένος περισσότερο στον ένθουσιασμό, είναι όμως αίσθημα βαθύ και σταθερό...

— Αν σε χάσω, δεν θα μπορέσω να ζήσω...

— Κι' αν χάσεις έμένα;... τη ρώτησε δειλά ο Παύλος.

Κούνησε μελαγχολικά το κεφάλι της ή Ρίτα:

— Έσένα σ' είχα συνηθίσει για χαμένον, φτωχέ μου Παύλο... "Η στέρησί σου έχει γίνει για μένα ρουτίνα...

— Ρίτα!... μά, είναι δυνατό να μη μ' αγαπάς;... Χτές ακόμα, πριν από λίγο ακόμα, έδω, τί μούλεγες;... Τί μ' άφηνες να καταλάβω;...

— Εμπήξε βαθειά τ'α νύχια της στους καρ-πούς των χεριών της ή Ρίτα, για να μπο-

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

ρέση να τον άρνηθη πάλι:

— Τι ήθελες να σου πω Παύλο;... Πώς μπορεί να πη μία γυναίκα σ' έναν άντρα που τον αγαπάς άλλοτε, ότι έταψε πιά να τον αγαπά;... Προσπάθησα να σου παρουσιάσω την αλήθεια με πολιτισμό...

— "Α, είσαι ψεύτρα, είσαι υποκριτική, Ριτούλα;...

— "Η φωνή του έτρεμε από τη συγκίνηση, από την αγανάχτησι...

— Είσαι Παύλο...

— Όταν μούλεγες ότι με το γιατρό δεν σε δένει παρά ή ευγνωμοσύνη, μούλεγες ψέματα;...

— Ψέματα, για να σε φέρω σιγά-σιγά στην αλήθεια, χωρίς να πονέσης πολύ...

Ο Παύλος γέλασε σαν τρελλός, μ' ένα φοβερό γέλιο, που άκούστηκε μέσ' στην ή-συχια σ'α λυγμός...

— Κι' αλήθεια, κατάφερες να με πονέ-σης, Ριτούλα... Πόσο σ' ευγνωμονώ για την καλωσύνη σου, για τη συμπόνοια σου!

— Μόνος σου προκαλούσες την ειλικρί-νεια μου... Έγώ είχα κάθε διάθεσι να σε προσγειώσω σιγά-σιγά' έσύ ήθελες καλά και σώνει να πέσης με τ'ο κεφάλι...

Με υπεράνθρωπη θέλησι, ή Ρίτα συνέχιζε τ'ο φοβερό πάλεμα με τόν εαυτό της, με την καρδιά της... Είχε σφίξει τ'α χείλια της, αποφασισμένη να μη δειλιάση, να μη γονατίση...

— Ρίτα!... φώναξε έξαλλος ο Παύλος. Πρόσεξε! Με φέρνεις στην απόγνωση...

— Όχι... Είσαι λογικός... Νοιώθεις ότι ο έρωτας δεν υπαγορεύεται από την υπο-χρέωσι... Μία ζωή ολόκληρη είν' αυτή' δεν μπορούμε, δεν κάνει να ζήσουμε συμβα-τικά...

— Κι' άλλοτε με βεβαιώσες ότι δεν μ' αγαπούσες, και μούλεγες ψέματα!...

— Τότε τ'ο ψέμμα μου τ'ο υπαγόρευε ή ανάγκη να κρατήσω τ'ο λόγο μου πούχα δώσει στον πατέρα σου...

— Κι' αν σήμερα θές να κρατήσης τ'ο λόγο σου πούδωσες στο γιατρό;...

— Εκλείσε για μία στιγμή τ'α μάτια της ή Ρίτα, νοιώθοντας ότι την άφιναν οι δυ-νάμεις της... Έσφιξε πάλι τ'α χείλια της, και με υπεράνθρωπη προσπάθεια μπόρεσε να κρατηθ' στα πόδια της...

— Μίλα, Ριτούλα... της είπε μαλακά ο Λούζης.

— "Η φωνή του της έδωσε μία καινούργια δύναμι. Με μία νέα προσπάθεια, άποτελείω-σε τ'ο κουρέλιασμα της καρδιάς της:

— Δεν είν' ο λόγος μου, Παύλο... Είν' ο έρωτας... Χωρίς τόν Τάσο ούτε μπορώ, ούτε θέλω να ζήσω...

Ξέσπασε ή φωνή του Παύλου, γεμάτη ά-γανάχτησι:

— Ψεύτρα!... Έλεεινή!... Τιποτέ-νια!...

— Παύλο!...

— Σού αξίζει...

Σαν άστραπή, ο Λούζης έπιασε στον άέρα τ'ο χέρι του Παύλου πούχε υψωθ' για να την χτυπήσει. Τ'ο χέρι του γιατρού έ-οφίγγε σαν τανάλια. Προσπάθησε να ξεγαν-τζωθ' μ' όλη του τ'η δύναμι ο Παύλος, μα δεν τ'ο κατάφερε...

— Πήγαινε, τώρα, νεαρέ μου... είπε σι-γά μ' άποφασιστικά ο Λούζης.

— Με διώχνετε;...

— Ναί... Κυρίως σ'α γιατρό... Μία σκηνή σαν κι' αυτή, μπορεί νάχη δυσάρε-στα άποτελέσματα σε μιά άρρωστη...

— Έκανε να χυμήξει κι' άπάνω στο γιατρό ο Παύλος, μα ύστερα, απότομα, έστριψε, κι' άπομακρύνθηκε με βήματα που κλονι-ζόντουσαν, σ'α μεθυσμένους...

Τότε ή Ρίτα, σ'α νάχε έξαντλήσει όλο τ'ο ψυχικό της άπόθεμα, κατέρρευσε λιπόθυμη στην άγκαλιά του Λούζη...

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: "Η συνέχεια...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

— Μάλιστα, κύριε, αυτή ή βίλλα είναι ή προικα της δε-σποινίς Αλίαν...

— Δεν μπορώ να καταλάβω, δεσποινίς, γιατί άμφι-βάλλετε ότι είμαι οικονομικός ανεξάρτητος!...

— Λάθος κάνετε κύριε... Άπ' έδώ είναι ή εὐπαρου-σίατος νέα που ζητάει να παντρευθ' νέον με χρι-στιανικές αρχές!...

— Και πρό παντός, κυρία μου, μόνο σοβαρές προτάσεις γίνονται δεκτές!...

...

...

...

...

...

Χ. Κ. Χ.

Η Όμορφη στάρ με την δοκτυλιδένια μέση

Η Μάρσα Χάντ, ένα ωραιότατο κορίτσι, διπλωματούχος ήθοποιος από ηλικίας 18 χρόνων, είχε σε υπέρτατο βαθμό ανεπτυγμένο το χάρισμα της επιμονής. Με μοναδικά, λοιπόν, εφόδια τα νεύρα της, την ωμορφιά της και την επιμονή της επεχείρησε πολλές φορές να παραβιάσει τις πόρτες των κινηματογραφικών στούντιο, αλλά χωρίς αποτέλεσμα. Ύστερα απ' αυτήν την αποτυχία θα νομίζετε ότι έχασε το θάρρος της: Κάθε άλλο όμως. Πριν περάσει λίγος καιρός από την τελευταία αποτυχία της ξαναγύρισε για τον ίδιο σκοπό, αλλά με διαφορετικά μέσα.

Το 1937 λοιπόν, την ξαναβρίσκουμε στο Χόλλυγουντ. Κι' επιπλέον είχε χρηματίσει προηγούμενως μοντέλλο σε φωτογραφικό οίκο και ήξερε

MARSA
HANT

ποιες πόζες έπρεπε να πάρει για να βγάλει καλές φωτογραφίες, σκέφθηκε να εκμεταλλευθεί αυτή την πείρα της. Συνεννοήθηκε με έναν γνωστό της φωτογράφο και σε λίγες μέρες είχε στα χέρια της μια σειρά από θαυμάσιες φωτογραφίες της σε πολλά αντίτυπα. Χωρίς να χάσει καιρό τις έστειλε, χωρίς τ' όνομά της σ' όλα σχεδόν τα περιοδικά και τις εφημερίδες με την έξις πρωτότυπη λεζάντα:

«Μια άγνωστη, αλλά ωραιότατη κοπέλλα, η οποία ό,τι κι' αν της προσφέρουν δεν πρόκειται ποτέ να δεχθεί να παίξει στον κινηματογράφο. Δήλωσις ρητή και κατηγορηματική».

Η τύχη τα έφερε έτσι ώστε μέσα σε λίγες μέρες να δημοσιευθούν πολλές από τις φωτογραφίες της Μάρσα. Άλλες με μαγιά, άλλες στη πλάξ και άλλες σε διάφορες πόζες. Το αποτέλεσμα ήταν εκπληκτικό: Όλα τα έμπειρα «λαγωνικά» των στούντιο, έπιστρατεύθηκαν για να ανακαλύψουν την άγνωστη κι' όμορφη αυτή νέα πού... δεν ήθελε να παίξει στον κινηματογράφο. Η Μάρσα φρόντισε να τη βρουν κι' ύστερα από πολυάριθμους κόπους, διαπραγματεύσεις και δοκιμές την προσέλαβαν τελικά τα στούντιο της Παραμάουντ μ' ένα πολύ καλό συμβόλαιο.

Ήμουν τόσο σίγουρη για την επιτυχία του τεχνάσματός μου! Έλεγε αργότερα η Μάρσα. Αποδεικτική έτσι ότι εδώ στο Χόλλυγουντ

Η χαριτωμένη στάρ Μάρσα Χαντ.

μόνο όταν δεν θέλει κανείς κάτι, τον προσέχουν!...

Αργότερα η Μάρσα πέρασε στα στούντιο Μέτρο και κατόπιν και σ' άλλα, γυρίζοντας διαρκώς ταινίες. Από το 1937 μέχρι σήμερα έχει παίξει σε 25 και πλέον φιλμ. Ανάμεσα σ' αυτά αναφέρουμε τα εξής: «Κοιλιάς των αποφάσεων» με την Γκάρσον και τον Πέκ, «Συντρίμια της ζωής» με την Σούζαν Χάινγουορντ, «Στη μέση της μουσικής» με την Άλυσσον και τον Ίτουρμπι, «Χαμένος άγγελος» με την μικρούλα Μάργκαρετ Ο' Μπράϊαν κ.ά. Από τις νεώτερες ταινίες της η σπουδαιότερη είναι η μουσικοδραματική «Κάρνεγκι Χώλλ», στην οποία παίζουν και οι κορυφαίοι μουσικοί του κόσμου. Σήμερα η όμορφη Μάρσα Χάντ, ύστερα από κινηματογραφική καριέρα 13 ετών, είναι μία φασμαμένη πιά καλλιτέχνις.

Η Μάρσα Χάντ γεννήθηκε στο Σικάγο στις 17 Φεβρουαρίου του 1919. Ο πατέρας της ήταν θεατρικός ήμπερσάριος και η μητέρα της τραγουδίστρια και πιανίστα. Από τον πατέρα της πήρε την επιμονή κι' από τη μητέρα της την όμορφη, τη λεπτή σιλουέτα και την γλυκειά φωνή.

Συγχρόνως με τις τακτικές σπουδές της στο σχολείο, παρακολουθούσε και μαθήματα δραματικής τέχνης, ενώ τις ώρες που της έμεναν ελεύθερες πήγαινε σ' ένα φημισμένο φωτογραφικό οίκο και πόζαρε ως μοντέλλο με αμοιβή 5 δολάρια την ώρα. Κι' όλα αυτά τη βοήθησαν για να γίνει στάρ.

Μέχρι το 1945 η Μάρσα ήταν παντρεμένη με τον Τζέρρυ Χόππερ, δημοσιογράφο και πολεμικό ανταποκριτή. Χώρισαν όμως, και τον Φεβρουάριο του 1946 η Μάρσα παντρεύτηκε για δεύτερη φορά με το Ρόμπερτ Πρέσσελ, επίσης δημοσιογράφο, σπήκερ ραδιοσταθμών και κινηματογραφικό παραγωγό επικαίρων. Σήμερα ζουν ευτυχισμένοι σ' ένα όμορφο σπίτι στη Σάν Φερνάντο Βάλλεϋ, με κολυμβητική πισίνα, γήπεδο του τένις και ειδικό γήπεδο για μπέιζ - μπώλλ. Συχνά το ζεύγος Πρέσσελ αφιερώνει πολλές ώρες στη μουσική. Ο σύζυγος στο πιάνο και η Μάρσα δίπλα του τον συνοδεύει με την εξαιρετική φωνή της. Η Μάρσα παίζει και άρπα, που την έμαθε, ενώ γύριζε το φιλμ «Στη μέση της μουσικής».

Η Μάρσα είναι ψηλή, λεπτή, με ωραιότατο πρόσωπο, γαλανά μάτια, σκούρα μαλλιά και μια λεπτοτάτη μέση που έχει γίνει αίτια να την αποκαλούν στο Χόλλυγουντ «στάρ με την δοκτυλιδένια μέση». Ντύνεται πάντα πλούσια και κομψότατα και τρελλαίνεται να δώσει την «Πακάρα» της. Της άρρέει να περιποιηθεί η ίδια τον κήπο της, γιατί δεν μένει ευχαριστημένη από κανένα κηπουρό.

Ένα απόγευμα, έλεγε εσχάτως, κατέβηκα στον κήπο για να ιδω τι είχε κάνει ο κηπουρός μου, για τον οποίο, σημειώστε, δεν είχα και πολλές καλές συστάσεις. Αντί λοιπόν να τον βρω να περιποιείται τα δέντρα, τον ανακάλυψα κάτω από μια σκιτιά να... κοιμάται μακάρια, ενώ το νερό είχε πλημμυρίσει πολλά μέρη του κήπου.

— Ξύπνα, τεμπέλη! του φώναξα. Φαίνεται πως δεν είσαι άξιος να αντικρύξεις ούτε το φως του ήλιου!

Κι' εκείνος, αντί να πεταχτεί άπάνω, άνοιξε τα μάτια του, με κύτταξε τρυφερά και μου είπε λίγο σοβαρά και λίγο άστεια:

— Αυτό το ξέρω καλά, γι' αυτό κι' εγώ φροντίζω να μένω πάντα στη σκιά!

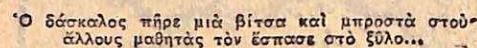
Γέλασα με την έξυπνη απάντησή του. Αλλά... τον έδιωξα άμέσως. Κι' από τότε έπαψα να έχω μόνιμο κηπουρό...

Η αλήθεια είναι ότι η Μάρσα Χάντ κάνει θαύματα ως ερασιτέχνης κηπουρός. Ο κήπος της είναι ένας μικρός Παράδεισος!...

Ο. ΠΕΝΝΥ

Γκάρσον
Φέρν

Δημοσιογραφικὲς ἀναμνήσεις τοῦ
συνεργάτου μας κ. Κ. ΠΟΛΙΤΗ

Αὐτὴ ἦταν ἡ πρώτη ἐντύπωσί μου ἀπὸ τὸν Κυριακὸν· Καλλιτέχνης πραγματικός, ὥς τὸ μεθούλι, χωρὶς καμποτισμό, αὐθορμητος, ἔξω συνήθει· ἀπὸ τοῦ τύπου καὶ τοὺς κανόνες τῆς καθιερωμένης τέχνης τὸ ἠρόποιον. Ἀλλὰ καλλιτέχνης τρανταχτός. Γι' αὐτὸ καὶ κραταίει ἐπὶ δεκαετηρίδες τώρα ἀμετάκλητη τῇ λατρείᾳ τοῦ κοινού.

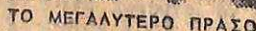
— Να σου πῶ, ἂν θέλῃς, προφορικά με-
ρικὰ πράγματα. Νὰ σοῦ γράψω ἄρσοο ὅ-
μως δὲν μπορῶ. Δὲν ξέρω γράμματα. Ξέ-
ρω τόσα, ὅσα μοῦ εἶναι ἀπαραίτητα γιὰ
νὰ διαδίδω τοὺς ρόλους μου.

Αυτή την ιστορία, που είναι γεμάτη δραματικότητα και δίνει το μέτρο των κοινωνικών αντιλήψεων της εποχής, μας την αφηγήθηκε εκείνο το βράδυ στο Βρεττού ο Κυριακάς.

Η οίκογένειά του, έμεινε στο Μεταξουργείο και ήταν άπονη. Τον έστειλε στο νηπιαγωγείο, όπου έπρεπε να πληρώνη κάτι τὸ μήνα, μὰ τὰ πράγματα βουλευόνταν και χωρίς χροιά. Μὲ δωρεές πρὸς τὴ δα-

Ἄναστατώθηκε τὸ σπίτι. Ἄναστατώθηκε ἡ γειτονιά... Ἄναστατώθηκε τὸ πέν. Δὲν βρέθηκε παρά... ἕνα παπούτσι, περίεργο, κομμάτι, μυτερό, ἕνα «μπατινι» μέσα στὸ ὅποιο κολυμπῶσε μὲν τὸ πόδι του, ἄλλὰ ὅσο ήταν πολυμιμητικὸ ἀν δὲν ήταν ἕνα καὶ μόνον. Καὶ ὡς γνωστὸν, κατὰ μίᾱ παλαιὰ κακὴ συνήθεια οἱ ἄνθρωποι ἐννοοῦν νὰ φο-
νὰν δύο παπούτσια.

Ἀπελπισία! Τὰ μαθήματα προχωροῦν. Πέρασε ἕτσι μιὰ βδομάδα καὶ νὰ πού... , τυχερός Κυριακὸς ἀνεκάλυψε μιὰ μέρα συμπληρωματικὰ σὲ μιὰ γωνία κάποιου μακρυνῆς συνοικίας ἕνα ἄλλο παπούτσι. Αὐτὸ ὅμως δὲν ἔμοιαζε καθόλου μὲ τὸ πρῶ-
 290
 300
 310
 320
 330
 340
 350
 360
 370
 380
 390
 400
 410
 420
 430
 440
 450
 460
 470
 480
 490
 500
 510
 520
 530
 540
 550
 560
 570
 580
 590
 600
 610
 620
 630
 640
 650
 660
 670
 680
 690
 700
 710
 720
 730
 740
 750
 760
 770
 780
 790
 800
 810
 820
 830
 840
 850
 860
 870
 880
 890
 900
 910
 920
 930
 940
 950
 960
 970
 980
 990

Ὁ Γάλλος κληρικός Λουί Φωγιέ παρουσίσαε
 ἡ γὰρ τελευταία γεωργικὴ ἔκθεσις τὰ μεγα-
 λύτερα πρῶτα καὶ δεύτερα πρῶτα πράγμα-
 ταί γιὰ ἓνα μοναδικὸ φύτο, τερματίζον δια-
 στήσεων πού ὄντιναι 1 1/2 κίλ. ἑξ ὕψος ἓνα
 μέτρο καὶ περιφέρει ρίζας 17 ἐκτοστόμε-
 τρων. Ὁ Λουί Φωγιέ το ἔβγαλε ἀπ' το πε-
 ριδόλι του, στὸ ὁποῖο παραγὰι καὶ πολλὰ
 ἄλλα μεγάλα χορτανικά.

Σ' ένα ποίημά του δίνει σὲ ἀδελφούς στί-
χους τὸ δρᾶμα τῆς μαθητικῆς του ζωῆς,
αὐτὸ πού ἀφηγήθηκα παραπάνω. Νὰ τὰ
τελευταία τετράστιχα:

Κι' ἔτσι, πήρα τ' ὀνηφόρι, μὰ τ' ἀγκάθια
μοῦ ματώνων τὶς πατούσες τῶν ποδιῶν
κι' ὅταν ἄκουγα κελάδηα πωλητῶν
μοῦ γέλοῦσε τὸ ἐντὸς μου ἀπὸ τὰ βᾶθια.

Τότε, ἔπαιρνα κουράγιο καὶ πετοῦσα
κάτω ἀπ' τ' ἄστρα καὶ γινόμενι πρὸ σφοδρῆς
κί' ὅταν ἐβλεπα τοῦ ἄστρου μου τὸ φῶς,
νὰ μοῦ φέγγει ὅσο ζῶ, τὸ περικαλλές.

Νά καί δυό ἐξάστιχα ἀπὸ ἕνα ποίημα
του πού τὸ τιτλοφορεῖ «Ὁ Γέρο μερα-
λῆς» :

Πάει τὸ κομπολόι μου
 πού τόχα ἡμερολόγι μου
 τις ὥρες πού τ' ἀναμετρεῖσαι,
 πᾶνε οἱ χαντρούλες οἱ ξεσθές
 π' ἀκόμα δῶ καί τὰ προχτές
 τις χαίδευα καί τις ρωτοῦσα.

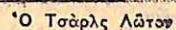
"Αν τὸδρῃ νὰ νὰ τὰ φορῇ
 κι' ἀγόρι νὰ μὴ τοῦ χαρῇ
 τίς χάντρες του στὸ χέρι,
 κι' ἂν τὸδρῃ γέφυρα μερακλῆς
 κι' εἶνε συνειδήσεως καλῆς
 νάρῃ νὰ μού τὸ φέρῃ.

Ὁ Κυριακὸς λογαριάζει τώρα νὰ ἐκδώ-
ῃ τὰ ποιήματά του σ' ἓνα βιβλιαράκι.
ῥέπει...

ΚΩΣΤΑΣ ΠΟΛΙΤΗΣ
☆☆☆

Τσαϊ πού συλλέγεται ἀπὸ πιθήκους

Στὴν Ἀγγλία πωλοῦνται τελευταία μι-
ὰ πακέτα τσαγιοῦ, πού φέρουν στὸ ἔξω-
τερικὸ τοὺς τὴν ἐπιγραφή: «Τσάι συλλε-
γμένο ἀπὸ πηθήκους». Δὲν πρόκειται, ὡστό-
ν, γιὰ διαφημιστὶ, ὅπως θὰ μπορούσε κα-
θεὶς νὰ φαντασθῇ. Αὐτὸ τὸ τσάι προέρχε-
ται ἀπὸ τὴν κινεζικὴ ἐπαρχία τοῦ Σέτσα
αἰ. Τὰ δενδρύλλια τοῦ τσαγιοῦ φύονται
εἰς πάνω σ' ἀπόκρημνες τοποθεσίες, πού
δεν ἀπρόσιτες στοὺς ἀνθρώπους. Οἱ κά-
νικοι τῆς περιοχῆς χρησιμοποιοῦν, λοι-
πὸν, εἰδικὰ ἐκπαιδευμένους πηθήκους γιὰ
τὴ συλλογὴ τῶν φύλλων τοῦ τσαγιοῦ. Τὰ
αὐτὰ, μ' ὅλη τὴν εὐφύια τους, δὲν
ἐπέφταν ἀκόμη νὰ ἱδρυσθῶν συνδικατο,
ὅπου ἔχουν ἰδεὰ ἀπὸ οἰαδικὰ διαβήματα.
Ὡστόσο, πρέπει νὰ τοὺς δώσῃ κανεὶς διπλὴ
ἀντίδο ἀράκτικα φυστικία γιὰ νὰ πείσθω
ἐκτέλεσθων αὐτὴ τὴ δυσκολὴ καὶ ἐξαι-
ρετικὰ ἐπικινδυνὴ ἐργασία.

Σύντομες εἰδησοῦλες

★'Ο Ζάκ Σερνάνς ό Γάλλος ζέν-πρεμιέ του Ιταλικού κινηματογράφου, έπρόκειτο να παίξει στο φίλμ του Ζάν Πιέρ Μερβίλ «'Ο ζυγός και τή βέλπη». Την τελευταία στιγμή όμως ό ώρσιός Ζάκ έδωλώς πως δεν θά μπόρῃ να παίξη αυτό τό ρόλο γιατί φύγει γιά τήν Βραζιλία, προκειμένου να γυρίση εκεί ένα μεγάλο φίλμ. 'Ο λαμπρός ήλιος τής Ν.Αμερικής εινε βέβαια πολύ πιο ευχάριστος από τα σκοτεινά κελιά τής φυλακής του Περπιγιάν τής Γαλλίας όπου ό Μερβίλ θά γυρίση τήν ταινία του. Και τώρα ό Γάλλος σκηνοθέτης γυρεύει ένα νέο πού να ιωιάζη τού Ζάκ Σερνάνς γιά να τόν αντικαταστήση στό ρόλο του.

★ Ὁ Τσάρλς Λῶτον ἔχει καταπλήξει τελευταίως τὴν Ἀμερικὴν μὲ τοὺς ἐξωφρενισμοὺς του. Ὁ πατέρας του, ὁ Ἰωάννης

Το... Ο τελευταίος του αθλος έγινε ο έξης: Πρό ημερών μπήκε σ' ένα μεγάλο υυχτηριό κέντρο του Χόλλυγουντ και ζήτησε από τον αρχίστρα να παίξει τον 'Αγγλικό ύμνο. 'Αφού τον τραγούδησε ολόκληρο με όλη τη δύναμη της φωνής του, χωρίς κανείς να τον λησθήσει να διακοφίσει την πατριωτική του αυτή έκδωλωση, ξανάθεσε το καπέλο του κι έφυγε, χωρίς να πάρη ούτε ένα ποτό. Τον περασμένο μήνα πάλι έπισκέφθηκε μερικές πόλεις της Καλιφόρνιας και αφού συγκέντρωσε γύρω του αρκετό κόσμο, τούδ διαβάσε αποσπάσματα από τη... Βίβλο, που είναι το πιο αγαπημένο του βιβλίο..

★ Ο Άμερικανός σκηνοθέτης Άνατολ Λίτβακ θα γυρίση στο Μόναχο, για λογαριασμό της «Φόξ» το φιλμ «Λεγεών των κολασμένων». Πρωταγωνιστεί το

έρρου θα εινε ή Γαλλία. Ντο-
μινίκ Μπλασανσάρ, κόπο-
τάρ Πιερ Μπλασανσάρ, ό Αυστρια-
κός Όσκαρ Βέρνερ, σπόν ρόλο
ένος Γερμανού ναζί και ό Ρί-
χαρντ Μαΐσεχαρτ, "Ύστερα από
τις πρώτες δοκιμές, ό Λίτβας
έστειλε στον Πιερ Μπλασανσάρ
τό άκάλυπτο τηλεγράφημα: «Α-
πλώς γιά να σε συχαρώ γιά
την ύπεροχη κορούλα σου, σε
φιλώ. Λίτβας»

★ Ο νέος Ταρζάν. Λέει
Μπαρκερ θέλοντας ν' απο-
δείξει πώς στὸν κινηματογράφο
δὲν εἶνε ὅλα ψεύτικα, ὅπως ἰ-
σχυρίζονται μερικοὶ, γύρισε ἐκ-
τὸ φυσικοῦ μιὰ σκηνὴ τοῦ παρ-
όλγου καὶ τὴ στοιχίσαι τῇ ζωῇ.
Αὐτὸ συνέβη στὴ Δ. Αφρικὴ ὅ-
που ὁ Λέξ γύρισε τὸ φιλμ. Ο

★ Ο γαλλικός τύπος αφιερώνει σ' άλλες δολοφονίες στο «σκάνδαλο "Ερρολ Φλύνν"». Ο διάσημος γόης κατηγορείται πως τον Αυγουστο του 1949 αποπλάνησε μια νεάρα κάτοικη του Μονακό, την Ντανβί Β... ηλικίας, τότε, 15 χρόνων. Οι έναγοντες γονείς της νέας έχουν καταθέσει στο δικαστήριο μία φωτογραφία που παρουσιάζει τον "Ερρολ Φλύνν" να κρατάει την κόρη τους στην αγκαλιά του. Ο "Ερρολ" δήλωσε πως πρόκειται για φανερό εκβιασμό και πως οι σχέσεις του με τη νέα ήσαν καθαρές φιλικές. Ή νέα όμως κατηγορεί τον "Ερρολ" πως για να έπιτύχαι τους ανήλικους σκοπούς του την μετέφερε πάνω στο γιγν

του και έκει της έδωσε να πιή ένα δυνατό ποτό που όχι μόνο την μέυσει αλλά και τη νάρκωσε. Ή μοναδική σχετική γραπτή δήλωση που έκανε ο Έρρολ στους δημοσιογράφους είναι αρκετά παραξενιχτή και λέει τα έξης: «Είμαι θύμα ενός προμελετημένου έγκρισμού. Μού είνε αδύνατον να θυμηθώ πώς ακριβώς συνέβησαν τα γεγονότα, πού ύστερα από 18 ολόκληρους μήνες θυμήθηκαν οι κύριοι αυτοί να φέρουν στη δημοσιότητα. Έπιμμένο πώς όλα αυτά είνε καθαρά δημιουργήματα της φαντασίας τους».

★ Στὴ Μαρλένε Ντὴ-
τριχ, ποὺ καθ' ὅλη τὴ διάρ-
κεια τοῦ πολέμου ὑπέρβησε
στὰ τμήματα ψυχαγωγίας τῶν
συμμαχικῶν στρατευμάτων, ἀ-
πενεμήθη ἐκ μέρους τῆς Γαλλι-
κῆς Κυβερνήσεως ὁ Σταυρὸς
τῆς Λεγεώνης τῆς Τιμῆς.

★ Είνε γνωστό πώς η "Ελίη-
νορ Πάουελ" έγκατέλει-
πον κινηματογράφο όταν παν-
τρεύτηκε τόν Γκλάν Φόρντ. Σε-
λευταίως, μέ την άδεια του συ-
ζύγου της, η "Μέτρον" της έδωσε
ένα ρόλο στό φίλμ "Δουκίσσα
τού 'Αιτώνος". Η έπιανεμάνισις
αυτή της "Ελίνορ" έγινε τόσο έν-
θουσιώδης δεκτέ έκ μέρους του
κοινού, ώστε ο παραγωγός Τζό-
ν Πάστερνικ αποφάσισε νά τί
ανάθεσις τόν πρώτο ρόλο σ' ένα
νέο φίλμ καί δήλωσε: «Ήταν
άδύνατον νά ξεχάσις τόσο εύκο-
λα ο κόσμος ένα τόσο ωραίο...
καρνατί παρίω!»

★ Η Μύρνα Λόϋ είχε μια από τις λίγες γυναίκες που παρουσιάζει στο μικρόφωνο ή «Φωνή της Αμερικής» στα προγράμματα που προορίζονται για τις χώρες που βρίσκονται πίσω από το Σιδηρούν Παραπέτασμα.

τάσμα.
★ Ἡ Τζόαν Κράου-
φορντ ἐδήλωσε πὼς θέλει νὰ
ἀποκτήσῃ καὶ ἓνα πέμπτο παιδί.

☆ «Τραγική αύξη στο Ντόνγκο». Αυτός είναι ο τίτλος ενός νέου Ιταλικού φιλμ που περιγράφει την τελευταία νύχτα του Μουσσολίνι και της Κλάρας Πεττάτσι, καθώς και τη σύλληψή τους από τους παρτίζανους στις δάχες της λίμνης Κόμο. Τον ρόλο του Μουσσολίνι τον υποδύεται ο ηθοποιός Νίνο Πόλι που με ένα καταλλήλο μακιγιάζ το μοιάζει καταπληκτικά. Επειδή όμως η φωνή του Νίνο δεν μοιάζει καθόλου με τη φωνή του Ντούσε, τον ντυμπλάρει ο Ρενέο Μανταλένα.

ПАТ КЕНЕНТҮ

Ε να ήρεμο δειλινό του φθινοπώρου του 1896, μία όμορφη κοπέλα βάδιζε στο έρημο μονοπάτι που ώδηγούσε από το χωριό της Σκάλας, Οικαλίας στο γραφικό ερημοκλήσι του "Αη - Γιάννη, ψηλά, στην κορφή του πευκοφύτου λόφου. Δεν θάτανε πάνω από δεκαοκτώ χρονών ή κοπέλλα. Ζαφείρια τὰ μάτια της, έξενος τὰ μαλλιά της, κυπαρίσσι τὸ κορμί της. Καί, περριφανή ή καρδιά της. Μέσα της ορθωνόταν ή περριφάνεια της όμορφιάς κι ή περριφάνεια του τλάτου. Γιατί, δεν ήτανε μονάχα όμορφη, ήτανε καί πλούσια. Άνθηκε σέ μία από τις πιό εύκατάστατες οικογένειες της Μεσοσηνίας. Ο πατέρας της, ό μεγαλοκτηματίας Χρήστος Παυλόπουλος, είχε ιδιοκτησία του ένα σωρό στρέμματα ελιές, συκίες, αμπέλια — χώρια τὰ στάρια, τὰ κριθάρια, τὰ καλαμπόκια, τὰ ποστανία και τις έκτάσεις με τὰ ζαρδανάκια τὸ καλοκαίρι... Ζούσε με τη γυναίκα του και με τὰ δυό παιδιά του — τὸ γιού του τὸ Λεωνίδα και την κόρη του τη Γεωργία — σ' ένα ώραίο άρχοντάσπιτο, στην ανατολική άκρη του χωριού του Σκάλας, τριγυρισμένο από λουλούδια κι όπωροφόρα.

Στην περιοχή όλου τὸν σεβόντουσαν, κι' οί κομμάταρες όλου τὸν νομού Μεσοσηνίας τὸν λογαριάζανε σὰ σπουδαίο και σημαίνοντα παράγοντα. Μεγάλες έκτάσεις από τὰ χτήματά του τις είχε παραχωρήσει στους κολλήγους γιά να τις καλλιεργούν, κι' αὐτός έπαιρνε ένα σοδακό ποσοστό, πού, μαζί με τὰ εισοδήματα από τη δική του καλλιέργεια, δημιουργούσαν ένα σεβαστό ποσὸ μηνιαίο, πού επέτρεπε στην οικογένεια όλη να ζή πλουσιοπάροχα, βασιλικά, και να μεγαλώνη με καινούργιες άποταμειεύσεις την προίκα της όμορφης μοναχοκόρης...

"Ήτανε, λοιπόν, κι' όμορφη και πλούσια ή Γεωργία του Παυλόπουλου, κι' είχε γι' αὐτὸ διπλή άφορμή να περριφανεύεται, νάχη πάντα τὸ κεφάλι ψηλά, και να μη δίνη καμιά σημασία στα πυρωμένα βλέμματα, τὰ γεμάτα έρωτικά ύπονοούμενα, πού της ρίχνανε τὰ γειτόνόπουλα της περιοχής, θαμπωμένα από τὸ διπλὸ μεγαλείο της... Καί, φυσικά, ανάμεσα στους νέους πού ζούσανε με τὸ δνείρο να την κάνουν γυναίκα τους, δεν ήτανε δυνατόν ή Γεωργία Παυλόπουλου να ξεχωρίση τὸν πιό άσημο, τὸν πιό άσουλούφωτο, τὸν πιό φτωχὸ και φουκαρά — τὸ Γιάννη Θεοδωρόπουλο, ένα φτωχόπαιδο με πολλὴ πλούσια όνειρα, πούβουσκε όλη μέρα πρόβατα, και τὸ βραδάκι μόνο κύτταζε ψηλά, στὸν οὐρανὸ, σ' άστρα, μήπως συναντήσει εκεί, τὰ βλέμματα της άγαπημένης του, πού του τὰ στερούσε τόσο σκληρὰ ή πραγματικότητα... Από καιρὸ ή Γιάννης άγαπούσε την όμορφη άρχοντοπούλα της Μεσοσηνίας. Κάποιο φεγγάρι μάλιστα, γιά νάχη την εύκαιρία να τη βλέπη πιό συχνά, πήγε και γύρεψε δουλειά στα χτήματα του πατέρα της. "Ήτανε καλοκαίρι. "Ο Γιάννης βοήθαγε στὸ πότισμα της ντομάτας και στὸ μάζεμα. Μά πάντα είχε τὸ νου του να δὴ την κοπέλλα πού τουχε κλέψει γιά πάντα την καρδιά... Στὸ τέλος, ένα βραδάκι την είδε να βγαίνει από τὸ σπίτι της, και να προχωρή στὸν έρημικὸ δρόμο. "Ο νέος εργάτης την πλησίασε, έβγαλε τὸ καπέλλο του, και στάθηκε μπροστὰ της τρέμοντας... "Έκείνη ήκωσε τὰ βελούδινα μάτια της και τὸν κύτταζε γεμάτη έκπληξη.

— Τί θές, Γιάννη;... τὸν ρώτησε. "Ή φωνή της τὸ φάνηκε σὰν ύπερκόσμια μελωδία, και τὸ ζάλισε τὸ μυαλό...

— Κυρά... ψιθύρισε βραχνά. Θάθελα... — Λέγε, Γιάννη... ξανάπε ή Γεωργία. Μήπως θές να πῶ να σου μεγαλώσουνε τὸ μεροκάματο;...

— Οχι... "Ο Γιάννης στριφογύριζε τὸν κουρελιασμένο σκούφο του μέσα στα ροζιασμένα δάχτυλά του, γεμάτος άμυχανία... Τὰ φλογερὰ λόγια του έρωτα τάνοιωθε πίσω από τὰ χείλια του, έτοιμα να όρμησουνε γιά να πνίξουνε την άγαπημένη του μέσ' στὸν κατακόκκινο τὸν πάθος... Μά δὲ μπόρεσε — αλλ' αἶνονο!... — να μιλήσῃ... — Τί θές, λοιπόν;... τὸν ξαναρώτησε ή

"Η Α. Μ. ό "Έρωσι

Ερωτευμένος ως τὸν τάφο...

κόρη του Παυλόπουλου κάπως νευρυσμένη. Την κύτταζε μιά φορά άκόμα κλεφτὰ ό φτωχὸς ό Γιάννης. Κι' ύστερα ξανακατέβασε τὰ μάτια του.

— Τίποτα... απάντησε. Καί, ξαφνικά, στρίβοντας, έφυγε τρέχοντας...

— Πιό πολύ κι' από τὴ ζωή μου την ίδια!...

Τὸν ξανακύτταξε — τὸ σουδλεδὸ ύπεροπτικό βλέμμα της

τρυπήσε πέρα γιά πέρα τὴ φτωχή του καρδιά... Κι' ύστερα, σηκώνοντας τους ώμους της, έκανε να προχωρήσει πρὸς τὸν

Αη - Γιάννη... Σὰν άστραπή όμως, έκείνος χύμησε μπροστὰ της και της έκλεισε τὸ δρόμο...

— Μά έπιτέλους!... φώναξε μ' ένα λυγμὸ στὴ φωνή του. Δεν έχεις καρδιά μέσ' στὸ στήθος σου;... Βλέπεις, σου ξεμολογιέμαι τὴ λατρεία μου, κι' έσύ κάνεις πῶς δεν μ' άκούς...

— Παραμέρισε να περάσω!... πρόσταξε παγερά ή Γεωργία, χωρίς να γυρίση να τὸν κυττάξῃ...

Γονάτισε ή Γιάννης στὸ νωπὸ χῶμα, κι' έσμισε τὰ χέρια του σε μιά στάσι βουδῆς ίκεσίας... "Ή σκληρὸ κοπέλλα όμως πέρασε μπροστὰ του νωρίς να τὸν κυττάξῃ, χωρίς να τὸν προσέξῃ σὰ νάχῃ μπροστὰ της, πεσμένο εκεί, στὸ χῶμα δίπλα στα πόδια της, ένα ταπεινὸ σκουληκι της γῆς... Ξαφνικά, τὸ φτωχόπαιδο ένοιωσε τὴν

μά της αὐτὴν, τὴ μοναχοκόρη του άρχοντα της περιοχής τοῦ Παυλόπουλου, με τὰ πολλὰ λεφτά και τὴ ζηλευτὴ θέσι στην κοινωνία;...

Μ' άπόψε, ή Γιάννης δεν δειλίασε όπως την άλλη φορά. "Ή μοναξιά, ή ώρα, ή έρωτάς του πού ξεχείλιζε πιά και δεν κρατιότανε φυλακισμένος μέσ' στην καρδιά του, όλα μαζί τὸν κάνανε τολμηρὸ. Χύμησε μ' ένα βήμα, και στάθηκε μπροστὰ στην όμορφη κοπέλλα πού εξακολουθούσε να τὸν κυττάξῃ με ύπερψία και περριφρόνησι.

— Μὴ με κυττάς έτσι, Γεωργία της είπε με φωνὴ πούτρεμε.

— Τί θές;... τὸν έρώτησε ξεραά, κοφτά.

"Επιστράτεψε όλο του τὸ θόρρος ό Γιάννης γιά ν' απάντησῃ:

— Σ' άγαπῶ, Γεωργία!... Σέ λατρεύω... Κι' ή λατρεία μου αὐτή, ή κρυφή, είναι τὸ μεγάλο μου μαρτύριο, τὸ μεγάλο βάσανο της ζωῆς μου!...

Κατάπληκτη από τὴν άποκάλυψι αὐτή, ή Γεωργία ρώτησε σὰ χαμένη:

— Μ' άγαπάς, είπες;...

καρδιά να επαναστατῇ μέσα του' πετάχτηκε όρδὸς, και χύμησε πρὸς τὴν περριφανή κοπέλλα. Την άρπαξε στα γέρα του μπράτσα, γυμνασμένα από τὴν τσάπα, τὸ φτυάρι και τὸ σκαλιστήρι, αναποδογύρισε τὸ μελαγχροινὸ της κεφάλι, κι' άκούμπησε διασπασμένα τὰ χείλια του άπάνω στὸ αλικο μπουμπούκι τὸν δικὸν της χειλιάν...

"Ολ' αὐτὰ γίνανε τόσο γρήγορα, τόσο άστραπιαία, πού ή Γεωργία δεν πρόφτασε ν' άμυνθῇ. Μόλις ένοιωσε όμως — πατρικία αὐτή... — στὸ στόμα της τὴ φωτιά του φιλιού του πληθείου έκείνου, όλο της τὸ αἷμα άναψε, ή περριφάνεια της επαναστάτησε... Βρῆκε τὴ δύναμι να σπρώξῃ μακριὰ τὸ Γιάννη!... "Υστερα σκούπισε άδηιασμένη τὸ στόμα της με τὴν άναστροφή του χεριού της.

— Αὐτὸ πούκανες, μούγγρισε με συγκρατημένη λύσσα, θὰ τὸ πληρώσω!...

— Ἄς τὸ πληρώσω, Γεωργία, και με τὴ ζωή μου!... απάντησε τὸ φτωχόπαιδο. Κι' αν πε-

"Ο κρότος τὸν σπασμένων γυαλιῶν πνίγεται άξάφνα από τὴ βροντὴ ενός πυροβολισμοῦ...

θάνω, θὰ πεθάνω με τὴ γλύκα τὸν χειλιάν σου άπάνω στα εύτυχημένα χείλια μου!...

Δεν βρῆκε να τὸ πῇ τίποτ' άλλο ή περριφανή κόρη του Παυλόπουλου. "Εστριψε μόνο, κι' αντί να συνεχίσῃ τὸ ἀνηφορισμὸ της πρὸς τὸ έκκλησάκι του "Αη - Γιάννη — είχαν άρχίσει πιά να πυκνώνουν οί σκιές του δειλινού γύρω της — τράβηξε κατὰ τὸ χωριό, κατὰ τὸ σπίτι της...

Βουδὸς, γοητευμένος, τὴν κύτταζε ή Γιάννης, τὴν κύτταζε με λατρεία. Λίγο άκόμα και θάστριβε σ' ένα μονοπάτι... "Εφευγε... Την έκανε άπ' τὰ μάτια του!... Κι' άξάφνα, μεθυσμένος όπως ήταν άκόμα άπ' τὸ φλι πού της πήρε, έτρεξε, χωρίς να λογαριάζῃ πιά τίποτε, τὴν άρπαξε στα γέρα του μπράτσα, τὴν έβριζε στὸν ὦμο του κι' άδιαφορώντας γιά τὰ ξεφωνητὰ και τις πληγές πού του χάραζαν τὰ νύχια της στὸ πρόσωπό και στὸ λαιμό, τράβηξε τὴν άνηφορία, γιά μιά σπιλιὰ πού βρισκόταν εκεί κοντὰ.

Μά ή Γεωργία ήταν τετραπέρατη κοπέλλα. Καί τὴν ίδια νύχτα, ξεφυγε, κι' άρχισε να τρέχῃ στὸν κατήφορο, σὰν κυνηγημένο ζαρκάδι.

Όταν τὸ κατάλαβε ή Γιάννης ήταν άργά πιά... *

Γυρίζοντας σπίτι της, ή κοπέλλα, και νοιώθοντας στην ψυχὴ της έντονο τὸ μασιτίγωμα της προσβολῆς, έκατσε και τάπε όλα με τὸ νι και με τὸ σίγμα στὸν πατέρα της και στὸν αδερφὸ της, πού τὴν περιμεναν άνήσυχτοι. "Αγρίψανε και οί δυό τους...

— Τί λές, Γεωργία;... φώναξε ό γερο-Παυλόπουλος.

— Τὴν αλήθεια, πατέρα... απάντησε έκείνη.

— Αὐτὸ τὸ έλεεινὸ βρωμόσκυλο τὸλμησε να κάνει τέτοιο πράμα;...

— Ναί, πατέρα... Μόλις τὸν ξεφύγα τρομαγμένη μὴ χυμῆξῃ πάλι πίσω μου και... δεν σταματήσῃ μόνο στὸ φιλί!... Γιατί με φύλαξε ή Παναγία και δεν έπαθα και τίποτε περισσότερο...

— Ἀνάθεμά του!... τὸν άτιμο!... μούγγρισε ή αδερφὸς της Γεωργίας, ή Λεωνίδας.

Κι' ύστερα, σηκώθηκε, και πήγε να ξεκρεμάσῃ τὸ βαρὺ γκρά από τὸ καρφί πού ήτανε κρεμασμένος. Σηκώθηκε άμέσως κι' ή γερο, και άκούμπησε τὸ χέρι του άπάνω στὸ μπράτσο του γιού του, με μιά παγερή ήρεμία:

— Ἄς τὸ γκρά, Λεωνίδα... είπε σιγά, με μιά βουδὴ άπειλὴ στὴ φωνή του. Δεν εἶν' ὦρα άκόμα...

Νύχτα βαθειά. Τὸ χωριό όλο κοιμάται. Μαζί, κοιμάται και ή Γεωργία. Μά, όξω, κάτω από τὸ σπίτι της, δαγκυρνάει ή έρωτάς: Μιά σκιά γλυστράει ανάμεσα από τὰ κουφάρια τὸν δέντρων πού άπλώνουνε τὰ σκελετωμένα τους χέρια πρὸς τὸ χάος της βροχερῆς, της άδοσκότεινης νύχτας... "Ενα σκυλί μούγγριζε και χυμῆζε. Εἶν' ό Πιστός, τὸ μεγάλο λυκόσκυλο πού φυλάί τὸ σπίτι του άρχοντα. "Ενα μαχαίρι όμως άστράφτει μέσ' στὴ νύχτα, και τὸ σκυλί πέφτει μέσα στὸ σκοτάδι, με τὸ λαιμὸ του κομμένο πέρα γιά πέρα...

"Ο Γιάννης προχωρεῖ σιγά - σιγά, με τὸ μαχαίρι πάντα στὸ χέρι του. Τὰ βήματά του πνίγονται στὸ νωπὸ, στὸ βρεμένο χῶμα. Σ' ένα δωμάτιο πού σπιτιού, πίσω άπ' τις γρίλλες, διακρίνει ένα λιγοστὸ φῶς να ξεγλυστράῃ. Μαντεύει πῶς είναι τὸ καντηλάκι, μέσ' στην παρθενικὴ κάμαρα της Γεωργίας, πού φωτáει τὸ εἰκόνη...

"Ο κρότος τὸν σπασμένων γυαλιῶν πνίγεται άξάφνα από τὴ βροντὴ ενός πυροβολισμοῦ. Βαθύς, ή νυχτερινὸς έπισκέπτης πέφτει στὴ ρίζα της πορτοκαλιάς, πού τη βάφει κόκκινη τὸ αἷμα του... Στα κοκκαλιασμένα του δάχτυλα σφίγγει σπασμωδικὰ τὸ μαχαίρι του...

Μιά σκιά πλησιάζει τὸ φτωχόπαιδο πού ξεψυχάει, με σπασμένο τὸ κεφάλι του από τὴ μολυβένια σφαίρα του όπλου. Εἶν' ή Λεωνίδα, ή αδερφὸς της Γεωργίας. Σκύβει άπάνω στὸ φτωχὸ ή Γιάννη, και ίκανοποιήμένος παρακολουθετὴ τὴν στερνὴ του άγωνία. Κι' άκόμα, άκούει άπ' τὰ χείλια του να βγαίνει μαζί με τὴν ψυχὴ του τὸ λατρεμένο όνομα:

— Γεωργία!...

«Αὐτοκτονία», συμπέραναν οί άρχές. Τὸ έρωτευμένο φτωχόπαιδο βρέθηκε νεκρὸ κάτω από τὴν πορτοκαλιά, σφίγγοντας τὸ μαχαίρι του — ματωμένο από τὸ αἷμα του σκύλου... Τώρα, πῶς ή πληγὴ του κεφαλίου του είχε γίνει από σφαίρα γκρά, αὐτὸ ήτανε κάτι πού τὸ σκεπάζανε τὰ λεφτά του Παυλόπουλου... «Αὐτοκτονία» είπαν όλοι «αὐτοκτονία» γράψανε κι' οί έφημερίδες τὴς εποχῆς στα φύλλα τους τὴς 5ης "Οκτωβρίου 1896...

Αὐτοκτονία!...

Ποιὸς ενδιαφέρεται και ποιὸς πολυετείζει παρόμοια περιστατικά όταν πρόκειται γιά ένα φτωχὸ διάβολο, γιά ένα δουλευτὴ φουκαρά πού πῆραν τὰ μυαλά του αέρα κι' άναψαν στὴν καρδιά του οί φλόγες της πιό τρελλῆς άγάπης;

"Ετοί ή θλιθερὴ αὐτὴ ιστορία λημονήθηκε γρήγορα. Τὴν έκπεπσε τὸ χρέμα του πατέρα της Γεωργίας. Θάφτηκε κάτω άπ' τὸ πληρωμένο ψέμμα.

Και μόνο ή πορτοκαλιά πού άπλωνε τὰ κλαδιά της ως τὸ παρὰθυσο της διορφῆς κόρης του Παυλόπουλου, θὰ μπόρουσε να μαρτυρήσῃ τὴν αλήθεια. Μά δεν τὴ μαρτύρησε ποτέ...

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ

Τίποτα δεν μπορεῖ να τὸν συγκρατήσῃ, κανένας φόβος, κανένας διαταγμός. "Αν τὸν ξεφύγε την πρώτη φορά ή όμορφη άρχοντοκοπέλλα, έκεί στὴν έρημία πού τὴν είχε κόψει στὸν ὦμο και τὴν πήγαινε στὴ σπηλιά, άφου της πήρε τὸ πρώτο φιλί, δεν θὰ τὸν ξεφεύγε και τώρα.

Γλυκανατριχιάει καθὼς τὴ συλλογίζεται στὸ κρεβάτι της...

Τὸ μυαλό του έχει θολώσει... Οὔτε συλλογιέται τὸν κίνδυνο. "Η άγάπη κι' ή πόθος τὸν κάνουν έξαλλο. Κι' αν τὸν πάρουν εἰδησι και τὸν σκοτώσουν, χίλιες φορές προτιμώτερος ό θάνατος από μιά ζωὴ μαυρικ' άχαρα, μακριά άπ' τὴν κοπέλλα πού αγαπάει σὰν κολασμένος!...

Τώρα πούχει άξίσει πίσω του τὸ σκυλί να ποτίζει με τὸ αἷμα του τὸ νοτιμένο χῶμα, τὸ βλέμμα του Γιάννη μαγνιέται από τὸ φωτισμένο πρᾶθυρο. Φτάνει από κάτω. Μιά πορτοκαλιά ψηλὴ άπλώνει τὰ κλαδιά της ως έκεί πάνω. "Ο Γιάννης σκαρφαλώνει σὰ σκίουρος. Εύτυνη άναπάντεχη! Τὸ παντζούρι είναι κουφωτὸ...

Δεν έχει παρά να περάσῃ τὸ μαχαίρι του μέσ' από τὸ άνοιγμα, και ν' άνασπώσῃ τὸ μαντάλο... Τὸ παντζούρι άνοίγει. "Απληστα, ή Γιάννης κολλάει τὸ φλογισμένο του πρόσωπο άπάνω στὸ τζάμι. Βλέπει στὸ τρεμουλιαστὸ φῶς τὸν καντηλιὸν τη Γεωργία να κοιμάται, με τὰ μαλλιά της ξεπλεκα πάντα στὸ μαξιλάρι, με τὰ γυμνά της μπράτσα όξω από τὸ σκεπασματά, με τὴ ρόδινη σάρκα του στῆθους της ν' άνεδοκατεβαίνει ρυθμικά στην ήρεμὴ ανάσα της...

Στέκεται ὦρα πολλὴ και καμαρώνει τὸ έξαισιο θέαμα ό φτωχὸς έρωτευμένος. Τὰ μάτια του έχουν άνοιξει διαπλάτα, σὰ να θέλουνε ν' αποτυπώσουν ὅσο γίνεται πιό πολὺ βαθὺ σὸ μυαλό του τὸ όραμα της κοιμισμένης όμορφιάς... "Υστερα, ξαφνικά, ή Γιάννης παίρνει τὴν τρελλὴ του άποφασί. Πρέπει να μῇ μέσα, ν' άρπάξῃ τὴν κόρη πού λατρεύει και να τὴν πᾶ μακριὰ, στὸ βουνό. Σηκώνει τὴ γροθιά του σφιγμένη γύρω από τὸ μαχαίρι, και χτυπάει άποτομα τὸ τζάμι πού τὸν χωρίζει από τὸ ιδανικό του...

"Ο κρότος τὸν σπασμένων γυαλιῶν πνίγεται άξάφνα από τὴ βροντὴ ενός πυροβολισμοῦ. Βαθύς, ή νυχτερινὸς έπισκέπτης πέφτει στὴ ρίζα της πορτοκαλιάς, πού τη βάφει κόκκινη τὸ αἷμα του... Στα κοκκαλιασμένα του δάχτυλα σφίγγει σπασμωδικὰ τὸ μαχαίρι του...

Μιά σκιά πλησιάζει τὸ φτωχόπαιδο πού ξεψυχάει, με σπασμένο τὸ κεφάλι του από τὴ μολυβένια σφαίρα του όπλου. Εἶν' ή Λεωνίδα, ή αδερφὸς της Γεωργίας. Σκύβει άπάνω στὸ φτωχὸ ή Γιάννη, και ίκανοποιήμένος παρακολουθετὴ τὴν στερνὴ του άγωνία. Κι' άκόμα, άκούει άπ' τὰ χείλια του να βγαίνει μαζί με τὴν ψυχὴ του τὸ λατρεμένο όνομα:

— Γεωργία!...

«Αὐτοκτονία», συμπέραναν οί άρχές. Τὸ έρωτευμένο φτωχόπαιδο βρέθηκε νεκρὸ κάτω από τὴν πορτοκαλιά, σφίγγοντας τὸ μαχαίρι του — ματωμένο από τὸ αἷμα του σκύλου... Τώρα, πῶς ή πληγὴ του κεφαλίου του είχε γίνει από σφαίρα γκρά, αὐτὸ ήτανε κάτι πού τὸ σκεπάζανε τὰ λεφτά του Παυλόπουλου... «Αὐτοκτονία» είπαν όλοι «αὐτοκτονία» γράψανε κι' οί έφημερίδες τὴς εποχῆς στα φύλλα τους τὴς 5ης "Οκτωβρίου 1896...

Αὐτοκτονία!...

Ποιὸς ενδιαφέρεται και ποιὸς πολυετείζει παρόμοια περιστατικά όταν πρόκειται γιά ένα φτωχὸ διάβολο, γιά ένα δουλευτὴ φουκαρά πού πῆραν τὰ μυαλά του αέρα κι' άναψαν στὴν καρδιά του οί φλόγες της πιό τρελλῆς άγάπης;

"Ετοί ή θλιθερὴ αὐτὴ ιστορία λημονήθηκε γρήγορα. Τὴν έκπεπσε τὸ χρέμα του πατέρα της Γεωργίας. Θάφτηκε κάτω άπ' τὸ πληρωμένο ψέμμα.

Και μόνο ή πορτοκαλιά πού άπλωνε τὰ κλαδιά της ως τὸ παρὰθυσο της διορφῆς κόρης του Παυλόπουλου, θὰ μπόρουσε να μαρτυρήσῃ τὴν αλήθεια. Μά δεν τὴ μαρτύρησε ποτέ...

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ. — Γιά τὴν εύτυχία του παιδιού του.

Ηπιουμπουνιά της αγάπης

Ο διαρρήχτης

Νύχτα βαθεία. Σκοτεινός ο ουρανός, φορτωμένος με σύννεφα. Κάπου - κάπου μόνο, καμιά αστραπή αυλακώνει τα σκοτάδια. Μια σκιά γλιστράει κολλητά στους τοίχους των πολυκατοικιών, μέσ' στην αριστοκρατική συνοικία. Πού και πού στέκεται, περιμένει λιγάκι να περάσει κανένας άρργοπορμένος διαδότης, κι' ύστερα προχωρεί πάλι. Στην είσοδο μιας ψηλής πολυκατοικίας στέκεται πάλι. Η σιδερένια εξώπορτα με τα μεγάλα κρύσταλλα είναι μισάνοιχτη, ξεχασμένη ποιός ξέρει από ποιόν αφήρημένο ένοικο. Η σκιά τη σπρώχνει σιγά - σιγά, και μπαίνει. Στο χαμηλό φως του κεφαλόσκαλου διακρίνεται το χλωμό πρόσωπο ενός νέου άντρα. Είναι σχεδόν ένα παιδί... Φτωχικά ντυμένο. Με τα σγουρά μαλλιά του που περισσεύουν από τη μισοκουρελισμένη του τραγιάσκα. Για μια στιγμή, κυττάζει στο φως ενός μικρού κλεφτοφάνου τα όνομα των ένοικων στον πίνακα, μαζί με τα κουμπιά των κουδουνιών. Σ' ένα σταματάει: «Ιατρός. Απόστολος Ξενίδης. 4ος όροφος». Κυττάζει πάλι με προσφύλαξη δίπλα του. Ψυχή δεν φαίνεται. Μονάχα, από το μικρό διαμέρισμα του θυρωρού ξεγλιστράει λίγο φως. Βιαστικά, σαν κλέφτης - σαν κλέφτης! - ο άγνωστος ανεβαίνει δυο - δυο τα μαρμάρινα σκαλοπάτια της γυριστής σκάλας. Στο τέταρτο πάτωμα σταματάει λαχανιασμένος. Άνισαίνει γρήγορα η καρδιά του χτυπάει δυνατά. Είναι από το γρήγορο ανέβασμα - είναι ακόμα κι' από τη συγκίνηση... Σκοτάδι βαθύ εκεί πάνω. Πάλι το κλεφτοφάνο φωτίζει αριστερά. Σε μια μπρούτζινη αστραφτερή πλάκα, το ίδιο όνομα: «Ιατρός Απόστολος Ξενίδης». Ο άγνωστος βγάζει ένα παράξενο εργαλείο από την τσέπη του, και το χώνει στην κλειδαριά της πόρτας. Δουλεύει σιγά, και κάθε λίγο σταματάει για ν' αφογκραστή... Τι ποτα δεν ακούγεται. «Όλη η πολυκατοικία κοιμάται... Ύστερ' από αρκετή ώρα, το διαρρηχτικό εργαλείο γυρίζει στην κλειδαριά. Η πόρτα ανοίγει. Σιγά - σιγά, ο άγνωστος γλιστράει μέσ' στο σκοτεινό διαμέρισμα. Ξανάβει το κλεφτοφάνο. Βρίσκεται σ' ένα χώλ με πέντ' - έξη σκυριανές πολυθρόνες. Το παρκέτο που μυρίζει δυνατά τον κάνει σ' μια στιγμή να γλιστρήσει. Πάνω από τον τοίχο, στην προσπαθεία του όμως, μετακίνησε αθέλητα μια καρέκλα... Έγινε ένας μικρός θόρυβος, που τον πλατύνισσε η ήσυχια της νύχτας. Ο άγνωστος σβύνη το κλεφτοφάνο. Το άναβει πάλι ύστερα από αρκετή ώρα, αφού πειθείται ότι δεν ακούγεται τίποτα, ότι δεν ξύπνησε κανένας... Δεξιά, είναι μια κρυστάλλινη πόρτα. Τη σπρώχνει σιγά, και μπαίνει μέσα σ' ένα ιατρείο. Ολα παστρικά, κάτασπρα εκεί μέσα. Ζυγώνει το γραφείο. Με το ίδιο εργαλείο, προσπαθεί ν' ανοίξει το συρτάρι. Το κατορθώνει. Τα μάτια του φωτίζονται από μια

θριαμβευτική φλόγα: Σε μια γωνιά, βλέπει μια χοντρή δέσμη από χαρτονομίσματα!... Απλώνει το χέρι του να τα πάρει, όταν, ξαφνικά, το ιατρείο όλο φωτίζεται εκτυφλωτικά, και μια βαρεία φωνή ακούγεται: — Ψηλά τα χέρια! — Ο άγνωστος γυρίζει. Στην άλλη γωνιά του δωαπίου αντίκρύκει έναν ψηλό γκρίζο άντρα που φοράει μια ρόμπα πάνω από την πιτζάμα του, και κρατάει ένα πιστόλι. — Πλησίασε! διατάζει τον κλέφτη. — Εκείνος ζυγώνει με τα χέρια ψηλά. Ο γκρίζος κύριος τραβάει με το αριστερό του χέρι το κορδόνι μιας κουρτίνας. — Κατέβασε τα χέρια σου, ξαναπροσπάει, και βάλα το ένα κοντά στο άλλο... Σε λίγο, ο κλέφτης βρίσκεται με δεμένα τα χέρια. Το κλεφτοφάνο έχει πέσει στο παρκέτο, μαζί με το διαρρηχτικό εργαλείο. Ο γκρίζος κύριος, χωρίς να πιάσει να τον άπειλη με το πιστόλι του, πλησιάζει το τηλέφωνο, και παίρνει έναν αριθμό: — Εμπρός... λέει. Άστυνομικό τηλέμα;... Έδώ Ιατρός Ξενίδης... Παρακαλώ, στείλτε άμέσως αστυνόμους να πιάσουν έναν κλέφτη που μπήκε στο σπίτι μου για να κλέψει και τον έχω εδώ δεμένο. Κλείνει το τηλέφωνο ο γκρίζος και κάθεται στην καρέκλα του γραφείου. Ρίχνει μια ματιά στο ανοιχτό συρτάρι, και βγάζει το δέμα με τα λεφτά. Τα μετράει. — Εύτυχώς δεν πρόφτασε να πάρει τίποτα... ψιθυρίζει. Και δεν είναι και μεγάλος... Σχεδόν παιδί... Ο κλέφτης τον κυττάζει κακάματα χωρίς ν' απαντήσει. — Γιατί μπήκες να κλέψεις;... ρωτάει ο γκρίζος. — Γιατί έπρεπε! απαντάει ο κλέφτης. — Έπρεπε;... — Ναι... Η μάνα μου είχε αρρωστή, έπρεπε να βρώ λεφτά... — Και δεν μπορούσες να δουλέψεις;... — Δεν ξέρω καμιά τέχνη... Κι' ύστερα, νόμιχα πώς έδω μέσ' α έχω δικαίωμα να μπω και να κλέψω!... — Ο Ξενίδης κυττάζει το νεαρό κλέφτη παρανεμένο: — Είχες δικαίωμα;... Έδώ μέσα;... Τι λές;... — Ναι, γιατί Ξενίδη!... — Με ξέρεις;... — Ξεκίνησα απόψε με πρόγραμμα να κλέψω εσάς!... — Εμένα;... Γιατί; Είμαι πιο πλούσιος απ' τους άλλους ανθρώπους εγώ;... — Όχι! αλλά εσείς χρωστάτε πολλά σε μένα και στη μητέρα μου!... Ο κλέφτης μιλάει θαρρετά. Ο γκρίζος, όσο πίνει και νοιώθει μεγαλύτερη έκπληξη από τα λόγια του, από τον τόνο της φωνής του... — Είσαι τρελλός;... ρωτάει. — Όχι, γκρίζο... Είμαι πολύ καλά στα μυαλά μου... — Και λές ότι χρωστάω πολλά στη μητέρα σου και σε σένα;... — Ναι, στα δύο σας θύματα!... — Θύματα;... — Ναι... Για θυμηθείτε λίγο... Πάνε είκοσιτρία χρόνια από τότε... Ήτανε λίγο πριν φύγετε για την Ευρώπη, γι' ανώτερες σπουδές... Μια κοπέλλα είχε την αφέλεια να πιστέψει τα έρωτικά σας λόγια... Ξεχάστηκε στην αγκαλιά σας... Κι' όταν γυρίσατε, ύστερ' από χρόνια, ούτε γυρίσατε να μάς κυττάξετε, τη φτωχιά μου τη μητέρα κι' εμένα - πατέρα!... Κατάχλωμος ο γκρίζος Ξενίδης, έχει άφισει το πιστόλι να πέσει απάνω στο γραφείο του... Έχει παίσει το κεφάλι του με τα δύο του χέρια... — Εσύ!... ψιθυρίζει. Είσαι ο γιός της... Λίνας!... — Είμαι ο γιός της Λίνας κι' ο δικός σας!... απαντάει σιγά ο νεαρός κλέφτης. Ο γκρίζος δεν μιλάει γι' αρκετή ώρα. Μέσα στη θύμησή του, όρμει τώρα το παρελθόν!... Θυμάται τη μικρή του αγαπημένη, τη Λίνα, που του τάχε δώσει όλα, χωρίς να του γυρέψει ποτέ τίποτα... Κι' εκείνος, ευχαριστημένος ποτέ ξεμπελάει μαζί της χωρίς πολλές σκοτούρες, χωρίς μελαγχόες, εγωιστής όπως ήταν, την είχε ξεχάσει, είχε δοθεί ολόκληρα στην επιστήμη του, κι' είχε ανέβει ψηλά... — Καλά, ρωτάει ο γκρίζος, χωρίς

να τον μάει να κυττάξει στα μάτια τον κλέφτη. Κι' εσύ... Πώς κατάντησες έτσι;... — Στην αρχή, τα πρώτα χρόνια, πήγα σχολείο... Η φτωχιά η μητέρα μου δούλευε κι' εγώ σπούδαζα... Ύστερα, άρρώστησε... Λεφτά δεν είχαμε... Το σχολείο μου, φυσικά, κόπηκε, σαν ανώφελη πολυτέλεια, μια και τώρα δεν υπήρχε στο σπίτι ούτε ψωμί... Προσπάθησα να βρω δουλειά... Μπήκα μαθητευόμενος σ' ένα μηχανουργείο, μα το μεροκάματο δεν έφτανε... Μια νύχτα, έκλεψα την τσάντα μιας κυρίας... Είχα να φάω τρεις μέρες... Με πιάσανε, πήγα φυλακή... Όταν βγήκα η μητέρα μου μ' έσφιξε στην αγκαλιά της κλαίγοντας με δυοτοκά λυγμούς... Δεν βρήκε ούτε τη δύναμη να με συμβουλέψει... Τι να μου ελεγε; Να μην κλέψω;... Ξανάκλεψα... Αυτή τη φορά στάθηκε πιο τυχερός - δεν με πιάσανε... Ειδικεύτηκα στη «δουλειά», κι' άρχισα να κερδίζω αρκετά... Η φτωχιά μου η μητέρα παρακολούθησε με αγωνία, με καρδιοχτύπι, το φοβερό μου κατρακύλισμα... Όσοπου, τελευταία, η κατάσταση της χειροτέρευσε πολύ... Βγαίνοντας εδώ και λίγες μέρες από τη φυλακή ύστερ' από μια καινούργια διάρρηξη που μ' έκλεισε μέσα για τρία ολόκληρα χρόνια, τη βρήκα σε κακό χαλί... Τότε, νοιώθοντας ίσως το τέλος της να πλησιάζει με πήρε κοντά της και μου τάπησε όλα!... Την περιπέτειά της μαζί σας πούχε γι' αποτέλεσμα τη γέννησή μου, τη συμπεριφορά σας... Μαύδωσε τη διευθυνσί σας, και με συμβούλεψε άμα πεθάνω - μόνο τότε... - να βρω να σας βρω και να σας παρακαλέσω να με σώσετε... Έγώ όμως, αντί να περιμένω το θάνατό της, προτίμησα να μπω απόψε στο σπίτι σας με τον συνηθισμένο τρόπο μου - με διάρρηξη... Νόμισα πως είχα δικαίωμα να κλέψω τον πατέρα μου, για να προσπαθήσω να σώσω τη μάνα μου!... — Όσο μιλάγε ο νεαρός κλέφτης, ο Ξενίδης τον άκουγε με το κεφάλι χωμένο στα χέρια του. Κι' όταν εκείνος τελείωσε, ο γκρίζος πετάχτηκε όρθος, πήγε και τούλισε τα χέρια... — Πώς σε λένε;... τον ρώτησε σιγά. — Νίκο... Τον κύτταξε τρυφερά. Μέσ' στα χλωμά χαρακτηριστικά αυτού του νέου, ο γκρίζος Ξενίδης είδε τα δικά του χαρακτηριστικά: Ίδια μύτη, ίδιο στόμα, ίδια έκφραση... Του χάρωσε τα μαλλιά... — Έννοια σου, Νίκο... του είπε μαλακά. Θα πάμε να δούμε μαζί τη μητέρα σου, και θα την κάνουμε καλά... — Θα την κάνουμε καλά;... φώναξε ο νέος με δάκρυα στα μάτια. — Ναι... Μέσ' στην ψυχή του Ξενίδη ξετυλιγότανε τώρα η δική του ζωή, γεμάτη μελέτη, ξερή από έρωτα, από στοργή... Είχε φτάσει ο γκρίζος σε μια ώριμη ηλικία, χωρίς συντροφιά στο πλευρό του, μόνος του, έρημος... Νά τώρα, που η ζωή του χάριζε αναπάντεχα μια δυστυχισμένη οικογένεια, που καθκον του ήταν να της χαρίσει λίγη ευτυχία... Ξαφνικά όμως, ο Νίκος φώναξε: — Κι' η αστυνομία που καλέσατε στο τηλέφωνο;... Σαν απάντησε στα λόγια του, αντίχρησε δυνατά το κουδούνι της εξώπορτας. Ο Ξενίδης χλώμιασε. Έκρυψε το πιστόλι στο συρτάρι του, τσέκισε, κι' ύστερα πήρε από το χέρι το νέο και τον έσπρωξε σ' ένα διπλανό δωμάτιο. — Κάστε εκεί μέσα, τον ψιθύρισε και μην τ' ανοίξετε... ανοίξε την εξώπορτα. Βρήκε μπροστά σ' έναν αρχιφύλακα και δυο αστυφύλακες. — Τι συμβαίνει;... ρώτησε. — Ήρθαμε να πάρουμε τον κλέφτη που μάς τηλεφωνήσατε ότι πιάσατε!... του απάντησε ο αρχιφύλακας. — Τον κλέφτη; Σας τηλεφώνησα;... — Ναι... Δεν είστε ο γκρίζος Ξενίδης; — Μάλιστα... Άλλα δεν έπιασα κανέναν κλέφτη. Κάποιος γελοίος φαρσέρ θα σας έκανε φάρσα χωρίς άλλο... — Φάρσα!... Μπορείτε, αν θέλετε, να βέβαια... Έδώ μέσα δεν βρίσκει κανείς ψάξετε... Έδώ μέσα δεν βρίσκει κανείς εγώ... με το γυίο μου!... ΒΕΡΘΕΡΟΣ

Αθηναϊκά Εθίκαιρα

Ομολογιούχοι

Προβάλλει, πάλιν, ο μισθός ο δέκατος ο τρίτος. Είναι ιερών δικαίωμα, αυτό, αναντιρρήτως. Το κράτος τ' αναγγώρισε και τόχει αποδείξει. Μα φέτος τα ταμεία του έχουν μεγάλη σφίξη. Και γι' α' αποφευχθούν σκηνές, φωνές και απεργίες, αντί χρημάτων σκέφθηκε να δώσει ομολογίες! — Ομολογίες έξοχες, κομψές, χαριτωμένες. Και καλλιτεχνικάτατες και καλοτυπωμένες. Και έτσι οι υπάλληλοι, με τ' άλλα τα καλά τους, θα έγινοντο επίσης και... δανεισταί του Κράτους! — Σαν τ' άκουσαν οι υπάλληλοι, τους πιάσανε θυμοί. Κι' άρνηθηκαν επίσημα ετούτη την τιμή. Να έχουν άλλοι στις γιορτές τρελλές κρεφαγίες κι' εκείνοι στο τραπέζι τους να τρών... ομολογίες! — Το λεξικό της πιάτσας — Έκυκλοφόρησε, λοιπόν, κι' ένα βιβλίο... τσαγκό! Και είναι ένα λεξικό της γλώσσας της «αργκό» που περιέχει, δηλαδή, με μέθοδο καπάτσα, τις λέξεις τις λεπτότατες που λέει η μπουζουκοπιά (τσα). — Και λέει αυτό το λεξικό μ' εξήγηση απλή, «πράσσο» και «μπάμιας» τί θα πη κι' «αέρας στη (διπλή)». — Και γι' σημαίνει ακριβώς «χαρμάνης» και «μαστού» (ρης). — «λάχανο» «ρέφα» και «γουργούς» και «κώτσος» και «μουρμούρης!» — Και όλοι θα το πάρουμε χωρίς ν' άρργοπορούμε, διότι όπουδήποτε πρέπει να... μορφωθούμε. Και είναι βέβαιον, αυτό το «σικ» βιβλιαράκι, ότι θα γίνει άναρπαστο μέσα στο... Κολωνάκι! — Φιλοξενία — Είς φιλόξενας πολίτης, με καρδιά αίσθημάτων πλήρη, σπίτι του φιλοξενούσε ένα φίλο του πατήρη. Τούδινε φαί, κρεβάτι, δίχως φράγκο, δίχως νοίκι και του έδινε από πάνω και καμπόσο χαρτζιλίκι. — Καλοτρώγων, καλοπίνων, είχε ο φίλος καρδαμώσει. Και σκεφθείς, λίαν ευλόγως, το «μενού» να συμπλήρωσε, (πληρώση), εις του φίλου τη συμβία άπλωσε και το κουλό του, ώστε, έκτος φαί και ύπνο, νάχη και τό... τακτικό (του)! — Ο δέ σύζυγος, θυμώσας, τούστησε, λοιπόν, καρτέρι και τον τίμησε δούνως μ' ένα δικοπο μαχαίρι. Και απέδειξε άγρίως, αύστηρητα κι' εξύπνωσ, ότι στη φιλοξενία, φτάνουν το φαί κι' ο ύπνος! — Αύστηρότης — Έδωλσε η κυβέρνηση με νου σοφού και κρίσι, πως άπεργίες στο έξης νέες δεν θ' άνεχθη. Με άκαμπτον δέ θέλησιν θα καταπολεμήση κάθε άπεργία προσεχή ήτις κηρυχθή. — Δεν θ' άνεχθη όπουδήποτε και των μισθών αύξησει, που οι υπάλληλοι ζητούν καθημερνά σχεδόν. Αυτές άπαγορεύονται να μην επέλθω... κρίσις, και μόνον επιτρέπονται οι αύξησεις των... ειδών! — Διακοπές — Διακοπές του ρεύματος ξανάρχισαν και πάλι. Πότε μικρή διακοπή και πότε μια μεγάλη. Διότι κάποιος στρόβιλος παθαίνει κάποια βλάβη, κι' έτσι, γυρίζει το κουμπί, μα ο γλόμπος (νάβει). — Διακοπές του ρεύματος. Είναι η εποχή. Λοιπόν, καλή άρχή, αγαπητοί μου φίλοι, και έτοιμάστε γρήγορα της λαμπας το φυτίλι!

Υδρολόγοι

Φθάνουν έντος των ημερών και βιαστικοί, εύλογος, και Σουηδός μηχανικός κι' Γάλλος υδρολόγος, διά να μελετήσουνε κι' εκείνοι έπ' ολίγον, το φλέγον της ύδρευσης το ζήτημα το έπειγον. — Ύστερα θάρη Νορβηγός κι' όταν θα φύγη εκείνος, θα έρθη Άγγλος, Ιταλός, Δανός και Φιλιππίνος. Κι' ύστερα θάρη Έλβετός, Σπανιόλος, Όλλανδός (ζος, και Βέλγος και Αυστριακός κι' Ιάπων και Κινέζος. Θάρουν πολλοί, παρά πολλοί. Θα έρθουνε σωρά. Και μοναχά βαρρά, δεν θάρη τό... νερό! — Άλλο! — Σκάνδαλο άποκαλύπτεται και νέο, δίχως σίκτον, των κονδυλίων των πολλών των συμμοριοπλήκτων. Και είναι διαχείρισις εκ των πολλών καιρίων, τριακοσίων μοναχά δισεκατομμυρίων! — Και διετάχθη έλεγχος να γίνη αύστηρός, γι' αυτό το νέο σκάνδαλο που φαίνεται μεγάλο. Λοιπόν, να γίνη γρήγορα. Άς μην περνά ο καιρός. Να τελειώνουμε μ' αυτό, για να φανή και άλλο! — Καλοριφέρ — Μια κακή πληροφορία που πολύ ένδιαφέρει όσους για τη θέρμανσι τους έχουνε καλοριφέρ. Λόγω έλλείψεως πετρελαίου, που από καιρό βαστά τα καλοριφέρ έφέτος θ' άπομεινουνε σδυστά. — Τι άναποδιές συμβαίνουν με το ζήτημα αυτό. Και στον τόπο μας, που λέτε, έτσι η τύχη τάχει (φέρει). Τα καλοριφέρ έν γένει, είναι φαίνεται γραφτό, νάνε κρύα το χειμώνα και ζεστά τό... καλοκαίρι! — Όπως πάει... — Το Κράτος μας προσέλαβε «φουρνιές» άλλεπαλλή (λους), από καινούργιους ειδικούς κι' έκτάκτους υπαλλήλους, γιατί το πήρε, ξαφνικά, η προκοπή κι' η φούρια να κάνη των κατοίκων του άπογραφή καινούρια. — Προσλήψεις έκανε πολλές και νέες θα προσέβη, για να μη μείνη «ήμετερος» κανένας δίχως θέσι κι' ανάγκη αναπόφευκτος συντόμως θα προβάλλη υπάλληλοι άμέτρητοι να προστεθουνε κι' άλλοι, να κάνουν τις... άπογραφές - χωρίς περιστροφή, αυτών που προσελήφθησαν για την... άπογραφή! — Κυριολεξία — Μανούβρες και στού Πειραιώς προέκυψαν τον Δήμον, εις βάρος, όπως λέγεται, ανθρώπων του «έντιμω» κι' επιτροπή ανέλαθεν εύθως να εξυγιάνη αυτό το περιόητο τσίφλίκι του «κύρ - Γιάννη»! — Άπ' τον κύρ - Γιάννη ολόκληρος ο Δήμος εξηρτάτο κι' ήταν ο μόνος άρχοντας κι' αφέντης, — πάνω (κάτω). — Με λίγα λόγια δηλαδή ο Δήμος είχε γίνει: «Γιάννης κερνά και Γιάννης πίνει»! — Δέν θαρυέσαι... — Των Άθηνών οι άρτοποιοί στο πόδι σηκώθηκαν γιατί καινούργιες «άδειες» με μέσον έδοθήκανε. Με τρόπους χορηγήθηκαν, — τονίζουν — άδειώσι και βγήκαν ξένοι άνθρωποι... να κόψουν το ψωμί (τους)! — Υπάρχει, όμως, «δάκτυλος» και «λάδωμα» στη μέση, «μασούρι» στην υπόθεσι τουτέστιν έχει πέσει κι' ο κλάδος των άρτοποιών αν κοπείται κι' αν (κλαίει), εκείνος που τις «άδειες» τις έχει... έφουρνίσει μακάριος, άπόητος κι' άτάραχος θα λή: «καρφάκι δεν μου καίγεται και... φούβνος μην κα- (πνίση)! — ΠΑΝ. ΠΑΠ.

Μία κατασκότεινη νύχτα του 1942, ένα συμμαχικό αεροπλάνο που πετούσε χαμηλά πάνω από την κορυφή του Ολύμπου, έριξε στο κενό τρεις Βρετανικούς αξιωματικούς: Τον αντιναυαρχατόνιστο Λέσλι Ρούφους Σέππερντ, τον ταγματάρχη Χάρρυ Μπρέντ και τον λοχαγό Τσάδλς Χούπερ. Κάτω, στα Ισώματα των κορυφών, έλαμπαν φωτιές ανάμμενες, απ' τους άντρες της αντίστασης που τους περίμεναν έπειτα από τηλεγραφική συνεννόηση μαζί τους. Άλλα καθώς κατέβαιναν προς τη γη, οι τρεις Άγγλοι, ο δυνατός άνεμος παρέσυρε τ' αλεξίπτωτά τους μακριά, πέσανε πάνω σε βράχους κι' οι δυο τελευταίοι σκοτώθηκαν. 'Ο Σέππερντ πληγώθηκε βαρειακά. Και πέρασαν πολλές μέρες ως πού να τη γλυτώσει. Τότε μόνο έμαθε και θόνησε το χαμό των συντρόφων του...

Ο τολμηρός αυτός Βρετανός ήταν καθηγητής Πανεπιστημίου. 'Η μοίρα όμως τον προώριζε να παίξει αποφασιστικό ρόλο στα δραματικά γεγονότα του τελευταίου πολέμου. Τό 1939 στάλθηκε στην 'Αθηνά. 'Εκεί πολέμησε για την ελευθερία της μαύρης αυτής χώρας, «κερδίζοντας» δυο τραύματα στο στήθος. Τον 'Ιούνιο του 1942, τότε που η 'Αλεξάνδρεια κινδύνευε από τον Ρώμιο, τον κάλεσαν στην Αίγυπτο για να οργανώσει με τους φελάχους κλεφτοπόλεμο. Γιατί, έκτος που μιλούσε τ' αράβικα σα μητρική του γλώσσα, ήξερε και να σαγηνεύει τους αραπάδες, που τον λάτρευαν στην κυριολεξία. Κάποτε, ένα φίλι τον δαγκώσε στο πόδι. 'Ο υπέρητης του, ένα μαύρο ψηλόλιγνο παλληκάρι, νομίζοντας πως θα πεθάνει, πήρε ένα περίστροφο και τὸ στήριξε στο στήθος του για ν' αυτοκτονήσει. 'Ο Σέππερντ, μ' ένα πήδημα βρέθηκε πλάι του και τὸ άρπαξε τὸ όπλο από τὰ χέρια.

— Γιατί θέλεις να σκοτωθής; τὸν ρώτησε αὐτοῦ.

— Αφού θα πεθάνει εσύ, σαχίμπ, τί να τὴν κάνω ἐγὼ τὴ ζωή;

Με τέτοιο πάθος τὸν αγαπούσαν ὅλοι ὅσοι τὸν γνώριζαν. Μόλις ὅμως η' 'Αλεξάνδρεια απέφυγε τὸν κίνδυνο τῆς γερμανικῆς εισβολῆς, ὁ Σέππερντ, μαζί με τοὺς δυὸ συντρόφους του πού προαναφέραμε, στάλθηκε σὴν 'Ελλάδα για νὰ οργανώσει καὶ δὴ τὸν κλεφτοπόλεμο, προπαντὸς ὅμως για νὰ μονιάσει μεταξύ τους τὴς ὁμάδες ὑπαίθρου, πού τὴν ἐποχὴ ἐκείνη εἶχαν ἀρχίσει τὴς πρώτες τους διαφωνίες. 'Επὶ δυὸ ὁλόκληρα χρόνια, ἔμεινε σὸ ἀπέραντο πεδίο μάχης πού λεγόταν 'Ελλάδα, καὶ πάτησε ὅλα τὰ βουνὰ τῆς Ρούμελης, ἀπὸ τὸ Καλλίδρομο ὡς τ' 'Αγρὰφα, παίροντας μέρος σὲ μάχες ἐναντίον τῶν Γερμανῶν, σὰν τὸν τελευταίον ἀγωνιστὴ, με τ' ὅπλο σὸ ἕνα χέρι καὶ σ' ἄλλο τὴ χειροβομβίδα. Τολμηρὸς σὸ ἐπακρο, δὲν ἐδίσταζε νὰ κατεβαίνει συχνὰ κατὰ

Ἕλληνες καὶ ξένοι ΚΑΤΑΣΚΟΠΟΙ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

Λέσλι Ρούφους Σέππερντ

Ἦταν ἡ πρώτη φορά σὰ χρονικά τοῦ πολέμου, τακτικὸς στρατὸς πού ξεπερνοῦσε τὴς δέκα χιλιάδες ἄντρες, νὰ παραδίνεται σ' ἕνα μόνο ἄνθρωπο!

κλήρο τὸ σώμα του, τὸν σκότωσε κι' αὐτὸν καὶ τιμώρησε τοὺς Ἕλληνες πού τὸν εἶχαν φιλοξενήσει, ρίχνοντας ὅλους τοὺς προεστούς σὰ μπουντρούφι-φίλων ὡς τὸν Σέππερντ. 'Ο Βρετανὸς ὅμως εἰδοποιήθηκε ῥῶσιν καὶ τοῦ Σέππερντ. 'Ο Βρετανὸς ὅμως εἰδοποιήθηκε ῥῶσιν καὶ τοῦ Σέππερντ. 'Ο Βρετανὸς ὅμως εἰδοποιήθηκε ῥῶσιν καὶ τοῦ Σέππερντ.

Ἄπο τὸν Σέππερντ ὅμως, δὲν ἦταν ἀπὸ τοὺς ἄνθρωπους πού πιάνονται εὐκόλως. Ὀλόκληρη ἡ ζωὴ του πέρασε μέσα σὲ μὴν ἑλλειλα περιπέτειων. Ἦξερε πῶς νὰ κρύβεται καὶ ἀπὸ τοιοῦς νὰ φυλάγεται. Τὴν ὑπόθεσι αὐτὴν ἀνέλαβε προσωπικὰ ὁ Γερμανὸς ταγματάρχης Κάρλ φὸν Βίργκελ τῆς υπηρεσίας Α.Σ.Δ., εἰδικῆς σὲν καταδιώξει τῶν σωματῶν ἀντιστάσεως — ὁμοίως με τὸ τάγμα Χόλμαν πού ἔκανε τὴν ἴδια δουλειά — καὶ πού εἶχε τὴν ἑδρα τῆς στήν ὁδὸ Ψαρρῶν 6.

Ἡ Α.Σ.Δ. ἦταν μὴν διαβολεμένη ὑπηρεσία πού τὴν ἀποτελοῦσαν Ἕλληνες καὶ ἑλληνομαθεῖς Ρουμάνοι, Βούλγαροι, Γερμανοὶ καὶ Ἴταλοι, παλαῖοι ληστές, πλαστογράφοι, μεγάλης ὁλκῆς κοινωνικά ἀποδράσματα, πού βρῆκαν καταφύγιο σὲν κόλπους τῆς δολοφονικῆς αὐτῆς ὁργανώσεως, χτυπώντας με προδοτικὰ καὶ ἄλλα μέσα τὴν ἑλληνικὴ ἀντίστασι τῆς ὑπαίθρου. Δὲν ξεπέρασαν ποτὲ τοὺς διακόσιους πενήντα. Τόσους μόνο κατάρθωσε νὰ στρατολογήσῃ ἡ ὑπὸ τὸν φὸν Βίργκελ σπεῖρα. Ὡστόσο τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ἀνβελληνικῆς δράσεως τῆς ὑπηρεσίας ἀφάνταστο. Συνεργαζόμενη στενὰ με τὴν ἄλλη ἐγκληματικὴ φάρα τῆς «Ρωμαιοκῆς Λεγεῶνος» — πού ἀρχηγὸς τῆς ὑπῆρξε ὁ διαβόητος... πρίγκιψ Ντιαμάντε — περιέτρεχε τὴν ὑπαίθρου, ἀρπάζοντας, βασανίζοντας, βιάζοντας καὶ σκοτώνοντας. Ἦταν μὴν ὁρδὴ πού ἐξαπολύθηκε σὰ θυελλὰ ἐναντίον τοῦ πληθυσμοῦ τῆς ὑπαίθρου. Στὰ φριχτότερα κακουρήματα πού διεπράχθησαν εἰς βάρος τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ ἦσαν κι' αὐτοὶ ἀνακατωμένοι. Πρόδιναν με πραγματικὴ ἥδονη ὁποιοδήποτε πρόσωπο ἐμπαινε ἐμπόδιο σὲν ἐγκληματικὸς σκοποῦς τους ἢ εἶχαν ὑπόψιν ὅτι ἀντιστρατεύονταν στὰ σχέδιά τους. Φορώντας ἀγυλικὲς κι' ἑλληνικὲς στολές, παρὰ τοὺς διεθνεῖς κανονισμοὺς, ἔβγαζαν σὸ βουνὸ ὡς κυνηγημένοι δῆθεν ἀπὸ τοὺς Γερμανοὺς, ἐμπαιναν σὲ ὁμάδες ἀντιστάσεως, μάθαιναν τὰ σχέδιά τους καὶ τὴς κινήσεις τους καὶ κατόπιν τοὺς πρόδιναν καὶ τοὺς ἐσηπναι παγίδα.

Ἔτσι, λίγον καιρὸ προτύτερα, ἕνα μικρὸ βρετανικὸ σῶμα τοῦ λοχαγοῦ Σόπολντ, ἐξολοθρευτικὸ ὁλόκληρο, σ' ἕνα χωριουδάκι τῆς Ρούμελης. Ἦταν γενναῖο παλληκάρι ὁ κάπταιν Σόπολντ καὶ μιλοῦσε θαυμάσια τὰ ἑλληνικά. Μὰ τὸν πρόδωσαν πράκτορες τῆς Α.Σ.Δ. Πῆγε μετὰ τὴν προδοσίαν ὁ γερμανικὸς στρατὸς, τὸν περιεκύκλωσε σὸ χωριό, κατέστρεψε ὁλό-

τάρωσε ν' ἀποφύγῃ τὴν ἐνέδρα πού τοῦ ἐτοίμασε ὁ φὸν Βίργκελ με τοὺς ἄνθρωπους του. Πιάστηκε ὅμως ἀπὸ τὴν Γκεστάπο ὁ Ἕλληνας πού τὸν εἰδοποίησε καὶ χωρὶς νὰ τὸν δικάσουν τὸν ἐξετέλεσαν ὕστερα ἀπὸ ἀφάνταστο μαρτύριο.

Στὸ μεταξύ ὁ Σέππερντ ὀνομάστηκε συνταγματάρχης καὶ ἀρχηγὸς τῆς Βρετανικῆς Ἀποστολῆς σὴν Ἀττικὴ, ἀντὶ τοῦ ὡς τότε Νεοζηλανδοῦ λοχαγοῦ Ντὸν Στόττ, με ἑδρα τὸν Ἐλικῶνα. Ἐκεῖ χτύπησε τόσο ἀποτελεσματικὰ τοὺς Γερμανοὺς, πού τοὺς ἀνάγκασε νὰ τὸν κυνηγήσουν μ' ἕνα ὁλόκληρο τάγμα καὶ νὰ τοῦ κάψουν τὸ ἀρχηγείο. Τότε κατέβηκε σὴν Ἀθῆνα καὶ φιλοξενήθηκε σὸ σπίτι τοῦ πρώην ὑπουργοῦ τῆς Ἐθνικῆς Οἰκονομίας κ. Θάνου Καψάλη, σὸ Ψυχικό, δίπλα ἀκριβῶς σὴν Βίλλα πού ἔμενε ὁ περιδότης Σιμῶνα με δυὸ ἐπιτελεῖς του. Ὁ κ. Καψάλης ἀνησυχούσε, ὅχι τόσο για τὸν ἑαυτὸ του, ὅσο για τὸν τολμηρὸ φιλοξενούμενο του. Ὁ κίνδυνος ἦταν τρομερὸς καὶ καθημερινὰ μεγάλωνε με τ' ἀλλεπάλληλα μπλόκα τῶν Γερμανῶν καὶ τοὺς αἰφνιδιασμοὺς πού ἔκαναν παντοῦ. Κι' ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριά, σὰ μανιτάρια ξεφύτρωναν παντοῦ οἱ χαϊδέες τῆς Γκεστάπο καὶ τῶν Ἐς-Ἐς. Ὁ Σέππερντ ὅμως, ὅχι μονάχα δὲν στενοχωριόταν, ἀλλὰ καὶ ὅταν ἔγινε ἡ ἐπίταξις σὲ δυὸ δωμάτια τοῦ κ. Καψάλη για νὰ καθῆται ἕνας ἀνώτερος Γερμανὸς αξιωματικός, δὲν θέλησε νὰ φύγῃ.

— Τώρα πιά δὲν κινδυνεύω ἀπὸ τίποτε, εἶπε σὸ φίλο του Ποῖδς μὴν νὰ φαντασθῇ ὅτι φιλοξενεῖς ἕνα Βρετανὸ ἀξιωματικὸ σὸ σπίτι σου πού εἶνε ἐπιταγμένο ἀπὸ τοὺς Γερμανοὺς; Ἀντὶ λοιπὸν νὰ με παρακολουθοῦν, θὰ τοὺς παρακολουθῶ ἐγὼ καὶ θὰ κάνω ἀνευχόλητα τὴ δουλειά μου...

Τὸ παλὸν γνωμικὸ «ἡ Τύχῃ εὐνοεῖ τοὺς τολμηροὺς», εἶχε τὴν πληρὴν πραγματοποίησι τὸν σὴν περίπτωσι Σέππερντ — Καψάλη. Ὁ Βρετανὸς συνταγματάρχης δούλεψε σχεδὸν κατὰ ἀπὸ τὴ μὴτῃ τῶν Γερμανῶν, χωρὶς ποτὲ νὰ τὸν πάρῃ κανεὶς εἰδησι. Κατέβαινε σὴν Ἀθῆνα, ἐρχόταν σ' ἐπαφὴ με διάφορα πρόσωπα κι' ἔδινε ἐντολὴς σὴν ὁργανῶναι τὸ «ΒΥΡΩΝΕΣ» πού εἶχε στενὴ συνεργασία μαζί τῆς ἀπ' τὴς ἀρχῆς τοῦ 1943. Ὁ Σέππερντ ἦταν γεννημένος για κατὰσκοπος, ὅπως ὁ Λῶρενς τῆς Ἐρήμου. Ἦταν ἐκπληκτικὸς τύπος: ἕνὸς ἀνθρώπου πού ἔζησε τὴς πῖο ἀπιθανες περιπέτειες για τὴν ὑπόθεσι τῆς ἐλευθερίας τῶν σκλαβωμένων λαῶν. Μέρα - νύχτα ὁργάνωνε σαμποτάζ για ν' ἀρρηστού τὰ καράδια τοῦ ἐχθροῦ, τ' αεροπλάνα, τὰ ἐργοστάσια τοῦ, τὴς ἀτμομηχανῆς του. Παντοῦ εἶχε κι' ἕνα δικὸ του ἄνθρωπο. Παντοῦ κάποιοις θὰ βρισκόταν νὰ τὸν βοηθήσῃ. Κανεὶς δὲν τοῦ ἀρνιόταν τὴς ὑπηρεσίας του. Τρεῖς ἀσύρματοι τὸν κρούσαν σὲ διαρκὴ ἐπικοινωνία με τὸ Κάιρο, ὡς τὸ Μάιο τοῦ 1944 πού διετάχθη νὰ ἐξανέθε σὸν Ἐλικῶνα.

Νοίκιασε τότε ἕνα αὐτοκίνητο καὶ με ὁδηγὸ τὸ Βασίλη Σωτήρη, τὴν ἀδελφὴν τοῦ Ὀλγα, τὸν Ἀγγλοεβραῖο αὐρατιστὴ Μήρω, τὸν ὑπολοχαγὸ Μάκ Ἰντρ, ξεκίνησαν για τὸ βουνὸ. Τὸ τὸλμημά τους ἦταν ἐξαιρετικὰ ἐπικίνδυνο, γιατί τὴν ἐποχὴ ἐκείνη κανεὶς αὐτοκίνητο δὲν περνοῦσε μπροστὰ ἀπὸ μπλόκο, χωρὶς νὰ τὸ σταματήσουν οἱ Γερμανοὶ για ἔρευνα. Ὅλοι, βέβαια, ἦσαν ἐφοδιασμένοι με πλαστὲς ταυτότητες, μὰ ἔπρεπε νὰ δικαιολογήσουν καὶ τὴν ἐξοδὸ τους πρὸς τὴν ὑπαίθρου. Τὴν περίπτωσι αὐτὴ τὴν εἶχαν μελετήσει ἀπὸ πρὶν, ἀλλὰ δὲν τοὺς ὠφέλησε σὲ τίποτε. Ἐξῶ ἀπὸ τὸ Ἐρμιόκαστρο τοὺς σταμάτησαν οἱ Γερμανοὶ.

— Ποῦ πάτε;
— Για τρόφιμα. Στὴν Ἀθῆνα δὲν βρίσκει κανεὶς τίποτε...
— Τὴς ταυτότητές σας!

Τὴς ἔδειξαν, μὰ ὁ ἐπικεφαλὴς λοχίας, δὲν ἱκανοποιήθηκε. Τοὺς διάταξε νὰ κατεβῶν ἀπ' τ' αὐτοκίνητο, τοὺς ἔβαλε σὴν σειρά καὶ τοὺς ἔκλεισε ὅλους μαζί σὸ σκολεῖο τῆς κοινότητος. Ὑστερὰ εἰδοποίησε σὴν Θῆβα νὰ στείλουν ἕνα ἀξιωματικὸ νὰ τοὺς ἀνακρίνῃ γιατί τοὺς φαίνονται ὑποποί. Ἡ ὑπόθεσι περιπλέκεται. Μὲ μὴν συστηματικὴ ἀνακρίσι, θὰ ἔβγαζαν ἴσως πολλὰ πράγματα σὴν φῶρα. Τὸ πρῶτο πού θὰ ζητοῦσε ὁ ἀνακριτὴς, θάταν νὰ μᾶς τὴς διευθύνσεις τους σὴν Ἀθῆνα. Ἀλλὰ, ὅπως εἶπαμε, τὰ πάντα ἦσαν πλαστὰ. Καὶ δὲν ἦταν μονάχα αὐτὸ. Ἐπειδὴ ἔκανε πολὺ ζέση, ὁ ἱδρώτας ἄρχισε νὰ ξεβάσῃ τὴν μογιὰ ἀπὸ τὰ φρύδια καὶ τὰ μαλλιά τῶν Ἑγγλέζων. Ὁ Σέππερντ κατὰλαβε τότε πῶς κινδύνευαν νὰ προδοθῶν καὶ πρότεινε νὰ ἐπιτεθῶν σὲν τοὺς λίγους Γερμανοὺς τῆς φρουρᾶς καὶ νὰ ξεμπερδέψουν μὴ καὶ καλὴ μαζί τους. Ἡ δὴ γλύτωναν ἢ θὰ πουλοῦσαν ἀκριβὰ τὴ ζωὴ τους. Θὰ τοὺς ἄφιναν πρώτα νὰ κοιμηθῶν. Κάποιοι ἀπ' αὐτοὺς θὰ προσποιόταν κατόπι τὸν ἀρροστο καὶ θὰ καλοῦσαν τὸ λοχία. Μόλις ὅμως θάμπαινε σὴν αἰθούσα ἐκείνης, θὰ τοῦ ρίχνονταν καὶ θὰ προσπαθοῦσαν νὰ τὸν ἀχρηστεύουν.

— Ἐλπίζω νὰ καταφέρουμε νὰ τοῦ πάρουμε τὸ ὅπλο καὶ μ' αὐτὸ νὰ ξεκαθαρίσουμε τὸ φουροῦ τῆς εισβολῆς, κατέληξε ὁ Σέππερντ. Τὸ αὐτοκίνητό μας στέκεται ἀπ' ἔξω. Εἶμαι βέβαιος πῶς θὰ προλάβουμε νὰ μπου μετὰ, προτοῦ ξυπνήσουν οἱ ὑπόλοιποι Γερμανοὶ...

Τὸ σχέδιο ἦταν τολμηρὸ, χωρὶς πολλὴ φαντασία ἴσως, ἀλλὰ ἐξαιρετικὰ ἐπικίνδυνο. Ἐπειδὴ ὅμως δὲν ὑπῆρχε καμμιὰ ἄλλη ἐλπίδα σωτηρίας, ἀποφασίσαν νὰ τὸ πραγματοποιήσουν με κάθε τρόπο. Δὲν ἔγινε ὅμως τίποτε ἀπ' ὅλ' αὐτὰ. Ἡ Ὀλγα Σωτήρη, πού ἦξερε καλὰ τὰ γερμανικά, διπλόρωσε τὸ λοχία κι' ἄρχισε νὰ τὸν τυλίγῃ με μὴν φανταστικὴ ἱστορία, ἀρκετὰ ὅμως πετυχημένη. Τοῦ ἐξήγησε πῶς κάνουν μαῦρη ἀγορὰ για λοχαρισμὸ κάποιου ἀνώτερου Γερμανοῦ ἀξιωματικοῦ κι' ὅτι κινδύνευε νὰ βρῇ τὸ... μπελά τοῦ πού τοὺς καθυστέρουσε.

— Ἐμὰς βέβαια δὲν μᾶς νοιάζει καὶ τόσο, πρόσθεσε σὸ τέλος ἀδιάφορα. Μόλις ἔρθῃ ὁ ἀνακριτὴς ἀπὸ τὴ Θῆβα, θὰ μᾶς ἀφήσῃ ὁποιοδήποτε. Ἀλλὰ ἐπειδὴ ὁ ἀξιωματικὸς πού σοῦ εἶπα φεύγει αὐριο για τὴ Γερμανία καὶ πού χρειάζονται χρήματα, γι' αὐτὸ κάνε ὅ,τι καταλαβαίνεις. Μὴν φορὰ ἐμεῖς εἴμαστε ὑποχρεωμένοι νὰ τοῦ πούμε ποῖς μᾶς ἀργοπώρησε...

Ὁ λοχίας βρέθηκε σὲ δίλημμα. Νὰ τοὺς ἀφήσῃ; Ἄν τοῦ ἔλεγαν ὅμως ψέμματα; Νὰ μὴ τοὺς ἀφήσῃ; Κι' ἂν ὅλ' αὐτὰ ἦσαν ἀλήθεια; Ἡ Σωτήρη, πού διασθένθηκε τὴν ψυχολογικὴν κατάστασι τοῦ Γερμανοῦ, συνέχισε τὸ ἴδιο τρόπαρο! Καὶ σ'...ἀπόδειξε τὸν ὅσον ἔλεγε, ἔβγαλε διακόσιες χρυσὲς λίρες ἀπ' τὸν κόρφο τῆς καὶ τοὺς τὴς παρέδωσε σοβαρῇ.

— Ἐπειδὴ ἀναλαμβάνεις ὅλη τὴν εὐθύνη, πάρε κι' αὐτὰ τὰ χρήματα νὰ τὰ παραδώσῃς ὅταν σοῦ τὰ ζητήσῃ ὁ ἀξιωματικὸς πού σοῦ ἔλεγα. Εἶνε δικὰ του καὶ μᾶς τάδωσε για νὰ τοῦ ἀγοράσουμε ὀρισμένα πράγματα. Δὲν θέλω οὔτε γὼ, οὔτε οἱ φίλοι μου νὰ βρεθῶμε ὑπερδεδειμένοι μαζί τοῦ...

Ὁ λοχίας ἔπεσε σὴν παγίδα πού τοῦσθησε ἡ Σωτήρη. Πῆρε τὴς λίρες, τὴς κύτταξε ἕνα δευτερόλεπτο με ἕνα ἀπληστομάτι κι' ὕστερα τὴς ἐπέστρεψε πίσω. Ἐκανε μερικὲς βόλτες σκεπτικὸς καὶ ξαφνικά, σὰ νὰ πῆρε μὴν μεγάλη ἀπόφασι, ἀνοίξε τὴν πόρτα καὶ τοὺς ἄφισε νὰ φύγουν. Ἡ τολμηρὴ συντροφία δὲν ἔδειξε κανένα ἐνθουσιασμό. Μπήκαν σὸ αὐτοκίνητό τους ἀδιάφοροι, εὐχαρίστησαν τυπικά τὸ λοχία, τοῦ χάρισαν μερικὲς κοῦτες τσιγάρα καὶ ξεκίνησαν. Ἀλλὰ μόλις βρέθηκαν μακριὰ ἀπ' (Ἡ συνέχεια ὁπισθεν)

στὴς πολιτεῖες ντυμένους ποτὲ σὰ χωριάτης καὶ ποτὲ σὰ Γερμανὸς ἀξιωματικός, για νὰ παρακολουθῇ ἀπὸ κοντὰ τὴς κινήσεις τῶν ἐχθρικών στρατευμάτων καὶ νὰ συγκεντρώνει πληροφορίες για τὸ στρατηγεῖο τῆς Μ. Ἀνατολῆς. Οἱ ὁμάδες ἀντιστάσεως, τὸν αγαποῦσαν καὶ τὸν ἐδούσαν για τὴν παλληκαριά του. Ὅταν κατέρρευσε ἡ Ἴταλία, ὁ Σέππερντ ἦρθε σ' ἐπαφὴ με τὸν ἀντιστράτηγο Ἰνφάντε, κι' ὕστερα ἀπὸ πολλὰς διαπραγματεύσεις, κατέφερε νὰ παραδοθῇ ὁλόκληρη ἡ Μερραχία του σ' αὐτὸν. Ἡ ἐπιτυχία τοῦ αὐτοῦ ὑπῆρξε ἐκπληκτικὴ. Ἦταν ἡ πρώτη φορά σὰ χρονικά τοῦ πολέμου, τακτικὸς στρατὸς πού ξεπερνοῦσε τὴς δέκα χιλιάδες ἄντρες, με ὅλο τὸν ὁπλισμό του, νὰ παραδίνεται σ' ἕνα καὶ μόνο ἄνθρωπο. Οἱ Γερμανοὶ σκύλιασαν ὅταν ἔμαθαν τὸ ρεζίλεμα τῶν Ἰταλῶν. Καὶ βάλθηκαν με κάθε τρόπο νὰ συλλάβουν τὸ Βρετανὸ ἀξιωματικὸ, καὶ νὰ τὸν ἐκδικηθῶν για τὴν προδοσίαν τοῦ Ἰνφάντε.

(Συνέχεια έκ τῆς προηγούμενης σελίδος)

ΓΙΑΝΝΗΣ Β. ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ

ἈΠΟΚΤΗΝΟΥΣΙΣ ΕΠΙΣΤΟΛΩΝ

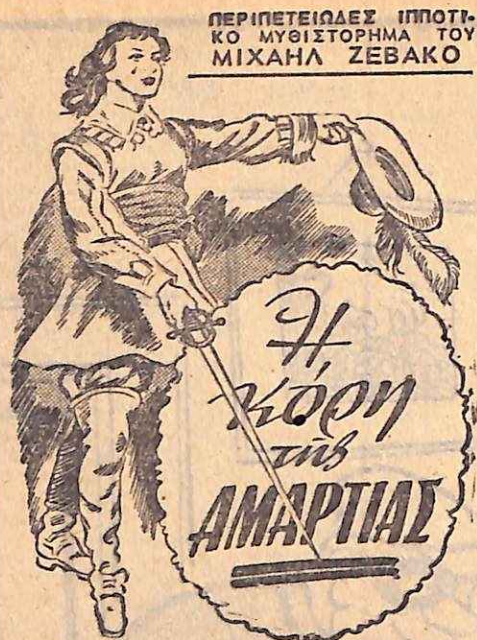
A black and white photograph of a woman, likely a queen or princess, wearing a crown and a patterned dress, smiling. The image is grainy and has a high-contrast, almost halftone appearance. The woman is seated, looking directly at the camera with a joyful expression. She wears a crown with a central jewel and a large, ornate necklace. Her dress features a dark, patterned bodice and a lighter, polka-dotted skirt. The background is dark and indistinct.

ΚΟΜΨΕΣ ΕΜΦΑΝΙΣΕΙΣ

Ο βασιλεύς και η βασιλίς της 'Αγγλίας, οι πρίγκιπες και όλη η άριστοκρατία της άγγλικής πρωτεύουσας παρευρέθηκαν στην πρεμιέρα του νέου άγγλικού φιλμ «Μάντλαρκ» που έχει για θέμα του τη ζωή του Ντιούαλι. Έκτος από την ταινία, στους καλεσμένους της ήθετοποι Βέρας 'Ελντ. Η τουλέττα αυτή από τούλι ήταν στολισμένη με άφθονες χρυσές ποσειδες, τα δε γυναικία και το βαρύτιμο κολλάτ ήταν διακοσμητά προσμασμημένα στο ύψιστο κομψομό αυτό σύνολο.

I. B. I.

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΔΕΣ ΙΠΠΟΤΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΜΙΧΑΗΛ ΖΕΒΑΚΟ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ο Λουβινύ συγκινείται ξαναδελφώντας τη δούκισσα ντε Σεβρέζ. Μά δεν έχει διάθεση να βοηθήσει τη Σαλαί. Η δούκισσα αποφασίζει να του παίξει ένα άσχημο παιχνίδι. Δέχεται να δειπνήσει μαζί του για να πετύχει το σχέδιό της. Ο Λουβινύ μπαίνει στο κελλί του Σαλαί και για να τον κάνει να υποφέρει που λείει διάφορες ψευτίες για τη συνάντησή του με τη δούκισσα. Η ντε Σεβρέζ συναντάται στο μεταξύ με το φίλο της μαρκήσιο Ντυφέ. Ο μαρκήσιος βρίσκει άλλους τρεις αφοσιωμένους ευνούχους που θα τη βοηθήσουν για ν' απελευθερώσει τη Σαλαί.

Τα μάτια της δούκισσας είχαν βουρκώσει. Πρώτος ο Ντυφέ την πλησίασε και της είπε:

— Όχι, δούκισσα, δεν θα πεθάνετε... Δεν θα σας αφήσουμε να πάθετε κακό. Η προσπάθειά μας θα πετύχει.

— Μακάρι!... Ψιθύρισε η δούκισσα βαθεία συγκινημένη.

— Θα κάνω κομμάτια το ξίφος μου και θα το πετάξω στη θάλασσα αν δεν πετύχουμε! ούρλιαξε με πείσμα κι' ο Ντυφέ. Θ' αρπάξουμε τη Σαλαί κι' αν ακόμα βρεθούμε μπροστά σε χίλιους διαβόλους. Έτσι δεν είναι, φίλοι μου; είπε στους άλλους δυο ευπατρίδες.

Εκείνοι υποκλίθηκαν κι' απάντησαν με μία φωνή:

— Έτσι είναι κι' έτσι θα γίνει!...

Η ώρα είχε περάσει.

— Κύριοι, σας χαιρετώ, είπε η δούκισσα στους ευπατρίδες. Πρέπει να πηγαίνω. Ο άθλιος Λουβινύ θα με περιμένει.

Οι τέσσερες ευνούχοι της έσφιξαν για μία ακόμη φορά το χέρι, κατέβασαν τα πλατύγυρα καπέλλα τους ως τα φρύδια, δοκίμασαν τα ξίφη τους αν βγαίνουν εύκολα από τις θήκες τους, διπλώθηκαν με τους μανδύες τους κι' άφησαν τη δούκισσα να κατέβη πρώτη, αφού έρριξαν μιά ερευνητική ματιά στο δρόμο.

Κανείς δεν περνούσε εύτυχως. Η δούκισσα άλλαξε μία τελευταία ματιά με τους φίλους της και πήδησε στ' αλγό της.

Προχωρώντας μέσα στους σκοτεινούς δρόμους σκεφτόταν επίμονα την περιπέτεια στην οποία ριχνόταν με όλη της την ψυχή, με όλες της τις δυνάμεις.

Το πράγμα δεν ήταν βέβαια καθόλου εύκολο. Αν πετύχαινε ν' αρπάξει τον Σαλαί, έναν μελλοθάνατο απ' τα νύχια του δημίου ο Ρισελιέ κι' ο βασιλιάς ο ίδιος θ' αναστατώνονταν. Κι' έπειτα δεν ήταν μόνο η απελευθέρωσή του Σαλαί.

Περί και να τον φυγαδεύσουν, να τον διευκολύνουν να φύγει έξω απ' τη Γαλλία. Διαφορετικά θα τον ξανάπαιναν. Άμέσως μετά την απόδραση οι κατάσκοποι του καρδινάλιου θ' αναστάζονταν τ' όλην γιά να βρούν τον δραπέτη, την δούκισσα κι' όλους εκείνους που τη βοηθούσαν.

Οι τελευταίες αυτές σκέψεις έκαναν την ντε Σεβρέζ ν' ανατριχιάσει. Σταμάτησε τ'

άλογό της και κύτταξε πίσω της. Οι φίλοι της την ακολουθούσαν από μακριά χωριστά ο ένας από τ'όν άλλον.

— Χίλιοι διαβόλοι! ψιθύρισε σφίγγοντας τα δόντια της. Τα συλλογίσθηκα όλα και ξεχάσαμε, το σπουδαιότερο. Πού θα κρυφτεί ο Σαλαί κι' εγώ φυσικά όσο να περάσει η θύελλα; Ο φίλος μου ο Ντυφέ δεν μου μίλησε σχετικώς. Όχι γιατί του ξέφυγε ασφαλώς, αλλά γιατί είναι πρόθυμος να διαθήσει γι' αυτή τη δουλειά το σπίτι του. Άλλα μέσα σ' αυτή την πόλη δεν είμαστε ασφαλείς.

Οποιοι την έβλεπε μέσα στο σκοτάδι να μονολογεί με το πρόσωπο σκοτεινό και τα μάτια άστραφτερά, τατώντας στους αναβολείς κι' ανασπνκωμένη άπάνω στ' αλγό της, θα την έπαιρνε ασφαλώς γιά τρελή.

Οι φίλοι της βλέποντάς την να σταματάει είχαν σταματήσει επίσης ανήσυχoi.

Η ώραία δούκισσα σήκωσε το χέρι της, τους χαιρέτησε γιά να τους ησυχάσει και κατόπιν συνέχισε το δρόμο της.

Δέ βιαζόταν πιά. Ήθελε να καταλήξει σ' ένα συμπεράσμα να πάρη μιάν άπόφαση πριν φτάση στο σπίτι του Λουβινύ.

Ένα όνομα ήρθε και πάλι στη μνήμη της: Το όνομα της Άνναϊδας ντε Λεσπάρ.

Η άτρόμητη Άνναϊδα κι' οι αφοσιωμένοι φίλοι της της ήσαν άπαραίτητοι σ' αυτήν την περίσταση. Άνάσανε σε λίγο μ' ανακούφιση και ψιθύρισε:

— Στο Παρίσι!...

Ναί, μόνον εκεί, στην άπέραντη πρωτεύουσα θα μπορούσαν να κρυφτούν ασφαλώς με τόν άγαπημένο της. Στο Παρίσι, κοντά στην Άνναϊδα, στον Τραγκαβέλ, στον Μαλουά και στον Μονταριδλ θα ήσαν άπόλυτα ασφαλείς. Έπρεπε συνεπώς, αν πετύχαινε το κόλπο της, να μη χάσουν στιγμή. Να καλπάζουν άμέσως γιά το Παρίσι, σκάζοντας στο δρόμο δυο και τρία άλογα.

Οι τελευταίες αυτές σκέψεις την έκαναν να ήρεμηση. Η αίσιοδοξη άπλώθηκε στην καρδιά της. Έτσι όταν έφτασε στο σπίτι του Λουβινύ, το ώραίο της πρόσωπο άστράφτε από κρυφή χαρά.

ΤΟ ΔΕΙΓΝΩ

Ο προδότης ήταν εκεί. Ο προδότης την περιμένει.

Η δούκισσα τόν είδε να στέκεται στο παράθυρο, όταν έφτασε μπρος στην πόρτα και πήδησε απ' το άλγό της.

«Με περιμένει ο άθλιος! σκέφθηκε. Τι να έλπιζε άραγε;»...

Την ίδια στιγμή ένα ρίγος διέτρεξε το σώμα της. Μιά σατανική, μία άπείσια σκέψη πέρασε στο μυαλό της: «Αν ο Λουβινύ είχε κι' αυτός το σχέδιό του; Αν το σχέδιό του ήταν όμοιο με το δικό της; Από ένα τέτοιο άνθρωπο πρέπει να τα περιμένη κανείς όλα. Μπορούσε καλλισα ο Λουβινύ να χρησιμοποιήσει επίσης ένα ναρκωτικό γιά να την άποκοιμήσει και να...»

— Δεν μαζεύεις τα σάλια σου γιά τ'ό που φουστάνι μου είνε «ραιγιόν» και μπαίνει!...

πραγματοποίησε τούς σκοπούς του. Κι' αυτό θα ήταν η καταστροφή!

Πριν ανέβη επάνω η δούκισσα έρριξε μία λοχή και γρήγορη ματιά στο βάθος του δρόμου. Οι φίλοι της είχαν σταθεί εκεί, παραμόνευαν πίσω απ' τις γωνίες, έτοιμοι να τρέξουν όταν τούς καλούσε.

Αυτό της έδωσε κουράγιο.

«Το πήρα άπόφαση, συλλογίστηκε. Θα τ'α παίξω όλα γιά όλα. Ή όλα ή τίποτε. Ή ο Σαλαί ή ο θάνατός!...»

Πέταξε τ'α χαλινάρια του άλόγου της σ' έναν ύπνρτέη κι' έρχισε ν' αναδαινή τη σκάλα.

Ο Λουβινύ κατέβαινε γιά να την δεξιωθεί. Φορούσε μία βελούδινη μύδ στολή, πού, μά την αλήθεια, του πήγαινε περίφημα. Τό πρόσωπό του έλαμπε από εύτυχία.

— Σας περιμένα με χτυποκάρδι! της είπε φιλώντας της το χέρι.

Η δούκισσα γέλασε.

— Φοβηθήκατε μήπως δεν κρατήσω το λόγο μου; του είπε ειρωνικά.

— Έχω άπόλυτη έμπιστοσύνη στο λόγο της δούκισσας ντε Σεβρέζ, απάντησε ο Λουβινύ.

— Τότε γιάτί το χτυποκάρδι, βαρώνε; Εκείνος κούνησε το κεφάλι του.

— Ζούμε σε πονηρές ήμέρες, δούκισσα, είπα. Μπορούσε να σας παρουσιάστη κά ποιο έμποδίο.

— Κανένα έμποδίο δεν θα μου έφραζε το δρόμο, άποψε μάλιστα, απάντησε η ντε Σεβρέζ, τονίζοντας τα τελευταία της λόγια.

Ο Λουβινύ δεν υποψιάστηκε τη διπλή σημασία που είχε η φράση της.

Ανέβηκαν επάνω.

Μέσα στην κεντρική αίθουσα ήταν κιόλας στρωμένο το τραπέζι με άφθονα άνη έπάνω.

Η δούκισσα έβγαλε κι' έδωσε σ' έναν ύπνρτέη το μανδύα της και τ'α καπέλλο της. Είχε φροντίσει να κρύψει το στιλέτο της κι' έτσι ο βαρώνος δεν υποψιάστηκε τίποτα.

Συγχρόνως έρριχνε παντού γύρω της κρυφές ματιές. Την ένδιεφερε κυρίως να έξακριβώσει αν ύπνρξε φρουρά και πόσοι άνδρες την άποτελούσαν.

Στην αλή μπεινώντας πρόφτασε να διακρίνη δυο φρουρούς. Ήσαν αυτοί μόνον; Η δούκισσα δεν μπορούσε να τ'α ξέρη.

Ο Λουβινύ ήταν πονηρός. Βέβαια. Μπορούσε να είχε υποψιαστεί και να είχε κούψει όπλοφόρους στο σπίτι. Οι ύπνρτες ήσαν άρκετοί, μά αυτοί δεν λογαριαζόντουσαν.

Ο βαρώνος χτύπησε τα χέρια του και διάταξε να φέρονται φαγητά. Άμέσως κατόπιν άδήγησε τη δούκισσα στη θέσι της και κάθισε αντίκρυ της.

— Ξέρω πως έχετε πολύ δύσκολο γούστο, της είπε. Έλπίζω μάλιστα ότι θα ικανοποιηθείτε με τ'ο φτωχικό δείπνο που σας έτοιμάσα.

— Μην ανησυχήτε, βαρώνε, απάντησε η δούκισσα. Όταν ύπάρχη κέφι και το πιο κοινό φαγητό φαίνεται σαν άμβροσία.

Οι ύπνρτες έφεραν τα φαγητά κι' έκλεκτά κρασιά. Μόλις αντίκρυσε τ'α δευτέρα η ντε Σεβρέζ συλλογίστηκε τ'α σκοπό γιά τόν όποιον είχε έρθει. Πώς θα κατόρθωνε να ρίξη τόν ναρκωτικό, που έκρυβε στον κόρφο της, στο ποτήρι του Λουβινύ;

«Θεέ μου! είπα μέσα της. Βοήθησε με!... Πρόκειται γιά τη ζωή ενός ανθρώπου... Και τόν άνθρωπο αυτόν τόν λατρεύω, Κύριε!... Σ'υ που δαμάζεις μέσα στις ανθρώπινες καρδιές τ'ο ξέρεις αυτό καλλίτερα από κάθε άλλον...»

— Τι σας συμβαίνει, δούκισσα; ρώτησε ο Λουβινύ, ξαφνιασμένος γιά την άφηρημάδα της.

Η δούκισσα κατάλαβε τ'α γκάφα της κι' έσπευσε ν' απαντήσει:

— Μη με παρεξηγήτε, βαρώνε. Σκέπτομαι τ'ο λόγο γιά τόν όποιο βρίσκομαι εδώ.

— Μη χαλάτε τ'ο κέφι σας, δούκισσα. Θα μιλήσουμε και γιά την ύπόθεσι αυτή στα έπίδορπια.

— Αρχισαν να τρώνε.

Η ντε Σεβρέζ κάθε άλλο παρά κέφι γιά φαγητό είχε.

Πόσος έτρωγε με τ'ο ζόρι, έπινε και φλυαρούσε γιά διάφορα πράγματα.

Θα ήταν άδύνατο στον Λουβινύ να μαντέψει τόν περιμένο, βλέποντας την προσποιητή εύθυμία της.

«Έφτασαν στα έπίδορπια. Η δούκισσα άνυπομονούσε. Απ' τη συζήτησι με τ'ο Λουβινύ δεν περίμενε τίποτε. Ήξερε καλά τις διαθέσεις του. Μόνο τόν ναρκωτικό θα την βοηθούσε να τ'α βγάλει πέρα μαζί του. Όπως όμως βρίσκονταν προσάωπο με πρόσάωπο, ήταν έντελώς άδύνατο να πραγματοποιήσει τ'ο σχέδιό της. Αυτό την έξενεύριζε, την έκανε ν' άνυπομονή, να υποφέρει.

Ο Λουβινύ τόν κατάλαβε. Κατάλαβε την άνησυχία της και της είπε:

— Άνυπομονείτε, δούκισσα. Τ'ο βλέπω καλά, τόν μαντεύω. Ας μιλήσουμε, λοιπόν, σαν καλοί φίλοι γιά ό,τι σας ένδιαφέρει.

— Σας είχα προτείνει, του είπε η δούκισσα, καρφώνοντας τ'α μάτια της στα δικά του, να βοηθήσετε να ξεφύγ'η ο Σαλαί, με την ύπόθεσι ότι άμέσως κατόπιν θα έφευγε μακριά απ' τη Γαλλία.

— Κι' άμέσως κατόπιν, είπα ειρωνικά ο Λουβινύ, θα πηγαίνατε να τόν συναντήσετε.

— Α, δούκισσα, με θεωρείτε πολύ άφελ'η άνθρωπο. Θα ήμουν κάτι περισσότερο από ήλιθιος, αν ξανάριχνα τόν Σαλαί στην άγκυλιά σας.

Τα μάτια της δούκισσας άστράφταν.

— Τότε γιάτί με καλέσατε εδώ; τόν ρώτησε με πείσμα.

— Σας έκάλεσα, άγαπητή μου δούκισσα, γιάτί η συντροφία σας με εύχαριστεί, όσο δεν φαντάζεσθε και γιά να μιλήσουμε γιά μία λύσι λογική.

— Και ποιά είναι αυτή η λογική λύσι; ρώτησε η δούκισσα, χαιδεύοντας έξω από τ'ο φρεμά της τη λαβή του στιλέττου της.

Ο Λουβινύ άδειαζε τ'ο ποτήρι του και της απάντησε:

— Άγαπητή μου δούκισσα, ξέρετε ότι σας λατρεύω. Ξέρете ακόμα ότι μισώ θανάσιμα τ'ο Σαλαί! Ξέρете τέλος ότι έγιν'α προδότης από τη ζήλεια μου. Παρ' όλα αυτά είμαι πρόθυμος να κάνω ό,τι μπορώ γιά να μη δοκρύνουν τ'α ώραία σας μάτια, γιά να μη ματώση η καρδιά σας. Είμαι πρόθυμος να παρακαλέσω τόν καρδινάλιο ν' αναβάλ'η την έκτέλεσι του Σαλαί.

Η δούκισσα τόν άκουγε χωρίς να μιλή.

— Σας φαίνεται λίγο αυτό; ρώτησε ο Λουβινύ. Αν η έκτέλεσις αναβληθ'η, ο Σαλαί σώζεται. Γιατί λοιπόν σωπαίνετε; Πέστε μου μιά λέξη και θα κάνω τόν παν γιά να έπιτύχω την αναβολή της έκτελέσεως.

Και πάλιν η δούκισσα δεν απάντησε. Κατάλαβαινε καλά ότι τόν παιχνιδι θα ήταν χαμένο, αν αυτή την ίδια νύχτα δεν άρπαζαν τ'ο Σαλαί μέσα απ' τ'ο κελλί του. Τ'ο μίσος της κατά τόν Λουβινύ κόχλαζε τώρα μέσα στην καρδιά της. Μά έπρεπε να μη δείξη τίποτε, να μην άφήση να την ύποψιαστή.

Συγκέντρωσε όλο της τ'ο κουράγιο και ρώτησε τ'ο βαρώνο:

— Έλπίζετε ότι θα σας κάνη αυτή τη χάρη ο καρδινάλιος;

Ο Λουβινύ δεν τ'ο έλπιζε καθόλου αυτό.

— Έπαιξε άπλουστα τ'ο παιχνίδι του. Ήξερε πολύ καλά πως ο Σαλαί θ' άποκεφαλίζόταν και πως καμιά δύναμι δεν μπορούσε να τόν σώση.

Με τη μανούδρα του αυτή προσπαθούσε να κάμη τη δούκισσα να πιστέψη, ότι της φέρθηκε με άφοσίωσι κι' ότι έκαμε τόν παν γιά να σώση τόν μελλοθάνατο.

Έτσι μετά τη θανάτωσι του Σαλαί θα είχε — καθώς φανταζόταν — πολλές έλπίδες να κερδίση μιά μέρα την καρδιά της.

Τετραπέρατη όπως ήταν η δούκισσα, μάντεψε τούς σατανικούς διαλογισμούς του, μά προσποιήθηκε την άφελ'η και την εύπιστη κι' έξακολούθησε να συζητά μαζί του γιά την αναβολή της έκτελέσεως του άγαπημένου της.

— Νομίζετε, βαρώνε, είπα, πως ο καρδινάλιος θ' άφήση να τ'ο ξεφύγ'η ο Σαλαί; Άγνοείτε ότι θέλει να τόν σκοτώση γιά να τρομοκρατήσει τούς άλλους συνωμότες;

— Τ'α ξέρω όλα αυτά, δούκισσα, απάντησε ο Λουβινύ. Ξέρω πολύ καλά τις σκέψεις και τις διαθέσεις του Ρισελιέ. Μά έρω και κάτι άλλο ακόμη που σεις τ'ο άγνωείτε...

— Μπορώ να τ'ο μάθω, βαρώνε;

— Πολύ εύχαρίστος. Μάθετε λοιπόν ότι ο βασιλιάς που διάταξε να καταδικασθούν οι συνωμότες, να φυλακιστούν οι άρχηγοί τους, ν' άποκεφαλισθ'η ο Σαλαί, τώρα που

τού πέρασε η πρώτη έξαψις της όργης, άρχισε να λυπάται γιά όλα αυτά και συχνά τόν άκουσαν να ψιθυρίζει: «Αυστυχισμένο Σαλαί!...»

Τα λόγια αυτά του βαρώνου είχαν μεγάλη σημασία γιά τη δούκισσα. Αν δεν κατόρθωνε τίποτε αυτή τη νύχτα, θα μπορούσε άραγε να σώση τ'ο Σαλαί τρέχοντας πρώι —πρώι και πέφτοντας στα πόδια του βασιλέως;

Μά ποιος μπορούσε να τ'ο ξέρη αυτό; Κάθε αναβολή θα ήταν όλεθρί... Έπρεπε να τελειώσουν όλα την ίδια νύχτα.

«Αν ο Λουβινύ σηκωνόταν γιά τ'α στιγμή κι' άποκαρπνόνταν από κοντά της, θα είχε όλο τόν καιρό να τ'ο ρίξη στο κρασί τόν ναρκωτικό, να τ'ο πάρη τ'α κλειδιά, να χρησιμοποιήση τ'α σφραγίδα του και να φτάση ως τ'ο Σαλαί.

Μά η τύχη δεν τη βοηθούσε.

Έπρεπε να κάνη ύπομονή, να περιμένη και συγχρόνως να δοκιμάση ένα άλλο κόλπο. Γι' αυτό ρώτησε άποτόμα τόν βαρώνο:

— Λέτε πως με αγαπάτε. Μπορείτε να μου τ'α αποδείξετε αυτό;

— Μ' όλη μου την καρδιά, της απάντησε ο Λουβινύ. Πέστε μου τί θέλετε;

— Θέλω να δ'ω τ'ο Σαλαί... γιά τελευταία φορά, αν αυτό είνε τ'ο γραστό του. Σ'ε σας δεν είνε δύσκολο. Ο Ρισελιέ σας έχει τάξει δεσμοφύλακα του, γιάτί σας έχει άπόλυτη έμπιστοσύνη. Κάμετέ μου αυτή τη χάρη και δεν θα τ'α ξεχάσω ποτέ.

Ο Λουβινύ την κύτταξε καλά σαν να ήθελε να διαβάση στην ψυχή της και κατόπιν έσκυψε τ'ο κεφάλι του και βυθίστηκε σε ύπλογη.

Η δούκισσα περίμενε την απάντησί του με άγωνία.

«Αν της άρνιόταν ήσαν όλα χαμένα. Κι' άπάνω στην άπελπισία της δεν θα διάταζε να βυθισ'η τ'ο στιλέττο της στο στήθος του.

Η σιωπή μεταξύ τους κράτησε άρκετά δευτερόλεπτα.

Τέλος ο Λουβινύ σήκωσε τ'ο κεφάλι του και χωρίς να την κυττάει της απάντησε:

— Αυτό που μου ζητάτε, δούκισσα, δεν μπορεί να γίνη. Είμαι πρόθυμος να χύσω τ'ο αίμα μου, σταγόνά προς σταγόνά, προς χάριν σας, αλλά δεν μπορώ να ικανοποιησω αυτή σας την έπιθυμία.

— Φοβάσαστε; ρώτησε με σκόπιμη ειρωνεία η δούκισσα.

Ο Λουβινύ πιάστηκε στην παγίδα.

— Δεν φοβόμαι κανένα! φώναξε. Ποιόν να φοβηθ'ω;

— Τότε άφου έχετε σ'ε διαταγές σας

τόσους φρουρούς, άφου τίποτα δεν σας τρομάζει, γιάτί μου άρνιόσαστε α'τ', τη χάρη; Δεν πρέπει να ζηλεύετε ένα δυστυχισμένο μελλοθάνατο.

— Δεν ζηλεύω καθόλου! φώναξε ο Λουβινύ.

Η δούκισσα ντε Σεβρέζ γέλασε σαρκαστικά και είπα:

— Θέλετε να μου κάνετε τ'ο χατήρι, ξέν φοβόσαστε, δεν ζηλεύετε και όμως μου λέτε όχι!

Συγχρόνως τ'ο έπιασε τ'ο χέρι και τ'ο είπα με φωνή ψεύτικα τρυφερή και γεμάτη ειρωνεία:

— Άγαπητέ μου βαρώνε, δεν είσαστε πιά ο ίδιος! Δυσκολεύομαι να σας γνωρίσω. Δεν έχετε λοιπόν έμπιστοσύνη στην έπιβολή σας, στο θάρρος σας στο σπαθί σας;

Τ'ο άγγιγμα τ'ο χεριού της, τ'α ειρωνικά λόγια της, η φωνή της, τ'ο άρωμα που άναδιδόταν από τ'ο σώμα της, τ'ο κρασί που είχε πιη τέλος, τόν ξετρελλάναν. Φίλησε τ'ο χέρι της που άκουμπούσε ακόμη στο δικό του και πηδώντας όλόρθος φώναξε έξαλλος:

— Άγαπητή μου δούκισσα, θ'α σας άποδείξω ότι δεν έπαφα να είμαι ο παλινός Λουβινύ.

Η ντε Σεβρέζ τόν παρακολουθούσε με άγωνία κρύνοντας τις σκέψεις της και τ'α αίσθημάτα της.

— Θα σας άποδείξω πως δεν φοβάμαι κανένα, συνέχισε ο Λουβινύ.

— Άμέσως χτύπησε τ'ο κουδούνι.

— Ένας ύπνρτέης παρουσιάστηκε.

— Να φέρονται κρασί και φρούτα! διάταξε ο βαρώνος.

Και πρόσθεσε άμέσως:

— Στείλτε μου επίσης άμέσως εδώ τόν άρχηγ'ο της φρουράς.

Ο ύπνρτέης υποκλίθηκε και βγήκε έξω.

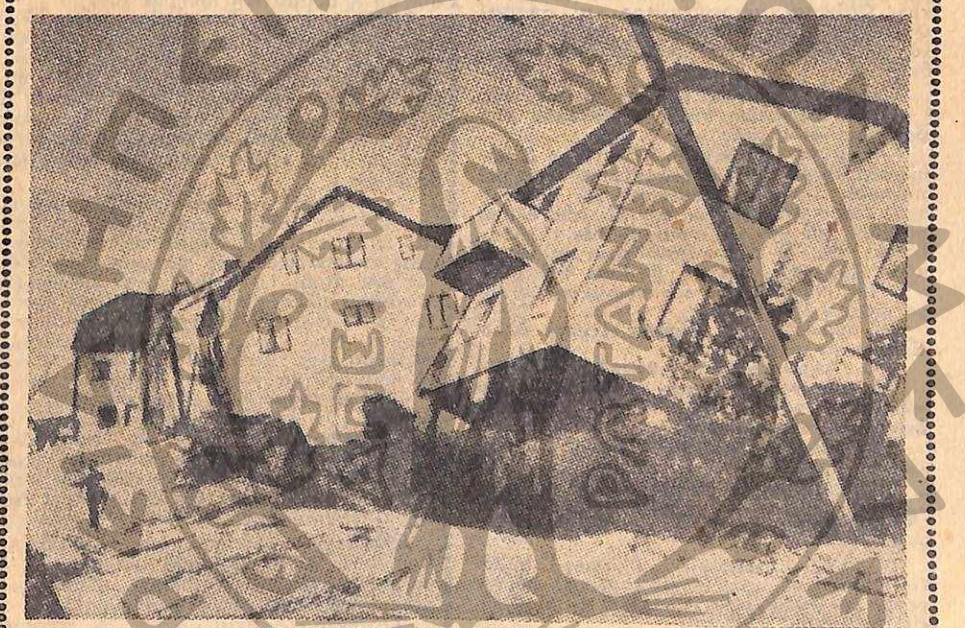
Τα τελευταία λόγια του Λουβινύ έκαναν την ώραία δούκισσα ν' άνησυχήση.

«Μιλάει περί φρουράς, συλλογίστηκε. Αυτό σημαίνει ότι υπάρχουν πολλά ξίφη εδώ πέρα κι' ότι θα χυθ'η άφθονο αίμα. Μά τί σημασία έχουν όλ αυτά προκειμένου να πετύχη τ'ο σχέδιό μας;»

Ο Λουβινύ κάθισε πάλι αντίκρυ της χαμογελώντας με άυτάρεσκεια. Ήταν όλοφάνερο πως τ'ο κρασί τόν είχε ζαλίσει άρκετά.

— Λοιπόν, ώραία μου δούκισσα! φώναξε σηκώνοντας τ'ο ποτήρι του, άς πιούμε στην ύγεια του βαρώνου Λουβινύ, που δεν πεινάει, που είναι πάντα στις διαταγές σας.

Γεμάτη έλπίδα η ντε Σεβρέζ τ'οσυγκρίσε

Τ' ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΜΙΑΣ ΠΛΗΜΜΥΡΑΣ

Έδώ και λίγες ήμέρες, σ' ένα χωριουδάκι της Άγγλίας, έβρεξε τόσο πολύ, ώστε άρκετες ήμέρες δεν μπορούσε να κυκλοφορήση κανείς μέσα στους δρόμους του, χωρίς βάρκα! Όταν, άργότερα, άποσυρθηκαν τ'α νερά, άποκαλύφθη ότι πολλά σπίτια είχαν χάσει την όριζοντία θέσι τους, έξ άφορμής τών καθιζήσεων και παρουσίαζαν τ'ο θέαμα που βλέπετε στη φωτογραφία μας.

2

Εύθυμα ένστανταν

Δικαστήριο. Διαβάζει ο πρόεδρος: — «... και καθήκοντο της υπολήψεώς μου διά των λέξεων «κοροϊδο», «κοροϊδάρια μεγάλη» και «μάπας με λοφέιο»!

Καί ρωτά: — Μά... είνε προσβλητικές αυτές οι λέξεις;

Ο μνηστής — μαγκάκι εύπρεπες, φρεσκοζυρισμένο και με άψογη «κυριακάτικη κοστούμια», δευτεράκια... «ένεκα ο σεβασμός προς το δικαστήριο» — απαντάει αυθόρμητως:

— Καί βέβαια, κύριε πρόεδρε! 'Αν μ' έλεγαν Δευτεράκια δεν σήκωνα μήνυση! 'Αλλά «κοροϊδάρια»! 'Εθιχ ή τιμή μου! 'Εγώ έχω «ρί-

ξει» ολόκληρη την πιάτσα, κύριε πρόεδρε! Νουτροπία της εποχής! 'Η... σημεία των καιρών!

Φθινόπωρο. *Θρηνά τα συννεφάκια, άνοιξαν τα σχολεία, πέφτουν τα φύλλα, ήρθαν οι μελαγχολίες, άνοιξαν τα βαρέλια που κρύβουν τα μυστικά της εϋτυχίας τόσον και τόσον ειδικών της μπεκρολογικής οίστηραςίας.

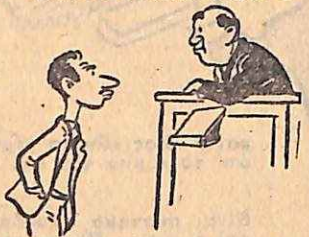
Πέννες σημειώνουν οι ταβέρνες σ' αυτές τις καλλιτεχνικές πρεμιέρες όπου τον κύριο λόγο έχουν οι μπεκρήδες παλαίμαχοι αγωνιστάι του ποτηριού — που μπαίνουν με τις μύτες κόκκινες (σήμα κατατεθέν της ειδικότητός τους) με ύφος βαρύγδουπο και αυστηρό περνάνε το κατόφλι, έπισκοπούνε τα βαρέλια και διατάσσουν προκαταρκτικά:

— Ένα κατοσταράκι. 'Ερχεται το κατοσταράκι, κ' έρχεται το ποτηράκι, κ' ο κριτικός το κατεβάζει άπνευστί και ...ξεροσφύρι όχι για να πιή, αλλά για να αποφανθή. 'Η γνώμη του δέ, που ίσδυναμεί με απόφασι του 'Αρείου Πάγου δεν έφέρεται ποτέ σχεδόν με λόγια αλλά, κατά κανόνα, με την έκφρασι του προσώπου, επάνω στο όποιον και γράφεται ή απόφασι που έχει ισχύν νόμου και είνε τελεσίδικος. Ξύνισμα τών μούτρων, σημαίνει καταδική. Χαμόγελο εύφροσύνης, σημαίνει έ-

πιδοκιμασία. Χαμόγελο συνοδευόμενο με λάμψι τών ματιών και πλατάγισμα της γλώσσας, σημαίνει θρίαμβο. 'Επισφραγίζεται δέ με την λακωνική διαταγή:

— Φέρε!

*Όταν ο παλαίμαχος μπε-

κρής δοκιμάση το «καινούργιο» και πη τη λέξι «φέρε» ή «φέρε άπ' αυτό», ο ταβερνιάρης πρέπει να είνε ενθουσιασμένος γιατί ή προστακτική αυτή επέχει θέσιν έπιδοκιμασίας και σημαίνει ότι το έργον επέτυχε έκάτο τοίς έκάτο και προμηνύει μακράν σειράν παραστάσεων του κρασοφίλου και ταβερνοφίλου κοινού γύρω άπ' τα τραπέζια και τις μισές.

'Αλλά δεν λείπουν και οι συνέπειες. Σε μία ταβέρνα, που είχε πλουτισθή με τα καινούργια, συγκεντρώθηκαν οι τακτικοί θαμώνες για να τα δοκιμάσουν. Αιφνιδίως, περὶ τα μεσάνυχτα, εισβάλει μία μεσοκόπη γυναίκα, με πολύ άγριο ύφος. Κατευθύνεται σε μία παρέα και χτυπάει στον ώμο τον κύρ Θανάση, που μένει με το ποτήρι στο χέρι, σε στάσι έκκρεμότητος:

— 'Ακόμα εδω είσαι, βρέ; — Ναι, απάντησε ο κύρ Θανάσης. Καί θ' άργήσω ν' άρθω άπόψε. 'Εχουμε γεννικ ή δοκιμή.

Γέλασε ο κύρ - Θανάσης. Γέλασε ή παρέα. Γέλασε ο ταβερνιάρης. 'Αλλά ή σούλγος άγρίεψε.

— Καλά, του είπε. 'Ελα στο σπίτι και κεί θάχουμε άλλη γεννικ ή δοκιμή!

Μουσικοσυνθέτης γνωστός και συμπθεστάτος. 'Εχει την κακή ή... την

καλή συνήθεια — «όπως προτιμάτε» που λέει ο Σαίξπηρ ή «έτσι είνε αν έτσι νομίζετε» που λέει ο Πιραντέλλο — να τα «κοπανή» κάποτε με τους φίλους. 'Ενα βράδυ, γύριζε στί-

τι φέσι... για μεσημεριανό φαί.

Μιά χαριτωμένη κυρία προχωρούσε μπροστά του. Κομψή κ' άρωματισμένη.

— 'Αχ! Με πέθανε το άρωμά σας, μαντά! λέει ο συνθέτης.

Μιλιά ή κυρία.

— Μαντάμ, μου έπιτρέπετε να σας πω δύο λόγια; 'Εκείνη δεν απάντησε.

Σε λίγο:

— Μαντάμ, δεν θέλω τίποτε άλλο! Να σας συνοδεύσω λίγα βήματα!

'Η κυρία γυρίζει.

— 'Ε, και δεν με συνοδεύεις, Θόδωρε;

— 'Αγλαΐτσα μου, έσύ είσαι; Με συγχωρείς! 'Εχω μία «σοούρα» που δεν ξέρω τί μου γίνεται!

*Ηταν ή γυναίκα του!

Λάκων, άπλως και αγαθός, πηγαίνει στο γραφείο του ύπουργού της Δικαιοσύνης κ. Λαγάκου.

— Κύρ 'Ηλία μου, καλημέρα.

— Καλώς το Γιάννη.

— 'Εχω μία άγωγή έξω-

σεως.

— 'Ε, λοιπόν;

— Πρέπει νάρθης στο δικαστήριο αύριο. Στις ένν ή είνε ή δίκη.

Χαμογελάει ο ύπουργός:

— Γιάννη μου, δεν μπορώ νάρθω έγώ τώρα. Είμαι ύπουργός.

'Αγρίεψε ο ψηφοδότης:

— 'Α, έτσι; Μεγαλοπία-

στηκες τώρα, δηλαδή, και δεν μάς καταδέχεσαι. Καλά! Στις έκλογές θα τα ποούμε!

— Να σε στείλω σ' άλλο δικηγόρο.

— Τίποτις! 'Εγώ έχω φιλότιμο κ' άφου με περιφρονείς θα πάω σ' άλλο κόμμα!

Καί ψιθυρίζει στο διάδρομο:

— 'Αν' τώρα σε θέλω δικηγόρο μου που είσαι ύπουργός! 'Αμα δεν είσαι, τί να σε κάνω;

— Καλά, του είπε. 'Ελα στο σπίτι και κεί θάχουμε άλλη γεννικ ή δοκιμή!

Μουσικοσυνθέτης γνωστός και συμπθεστάτος.

'Εχει την κακή ή... την

καλή συνήθεια — «όπως προτιμάτε» που λέει ο Σαίξπηρ ή «έτσι είνε αν έτσι νομίζετε» που λέει ο Πιραντέλλο — να τα «κοπανή» κάποτε με τους φίλους. 'Ενα βράδυ, γύριζε στί-

— 'Ακόμα εδω είσαι, βρέ;

— Ναι, απάντησε ο κύρ Θανάσης. Καί θ' άργήσω ν' άρθω άπόψε. 'Εχουμε γεννικ ή δοκιμή.

Γέλασε ο κύρ - Θανάσης. Γέλασε ή παρέα. Γέλασε ο ταβερνιάρης. 'Αλλά ή σούλγος άγρίεψε.

— Καλά, του είπε. 'Ελα στο σπίτι και κεί θάχουμε άλλη γεννικ ή δοκιμή!

Μουσικοσυνθέτης γνωστός και συμπθεστάτος.

'Εχει την κακή ή... την

καλή συνήθεια — «όπως προτιμάτε» που λέει ο Σαίξπηρ ή «έτσι είνε αν έτσι νομίζετε» που λέει ο Πιραντέλλο — να τα «κοπανή» κάποτε με τους φίλους. 'Ενα βράδυ, γύριζε στί-

— 'Ακόμα εδω είσαι, βρέ;

— Ναι, απάντησε ο κύρ Θανάσης. Καί θ' άργήσω ν' άρθω άπόψε. 'Εχουμε γεννικ ή δοκιμή.

Γέλασε ο κύρ - Θανάσης. Γέλασε ή παρέα. Γέλασε ο ταβερνιάρης. 'Αλλά ή σούλγος άγρίεψε.

— Καλά, του είπε. 'Ελα στο σπίτι και κεί θάχουμε άλλη γεννικ ή δοκιμή!

Μουσικοσυνθέτης γνωστός και συμπθεστάτος.

'Εχει την κακή ή... την

καλή συνήθεια — «όπως προτιμάτε» που λέει ο Σαίξπηρ ή «έτσι είνε αν έτσι νομίζετε» που λέει ο Πιραντέλλο — να τα «κοπανή» κάποτε με τους φίλους. 'Ενα βράδυ, γύριζε στί-

— 'Ακόμα εδω είσαι, βρέ;

— Ναι, απάντησε ο κύρ Θανάσης. Καί θ' άργήσω ν' άρθω άπόψε. 'Εχουμε γεννικ ή δοκιμή.

Γέλασε ο κύρ - Θανάσης. Γέλασε ή παρέα. Γέλασε ο ταβερνιάρης. 'Αλλά ή σούλγος άγρίεψε.

— Καλά, του είπε. 'Ελα στο σπίτι και κεί θάχουμε άλλη γεννικ ή δοκιμή!

Μουσικοσυνθέτης γνωστός και συμπθεστάτος.

'Εχει την κακή ή... την

Χιούμορ

Εύλογη άπορία!...

Ο κ. Λαχανιδής έπισκέπτεται ένα μουσείο αρχαίων άντικειμένων. Φτάνει μπροστά σε μία μεσαιωνική παντοπλία και την εξετάζει επί πολλήν ώρα με άπορία.

— Τί τρέχει; Γιατί την κυττάξεις έτσι; τον ρωτάει ένας φίλος που τον συνοδεύει.

— Δεν μου λές, τον παληό καιρό, φορούσαν οι άντρες τέτοιες πανοπλίες;

— Καί βέβαια...

— Δεν μπορώ τότε να καταλάβω πώς κατάσπερναν να γυρίζουν άργά τη νύχτα στο σπίτι τους χωρίς να παίρνη είδησι ή γυναίκα τους!...

— Δεν πρέπει ν' άφηνες τη γυναίκα σου να χορεύη τόσο πολύ με τον κάθε ξένο. Θά τη χάσεις καμ'ιά ώρα...

— Αυτό έλπιζω κ' έγω, πέντε χρόνια τώρα!

— Είσαι ένας άπαισιος έγκληματίας! λέει ο άστυνόμος στον συλληφθέντα. Προσπάθησε να πετάξεις την πεθερά σου άπ' το παράθυρο...

— Το όμολογώ, κύριε άστυνόμε. Προηγουμένως όμως κυττάσα μήπως περνούσε κανείς άπ' το δρόμο!...

— 'Απόσπασμα ενός καταλόγου βιβλιοπωλείου:

«Το δάχτυλο του Διαδόλου». Δεμένον. Δρχ. 20.000

«Το χρέμα». 'Εξηγητή. 'Ελάχιστα άντίτυπα. Δρχ. 25.000.

Μεταξύ συγγραφέων, που δεν χωνεύουν ο ένας τον άλλον:

— Τα βιβλία μου πουλιούνται σαν το ψωμί!

— Το πιστεύω... Τρείς χιλιάδες ή όκά!

— Αυτός ο άνθρωπος είχε πάθει κάποτε κλειστομανία.

— Καί τί έκανε για να γιατρευτή;

— 'Εκανε... έξη μήνες στη φυλακή!

Μετ' κομψή κυρία λέει στη φίλη της:

— Τί ωραίο καπέλλο αυτό στη βίτρινα! Θέλω πολύ να το άποκτήσω!

*'Αν είχες την καλωσύνη να με βοηθήσεις...

— 'Εγώ; Με ποιόν τρόπο;

— Να, όταν θα πάμε στο σπίτι και θα μείνης μόνη με την άντριά μου, άγκάλιασέ τον και δός του ένα φιλί. 'Εγώ θα μω έκείνη τη στιγμή και θα σάς πιάσω στα πράσα... Τα παρακάτω είνε δική μου δουλειά...

— 'Η κυρία στέλνει την καινούργια ύπνρετρία της, που έφτασε τελευταίως άπ' το χωριό της, να ρίξη μερικά γράμματα στο ταχυδρομικό κουτί.

— Μήπως έχασες κανένα; τη ρωτάει στο γυρισμό.

— 'Οχι, κυρία! 'Ενα μάλιστα άπ' όλα, που είχατε γράψει άπ' έξω «'Επείγον», τόρριξα πρώτο - πρώτο!

Μεταξύ ταχυδρομικών διανομών:

— Πάω να σκάσω άπ' το κακό μου!

— Γιατί;

— 'Η Κατίνα μ' έγκατέλειψε, και τώρα είμαι αναγκασμένος να της πηγαίνω έγώ ο ίδιος στο σπίτι τα ραβασάκια του καινούργιου άρραδωνιαστικού της!...

ΤΑ ΚΟΣΜΗΜΑΤΑ του 'Αχμέτ Ζώγου

Μιά πολύπλοκη και μυθιστορηματική ύπόθεσις

Στις 30 'Απριλίου 1938, το «Στεφάνι», που ήταν, ως γνωστόν το έπίσημο Ιταλικό πρακτορείο πριν άπό τον πόλεμο, έδωσε την ακόλουθη άνακοίνωσι:

«Μεταξύ της 2ας και της 3ης άπογευματινής της σήμερον ένα άεροπλάνο της γραμμής Ρώμη - Τίρानνα άνεφλέγη άπό αίτία που παραμένει άγνωστη, καθώς περνούσε πάνω άπό τα 'Απεννίνα και συνετρίβη κατόπι πάνω στο έδαφος. Το πλέρωμα κ' οι 19 έπιβάται του βρήκαν όλοι το θάνατο.»

'Η είδησις πέρασε τότε άπαρατήρητη και δεν προκάλεσε άλλη συγκίνησι έκτός άπό εκείνη για το τραγικό τέλος των ανθρώπων που βρίσκονταν στο άεροπλάνο.

'Αλλ' ή ύπόθεσις αυτή ξαναήρθε τελευταία στην έπιφάνεια, χάρις σε μερικά έγγραφα που βρέθηκαν στο άρχειο του Μουσολίνι.

Στο σημείο αυτό χρειάζεται μια παρένθεσις. Ως σήμερα παραμένει άγνωστο το που βρίσκεται το περίφημο άρχειο του 'Ιταλού δικτάτορος. 'Υποτίθεται, ώστόσο, ότι πρέπει να βρίσκεται σε άγγλική χέρια. Μιά έπι πλέον ένδειξι γ' αυτό άποτελεί το γεγονός ότι στην ύπόθεσι που θα άφηνήθουμε έπιδεικνύουν ζωηρό ένδιαφέρον ή Σκώτλαντ Γιάρντ κ' ή περίφημη άγγλική άσφαλιστική έταιρία Λούδ. Δυό άλλοι ένδιαφερόμενοι είνε ο γνωστός Γάλλος άδαμαντοπώλης Καρτιέ κ' ο τέως βασιλεύς της 'Αλβανίας 'Αχμέτ Ζώγου.

'Αλλ' άς εξιστορήσωμε τα γεγονότα:

Τρείς μέρες πριν άπό το δυστύχημα που άναφέραμε είχαν γίνει στα 'Ιρραννα οι γάμοι του 'Αχμέτ Ζώγου με την Ούγγαρέζα κόμισσα Ζερλντίνη ντε 'Απτόνυ.

Με την ευκαιρία αυτή, ο Ζώγου έίχε τηλεγραφήσει στον Καρτιέ, που είνε, ως γνωστόν, ο μεγαλύτερος άδαμαντοπώλης των Παρισίων, να του στείλη τα καλύτερα διαμάντια του, προκειμένου να διαλέξη ανάμεσα σ' αυτά και να παραγγείλη διάφορα κοσμήματα για τη σύζυγό του.

Το Καρτιέ παράγγειλε ένα χαλύδβινο κιβώτιο, που άνοιγε κ' έκλεινε με μυστικό τρόπο, έδωσε μέσα σ' αυτό μερικούς άπό τους καλύτερους πολυτιμους λίθους που είχε και τους έστειλε στα 'Ιρραννα με δυό έμπιστους του.

'Η έκλογη έγινε άμέσως κ' ο Ζώγου έδωσε στους ανθρώπους του Καρτιέ τις παραγγελίες του.

Οι δυό έμπιστοι διεθυνήθηκαν τότε στο άεροδρόμιο για να φύγουν. 'Εκεί, όμως, τους είπαν ότι έπρεπε να περιμένουν δυό βδομάδες, γιατί όλες οι θέσεις ήταν κλεισμένες.

'Αλλ' ο Ζώγου επέιγετο να έχη τα κοσμήματα σε ώρισμένη ήμερα. Οι δυό Γάλλοι αποφάσισαν, λοιπόν, να έμπιστευθουν το κιβώτιο στον πιλότο του άεροπλάνου, με την παράκλησι να το παραδώση στον Καρτιέ και να τηλεγραφήσουν τις παραγγελίες που είχαν πάρει.

Ο πιλότος δέχτηκε πρόθυμα να εκπληρώση αυτή την έντολή, άφου, άλλωστε, θα έπαιρνε ένα γερό πορμπουάρ όταν έφτανε στο Παρίσι.

Μερικά λεπτά προτού ξεκινήση το άεροπλάνο, έφτασε στο άεροδρόμιο ένας 'Ιταλός, που λεγόταν Μαρκόνι. Ζήτησε κ' αυτός μία θέσι, αλλά του έδωσαν την ίδια άπάντησι που είχαν

δώσει και στους δυό ανθρώπους του Καρτιέ.

Ο Μαρκόνι επέμενε, λέγοντας πως ήταν άναγκη να φύγη άμέσως. Καί τότε έγινε το έξης: 'Ενας άλλος έπιβάτης θυμήθηκε, ξαφνικά, πως είχε ξεχάσει καί και πως έπρεπε να γυρίση στην πόλι. 'Εφυγε πράγματι κ' ο 'Ιταλός πήρε τη θέσι του.

Το άεροπλάνο ξεκίνησε έπειτα άπό μερικά λεπτά. Λίγες ώρες άργότερα, διαλύθηκε στον άέρα και τά συντρίμια του έπεσαν στις βαθείες χαράδρες των 'Απεννίνων.

Στην άρχή, πιστεύθηκε ότι έπρόκειτο για ένα άπό τα συνηθισμένα άεροπορικά δυστυχήματα. 'Αλλ' ή Ιταλική ύπηρεσία άντικατασκοπείας δεν άργησε να εξακριβώση την αλήθεια. Να τί είχε συμβή:

Ο Μαρκόνι ήταν πράκτωρ της Ιταλικής ύπηρεσίας κατασκοπείας και είχε πάρει ένδιαφερόμενες φωτογραφίες των όχυρώσεων στα σύνορα μεταξύ 'Αλβανίας, 'Ελλάδος και Γιουγκοσλαβίας. Παρηκολουθετο, όμως, άπό τον πράκτορα μιάς ξένης δύναμews. Ο άνθρωπος αυτός, άφου προσπάθησε του κακού να κλέψη τις φωτογραφίες του 'Ιταλού, κατέφυγε σ' ένα στανικό μέσον. Φρόντισε να έξασφαλίση μία θέσι στο άεροπλάνο την ήμερα που ήφερε ότι θαφενε ο Μαρκόνι. Μόλις τον είδε, λοιπόν, προφασίστηκε ότι έπρεπε να γυρίση στην πόλι και κατέθηκε άπό το άεροπλάνο. Πριν φύγη, όμως, έκρυψε μέσα σ' αυτό μιά ώρολογιακή βόμβα, που έξερράγη έπειτα άπό μερικές ώρες. 'Ετσι οι φωτογραφίες που είχε μαζί του ο 'Ιταλός κατάσκοπος δεν έφτασαν ποτέ στον προορισμό τους.

'Αλλά μαζί μ' αυτές χάθηκαν και τα κοσμήματα του Καρτιέ. 'Όπως προκύπτει άπό το άρχειο του Μουσολίνι, οι Ιταλικές άρχές, μόλις εξακριβώσαν αυτές τις λεπτομέρειες, όργανώσαν ειδικά συνεργεία, που άρχισαν να έρευνούν το έδαφος στην περιοχή όπου έπεσαν τα συντρίμια του άεροπλάνου. 'Αλλ' οι έρευνες που άυτές δεν έφεραν άποτέλεσμα και άργότερα διεκόπησαν λόγω της έκρηξης του πολέμου.

Οι λεπτομέρειες αυτές, όπως είπαμε, ήλθαν σε φως άπό το άρχειο του Μουσολίνι. Οι 'Αγγλοι, όπως ήταν έπόμενο, ένδιασέθηκαν γ' αυτή την ύπόθεσι και έστειλαν συνεργεία που έρευνούν σήμερα την περιοχή των 'Απεννίνων για την άνεύρεσι του περιφήμου κιβωτίου.

Πρέπει να σημειώθι ότι, στην περίπτωση που θα βρεθ, θ' άνίκη στην άγγλική άσφαλιστική έταιρεία του Λούδ, που, την εποχή της άπώτου Λούδ, που, πληρώσε τη συμφωνημένη λεΐας του, πλέρωσε τη συμφωνημένη πολυτιμους λίθους που είχε και τους έστειλε στα 'Ιρραννα με δυό έμπιστους του.

'Η έκλογη έγινε άμέσως κ' ο Ζώγου έδωσε στους ανθρώπους του Καρτιέ τις παραγγελίες του.

Οι δυό έμπιστοι διεθυνήθηκαν τότε στο άεροδρόμιο για να φύγουν. 'Εκεί, όμως, τους είπαν ότι έπρεπε να περιμένουν δυό βδομάδες, γιατί όλες οι θέσεις ήταν κλεισμένες.

'Αλλ' ο Ζώγου επέιγετο να έχη τα κοσμήματα σε ώρισμένη ήμερα. Οι δυό Γάλλοι αποφάσισαν, λοιπόν, να έμπιστευθουν το κιβώτιο στον πιλότο του άεροπλάνου, με την παράκλησι να το παραδώση στον Καρτιέ και να τηλεγραφήσουν τις παραγγελίες που είχαν πάρει.

Ο πιλότος δέχτηκε πρόθυμα να εκπληρώση αυτή την έντολή, άφου, άλλωστε, θα έπαιρνε ένα γερό πορμπουάρ όταν έφτανε στο Παρίσι.

Μερικά λεπτά προτού ξεκινήση το άεροπλάνο, έφτασε στο άεροδρόμιο ένας 'Ιταλός, που λεγόταν Μαρκόνι. Ζήτησε κ' αυτός μία θέσι, αλλά του έδωσαν την ίδια άπάντησι που είχαν

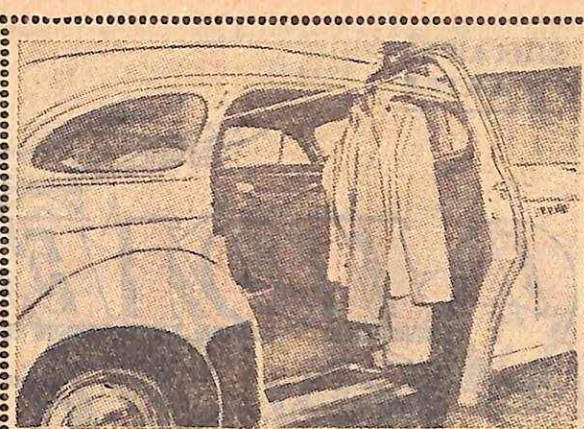
δώσει και στους δυό ανθρώπους του Καρτιέ.

Ο Μαρκόνι επέμενε, λέγοντας πως ήταν άναγκη να φύγη άμέσως. Καί τότε έγινε το έξης: 'Ενας άλλος έπιβάτης θυμήθηκε, ξαφνικά, πως είχε ξεχάσει καί και πως έπρεπε να γυρίση στην πόλι. 'Εφυγε πράγματι κ' ο 'Ιταλός πήρε τη θέσι του.

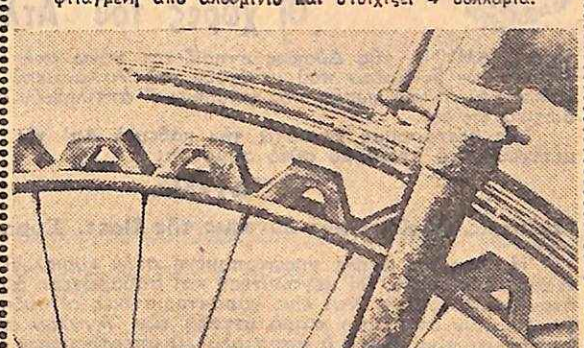
Το άεροπλάνο ξεκίνησε έπειτα άπό μερικά λεπτά. Λίγες ώρες άργότερα, διαλύθηκε στον άέρα και τά συντρίμια του έπεσαν στις βαθείες χαράδρες των 'Απεννίνων.

Στην άρχή, πιστεύθηκε ότι έπρόκειτο για ένα άπό τα συνηθισμένα άεροπορικά δυστυχήματα. 'Αλλ' ή Ιταλική ύπηρεσία άντικατασκοπείας δεν άργησε να εξακριβώση την αλήθεια. Να τί είχε συμβή:

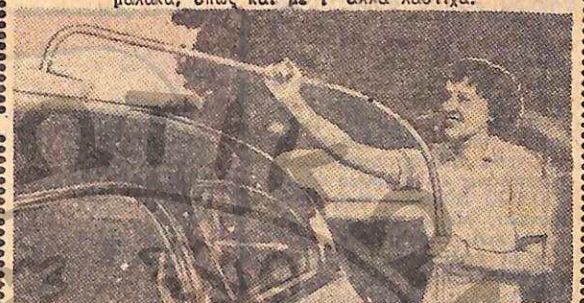
Ο Μαρκόνι ήταν πράκτωρ της Ιταλικής ύπηρεσίας κατασκοπείας και είχε πάρει ένδιαφερόμενες φωτογραφίες των όχυρώσεων στα σύνορα μεταξύ 'Αλβανίας, 'Ελλάδος και Γιουγκοσλαβίας. Παρηκολουθετο, όμως, άπό τον πράκτορα μιάς ξένης δύναμews. Ο άνθρωπος αυτός, άφου προσπάθησε του κακού να κλέψη τις φωτογραφίες του 'Ιταλού, κατέφυγε σ' ένα στανικό μέσον. Φρόντισε να έξασφαλίση μία θέσι στο άεροπλάνο την ήμερα που ήφερε ότι θαφενε ο Μαρκόνι. Μόλις τον είδε, λοιπόν, προφασίστηκε ότι έπρεπε να γυρίση στην πόλι και κατέθηκε άπό το άεροπλάνο. Πριν φύγη, όμως, έκρυψε μέσα σ' αυτό μιά ώρολογιακή βόμβα, που έξερράγη έπειτα άπό μερικές ώρες. 'Ετσι οι φωτογραφίες που είχε μαζί του ο 'Ιταλός κατάσκοπος δεν έφτασαν ποτέ στον προορισμό τους.

'Η πρακτική αυτή κρεμάστρα για τα ρούχα, που βλέπετε στη φωτογραφία μας, στερεώνεται στο πίσω μέρος του αυτοκινήτου. 'Η νέα κρεμάστρα μεγάλωνει και μετακινεί άνελα με τα ρούχα που θέλει κανείς να κρεμάση. Είνε φτιαγμένη άπό άλουμίνιο και στοιχίζει 4 δολάρια.

Μιά νέα γαλλική εφεύρεσις θ' άντικαταστήση τα σημερινά λαστικά των ποδηλάτων, άχρησταύοντας τις συμπτύσσες και άπαλλάσσοντας τους ποδηλάτας άπό τις δυσάρεστες συνέπειες που έχει πάντα το σκάσιμο τους. Τα νέα αυτά λαστικά άπό συμπαγές καουτσούκ έπιτρέπουν στο ποδηλάτο να κυλάη μαλακά, όπως και με τ' άλλα λαστικά.

'Η άπλούστερη και φτηνότερη συσκευή για το πλύσιμο των αυτοκινήτων είνε ο σάββας αυτός που έχει σχήμα όρθης γωνίας και καταλήγει σ' ένα τρυπητό, όπως των αυτοών. Το τρυπητό αυτό είνε σκεπασμένο μ' ένα μαλλίνο ύφασμα που σκουπίζει το αυτοκίνητο και συγχρόνως το πλένει με το νερό που περνά ανάμεσα του.

Οι ειδικοί τεχνικοί για τη φωτογράφιση της κινηματογραφικής έταιρίας «Μέτρον» έφτασαν έχοντας τη συσκευή αυτή που τους έπιτρέπει να φωτογραφίζουν τις γροφίες, άσφιδες όπως τις βλέπει αυτός που τις... δέχεται!

Η ΑΜΥΝΑ της Δύσεως στηρίζεται πάνω στη συνεργασία των δυνάμεων που μετέχουν του Ατλαντικού Συμφώνου, καθώς και άλλων χωρών που μπορούν ν' απειληθούν από τα σοβιετικά σχέδια.

Ἡ Ἀγγλία
"Ἐκτασις, πλοῦτος καὶ δύναμις τῆς Βρετ. Συμπολιτείας
 Ἡ Ἀγγλία βγήκε χρεωκοπημένη στὴν κυριολεξία ἀπὸ τὸν τελευταῖο πόλεμο. Ἡ μεγαλύτερη καὶ σοβαρώτερη ἀδυναμία τῆς ἦταν ἡ οἰκονομικὴ. Καὶ εἶνε χαρακτηριστικὸς ὁ συζητήσιμος πόντος ἔγιναν πρὶν ἀπὸ λίγο καιρὸ μεταξὺ τῶν Ἀγγλων ἀρμόδιων ὅν ἐπρεπε νὰ γίνη δεκτὴ ἡ ἀποστολὴ 70 ὑπερφρουρίων ἀπὸ τίς Ἡνωμένες Πολιτείες γιὰ τὴν προστασία τῶν χωρῶν τοῦ Ἀτλαντικοῦ Συμφώνου. Κι' ὁ λόγος ἦταν ὅτι οἱ Ἀγγλοὶ ἀρμόδιοι δίσταζαν ν' ἀναλάβουν τὸ βάρος τῶν ἐξόδων ποὺ θ' ἀπαιτοῦσε ἡ συτήρησις κι' ἡ ἐξάσκησις τῶν πληρωμάτων αὐτῶν τῶν μεγαθηρίων τοῦ ἁέρος.

Εἶνε ἀναμφισβήτητο ὅτι ὁ βρεττανικὸς λέων παρουσιάζεται σήμερα κάπως ἀδυνατισμένος. Διατηρεῖ, ὁμως, ὅλη τὴ μαχητικότητά του. Στὴν ἀεροπορία, μάλιστα, ἡ Ἀγγλία ὑπερτερεῖ κατὰ πολὺ τὶς ἠνωμένες Πολιτείες. Ὑστερὶ βέβαια σὲ βουβαρδιστικά, ἔχει, ὁμως, τὰ καλύτερα ἀεροπρωτοβουμένα ἀεροπλάνα καὶ ἐμφυλο ὁλικὸ 250.000 ἀνδρῶν, ποὺ θεωροῦνται, λόγῳ τῆς ἐξασκήσεως καὶ τῆς πείρας των, σὰν οἱ καλύτεροί ἀεροπόροι καὶ τεχνικοί τοῦ κόσμου. Ἡ Ἀγγλία ἔχει ἀναλάβει ὡς γνωστὸν, τὴν ὑποχρέωσιν νὰ ἐφοδιάσῃ μὲ παρόμοια ἀεροπλάνα τὶς χώρες τοῦ Ἀτλαντικοῦ Συμφώνου.

Για την άμυνά της, η Άγγλια δαπάνη σήμερα 34 εκατομμύρια δολάρια έτησίως, περισσότερα από όσα διαθέτει για τα προγράμματα υγιεινής και κοινωνικής πρόνοιας, που άποροφούν, ως γνωστόν, ένα σημαντικό μέρος του ποσοπλογισμού της.

Εκτός τῆς ἐνέργου συμμετοχῆς στὸν ἀγῶνα τοῦ ἀγγλικοῦ στρατοῦ τῆς ἀεροπορίας καὶ τοῦ ναυτικοῦ ἀποτελοῦν μιά τεραστία δύναμι, ἡ γεωγραφικὴ θέσις τῶν ἀγγλικῶν νῆσων τὴς καθιστᾷ ἀπαράμιλλες βάσεις τόσο γιὰ τὴν ἀμυνα τοῦ συνόλου σχεδὸν τῆς Εὐρώπης, ὅσο καὶ τὴν ἀποτελεσματικὴν ὑποστήριξιν ἐπιχειρήσεων ποῦ θὰ στρέφονται ἐναντίον τοῦ ἐδάφους τῆς Ρωσίας.

Περὶ πτωσις καταλήψεως τῶν ἀπὸ τὴν τελευταία δὲν ἀντιμετωπίζεται. Ἡ ναυτική κί, ἀεροπορική ὑπεροχή τῶν ἀγγλοσαξωνικῶν δυνάμεων στὸ τρίγωνον Σκάπα Φλόου - Τρόντχεμ - Κάλαι εἶνε ἀληθινὰ συντριπτική.

Σχετικά με τη συγχρόνισή του αγγλικού στρατού έχουν γίνει πολλές συζητήσεις κατά τον τελευταίο καιρό μεταξύ των Άγγλων έμπειρογνημών. «Ο πόλεμος της Κορέας, γράφει ο διάσημος στρατιωτικός συγγραφέας στρατηγός Φούλλερ, άνακίνησε το παλαιό ζήτημα της ασφάλειας της χώρας μας και του τύπου του οστρού που απαιτείται γι' αυτήν. Ο στρατός

ποὺ διαθέτομε σήμερα εἶνε ἐξαιρετικὰ πολυ-
 δάπανες. Κι' ὁμῶς, σὲ περίπτῳ ρωσικῆς
 ἐπιθέσεως, θὰ παθαίναμε ὅτι κι' οἱ Νοτιοκο-
 ρεάτες, γιὰτι θὰ ὑστεροῦσαμε ὄχι μόνον ἀριθ-
 μητικῶς ἀλλὰ καὶ τεχνικῶς. Ἐχομε ξανάγυρι-
 σει ἐπὶ τὸ σύστημα τοῦ ἐθελοντικοῦ στρατοῦ,
 γιὰ νὰ μπορούμε νὰ διαθέτωμε ἀμέσως μιὰ
 γυμνασμένη δύναμι σὲ περίπτῳ πολέμου. Ἐ-
 πειδὴ, ὁμῶς, εἴμαστε ὑποχρεωμένοι νὰ δια-
 τηρούμε σημαντικὰς δυνάμεις ἐπὶ Γερμανίαν,
 τὴν Ἀπὸ Ἀνατολὴ κλπ., τὸν ἐνισχύομε μὲ
 κληρωτῶς, ποὺ ὑπηρετοῦν ἀνὰ 18 μῆνες. Ὁ
 συνδυασμὸς αὐτὸς εἶνε ὄχι μόνον βαρυντικὸς,
 ἀλλὰ καὶ ἐλάχιστα ἀποδοτικὸς. Τὰ στελεχῆ
 τοῦ τακτικοῦ (ἐθελοντικοῦ) στρατοῦ ἀπασχο-
 λοῦνται ἀσκοπα μὲ τὴν ἐκγύμνασι τῶν κλη-
 ρωτῶν. Οἱ τελευταῖοι, ἐξ ἄλλου, εἶνε ἀπρόθυ-
 μοι, γιὰτι ἐνῆα αἰῶνας παρόδοσις μᾶς ἔχει
 ἐμπτώσει μὲ τὴν ἰδέαν ὅτι εἶνε περὶ τὴν ἡ ὑπο-
 χρεωτικὴ στρατιωτικὴ θητεία, ἐφ' ὅσον ἡ Ἀγ-
 γλία δὲν ἔχει χερσαία σύνορα, ποὺ νὰ κινδυ-
 νεύουν ἀμέσως σὲ περίπτῳ πολέμου. Εἶνε
 ἀξιοσημείωτο ἐξ ἄλλου ὅτι, παρ' ὅλη τὴν ὑφι-
 σταμένη ἀνεργία, δὲν κατατάσσονται πολλοὶ
 στὸν ἐθελοντικὸν στρατό, γιὰτι ἔξερουν πῶς ἐστὶ
 δὲν πρόκειται νὰ καλλιτερεύσων τὴν θέσιν τους,
 οὔτε νὰ ἐξασφαλίσουν τὸ μέλλον τους. Ἡ ση-
 μερινὴ θητεία τῶν 3-7 χρόνων δὲν τοὺς προσφέρει «σταθερὰ
 δουλείαν», αὐτό, δηλαδὴ, ποὺ ἐπιδιώκει κυρίως ὁ ἐργαζόμενος πε-
 ρισσότερο κι' ἀπὸ τὴν μεγάλαν ἀμοιβήν.

«Ο στρατηγός Φούλλερ, όπως και πολλοί άλλοι Άγγλοι στρατιωτικοί, φρονούν ότι πρέπει να όρισηθί θηθεία 3-30 χρόνων με άνακατάταξι κάθε τρία χρόνια. Έτσι, ένας νέος θα υπορρί να φύγι έπειτα από την πρώτη ή δεύτερη τριετία, ή ν' άποφα-σίση να μείνη στο στρατό όλη του τη ζωή. Τό δικαίωμα συν-τάξεως θ' άρχιζε έπειτα από τα δεκαπέντε χρόνια στρατιω-τικής υπηρεσίας. Εκτός από τη στρατιωτική εκπαίδευση, οι έθε-λονται αυτοί θα μορφώνονταν και σε ειδικές σχολές, πού θα υιοόζουν με έλευθερά πανεπιστήμια.

“Ετσι ὁ ἐβελοντής στρατιώτης θὰ εἶνε, κατὰ τὸ στρατηγὸν Φούλνερ, ἕνα εἶδος εἰδικευμένου τεχνίτου. Χρειάζομενον ὅτι δὲν ἴσχυαστε ἡπειρωτικὴ χώρα, παρατηρεῖ, δὲν χρεοδώραστε ἐξαιρετικὰ πολυαριθμὸν στρατὸν. Δὲν θέλομε ποσότητα, ἀλλὰ ποιότητα.” Ἀν, τὸ 1939 - 40, εἶχαμε στείλει στὴ Γαλλία τρεῖς μηχανοκίνητες μεραρχίες μὲ 100.000 ἄνδρες, ἀντὶ γιὰ 300.000 ἄνδρες, πεζοὺς κατὰ τὸ πλεῖστον, ποὺ στείλαμε, θ’ ἀποφύγαμε πιθανώτατα τὴν καταστροφὴ τῆς Δουνκέρκης. Τὸ ἴδιον· οἱ Νοτιοκορεάτες θὰ μπορούσαν, κατὰ πᾶσαν πιθανότητα, νάχων σήμερα εἰρήνῃ ἀντὶ γιὰ πόλεμον, ἂν διέβησαν μηχανοκίνητες μεραρχίες, σὰν τοὺς ἀντιπάλους τῶν».

«Αλλ' ἡ κυρίατέρη προσοχὴ τῆς Ἀγγλίας ἔχει στραφῇ στὴν ὁργάνωσι τοῦ ναυτικοῦ καὶ τῆς ἀεροπορίας. Γιατὶ, σύμφωνα μὲ τὴ γνώμη τῶν Ἀγγλῶν ἐμπειρογνομῶνων, οἱ δυὸ αὐτὲς δυνάμεις, ἡ θαλασσιὰ κ' ἡ ἐναέρια, θὰ παίξουν τὸν πρωτεύοντα ρόλο σὲ περίπτωση μελλοντικοῦ πολέμου.

πολύ δε περιπτώση! μελλοντικός ίσως...
«Κάποιο στην 'Αγγλία», σ' ένα μέρος που τηρείται από-
λυτα μουσικό, γράφει ο 'Αγγλος στρατιωτικός συγγραφέας
Γιάν Μπέαν, μερικοί άνθρωποι σεβάστης ηλικίας περνούν τις
ήμερες τους... παίζουν με μικρά πρότυπα σκαφών, που τα
δοκιμάζουν μέσα σε μία μεγάλη πισίνα. Το θέμα είναι πολύ έν-
διαφέρον, αλλά και κωμικό ταυτόχρονα. Αυτοί οι άνθρωποι μετέ-
χουν του πειραματικού κέντρου του αγγλικού Ναυαρχείου και
αποτελούν ό,τι καλύτερο έχει να επιδείξει η 'Αγγλία στο πεδίο
της ναυπηγικής. Μαζί τους συνεργάζονται έμπιστοι, μηχανι-
κοί, ανδραγατάει και πολλοί άλλοι τεχνικοί.

Ο σκοπός τους είναι να βρουν ποιοι είναι οι καλύτεροι τύποι πλοίων, με τα οποία πρέπει να εφοδιαστούν στο μέλλον το αγγλικό ναυτικό. Ξεπερνούν τους 1540 και διαθέτουν έναν έτησιο προϋπολογισμό 7 εκατομμυρίων λιρών, που δείχνει πόσο μεγάλη είναι η σημασία που αποδίδεται στις έρευνές των.

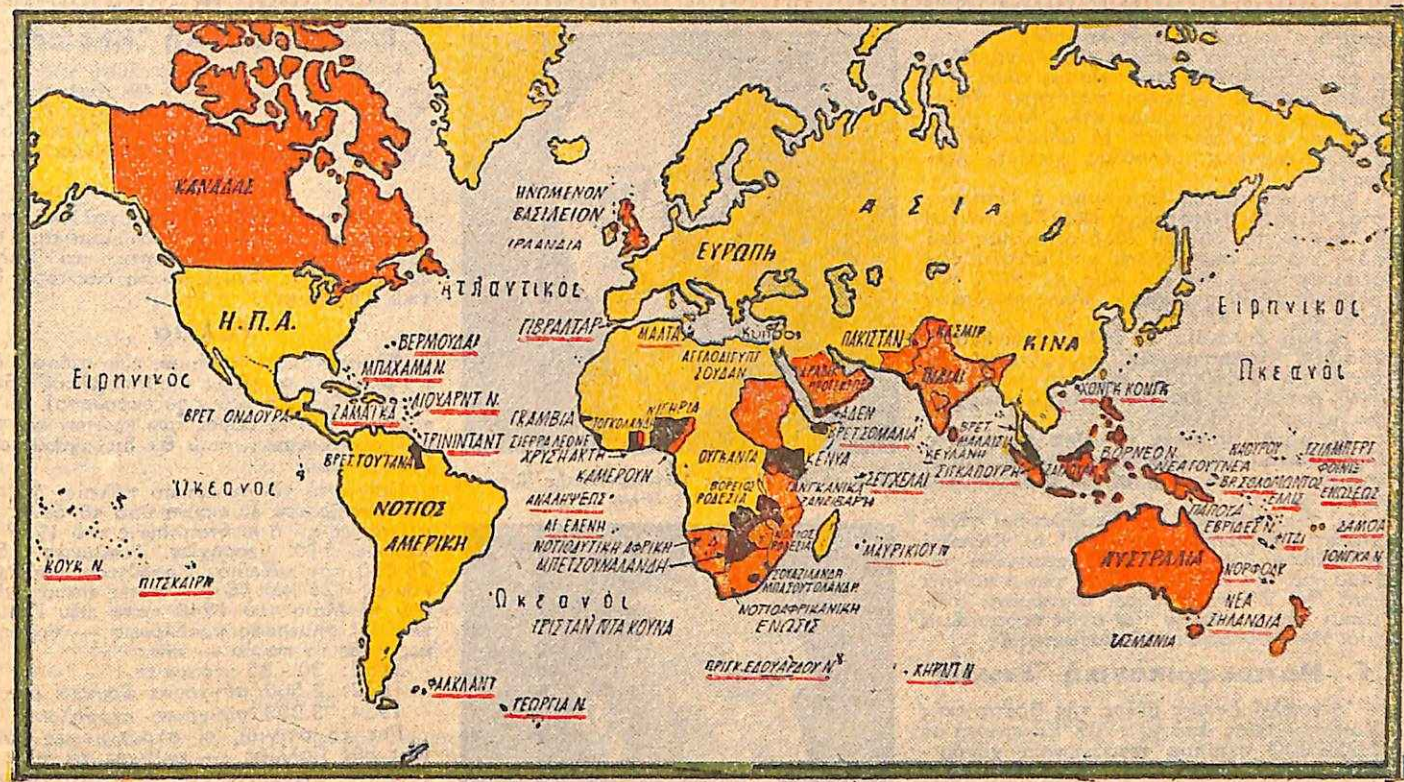

Κατὰ τὴ γνώμη τῶν "Αγ-
γλων τεχνικῶν, τρεῖς εἶνε οἱ
μεγαλύτεροι κίνδυνοι ποὺ
μποροῦν ν' ἀπειλήσουν ἕνα
στόλο σὲ μελλοντικὸ πόλεμο:
ἡ ἀτομικὴ βόμβα, τὰ τηλεκα-
τευθυνόμενα βλήματα καὶ τὰ
υποβρύχια. Ἡ προσπάθεια
τῶν ἐρευνητῶν τείνει, συνε-
πῶς, στὸ νὰ ἐξουδετερώσῃ
κατὰ τὸ δυνατόν καὶ τοὺς
τρεῖς αὐτοὺς κινδύνους. Τὰ ἐ-
πιτευχθέντα ἀποτελέσματα,
τηρῶνται, ὅπως εἶνε εὐνόη-
το, μυστικά. Ἐγνώσθη μόνον
ὅτι πρόκειται ν' ἀρχίσῃ προ-
σεχῶς ἡ κατασκευὴ διὰ ὑπο-
βρυγματικῶν πλοίων, ποὺ φαί-
νεται ὅτι ἀνταποκρίνονται

ἀρχηγὸς τῆς ἀντιπολιτεύσεως Οὐίνστον

Ὁ ἀρχηγὸς τῆς ἀντιπολιτεύσεως Οὐίνστον Τσώρτσιλ.

Στὸν χάρτη αὐτὸν βλέπει κανεὶς τὴν ἑκτασί τῆς Βρετανικῆς Συμπολιτείας καὶ στὰ δύο ἡμισφαίρια τῆς γῆς. Ἡ Ἀγγλία καὶ οἱ χώρες τοῦ συνασπισμοῦ τῆς σημειώνονται μὲ κόκκινο χρώμα.

στον ανωτέρω προορισμό. Μια άλλη προσπάθεια των έρευνητών τείνει στην εξακρίβωσι των καλύτερων μέσων προστασίας και των καλύτερων συνθηκών διαβίωσης των πληρωμάτων.

Τὰ πολεμικά μας πλοία, παρατηρούν οι Άγγλοι, ειδικόι, διασχύουν όλες τις θαλάσσιες και τὰ πληρώματα των περνούν από τὴ ζώνη του Ίσμηριου στὶς ἀρκτικές περιοχές καὶ ἀντιστροφή, χωρίς νὰ ἔχουν τὸν καιρὸ ἢ τὴ δυνατότητα νὰ προετοιμασθῶν γι' αὐτὴ τὴν ἀπότομη ἀλλαγὴ κλίματος. Ἄλλ' ἡ ἐποχὴ μας δὲν συγχωρεῖ αὐτοσχέδιους μαῖες καὶ προχειρότητες, ποὺ μποροῦν ν' ἀποδοῦν μοιραίες σὲ μιὰ μελλοντικὴ συρρατὶς.

Για το λόγο αυτό οι Άγγλοι ειδικοί μελέτησαν με λεπτο-
λόγο προσοχή τις επιδράσεις των ατόμων μεταβολών της
θερμοκρασίας στον άνθρωπο οργάνισμο. Ηρας αυτών των
προσπαθειών αναδείχθηκε ο Αυστραλός χειρουργός Μπλάντ Μάρ-
τιν. Πέρασε τρεις μήνες και τρεις νύχτες πάνω στη βάση ενός
πυροβόλου του ελαφρού αεροπλανοφόρου «Εκδικήσις», ενώ η
θερμοκρασία γύρω υψίστατο διακυμάνσεις μεταξύ του μηδενός
και 20 βαθμών κάτω απ' αυτό και οι πνεόντες άνεμοι έθιζαν
κατά διαστήματα την ταχύτητα των 120 χιλιομέτρων την ώρα.

[illegible]

Σημαντικές, έξ' άλλου, είναι οι απόδοσις που έχουν κάνει οι Άγγλοι τεχνικοί στο κεφάλαιο των αεροπλανοσυμβουλευμένων αεροπλάνων. Ή σημερινή προσπάθεια της Άγγλίας τείνει στο να αιματοδοτήσει έξ' ολοκληρή τον ενάεριο στόλο της με παρόμοια καταστάσεις. Ή ολοκληρή τον ενάεριο στόλο της με παρόμοια καταστάσεις.

Για να κατονοηθεί η σημασία του βρετανικού παραγόντος σε μελλοντική σύρραξη, πρέπει να ληφθεί υπόψη ότι η Άγγλική άποψιτελει τον κεντρικόν πυρήνα ενός συνασπισμού, που έκτεινεται σ' όλο τον κόσμο και περιλαμβάνει χώρες μεταξύ των ισχυροτέρων και πλουσιωτέρων του πλανήτη μας. Στην πρώτη γραμμή τέρων και πλουσιωτέρων του πλανήτη μας. Στην πρώτη γραμμή τέρων και πλουσιωτέρων του πλανήτη μας.

Ενώ οι περισσότεροι από τους άλλους μεγάλους παγκόσμιους χωρών αυτών των χωρών έρχονται ο Καναδάς, ή Αυστραλία, ή Ενωμένη Βασιλεία της Μεγάλης Βρετανίας και της Ιρλανδίας.

Α. Καναδάς

Ο Καναδάς ή μεγάλη αυτή χώρα, είναι τὸ σημεῖο ὅπου περνοῦν οἱ ἐναέριοι δρόμοι πρὸς συνάντησιν τὴν Εὐρώπῃ μὲ τὴν Ἀφρικήν. Ὁ Καναδάς εἶναι τὸ πρῶτον ἐκ τῶν πέντε μεγάλων ἐθνικῶν ἐκείνων τοῦ κόσμου, οἱ ἠνωμένοι

Πολιτείες κι η Ρωσία, εξείτανται ή μία προς τον κ' ή άλλη προς βορράν. Προς τα δεξιά του, χωρίζονται από τον Άτλαντα κό, βρίσκονται ή άλλοι δυτικοί σύμμαχοι του. Προς τα αριστερά συνορεύει με την Άλσας, που άπτόχησε τόση μεγάλη σημασία κατά τον τελευταίο καιρό. Πιο πέρα, πίσω από μία αρκετά εύκατα τον τελευταίο καιρό, βρίσκεται ή κομμουνιστική Κίνα. Εξείτα λωρίδα του Ειρηνικού, βρίσκεται ή Καναδάς κατέχει μία ένδιαυπορούση, λοιπόν, να ή κάνει ότι ο Καναδάς κατέχει μία ένδιαυπορούση, μεταξύ των δύο κόσμων τον ανατολικό και τον δυτικό.

Ο πληθυσμός του ανέρχεται σὲ 12 περίπου ἑκατομμύρια.

Μεταξύ αυτών βρίσκονται 4 εκατομμύρια άποικοι αγγλικής καταγωγής, 1,7 σκωτσέζικης, 1,6 ιρλανδικής και 3,8 γαλλικής. Οι τελευταίοι μένουν κυρίως στην περιοχή του Κεμπέκ κι' είναι οι παλαιότεροι Ευρωπαίοι άποικοι του Καναδά. Υπάρχουν επίσης περί τις 13 χιλιάδες Έσκιμωοι και περί τις 125 χιλιάδες Ερυθρόδερμοι, που ζουν κυρίως στις περιοχές του Γιούκον και του Λαμπραντόρ.

Κατ' ἐξοχήν πλουσία χώρα ὁ Καναδάς προμηθεύει τὰ 30% περίπου τῶν σιτηρῶν ποῦ διατίθενται σ' ὅλο τὸν κόσμον. Γιλου-
σία εἶναι ἐπίσης ἡ παράγωγι του σὲ ξυλεία, χαρτί, ψάρια καὶ
γουναιρικά.

Από το υπέδαφος εξάγονται άσβεστος (50% της παγκοσμίου παραγωγής), νικέλι (80%), χρυσός (13%), χαλκός (13%), άνθραξ, σίδηρος, πετρέλαιο, άγριορρο, τσιμέντο, κροαίβιθι κλπ. Η έκμεταλλεύσις των μεταλλεύματων της Έλδοράδο, κοντά στον βόρειο πολικό κύκλο, έφερε τον Καναδά στην πρώτη γραμμή των χωρών που παράγουν ούρανιο και ραβίο. Η καναδική παραγωγή ραβίου άμμοποιούσασιν επί 40% περίπου της παγκόσμιας.

γιά του οποίου απειροσδήποτε τα 40% περίπου της παγκόσμιας, ο Ο Καναδάς έρχεται, εξ άλλου, στην πρωτοπορεία των κρατών που παράγουν ατομική ενέργεια. Από μερικά χρόνια, λειτουργεί στο Τσάλκ Ράιβερ ένα εργοστάσιο παραγωγής ατομικής ενέργειας. Στά εργοστάσια του Έντμοντον και του ακρωτήριου της Μαγδαληνής, εξ άλλου, κατασκευάζονται ειδικά γαλβανισμένα καύσιμα, που χρησιμοποιούνται στη σύγχρονη πολεμική βιομηχανία.

Προτού αναπτυχθεί η υπεραρκτηκή αεροπολία, ο Καναδάς είχε την εντύπωση ότι βρίσκεται μακρινά από τα ευρωπαϊκά και οσιατικά πεδία πολέμου. Καί γι' αυτό ο προϋπολογισμός των στρατιωτικών δαπανών ως το 1938 δεν ξεπερνούσε τα 22 εκατομμύρια καναδικών δολλαρίων. Άλλα κατά το 1949 - 50, οι δαπάνες της εθνικής άμυνας έφτασαν τα 375 εκατομμύρια και ο προϋπολογισμός του 1950 - 51 αναγραφει πιστώσεις 425 εκατομμυρίων, που αντιστοιχούν στα 18% των συνολικών δαπανών και στα 3% του εθνικού εισοδήματος.

Οι Καναδοί στρατιώτες διεραμάντισαν κατά τον περασμένο πόλεμο σημαντικό ελάσι στο έλμα τα μέρη και διακρίθηκαν για το θάρρος, την ηρωική και την ανθρωπική τους φύση. Οι Καναδικές μεραρχίες είναι εξοπλισμένες με τα καλύτερα όπλα, με σύγχρονα όπλα κ.λ. έχουν εκπαιδευθεί από τον καλύτερο ένοπλο πολέμο στις όποιες περιπτώσεις. Η αεροπορία του Καναδά, εξ άλλου, αποτελείται στο σύνολό της από αεροπλάνου αεροπλάνου.

B. Αυστραλία και Νέα Ζηλανδία

Ἡ Αυστραλία καὶ ἡ Νέα Ζηλανδία ἀποτελοῦν ἀνεξάρτητα καὶ αὐτοκυβερνώμενα μέλη τῆς Βρετανικῆς Συμπολιτείας.

Ἡ Αυστραλία εἶναι μὴ ὁμοσπονδία ἀπὸ 6 πολίτες καὶ 5 διαμερίσματα. Ἡ συνολικὴ τῆς ἑκτασίς ἀνέρχεται σὲ 8 περίπου ἑκατομμύρια τετραγωνικὰ χιλιόμετρα καὶ ὁ πληθυσμὸς τῆς σὲ 7 περίπου ἑκατομμύρια. Οἱ καθαροί μὲν ἰθαγενεῖς ὑπολογίζονται σὲ 60.000. Ἐκτὸς αὐτῶν ὑπάρχουν μερικὲς φυλὲς πού ζοῦν στὴ βάθος ἀγρίων δασῶν, στὰ ἐνδοτερά τῆς χώρας πού δὲν ἐρ-

(Ἡ συνέχεια ὀπισθεν)

χονται σ' έπαφή με τους λευκούς.

Το εξαγωγικό έμπόριο της Αυστραλίας είχε υπερδιπλασιάσει το εισαγωγικό. Η χώρα παράγει μεγάλες ποσότητες δημητριακών, σακχαροκάλαμο κτλ. Από το υπέδαφος της εξάγονται, έξ άλλου, γαιάνθρακες, άργυρος, μόλυβδος, χρυσός, χαλκός κτλ.

Στην Αυστραλία υπάγονται ή Παπούα-σία, οι νήσοι Νόρφολκ, ή Νέα Γουινέα και ή Ανταρκτίς, δηλαδή όλες οι νοτίες του 60ου νοτίου παραλλήλου και μεταξύ των μεσημβρινών 160ο και 45ο Δ (πλήν της γαλλικής 'Αδελίας) χώρες, που κηρύχθηκαν αγγλικές το 1933.

Η Νέα Ζηλανδία, έξ άλλου, έχει έκταση 268.000 τετραγωνικών χιλιομέτρων και πληθυσμό 1.600.000 περίπου κατοίκων. 'Απ' αυτούς οι ιθαγενείς Μασοί ανέρχονται μόνον σε 75.000.

Η χώρα παράγει μεγάλες ποσότητες δημητριακών και σακχαροκάλαμου. Το υπέδαφος είναι πλούσιο σε γαιάνθρακα και άλλα ορυκτά.

Οι Αυστραλιανοί και Νεοζηλανδοί στρατιώτες διακρίθηκαν, όπως κι' οι Καναδοί συνάδελφοί των, κατά τον περασμένο πόλεμο για την ανδρεία και τη μαχητικότητα των. Η 'Ελλάς διατηρεί ευγνώμονα ανάμνηση της συμβολής των στην προσπάθεια για την απόκρουση του κατακτητού.

Γ. Νοτιοαφρικανική 'Ενώσις

'Αποτελεί επίσης μέλος της Βρετανικής Κοινοπολιτείας από το 1909. Εκτείνεται σε 1.250.000 περίπου τετραγωνικά χιλιόμετρα, ό δε πληθυσμός της υπερβαίνει τα 8 εκατομμύρια κατοίκων. Είναι δηλαδή πολύ άραιοκατοικημένη.

Το υπέδαφος της Νοτιοαφρικανικής 'Ενώσεως είναι πλούσιο σε χρυσό, άργυρο, γαιάνθρακες, χαλκό, κασίτερο, μόλυβδο, και άλλα μέταλλα. 'Εξαιρετικά σημαντική είναι, έξ άλλου, ή εξαγωγή αδαμάντων.

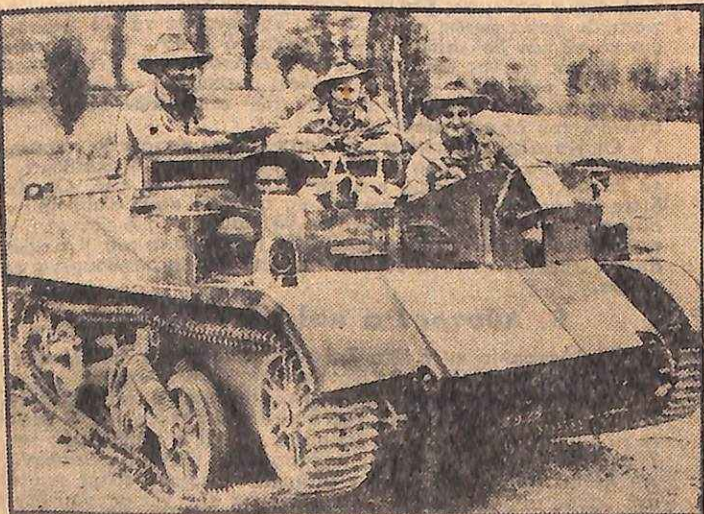
'Αλλες χώρες που μετέχουν της Βρετανικής Κοινοπολιτείας ή εξαρτώνται υπά διαφόρες μορφές από το αγγλικό στέμμα είναι κατά ήπειρους οι έξης:

Α. 'Αφρική

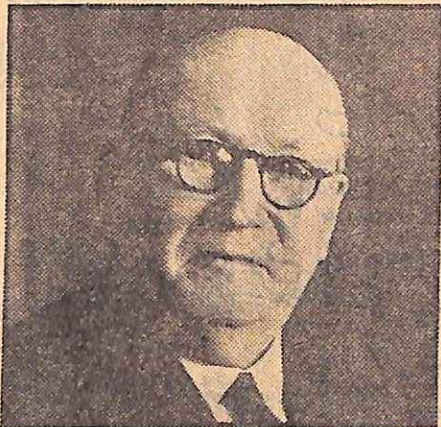
1. 'Αγγλοαιγυπτιακό Σουδάν ('Αγγλοαιγυπτιακή συγκυριαρχία). 2. Νήσοι 'Αναψυχής, 'Αγία 'Ελένη, 'Αναλήψεως, Τριτάν. 3. Νοτιοδυτική 'Αφρική. 4. Γαμβία. 5. Ζανζιβάρη. 6. Βρετανικό Καμερούν. 7. Κένια. 8. Νήσοι Μαριόν και Πρίγκηπος 'Εδουάρδου. 9. Νήσος Μαυρικίου. 10. Νιγηρία. 11. Νοτιοαφρικανικά προτεκτοράτα: Σουαζιλάνδη, Μπασουτολάνδη, Μπετσουαναλάνδη, Νουσαλάνδη, Ουγκάντα. 12. Βόρειος και Νότιος Ροδεσία. 13. Σιέχελαι νήσοι. 14. Σιέρρα Λεόνε. 15. Βρετανική Σομαλία. 16. Ταγγανία. 17. Τογκολάνδη. 18. Χρυσή 'Ακτή.

Β. 'Ασία

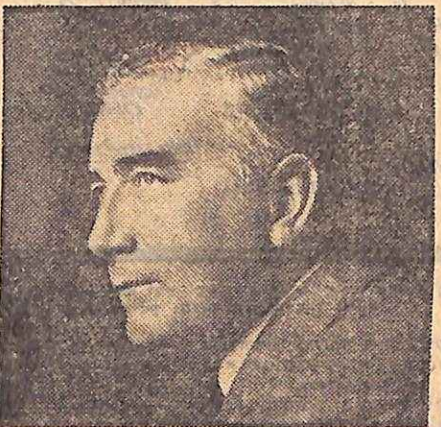
1. 'Ινδίες. 2. Πακιστάν. 3. Βελουχιστάν. 4. 'Αντεν. 5. Βόρειος Βόρνεο. 6. Βρετανική Μαλαισία. 7. Σαραουάκ. 8. Χόνγκ-Κόνγκ. 6. 'Αραβικά προτεκτοράτα (Κοβείτ, 'Αμμάν. Κατάρ, Μπάχρεϊν, Μασκάτ, 'Ακτή των Πειραιών κτλ.).

Καναδοί στρατιώτες στις επιχειρήσεις της Κορέας

Ο πρωθυπουργός της Νοτιοαφρικανικής 'Ενώσεως Ντανιέλ Μίλας

Ο πρωθυπουργός της Αυστραλίας Ρόμπερτ Μένζες

Γ. 'Αμερικανική 'Ηπειρος

1. Βερμούδα και Βαχάμαι νήσοι. 2. Γουιάνα. 3. 'Ιαμαϊκή. 4. Μπαρμπάντα. 5. Νέα Γη. 6. Βρετανική 'Ονδούρα. 7. Προσηνεμοί και 'Υπηνεμοί νήσοι. 8. Νήσοι Τριάδος και Τομπάγκο. 9. Νήσοι Φαλκλάντ.

Δ. 'Ωκεανία

1. Νέα 'Εβρίδες (άγγλογαλλική συγκυριαρχία). 2. Νήσοι: Μεμονομένοι, Πίτκαιρν, Σολομόνες, Τζίλιμπερτ και 'Ελλης, Τόνγκα, Φίτζε, Φοίνις, Κούκ, Ναστρού, δυτική Σαμόα κτλ.

Γαλλία

Σε περίπτωση πολέμου, είναι πιθανόν ότι ή Γαλλία κι' οι χώρες της Μπενελούξ (Βέλγιον, 'Ολλανδία και Λουξεμβούργο) θα υποστούν όλο το βάρος των πρώτων φάσεων των συγκρούσεων, που θα διεξαχθούν στο έδαφός των.

Πριν από τον τελευταίο πόλεμο, ή Γαλλία διατηρούσε εν ειρήνη υπό τα όπλα 30 μεραρχίες κι' ή κινητοποίησις του 1939 απέδωσε 110 μεραρχίες, δυνάμεις 15 - 25.000 την καθεμία. Βραδύτερον, αύξηθηκαν σε 126 και 85 άπ' αυτές παρατάχθηκαν το Μάιο του 1940 κατά των Γερμανών. Οι σημερινές προβλέψεις — θεωρητικές προς το παρόν — είναι:

1952: 30 - 35 μεραρχίες.
1952: 2.500 σύγχρονα άρματα μάχης.

1954: 3.000 σύγχρονα αεροπλάνα.

Για τη στιγμή, οι στρατιωτικές δυνάμεις της Γαλλίας — και για τα τρία έπλα — ανέρχονται σε 598.000 άνδρες. 'Απ' αυτούς 125.000 βρίσκονται στην 'Ινδοκίνα και 45.000 στη Μαδαγασκάρη, την 'Ωκεανία, τις 'Αντίλλες και σε διάφορες άλλες περιοχές της γαλλικής ένωσης.

Ο μπτροπολιτικός στρατός της ξηράς, είναι κατανεμημένος σε πέντε μεραρχίες πεζικού, τρεις θωρακισμένες και διάφορες βοηθητικές υπηρεσίες. (2 μεραρχίες πεζικού και μία θωρακισμένη βρίσκονται στη Γερμανία και την Αυστοία).

'Η σύνθεσις της γαλλικής μεραρχίας πεζικού είναι ή ακόλουθη:

Δύναμις: 20.000 άνδρες.
Αυτοκίνητα: 2.500, εκ των οποίων τα 250 θωρακισμένα.
Πυροβόλα: 300.
Πολυβόλα: 1.200.

'Η θωρακισμένη μεραρχία περιλαμβάνει:

17.000 άνδρες.	70 θωρακ.
170 άρματα μέσου τύπου.	αυτοκίνητα.
40 καταδιωκτικά άρματα.	2.800 αυτοκίνητα.

'Η Γαλλία διαθέτει, έξ άλλου, 500 αεροπλάνα, εκ των οποίων, ούτε τα 200 δεν είναι αεροπρωθυμμένα και 45 περίπου πλοία μάχης που χαρακτηρίζονται από τους ειδικούς ως «ατέλη» ή «κουρασμένα».

Σύμφωνα με τις υπάρχουσες πληροφορίες, θα ένισχυθούν κυρίως οι κατά ξηράν δυνάμεις της Γαλλίας. 'Υπολογίζεται έτσι, ότι, χωρίς στα άμερικανικά και αγγλικά έφόδια, ή Γαλλία θα κατορθώσει να παρατάξη κατά τις πρώτες ήμέρες μίας μελλοντικής συρράξεως περισσότερες από 15 μεραρχίες και άλλες τόσες σε διάστημα 1 - 1½ μηνός.

Πρέπει να σημειωθεί, έξ άλλου, ότι ή Γαλλία διαθέτει έπαρκη και έμπειρα στελέχη, που μπορούν να καλύψουν τις ανάγκες μιάς έπιστρατεύσεως σε εύρεια κλίμακα.

Σύμφωνα με τις πληροφορίες, που δημοσιεύθηκαν εσχάτως στην έπιθεώρησι «Σαμεντί - Σουάρ», τα μόνιμα στελέχη του γαλλικού στρατού είναι σήμερα τα έξης:

Στρατιηγοί	200	Κατώτεροι αξιωματικοί	14.878
Ανώτεροι αξιωματικοί	4.527	'Υπαξιωματικοί ...	56.300
		Σύνολον	77.905

Πρέπει να σημειωθεί, έξ άλλου, ότι τα στελέχη της έφεδρείας ανακαλούνται βαθμιαία στην ένεργό υπηρεσία για διάστημα μερικών έβδομάδων και μετεκπαιδεύονται.

Στο σημείο αυτό κρίνουμε άπαραίτητο να δώσωμε μιά διευκρίνισι.

Πολλοί αναγνώστες μας μπορεί ν' αναρωτηθούν πώς μιά δύναμις, όπως ή Γαλλία, που παρέταξε στους περασμένους πολέμους περισσότερες από 100 μεραρχίες, δυσκολεύεται σήμερα να παρατάξη 20 ή 30;

Η έξήγησις είναι απλή. Το ζήτημα δεν είναι πόσους άνδρες μπορεί να καλέση μιά χώρα υπό τα όπλα, αλλά πόσα όπλα συγχρονισμένα διαθέτει.

Η άριθμητική δύναμις των στρατών έχει σήμερα δευτερεύουσα σημασία. Το κυριώτερο είναι ό όπλισμός των και ή δύναμις του πυρός των διαφόρων σχηματισμών.

Όταν λέμε, λοιπόν, ότι ή Γαλλία ή οποιοδήποτε άλλη χώρα

μπορεί να παρατάξη 10 ή 20 μεραρχίες, έννοούμε δυνάμεις που να είναι δυνατόν να διατεθούν στην πρώτη γραμμή. Το αν μιά έπιστρατεύσις σε εύρεια κλίμακα μπορεί ν' αποδώσει διπλάσιο ή πενταπλάσιο αριθμό, δεν έχει μεγάλη πρακτική σημασία, έο' όσον ό όγκος αυτός του στρατού δεν είναι δυνατόν να εξοπλισθή καταλλήλως για ν' αποτελέση αξιόμαχο δύναμι.

Οι χώρες της Μπενελούξ

Οι χώρες της Μπενελούξ — Βέλγιον, 'Ολλανδία, Λουξεμβούργον — συνεργάζονται στενά στο βιομηχανικό και στρατιωτικό επίπεδο. Έχουν κοινό έπιτελείο και οργανώνουν κοινά γυμνάσια. Για την κατασκευή π.χ. αεροπρωθυμμένων αεροπλάνων, οι 'Ολλανδοί φτιάχνουν τα σκάφη κι' οι Βέλγοι τους κινητήρες. Η συνεργασία αυτή αποδείχθηκε εξαιρετικά άποτελεσματική.

Οι 'Ολλανδοί έχουν για σύμμαχό τους τη θάλασσα. Μπορούν, καταστρέφοντας το Μεγάλο Φράγμα, να πλημμυρίσουν μιά έκταση 48.000 στρεμμάτων. Το ίδιο μπορούν να κάμουν κι' οι Βέλγοι, άνοίγοντας το φράγμα της Διώρυγος του 'Αλβέρτου, στα βορειοανατολικά της χώρας.

Ο Βελγικός στόλος περιλαμβάνει έναν αριθμό από φρεγάτες και μικρά πολεμικά πλοία. Πολύ σημαντικότερος είναι ό ολλανδικός στόλος. Περιλαμβάνει 1 αεροπανοφόρο, 4 έλαφρά καταδρομικά και σημαντικό αριθμό τορπιλλοδόλων, υποβρυχίων και άλλων μικροτέρων πλοίων. Ο ολλανδικός στόλος είναι ό πρώτος σ' όλο τον κόσμο, που άναδιοργανώνεται σύμφωνα με τις απαιτήσεις του ατομικού πολέμου.

Το Λουξεμβούργο είναι μικρό και δεν διαθέτει αξιόλογες στρατιωτικές δυνάμεις. Κατέχει, όμως, σπουδαία στρατηγική θέση μεταξύ Βελγίου, Γερμανίας και Γαλλίας. Οι κάτοικοί του είναι έμπιστοι από το πνεύμα της έλευθερίας και της ανεξαρτησίας.

Δανία

'Η στρατιωτική σημασία της μικρής Δανίας έγκειται κυρίως στην στρατηγική θέση της, που την κάνει να δεσπόζη της Βαλτικής θάλασσας.

Η ύποχρεωτική στρατιωτική θητεία καθιερώθηκε στη Δανία το 1849. Οι άνδρες των 8 νεωτέρων κλάσεων άποτελούν τον ένεργειακό στρατό, των δε 8 έπομένων τον έφεδρικό. Σε περίπτωση πολέμου μπορεί να παρατάξη περί τους 100.000 άνδρες.

Σ' αυτούς περιλαμβάνεται και ή Βασιλική Σωματοφυλακή, που άποτελεί σώμα έπιλέκτων. Με τις μπλε και κόκκινες στολές τους, και τους ψηλούς γούνινους σκούφους των, δίνουν την έντύπωση στρατιωτών όπερეტτας. Κι' όμως στις 19 Σεπτεμβρίου 1944, άντιμετώπισαν με θάρρος τους Γερμανούς, που προχωρούσαν κατά των Βασιλικών 'Ανακτόρων, τους άποδεκτίσαν και τους ανάγκασαν να ύποχωρήσουν.

Ο δανικός στόλος είναι μικρός, άλλ' έπαρκης για ν' άποκλείση την έξοδο της Βαλτικής, πράγμα που θ' άποτελέση τον κυριώτερο ρόλο του σε περίπτωση πολέμου.

Στη Δανία υπάγεται και ή Γροιλανδία, το άπέραντο και παγωμένο νησί του Βοορά. Η κατοχή της από τους 'Αμερικανούς, κατά τον τελευταίο πόλεμο, έκτός του ότι τους έξασφάλισε σπουδαίες άμυντικές βάσεις, τους επέτρεψε επίσης να εγκαταστήσουν μετεωρολογικούς σταθμούς, που τους παρέιχαν πολύτιμα στοιχεία για την πρόβλεψη του καιρού στη Γερμανία και γενικότερα στην Ευρώπη.

Η Γροιλανδία περικλείει, έξ άλλου, κοιτάσματα κρυολιθού, που είναι ένα πολύτιμο ορυκτό.

Το μεγάλο αυτό νησί βρίσκεται πάνω στο δρόμο, που θ' άκολουθήσουν άναγκαστικά τα ρωσικά βομβαρδιστικά, πετώντας προς τη Νέα 'Υόρκη ή τον άγιο Φρανκίσκο.

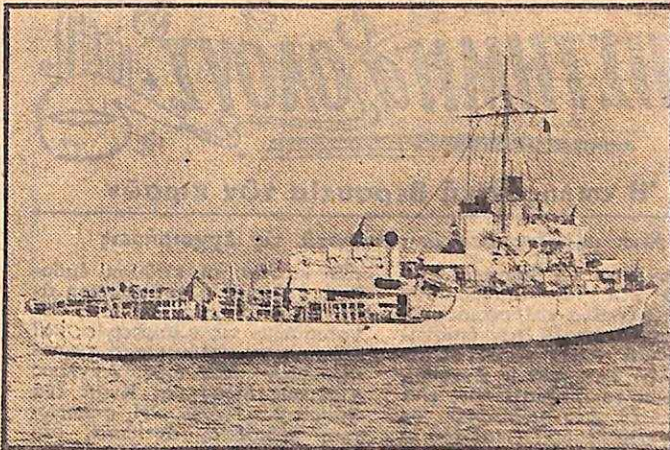
Πάνω στον ίδιο δρόμο, τα σοβιετικά αεροπλάνα θα συναντήσουν επίσης ένα άλλο μεγάλο νησί, την 'Ισλανδία, που είναι από το 1944 ανεξάρτητη δημοκρατία κι' άποτελεί σήμερα μέλος του 'Ατλαντικού σιμψώνου.

Νορβηγία

'Η Νορβηγία ύπoστη περισσότερες πιέσεις από οποιαδήποτε άλλη χώρα για να μην ύπογράψη το 'Ατλαντικό σύμφωνο. Το γεγονός αυτό δείχνει πόσο μεγάλη είναι ή στρατηγική σημασία της.

Χάρη στην άρκτική νήσο Σπιτσβέργη, ή Νορβηγία μπορεί να παρεμποδίση την έξοδο της Ρωσίας στον 'Ατλαντικό από το Μουρμάνσκ ή τον 'Αρχάγγελο. 'Από τις δύο αεροπορικές βάσεις της Νορβηγίας, έξ άλλου, μπορεί να βομβαρδισθή άποτελεσματικά ή καρδιά της Ρωσίας.

Οι Γερμανοί είχαν φτιάξει σπουδαιότατα όχυρωματικά έργα στη Νορβηγία, που

Το πρώτο πολεμικό πλοίο του Πακιστάν

διατηρούνται ακόμη. 'Εγκατέλειψαν, έξ άλλου, σ' αυτήν, όπως και στη γειτονική Δανία, σημαντικές ποσότητες πολεμικού υλικού.

Στο νορβηγικό στρατό γίνεται συστηματική διδασκαλία πολιτικών έπιστημών από ειδικούς καθηγητές. 'Ετσι, οι ύπερασπιστά της δημοκρατικής αυτής χώρας μαθαίνουν ποιά είναι ή αξία της δημοκρατίας και των δημοκρατικών βεσμών.

Η Νορβηγία έχει μεγάλη έμπιστοσύνη στην έθνοφυλακή της, που άποτελείται σήμερα από 100.000 άνδρες. Σε περίπτωση πολέμου, προβλέπεται ό τετραπλάσιος αριθμός αυτής της δύναμεις.

Πρέπει να σημειωθεί ότι, από τις 90.000 στολές, που παραγγέλθηκαν στην 'Αμερική για τους άνδρες της νορβηγικής έθνοφυλακής, οι 58.000 βρέθηκαν εκ των ύστερων πολύ μικρές για τους γιγαντώσους αυτούς άπογόνους των Βίκινγκς.

Η νορβηγική αεροπορία άποτελείται από 98 αεροπλάνα, αγγλικής ως επί το πλείστον κατασκευής.

Ο νορβηγικός στόλος περιλαμβάνει 6 τορπιλλοδόλα, 5 υποβρύχια και μικρό αριθμό βοηθητικών πλοίων.

'Ιταλία

'Η 'Ιταλία περιλαμβάνεται επίσης μεταξύ των 12 κρατών, που υπέγραψαν το 'Ατλαντικό Σύμφωνο.

Σύμφωνα με τη συνθήκη ειρήνης του 1947, οι Ιταλικές στρατιωτικές δυνάμεις περιορίσθηκαν ως ακόλουθως:

Δυνάμεις ξηράς: 250.000 άνδρες. 200 τάκς.

'Αεροπορία: 25.000 άνδρες. 350 αεροπλάνα.

Ναυτικός: 22.500 άνδρες.

'Από τον παλιό πολεμικό στόλο της, ή 'Ιταλία διέτηρησε 2 θωρηκτά, 4 καταδρομικά και αξιόλογο αριθμό μικροτέρων πλοίων.

Ο Ιταλικός στρατός είναι όπλισμένος σήμερα με παλιό αγγλικό υλικό, που κρίνεται ως κατώτερης ποιότητας.

Στον περασμένο πόλεμο, ή 'Ιταλία παρέταξε 3.757.000 άνδρες. Σε μελλοντική έπιστρατεύσι ό αριθμός αυτός μπορεί να διπλασιασθή.

Σύμφωνα με τις έισηγήσεις του στρατηγού 'Εφίζιο Μάρρας, οι 'Αμερικανοί δέχθηκαν να περιλάβουν στο άμυντικό σχέδιο της δυτικής Ευρώπης όλη τη βόρειο 'Ιταλία, λόγω της γεωγραφικής θέσεως της και της εξαιρετικά άνεπτυγμένης βαρείας βιομηχανίας της. Η πεδιάς του Πάδου θεωρείται, έξ άλλου, ως ιδέωδης τοποθεσία για την εγκατάστασι βάσεων έκσφενδονίσσεως V1 και V2. Το Κάρο, σύμφωνα με το συμμαχικό σχέδιο, θα μεταβληθή σε άπόρρητο φρούριο, για την ανακαίτισι των έχθρικών δυνάμεων που θα έπιχειρούσαν να καταλάβουν την Τεργέστη.

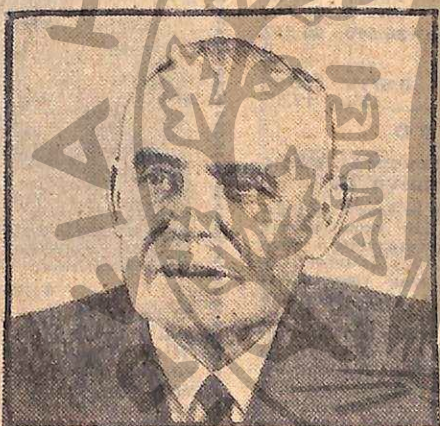
Πορτογαλία

'Η Πορτογαλία διαθέτει άνεκτίμητες ναυτικές κι' αεροπορικές βάσεις στις 'Αζόρες, που χρησιμοποιήθηκαν από τους συμμαχους κατά το δεύτερο πόλεμο. Διατηρεί υπό τα όπλα 35 συντάγματα πεζικού, με άρτιο όπλισμό, 600 αεροπλάνα, κατά το πλείστον νέου τύπου, 5 καταδρομικά, 2 φρεγάτες, 6 σκαούπς, 6 υποβρυχία και αξιόλογο αριθμό μικροτέρων σκαφών.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Οι έκτός του 'Ατλαντικού Συμφώνου ευρωπαϊκές χώρες.

Ο πρωθυπουργός των 'Ινδιών Παντίτ Νεχρού

Ο πρωθυπουργός του Καναδά Λιούις Στέφεν Σαιντ Λοράν

97

Η ΑΝΑΜΝΗΣΙΣ

της Νινέτας

Ευχαρίσει σ' όλους τὸ φῶς τῆς καὶ τῆς
 ρυμῆς τῆς καρδίας τῆς. Ἀκόμη καὶ τῶ-
 ν, καθὼς εἶνε ἀκίνητη εἶνε ὥραία καὶ νέα. Ὁ ἄντρας τῆς τὴν
 πταξε ἀχόρταγα σὰ νάθελε νὰ κρατήσῃ μέσα στὴ μνήμη του.
 πρόσωπό τῆς. Μπρὸς σ' αὐτὴ τὴν αἰώνια γαλήνη τοῦ θα-
 ῶδε τὸν καὶ τὸν πνίγει καὶ τοὺς λυγμούς του νὰ
 τὴν ψυχὴ του. Σὲ λίγο μῆκαν τὰ δύο παιδάκια τους κι'
 ἡ ξεφάνιζον. Ἡ γκουβερνάντα ἔτρεξε καὶ τ' ἀπμακρυνε.
 Ποσοὶ δὲν εἶχαν ἔρθει γιὰ νὰ δώσουν στὴ Νινέτα τὸ
 τελευτὸ ἀποχαιρετιστήριο φιλή!
 ὅποτε με μονάχο μαζί τῆς! τοὺς ἰκέτευε ὁ Τζουλιάνο.
 νὰ τὴν ἔχῃ ὅλη δική του γιὰ τελευταία φορά. Γονάτισε
 στὸ φέρετρό τῆς καὶ εἶπε ἀνάμεσα στὰ δάκρυά του:
 ἰατὶ ἔφυγες, Νινέτα; Τί θ' ἀπογίνω δίχως ἐσένα;
 ἰατὶ εἶχε τὸ συναίσθημα πὼς κάποιοι μῆκε μέσα στὴν
 ὁ Τζουλιάνο σήκωσε τὰ κλαμένα του μάτια καὶ εἶδε ἕναν
 κάμαρ' ἐν τὸν ἀναγνώρισε. Μὰ οὔτε ὁ ἄλλος τὸν πρόσεχε. Κύτταζε
 ἀντὶ τὸν λὲς κι' ἡ ψυχὴ τῆς πετοῦσε ἀνάλαφρα γύρω.
 τῆ νεκρῆς θέλετε ἐδῶ; ῥώτησε ὁ Τζουλιάνο.
 — Κι τὴ δῶ, νὰ τὴν ἀποχαιρετήσω, ἀπάντησε ἐκεῖνος.
 — Ὡς θυμώταν πὼς κάποιον εἶχε δι' αὐτὸν τὸν ἐπισκέπτη. Ἦταν
 παθητικός, κοψύκος. Ἐνας ἀπ' τοὺς πολλοὺς πού περιστοι-
 χίζαν τὴν Νινέτα.
 — Ἦς εὐχαριστῶ, τοῦπε ὁ Τζουλιάνο. Μὰ σὰς παρακαλῶ
 νὰ φύγῃς ἀπὸ τὸν κύτταξε με παραξένο ὕφος σὰ νάθελε νὰ τοῦ
 πῇ: «Ἐγὼ ἔχω πολλὰ νὰ τῆς πῶ!...» μὰ συγκρατήθηκε καὶ σῶ-
 πῃ: «Ἐγὼ βγῆκε ἀπ' τὴν κάμαρα. Ἐξω, ὁ κόσμος φαίνεται ἔ-
 πασε. Ἡ Νινέτα εἶχε πεθάνει. Πὼς θὰ μπορούσε νὰ ζήσει αὐτὸς
 δίχως ἐκείνη;»

συρτάρια τῆς Νινέτας ἦταν ἄνω κάτω. Ἔτσι ἦταν πάντα.
 Ζούσε δὲν τὰ ταχτοποιούσε ποτέ. Ὁ Τζουλιάνο πηγαίον-
 τα δωματία, γυρεύοντάς τιν, χαϊδεύοντάς τὰ πράγματα πού
 ἐκείνη ἔδεν, βέλα, γάντια, χτένια, τσάντες, κοσμήματα, φορέμα-
 τα... ὅλα τὰ ἔλεγε καὶ ζωτάνευαν πάνω στὸ ὥραίο τῆς
 ὅστερα χαρτιά, ἕνα σωρὸ χαρτιά: λογαριασμοὶ προμηθειῶν,
 σῶμα, ῥολογιό, ἄλλοι ὄχι. Καὶ, τέλος, γράμματα. Ἡ Νινέτα τὰ
 ἄλλοι γράμματα παλιά, κιτρινισμένα καὶ γράμματα πρόσφατα
 φύλαγ' ἐλάνι τους μὲ εἶχε στεγνώσει. Γράμματα δικά του. Γράμ-
 ματὰ φίλων, ἀπὸ φίλους. Ὁ Τζουλιάνο ἄρχισε νὰ διαβάζῃ:
 «Γαπητὴ Νινέτα». «Ἀγαπημένη Νινέτα», «Χαριτωμένη Νινέ-
 τα», «μὴ σιγὴν αἰσθάνθηκε ἀποστροφή. Δὲν ἤθελε νὰ μάθῃ. Κι'
 καὶ γιὰ τὴν καλὰ πὼς οἱ ἄντρες ποθοῦσαν τὴ Νινέτα. Ἐνα γράμμα,
 ὅμως, κι' ἄλλα πολλὰ. Ἐρωτικά γράμματα. Ὅταν τέλειωσε τὸ
 διάβασμα, τὸ πρόσωπο τοῦ Τζουλιάνο ἦταν χλωμό. Καὶ ἡ Νινέτα
 εἶχε περὶ κανέναν δὲν τόμαθε ποτέ.
 Μὲς μῆνες πού ἀκολούθησαν, ὁ Τζουλιάνο μίσησε τὸ σπιτί.
 Σκόπευε ἀκόμα καὶ τὰ παιδιὰ του, πού εἶχαν σχεδὸν παρα-
 του κι' ἡ ἀταξία βασιλεύε ἐκεῖ μέσα. Κι' ἄλλοτε ἦταν ἡ ἴδια ἀτα-
 μεληθὴ θέρμανε ἡ παρουσία τῆς Νινέτας. Σὲ λίγο ἄρχισαν οἱ
 εἶα, μὰ ἡ μαγεύρισα τσακώθηκε με τὴν καμαριέρα κι' ἔφυγε. Ἡ
 σκηνὴ ἀποδείχθηκε κλέφτρα καὶ τὴν ἐδίωξαν. Ὅσο γιὰ τὴ γκου-
 βερνάντα τὸν παιδιῶν, αὐτὴ παντρεύτηκε. Ἐπενέβησαν ἔπειτα ἀπ'
 ὅλα αὐτὰ οἱ φίλοι καὶ ἡ μητέρα τοῦ Τζουλιάνο:
 — Δὲν μπορεῖς νὰ ἐξακολουθήσῃς ἐτσι, τοῦ εἶπαν. Καταλαβαί-
 νεις ἡ Νινέτα ὑπῆρξε τὸ πᾶν γιὰ σένα, μὰ ἡ ζωὴ ἔχει τὴν ἀπαι-
 νομένη τῆς.
 — τὴν ἐπιμονή τους τὸν κατάφεραν. Ὁ Τζουλιάνο θὰ ξαναπαν-
 τρεύετο. Τοῦ ὑπέδειξαν μιὰ κοπέλλα, ὄχι καὶ τόσο νέα, φρόνιμη
 τοῦ δὲν εἶχε ποτὲ πάρε- δῶσε με τὸν ἔρωτα. Γι' αὐτὸ ὁ Τζου-
 λιώ, δέχτηκε νὰ τὴν παντρευθῇ. Πρὶν ὅμως
 τῆς εἶπε:

συγκινητικό διήγημα

— Ἀκουσε, Ἄννα, νομίζω πὼς δὲν θ' ἀγαπήσω ποτὲ πιά. Καὶ
 δὲν τὸ θέλω ἐγὼ ν' ἀγαπήσω. Πρέπει νὰ εἶμαι εὐλκρινὴς μαζί σου.
 Ὁ γάμος εἶνε μιὰ σύμβασις μεταξύ μας. Ἐσὺ θ' ἀσχολήσαι με τὸ
 νοικοκυριὸ καὶ τὰ παιδιὰ, ἐγὼ θὰ σοὺ παρέχω μιὰν ἀνεπὶ ζωῇ.

— Σύμφωνοι, ἀπάντησε ἡ Ἄννα ἡσυχά.
 Στὴ ζωὴ τῆς κάποτε εἶχε ἀγαπήσει, μὰ δίχως ἀνταπόκρισι,
 κι' εἶχε ἔρριψῇ νὰ μὴν ἐρωτευθῇ πιά. Μισοῦσε τοὺς αἰσθηματισμούς.
 Τὸ σπιτί ἄλλαξε κάτω ἀπ' τὴν ἐπίβλεψί τῆς. Τὸ νέο ὑπηρετι-
 κὸ προσωπικὸ ἔμαθε νὰ πειθαρχῇ στὶς διαταγές τῆς. Τὰ παιδιὰ εἶ-
 χαν κάθε περιποίησι, μὰ εἶχαν χάσει τὴν εὐθυμία τους, τὸ γέλιο τους,
 ἀπὸ τότε πού πεθάνε ἡ Νινέτα. Δὲν ἔκαναν πιά τίς χαριτωμένες ἀτα-
 ξίες τους. Σ' ὅλο τὸ σπιτί βασιλεύε τώρα μιὰ ἀτμόσφαιρα οὐδέτερη.

Ὁ Τζουλιάνο δὲν σκέφτηκε ποτὲ πὼς ἡ Ἄννα μπορούσε νὰ τὸν
 ἀγαπήσῃ. Ἦταν ἀπέναντί τῆς εὐγενικός, ἀλλὰ παγερός. Φρόντιζε
 νὰ μὴν τῆς λείπῃ τίποτα. Ἔτσι δὲν παρατήρησε πὼς με τὸ γάμο
 τῆς, ἡ Ἄννα εἶχε ὁμορφύνῃ, εἶχε παχύνῃ, καὶ πὼς ἦταν κι' αὐτὴ
 μιὰ ὑπάρξι πού εἶχε ἀνάγκη ν' ἀγαπηθῇ καὶ ν' ἀγαπήσῃ.

Μὰ τὴν ἀνάγκη τῆς ἀγάπης πού αἰσθανόταν ἡ Ἄννα, μ' ὅλους
 τοὺς ὀρκους τῆς νὰ μὴν ξαναγαπήσῃ, δὲν τὴν φανέρωνε, τὴν ἐκλείνει
 μέσα τῆς καὶ ὑπόφερε. Ἦθελε νὰ κερδίσῃ σιγά-σιγά τὸν ἄντρα τῆς,
 μὰ δὲν τὸ εἶχε ἀκόμα καταφέρει. Ἀπὸ μέρους του, ὁ Τζουλιάνο εἶχε
 βαρεθῇ τὴν τάξι πού βασιλεύε στὸ σπιτικό του καὶ ξαναθυμώταν τὴ
 Νινέτα, πού ὅταν ζούσε ὅλα βρίσκονταν σὲ μιὰ χαριτωμένη ἀταξία,
 λουσιμένα ἀπὸ τὸ δικό της φῶς.

Ἐνα βράδυ, τὸ ἀντράγγινο γύρισε ἀπὸ μιὰ δεξίωσι σὲ φιλικὸ
 τοὺς σπιτί. Ἡ Ἄννα με τὴν ἐξωμὴ τουαλέττα τῆς εἶχε χορῆσει πολὺ,
 εἶχε πῆ ἀρκετὴ σαμπάνια, οἱ ἄντρες τῆς ἔκαναν κομπλιμέντα καὶ
 ἕνας νεαρός τῆς φλερτάρισε. Ἡ Ἄννα τὸ εἶχε ἀκούσει ὅλα με χαμό-
 γέλο, δίνοντας ἐξυπνες ἀπαντήσεις, γιὰτὶ μέσα τῆς δὲν ἤθελε παρὰ
 ν' ἀρέσῃ μονάχα στὸν ἄντρα τῆς καὶ νὰ τὸν κερδίσῃ. Ἦθελε νὰ σῶ-
 σῃ πιά ἡ εἰκόνα τῆς Νινέτας, πού με τὸ χαριτωμένο κυνισμὸ τῆς
 εἶχε προδώσει, ὅταν ζούσε, τὸν ἄντρα τῆς. Τὰ γράμματα βρίσκον-
 ταν ἀκόμα στὰ συρτάρια τῆς καὶ μιὰ μέρα, τυχαία, ἡ Ἄννα, ψάχνον-
 τας γιὰ κάτι, τὰ εἶχε διαβάσει κι' αὐτὰ. Μὰ δὲν εἶπε τίποτα στὸν
 Τζουλιάνο γιὰ τὴν ἀνακάλυψί τῆς.

Ἀπόψε, γυρίζοντας σπιτί τοὺς ὕστερα ἀπ' τὸ χορὸ, ὁ Τζουλιάνο
 ἀνακάλυψε πόσο ἡ Ἄννα ἦταν ὥραία. Δὲν εἶχε τὴ φανταστὴρ
 ὁμορφιά τῆς Νινέτας, εἶχε ὅμως μιὰν ὥραϊότητα πῶς γαλήνια.
 Κύτταξε τὴ γυναῖκα του, σὰ νὰ τὴν ἔβλεπε ἀπόψε γιὰ πρώτη
 φορά. Εἶπε βγαλεὶ τὸ φορέμα τῆς καὶ στεκόταν μισόγυμνη.

— Εἶσαι ὥραία Ἄννα, τὸ ξέρεις; τῆς εἶπε.
 — Ἡ Ἄννα χαμογέλασε.
 — Σοὺ ἔκαναν πολλὰ κομπλιμέντα ἀπόψε, πρόσθεσε με κάποια
 ζήλεια, καὶ οἱ καβαλιέροι σου στὸ χορὸ σ' ἐσφίγγαν πολὺ.

— Ζηλεύεις;
 — Δὲν ξέρω. Ἰσως... Ἐσὺ βέβαια δὲν ἐδῶσες καμμιά προσοχή
 στὰ λόγια τους, δὲν εἶν' ἐτσι; εἶπε με κάποια εὐγένεια ὁ Τζουλιάνο.

— Καμμιά προσοχή, ἀπάντησε σοβαρὰ ἡ Ἄννα. Δὲν εἶμαι ἀπ'
 τίς γυναῖκες ἐκεῖνες πού ἀπατοῦν τὸν ἄντρα τους.

Ὁ Τζουλιάνο ἐξακολουθοῦσε νὰ τὴν κυττάζῃ. Τὴν κύτταζε ἐστὶ
 ἀρκετὰ λεπτὰ. Ἡ γυναῖκα του ἦταν ἀληθινὰ ὁμορφὴ. Πὼς δὲν τὸ
 εἶχε προσέξει ἀκόμα; Ἡ ἀναμνήσις τῆς Νινέτας ἐσβύνε μέσα του.

— Ἄννα!... ψιθύρισε πλησιάζοντας τὴν.
 Τὴν ἀγκάλιασε. Ἐκείνη ἀνατρίχιασε.
 — Ἄννα, τῆς εἶπε, ἀπόψε βλέπω πόσο εἶσαι ὥραία. Δὲν ξέρω,
 ἀλλὰ κάτι ἄλλαξε μέσα μου...

— Εἶνε ἡ ἀγάπη!... ψιθύρισε ἐκείνη με ἀγωνία, γιὰτὶ ἔνοιωθε
 πὼς πιά τὸν εἶχε κερδίσει.
 Ὁ Τζουλιάνο δὲν ἀπάντησε. Τὴν ἐσφίξε παραφόρα πάνω του
 καὶ κόλλησε τὰ χεῖλη του στὰ δικά της. Ἦταν ἕνα φλογερὸ, ἀτελείω-
 τὸ φιλή — τὸ πρῶτο ἐρωτικὸ τους φιλή! Ἡ εἰκόνα τῆς Νινέτας εἶχε
 σβύσει γιὰ πάντα

ΦΑΜΠΙΟ ΡΟΥΤΖΕΡΙ

Η ματωμένη κληρονομία

ΑΙΜ. ΡΙΣΜΠΟΥΡΓΚ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Συγκινημένη η Εγγονία δέχεται να παίξει το ρόλο που της άναγει ο Μουριλλόν και δηλώνει στη μητέρα της και στην ψευτο - Φουρνιέ ότι πείσθηκε να παντρευτεί το Ραβιό. Ο Μουριλλόν επισκέπτεται τον κόμητα Ντεσσόλντ και τον βεβαιώνει ότι η Λυρά είναι κόρη της Κλάρας Γκερέν. Κατόπιν αυτού ο κόμης πηγαίνει στο Μπουρμπουζάν όπου συναντά ένα γέρο θείο της Κλάρας Γκερέν και του ζητάει να τον βοηθήσει για να πάρει την κληρονομιά του Ζορμπί ή κόρη της Κλάρας. Ο γέρο Γκερέν δέχεται. Στο μεταξύ αυτό, ο Κορντιέ αρρωσταίνει και επισκέπτεται το ζεύγος Παριζό, στο αγρόκτημά τους.

— Καλημέρα, κύριε, απάντησε εκείνος. Τι θέλετε;
— Η φωνή του ξένου έκαμε τη Ζερβέζ να πλησιάσει κι' αυτή στο παράθυρο παρακείμενο.
— Καλημέρα, κυρία Παριζό, της είπε ο άγνωστος.

Και, χαμηλώνοντας τη φωνή του, ρώτησε:
— Είσαστε μόνοι σας;
— Ναί, απάντησε ο Παριζό, αλλά τί σημαίνει αυτό;
— Θέλω να σας μιλήσω, χωρίς να είνε κανένας άλλος μπροστά, απάντησε ο επισκέπτης.
— Γιατί;
— Έχω να σας πω νέα από τον ξάδερφό σας το Ραβιό.

Οι Παριζό κυτάχτηκαν άησχοι. Τι να σήμαινε, άραγε, αυτό; Μήπως ήταν καμμία παγίδα;

Ο επισκέπτης μάντεψε τις σκέψεις τους. — Ήσυχάστε, τους είπε. Είμαι ο Έρρίκος Κορντιέ.

— Είχα αναγνωρίσει τη φωνή σας, είπε η Ζερβέζ. Πέραστε μέσα. Είσαστε περίφημο μεταμοιευμένος!

— Όχι και τόσο περίφημο, αφού αναγνωρίσατε τη φωνή μου, απάντησε ο κακούργος. Έπρεπε κι' αυτό να το προσέξω. Κατόπιν ο Κορντιέ μπήκε μέσα στο δωμάτιο και κάθισε.

— Λοιπόν, τί συμβαίνει; ρώτησε ο Παριζό. Τι γίνεται ο ξάδερφός μας; Τι κάνει; Πού βρίσκεται η ύπόθεσί μας; Έκείνος που είνε;

— Τόσες ερωτήσεις μαζί είνε πολλές, παρατήρησε ο Κορντιέ. Άς βάλουμε μιά τάξι. Πρώτα - πρώτα, είσατε βέβαιοι ότι δεν μπορεί να μάς άκούση κανείς;

— Μπορείτε να μιλήσετε άφοβα.
— Ο ξάδερφός σας ο Ραβιό κρύβεται στο Βιλντενρέ.

— Άν ήξερα ότι κρύβεται, δεν θα έκανα τον κόπο να πάω στο Παρίσι, είπε η Ζερβέζ.

— Όστε πήγατε στο Παρίσι, για να τον δήτε;

— Ναί.
— Και τί σας είπε η θυρωρός;
— Ότι ο Ραβιό λείπει σε ταξίδι.
— Ο κύριος Ραβιό δεν σας έγραψε;
— Μόνο μιά φορά.
— Και τί σας έγραψε;

— Ότι, για καλό και για κακό, έπρεπε να διακόψουμε την αλληλογραφία μας.
— Ο άλλος ο ξάδερφός σας, ο Φουρέλ σας γράφει;
— Όχι.
— Η δεσποινίς Άναστασία;
— Ούτε κι' εκείνη.
— Γράφατε σεις στο Μπουζανσού για να μάθετε νέα τους;

— Ναί, τους γράψαμε δυό γράμματα, αλλά δεν πήραμε απάντησι.

— Μαθαίμε, πρόσθεσε ο Παριζό, ότι έφυγαν από εκεί.

— Ένα παράξενο χαμόγελο διέστειλε τα χείλη του Κορντιέ.

— Κύριε Κορντιέ, ρώτησε η Ζερβέζ, σας έστειλε ο Ραβιό;

— Αυτός δεν ξέρει ότι βρίσκομαι εδώ.
— Τι σημαίνει αυτό;

— Αυτό σημαίνει ότι ο αγαπητός σας ξάδερφος, μαζί με τους Φουρέλ, κάτι πρόκειται να σκαρώσουν.

— Να μάς κλέψουν άσφαλώς, φώναξε ο Παριζό. Ά, τους παλιανθρώπους!...

Κι' έσφιξε με λύσσα τη γροθιά του.
— Τι πράγμα σκαρώνουν; ρώτησε η Ζερβέζ.

— Ακόμα δεν ξέρω τίποτα, απάντησε ο Κορντιέ.

— Πώς; είπε κατάπληκτος ο Παριζό, που περίμενε ν' άκούση κάτι το πολύ σημαντικό.

— Ναί, δεν ξέρω τίποτα, επανέλαβε ο Κορντιέ, γιατί δεν έκρινε την ώρα κατάλληλη για να τους πη τίς υποψίες του.

— Τότε γιατί ήρθατε; τον ρώτησε η Ζερβέζ. Κινδυνεύετε;...

— Έγώ; Πώς; ρώτησε ο Κορντιέ.
— Άν σας αναγνωρίσουν;

ΤΟ ΛΑΚΡΙΝΤΙ ΤΟΥ ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑ

Ψευτομαγκες

Είμαι, ρε Φρόσω, να με κλαίς κι' έχουν τα νεύρα μου, που λές, μεγάλη σοροκάδα. Κι' όλο με πιάνουν οι θυμοί, γιατί η Άθινα έχει γεμί - ψευτομαγκες άράδα.

— Ο κάθε φάβας δηλαδή που τη φιγούρα μου έχει δη με έχει αντιγράψει. Και παρασταίνει το βαρύ κι' έτσι που λές κυκλοφορεί — κι' η μάνα του θα κλάψη!

Μέσα στην πιάτσα της Άθή - πληροφορούμαι κι' ερεθί - για σέρτικος περνάει,

ένω συχνά το ξηγώ πώς της μαγκιάς μό - (νο εγώ έχω το κοπουά!

Μά έχω φτάσει πιά (στο άμή! Την κλοδα την άτυ - (νομί -

βλ την επιστρατέψω. Και βάδω βράδυ πα - (γανιά την κάθε μιά γειτο - (νιά να τους περιμαίψω!

Ο ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑΣ

— Πιθανόν. Άν χρειαστή.

— Έμένα; επανέλαβε ο Κορντιέ, προσποιούμενος τον κατάπληκτο. Και ποιος θέλετε να μ' αναγνωρίσει σ' αυτό το χωριό, αφού δεν έχω έρθει ποτέ μου;

— Σωστά, παραδέχτηκε ο Παριζό.
— Ήρθα γιατί σας θεωρώ φίλους, εξακολούθησε ο Κορντιέ. Και σας λέω αυτό μονάχα: Μην έχετε έμπιστοσύνη στους ξαδέρφους σας.

— Τι θαύματος άνθρωπος ο κύριος Κορντιέ! είπε μ' ένθουσιασμό η Ζερβέζ.

— Ναί, εξακολούθησε ο κακούργος. Σας συμβουλεύω να λάβετε τα μέτρα σας. Κι' έχω την πεποίθησι ότι θα θυμηθήτε πώς σας προειδοποίησα, όταν θάρρη ή ώρα...

— Βέβαια, κύριε Κορντιέ, απάντησε η Ζερβέζ, και μάλιστα κάτι παραπάνω. Έμεις δεν είμαστε άχαριστοι. Δεν είν' έτσι, άντρα μου.

— Ο κύριος Κορντιέ μπορεί να βασιζέται σε μάς, πρόσθεσε κι' ο Παριζό. Άλλά τί μέτρα να πάρουμε, αφού δεν ξέρουμε τα σχέδια του κατεργάρη του Ραβιό;

— Έγώ θα τα μάθω, τον διαβεβαίωσε ο Κορντιέ. Και τώρα, άς μιλήσουμε λίγο και για τί Διονυσία Μορέλ.

— Ακριδώς κι' έμεις γι' αυτήν μιλούσαμε την ώρα που ήρθατε, είπε η Ζερβέζ.

— Και τί λέγατε;

— Λέγαμε ότι είνε περίεργο πώς δεν άκούγεται πιά τίποτα γι' αυτήν.

— Λοιπόν κι' εγώ αυτή την άπορία έχω, είπε ο Κορντιέ, και προσπαθώ να εξηγήσω τί σημαίνει αυτό.

— Έγώ, είπε ο Παριζό, νομίζω ότι ο άνακριτής πιστεύει ότι θα μιλήσει...

— Είσατε βέβαιος ότι δεν άποφυλάκιστηκε; ρώτησε ο Κορντιέ.

— Θαρρόταν άμέσως να μάς δη, για να δείχτη στο χωριό.

— Κι' εγώ αυτό λέω, πρόσθεσε η Ζερβέζ. — Έπειτα, επανέλαβε ο Παριζό, υπάρχει κι' ο Κάρολος Λαδόμ.

— Τι είναι αυτός ο Λαδόμ; ρώτησε ο Κορντιέ.

— Ο φίλος της. Άν η Διονυσία έβγαί - νε από τη φυλακή, ο Λαδόμ θα το διαλαλούσε σ' όλο τον κόσμο.

— Και δεν είπε τίποτα;

— Όχι, τίποτα, είπε η Ζερβέζ.

— Αφού σας λέω ότι είνε στη φυλακή; πρόσθεσε κι' ο άντρας της.

— Πιθανόν, άλλ' έννοώ να βεβαιωθώ, μουρμούρισε ο Κορντιέ.

— Και με ποιο τρόπο θα βεβαιωθήτε; — Θα πάω στο Μπουά να ζητήσω πληροφορίες.

— Άλήθεια θα πάτε στο Μπουά;

— Ναί, και τώρα μάλιστα, απάντησε ο Κορντιέ.

— Πραγματικά, είπε η Ζερβέζ, κυτάζοντας τον Κορντιέ με θαυμασμό, είσατε άντρας και μυαλωμένος μάλιστα.

— Η Ζερβέζ ήταν χωριάτισσα, με μιά προκλητική όμορφιά. Τριάντα χρονών περίπου, καλοκαμωμένη, με μαύρα μαλλιά και χείλη κερασένια.

— Ο Παριζό αντίθετως ήταν άσχημος, ρυτιδωμένος, ψαρομάλλης, βρώμικος, απότομος, και ζηλιάρης. Όταν άκουσε τα λόγια της γυναίκας του, της έριξε μιάν άγρια ματιά, που έκρινε την άντελήφθη. Τον χτύπησε λοιπόν στον ώμο και πρόσθεσε:

— Μά κι' αυτός έδώ είνε σωστός άντρας!

— Ο Κορντιέ χαμογέλασε.

— Έγώ σας άφίνω, είπε. Άν μ' είδα κανείς και σας ρώτησε ποιος είμαι...

— Όταν έμειναν μόνοι, η Ζερβέζ σκέφτηκε: «Πραγματικά, αυτός ο Κορντιέ και νόστιμος είνε και άντρας σωστός!»

Άδελφός κι' άδελφή

Ήταν πολύ τολμηρό και ρισκίνδυνο το σχέδιο του Κορντιέ να πάη στο Μπουά για να ζητήσει πληροφορίες για τί Διονυσία Μορέλ.

— Θαπρεπε, φυσικά, ν' άποταθή στον άνακριτή. Άλλά, όταν ζητάη κανείς ώριμένες πληροφορίες είνε υποχρεωμένος ν' άπαντήσει και σ' ώριμένες ερωτήσεις. Και τί θ' άπαντούσε στα άναπόφευκτα «γιατί», που τον περιμεναν;

— Ο Κορντιέ το σκέφτηκε πολύ αυτό το ζήτημα, και παραδέχτηκε στο τέλος ότι θ' άντιμετώπιζε άληθινά μεγάλες δυσκολίες. Άλλά, ο δολοφόνος της Κλάρας Γκερέν είχε μεγάλη ευστροφία πνεύματος και σκέφθηκε ότι, στην πρώτη δυσκολία, που θα του παρουσιαζότανε, θα μπορούσε να ήσυχασθώρηση, χωρίς και να διακόψη τίς έρευνές του.

— Όταν κατέβηκε από το τραίνο, προχώρησε, χωρίς να ρωτήσει κανένα, για να μπει στην πόλη, περνώντας απάντηρητα, είδε μιάν Άδελφή του Έλέους να βγαίνει εκείνη τη στιγμή.

— Διάβολε, μουρμούρισε, να ένας τρόπος, που μου παρουσιάζεται, και που εγώ δεν τον σκέφθηκα καθόλου. Η καλόγρια αυτή θα ήπηρετη τίς γυναικείες φυλακές.

— Και θα έφερν όλες τίς κρατούμενες. Θα τίς πω ότι είμαι δικηγόρος, και θα τίς ρωτήσω δηθεν εκ μέρους των Παριζό. Πρέπει να είνε πολύ πονηρή, για να με ύποψιαν.

— Την πλησίασε λοιπόν και τίς είπε: — Σας ζητώ συγγνώμη, άδελφή. Έχετε την καλωσύνη να μου δώσετε μιά πληροφορία για κάποια δυστυχισμένη νέα, που κρατείται στη φυλακή του Μπουά;

— Η καλόγρια σήκωσε το κεφάλι της και τον κύτταξε, άλλ' άντί ν' άπαντήσει, έμεινε κατάπληκτη.

Κι' ο Κορντιέ έπίσης τάχασε. — Ίουλιá, άδελφή μου!... ψιθύρισε. — Ο άδελφός μου!... είπε η καλόγρια.

— Ο Κορντιέ δεν φρόντισε, κι' ούτε έβλεπε και την άνάγκη ν' αλλάξει τη φωνή του. — Ο δρόμος ήταν έρημος, και κόντευε να νυχτώσει.

— Πόσο χαίρομαι, που σε ξαναβλέπω, τίς είπε, προσποιούμενος τον συγκινημένο.

— Έσύ, στο Μπουά, και μεταμφιεσμένος μάλιστα!... ψιθύρισε η καλόγρια. Τι σημαίνει πάλι αυτό;

— Αυτό το «τί σημαίνει πάλι αυτό», έδειχνε ότι δεν είχε καμμιάν έμπιστοσύνη στον άδελφό της.

— Ο Κορντιέ, χωρίς να προσέξη, τίς εξήγησε: — Θεέ μου, είνε απλούστατο: Έργάζομαι σ' ένα γραφείο δικηγορικό, και μ' έστειλαν στο Μπουά για να πάρω πληροφορίες για κάποια κρατούμενη.

— Πολύ καλά. Τότε γιατί αυτές οι προφυλάξεις, κι' αυτή η περρούκα. που φοράς στο κεφάλι σου;

— Θα σου εξηγήσω: Άλλοτε, είχα άφισει έδώ μερικά χρήα, και, για να μη μ' αναγνωρίσει κανένας δανειστής μου, έβαλα λιγάκι.

— Αυτά έμένα δεν μου άρέσουν, είπε σοβαρά η καλόγρια. Το καλύτερο, που έχετε να κάνης, ήταν να πάς να βής τους δανειστής σου.

— Γιατί;

— Για να τους πληρώσης, ή τουλάχιστον να προσπαθήσης νάρθης σ' ένα συμβιβασμό μαζί τους.

— Να τους πληρώσω; Εύκολο. να το λή κανείς, αλλά άδύνατο να το κάνη. — Ό, τόσο, μην άνησυχής, άδελφή μου, έχω άσφόρα να τους εοφλήσω, μόλις μπορέσω. Πόφασα να τους εοφλήσω, δηλαδή.

— Πολύ σύντομα δηλαδή.

— Ο Θεός να σ' άκούση και να σε βοηθήσει.

— Εύχαριστώ, άδελφή μου.

— Όστε λοιπόν εργάζεσαι τώρα. Έρρίκος;

— Ναί, και πολύ μάλιστα.

— Μπήκες πιά στον καλό δρόμο;

— Ναί, άδελφή μου, έχω άπαρηγή το παρελθόν μου. Κατάλαβα ότι μόνο με την τιμιότητα μπορεί να προκάψη κανείς.

— Χαίρομαι πολύ, που σ' άκούω να μιλάς έτσι.

— Εύχαριστώ, άδελφή μου.

— Η καλόγρια κοκκίνισε και τον ξαναρώτησε διστακτικά: — Και το παιδί σου, Έρρίκο; Θα το σπουδάσεις; Θα φροντίσης γι' αυτό;

— Βέβαια, απάντησε ο Κορντιέ, τρέμοντας χωρίς να θέλη.

— Και τί μητέρα του, εκείνη τη δυστυχισμένη, που είνε και φιλενάδα μου, δεν θα την παντρευτής επί τέλους;

— Πώς όχι; Πολύ σύντομα.

— Δεν έπρεπε ν' άργήσης να εκπληρώσης αυτό το έργο καθόν σου.

— Ίουλιá, σου ύπόσχομαι ότι, μόλις τα οικονομικά μου μου το έπιτρέψουν...

— Μά δεν μου είπες ότι εργάζεσαι;

— Ναί.

— Όσο και να μην ξέρω τον κόσμο, καταλαβαίνω ότι όσα κερδίζεις φτάνουν για τρείς.

— Άσφαλώς φτάνουν. Άλλά πληρώνω, σιγά - σιγά, τα χρέη μου, κι' έπειτα πρέπει να κρατάω και τί θέσι μου.

— Έγώ δεν σου ζητώ εξηγήσεις. Πιστεύω, θέλω να πιστεύω ότι είσαι ειλικρινής.

— Και είμαι.

— Δοξάζω το Θεό, που άκουσε τίς προσευχές μου. Νάξερεις, Έρρίκο, πόσο τον παρακαλούσα να σε φωτίση, να σε καθοδηγήσει...

— Καλύτερη άδελφή από σένα δεν θα ύπάρξη Ίουλιá μου. Είσαι όσο το άξίζεις ευτυχισμένη;

— Είμαι πολύ ευτυχισμένη.

— Δεν αισθάνεσαι καμμία έλλειψη;

— Όχι, απάντησε η καλόγρια με σταθερή φωνή.

— Ίουλιá, είσαι άγία!

— Φτάνει, Έρρίκο. Μου είπες πρίν για κάποια κρατούμενη. Πώς λέγεται;

— Διονυσία Μορέλ.

— Διονυσία Μορέλ;

— Ναί. Είνε από δώ, από τα περίχωμα, και κατηγορείται για το φόνο μίας νριάς ύπηρετίας.

— Ξέρω Έρρίκο...

— Όστε την γνωρίζεις αυτή τη Διονυσία Μορέλ;

— Την ξέρω πολύ καλά. Είνε μιά περιήρημη κοπέλλα.

— Δυσκολεύομαι να το πιστέψω...

— Κι' όμως έτσι είνε.

— Μήπως έχει καμμιάν άπόδειξι;

— Όχι.

— Τότε λοιπόν;

— Οι δικαστές ξέρουν ότι η Διονυσία είνε άθώα.

— Και την κρατούν στη φυλακή;

— Ποιά φυλακή; Είνε τόσος καιρός που άποφυλάκιστηκε.

— Είσαι βεβαία γι' αυτό που λές;

— Έχει έκδοθη άπαλλακτικό βούλευμα.

— Όστε είνε έλεύθερη;

— Ήθελε και μ' άποχαιρέτησε μάλιστα. Όταν βγήκε από τη φυλακή, ήταν τόσα γαλήνια, τόσο ήρεμη, όσο κι' όταν μπήκε. Είχα εύχαριστήσει που την άφισαν. Όλο το προσωπικό της φυλακής την είχε τόσο πολύ συμπάσχει, ώστε κανένας δεν ήθελε να πιστέψη ότι ήταν δυνατόν να είνε άνακατεμένη στο έγκλημα του Γκρανβάλ.

— Όστε είνε έλεύθερη;... επανέλαβε ο Κορντιέ.

— Άλλά το είπα με τόσο παράξενο ύφος, ώστε η άδελφή του έμεινε κατάπληκτη.

— Ναί, είπε, κυτώντας τον κατάματα.

— Η Διονυσία Μορέλ είνε έλεύθερη. Άλλά τί έχεις πάθει, άδελφέ μου; Άν σ' έδωλε κανείς, θα πίστευε ότι λυπάσαι...

— Έγώ; Και τί με νοιάζει, για να λυπθώ;

— Δεν ξέρω. Άλλά το ύφος σου είνε τόσο παράξενο!

— Σου φαίνεται. Άντιθέτως, εύχαριστήθηκα, γιατί τελειώνει πιά η άποστολή μου, και μπορώ να γυρίσω στο Παρίσι.

— Η Ίουλιá δεν έπαψε να τον κυτάζει, και πρόσθεσε πώς είχε χλωμιάσει.

— Χωρίς άλλο, Έρρίκο, κάτι έχεις, του είπε.

— Μά τί θέλεις να έχω;

— Η Ίουλιá κούνησε το κεφάλι της.

— Εκείνη τη στιγμή πρόβαλε από το διπλανό δρόμο ένας μικρός όμιλος.

— Ο Κορντιέ παραχέτησε, γιατί ανάμεσα στους ανθρώπους εκείνους νομισε ότι αναγνώρισε και τον κόμητα Ντεσσόλντ. Πραγματικά ήταν ο προστάτης του Λουσιέν και της Διονυσίας Μορέλ.

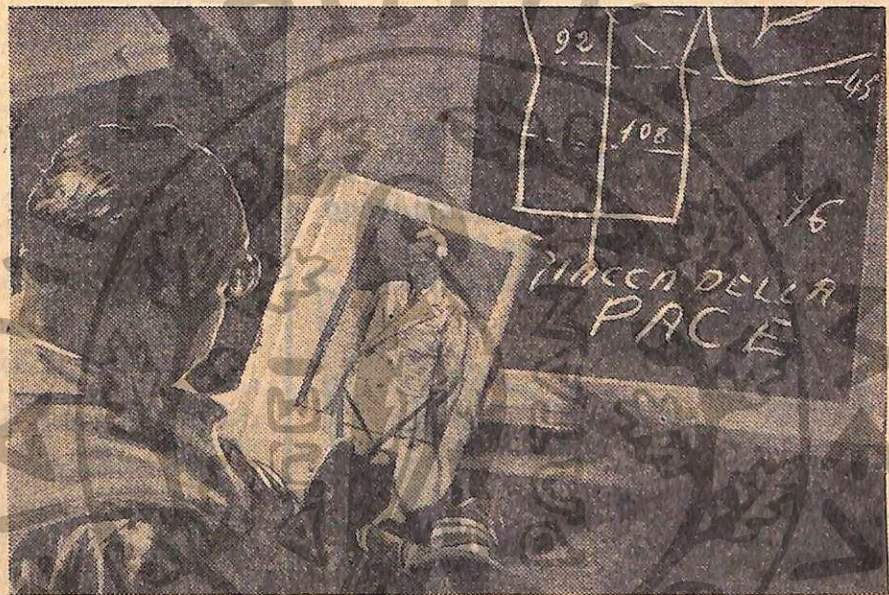
— Η καλόγρια άντελήφθη την ταραχή του άδελφού της.

— Θεέ μου! Μά τί έχεις λοιπόν; τον ξαναρώτησε.

— Τίποτα... Τίποτα... τραύλισε εκείνος. Είμαι στενοχωρημένος μόνο που θ' άναγκαστώ να σ' άφισω.

— Άν ήθελες να πάρης περισσότερες πληροφορίες για τί Διονυσία Μορέλ, μπορείς να ρωτήσεις αυτούς τους κύριους, που πέρασαν τώρα.

— Τι είνε αυτοί οι κύριοι;

Ο ΡΑΦΗΣ ΤΗΣ ΕΙΡΗΝΗΣ

Ο κ. Σαντομόρο είνε από τους καλύτερους ράφτες του Τουρίνου της Ιταλίας. Λίγο φιλόσοφος και λίγο ποιητής, ο Ιταλός ράφτης σκέφτηκε να φτιάξη τέσσερα «Σκακίρια της Ειρήνης», που θα τα έστειλε στους Τέσσερες Μπαλούς. Το πρώτο το έστειλε κιόλας στον Πρόεδρο Τρούμαν, το έφτιαξε δε παίρνοντας τον μέτρα από μιά φωτογραφία του Άμερικανού Προέδρου. Το δεύτερο το προορίζει για τον Στάλιν. Ο κ. Σαντομόρο έχει ράψει επίσης έναν θαυμασιο λευκό μανδύα που έστειλε στον Πάπα. Πιστεύει λοιπόν έτσι ότι ντύνοντας ο ίδιος τους ισχυρούς της γης θα εξασφαλίση την ειρήνη στον κόσμο!

—Τους δυο μονάχα γνωρίζω: Είναι ο Πρόεδρος του Δικαστηρίου ο ένας κι' ο άνακριτής ο άλλος.

—Θα σκεφτώ, είπε ο Κορντιέ, που είχε ξαναβρή την ψυχραιμία του. Ίσως αύριο το πρωί να πάω στο δικαστήριο.

Κι' από μέσα του έλεγε:

«Αν δεν έκανα λάθος, κι' αυτός, που είδα με τους άλλους, είναι ο κόμης Ντεσολέρ. Ή παρυσία του εδώ πέρα, και μάλιστα μαζί με τόσους δικαστικούς, δεν είναι καθόλου καλός προμήνιος».

Αρχισε να φοβάται, και δεν σκεφτότανε παρά πώς να φύγν το γρηγορότερο. Έδγαλε το ρολόι του και κύτταξε την ώρα.

—Είναι άργα, έπτε.

—Βιάζεσαι, Έρρίκο;

—Ναι, έχω ένα ραντεβού με κάποιον.

—Λοιπόν, να σ' άδισω.

—Αντίο, άδελφή μου.

Έκείνη έπιασε το χέρι του.

—Αντίο, άδελφέ μου, του έπτε, κι' ο Θεός να σε βοηθήσει.

Και στάθηκε, παρακολουθώντας τον με τα μάτια, καθώς απομακρυνόταν.

—Πολύ φοβάμαι, ψιθύρισε, ότι έμεινε ο ίδιος όπως ήταν. Πρέπει άκόμα να προσευχθώ γι' αυτόν. Καυμένη Λάουρα!...

Άραγε, θα την παντρευτή ποτέ; Θ' άναγνωρίση το παιδάκι του;

Και τα μάτια της γέμισαν δάκρυα.

Δέν είναι όλα ρόδινα

Είπαμε ότι το παρελθόν του Κορντιέ ήτανε τέτοιο, ώστε να δικαιολογή, ή μάλλον να εξηγή κάθε του πράξι. Πραγματικά, αν έγινε, για μερικές χιλιάδες φράγκα, όργανο των έγκληματικών σχεδίων του Ραβιό, το έκανε γιατί ή ζωή του ήταν στιγμισμένη κι' από άλλες ατιμίες.

Μιά άπ' αυτές τις ατιμίες του του υπενθύμιζε ή άδελφή του, που προσπαθούσε, ή δύστυχη να ξεπληρώ μέσα στην ψυχή του το αίσθημα του καθήκοντος και της τιμής.

Ο Κορντιέ χωρίστηκε από την Ίουλία καταταραγμένος, μα όχι γιατί του είχε θυμίσει το παρελθόν του. Ήταν πραγματικά ανασήθητος, δεν έννοιζε καθόλου τύψεις συνειδήσεως κι' αναπολούσε με τη μεγαλύτερη ψυχραιμία τη ζωή που είχε κάνει ως τότε. Έκείνο, που τον είχε άνησυχήσει, ήταν ή έδωσι ότι ή Διονυσία Μορέλ είχε άποφυλακιστή.

Ή άδωά ήσαν έλεύθερη!

Ο Κορντιέ διέβλεπε τώρα μεγάλες περιπλοκές. Βέβαια, το είχε κι' αυτό ύπολογίσει, άλλ' έλπιζε πάντοτε ότι ποτέ ή Διο-

νυσία δεν θα κατώρθωνε ν' άποδείξει την άβυσσότητά της. Ή δικαστική αυτή πλάνη θα ήταν ή άσφάλεια ή δική του, και του Ραβιό, και των συνενόχων τους.

Είχε γίνει ένα έγκλημα, είχε βρεθή ένας ένοχος, έπρεπε λοιπόν να επέλθη κι' ένα τέλος. Έτσι, ο πραγματικός δολοφόνος θα μπορούσε να κοιμάται ήσυχος. Να όμως που ή Διονυσία Μορέλ βγήκε μ' ένα βούλευμα, κι' ή ύποθεσι άρχισε και πάλι από την άρχη.

Ή Δικαιοσύνη θα ξανάρχιζε άσφαλώς τις έρευνές της με μεγαλύτερο πείσμα, με μεγαλύτερη έπιμονή, έφ' όσον την πρώτη φορά είχε άποτύχει. Κι' αν τα μάτια του δεν τον είχαν γελήσει, κι' αν εκείνος που είχε ίδθ ήταν πραγματικά ο κόμης Ντεσολέρ, ο εκτελεστής της διαθήκης του Ζοραμί, τι ήθελε στο Μπλουά; Και γιατί έκανε παρέα με τους δικαστικούς; Υπήρχε πραγματικά κανένας κίνδυνος; Έπρόκειτο να συμβή τίποτα;

Βυθισμένος σ' αυτές τις σκέψεις ο Κορντιέ, έφυγε από το Μπλουά, σά να τον κυνηγούσε κι' όλος ή άστυνομία.

Ευτυχώς όμως γι' αυτόν μόνο ή άδελφή του είχε αντίληψη την παραχή του, κι' είχε μαντέψει, κάπως άόριστα τον τρόπο του.

Από το μέρος αυτό λοιπόν, δεν είχε τίποτα να φοβηθή.

Γύρισε, με το τραίνο των έννιά, στο Γκρανβάλ. Όσο απομακρυνόταν από το Μπλουά, συνειρόχταν από τον τρόπο του.

Σκέφτηκε όλες τις προφυλάξεις, που είχε πάρει, κι' άρχισε να πειθεται ότι δεν κινδύνευε.

Τι τρελλός που είμαι! σκέφτηκε. Και ν' ξαναβή στο κυνήγι ο άνακριτής, πάλι μ' άδειαν άχρία θα γυρίση!

Όσοτός, ήταν άνάγκη να είδοποίηση τους Παριζό πρώτα, κι' έπειτα το Ραβιό, για να πάρη καθέννας τους τα μέτρα του.

Πρέπει να βάλω κάτι στο χέρι από τον Παριζό, σκεφτόταν ο κακούργος. Άλλά κι' ή γυναίκα του άξίζει. Κάτι θα βγί κι' άπ' αυτήν...

★

Έφτασε στο άγρόκτημα κατά τις έντεκα. Ο καιρός ήταν περιήμνος. Οι Παριζό δεν είχαν άκόμα κοιμηθή. Ο Κορντιέ τους βρήκε καθισμένους στην πόρτα του σπιτιού τους δθην για να δροσιστούν, πραγματικές όμως για να συζητήσουν για τις ύποθεσεις τους χωρίς φόβο, μακριά από κάθε άδιάκριτο ύπνρτη.

—Πώς; Τόσας ή Ζερβέζ, μόλις είδε τον Κορντιέ. Φώναζε γρήγορα γυρίσατε; Μάθετε λοιπόν τίποτα;

—Ναι.

—Τι συμβαίνει; ρώτησε ο Παριζό με χαμηλή φωνή.

—Συμβαίνει, άπάντησε ο Κορντιέ, με το ίδιο ύφος, ότι εκείνο που ύπέθετα είναι αλήθεια.

—Δηλαδή;

—Ή Διονυσία Μορέλ δεν είναι πια στη φυλακή.

—Και πού είναι;

—Δεν ξέρω. Το μόνο βέβαιο είναι ότι την άποφυλάκισαν.

Οι Παριζό κυττάχτηκαν καταφοβισμένοι.

—Ελεύθερη!... ψιθύρισε ή Ζερβέζ.

—Αυτό είναι άδύνατο, έπτε ο Παριζό. Είστε καλά πληροφόρημένος;

—Πολύ καλά, άπάντησε ο Κορντιέ.

—Είτε πολύς καιρός, που βγήκε από τη φυλακή; ρώτησε ή Ζερβέζ.

—Ένας μήνας... Ίσως και δυό. Αυτό δεν το ξέρω άκριβώς.

—Και να μην το μάθουμε! ψιθύρισε ή Ζερβέζ.

—Ούτε έμεις, ούτε κανένας, πρόσθεσε ο σύζυγός της.

—Άλλά πώς; Γιατί την άφισαν έλεύθερη; Ξαναρώτησε ή Ζερβέζ.

—Ή Δικαιοσύνη δεν άναγκάστηκε κανένα στοιχείο εις βάρος της, για να την παραπέμψη στο Κακούργείο, και γι' αυτό την άφισε έλεύθερη.

—Κι' έπειτα;

—Τι έπειτα; Την άφισαν έλεύθερη και τελείωσε.

—Άχ, γιατί να μην πεθάνη μέσα στη φυλακή; ψιθύρισε ή Ζερβέζ.

—Πραγματικά, παραδέχτηκε ο Κορντιέ. Αυτό θα ήταν σωτηρία για μäs.

—Είμαστε άτυχoi!... μουρμούρισε ο Παριζό.

—Τι τα θέλετε, συνέχισε ο Κορντιέ, εγώ δεν τρομάζω γιατί βγήκε από τη φυλακή ή Διονυσία.

—Άλλά για τί;

—Τρομάζω για την άνεξήγητη σιωπή που κρατούν, τόσο ή Δικαιοσύνη, όσο κι' ή Διονυσία.

—Προαισθάνεστε κανένα κίνδυνο;

—Περίπου, άπάντησε ο Κορντιέ.

—Κι' αν ύπάρχη κίνδυνος, δεν θάμναι ούτε για μένα, ούτε για σένα, έπτε ο Παριζό, στρέφοντας προς τη γυναίκα του.

—Γιατί; τον ρώτησε εκείνη.

—Μήπως έμεις την σκοτ...

Δεν άποτελείωσε τη φράσι του. Ένα άπειλητικό βλέμμα του Κορντιέ τον έκαμε να κλείση το στόμα του.

Ή Ζερβέζ σήκωσε τους ώμους της, για να δείξη τη δυσανεκία της.

Ο Κορντιέ άρπαξε τον Παριζό από τους ώμους, τον κύτταξε κατάματα και του έπτε:

—Σας κατάλαβα, Παριζό. Πραγματικά, δεν ρίξατε σείς στο βάλτο τη γριά ύπνρτρια, γιατί, για μιά τέτοια δουλειά, είστε πολύ άνάνθρωπος. Άλλά μάθετε καλά αυτό:

Αν από άνοησία σας, ή από προδοσία σας άποκαλυπτότανε τίποτα, κι' αν πιανότανε κάποιος ζητιάνος, που τον ξέρετε, αυτός δεν θα δίσταζε να κινή γνωστά τα πάντα. Με καταλαβαίνετε;

Ο Παριζό έννοιεσ ένα παγερό ρίγος να τον διατρέχη, κι' έστρεψε άλλού το κεφάλι του.

—Και σείς, κυρία Παριζό, έξακολούθησε ο Κορντιέ, με φωνή πιο μαλακή, και πιάνοντας το χέρι της Ζερβέζ, να προσέχετε καλά τον άντρα σας. Σας το συνιστώ αυτό για το συμφέρον όλων μäs. Μην ξεχάσετε ποτέ, ότι, αν συμβή και το παραμικρό, τα έκατομμύρια του Ζοραμί είναι χαμένα!...

Κυρία Κορντιέ, ψιθύρισε ο Παριζό, είναι δυνατό να σκεφτήτε, είναι δυνατό να πιστέψετε... Σας όρκίζομαι...

—Δεν έννοω να σκεφτώ τίποτα, ούτε να πιστέψω τίποτα. Μιλήσατε κι' οι δυό σας κι' εγώ σας άπάντησα. Άλλ' άκούστε με: Συμβαίνει και κάτι άλλο...

—Τι;

—Νομίζω, άλλά δεν είμαι και άπολύτως βέβαιος, ότι είδα στο Μπλουά τον κόμη Ντεσολέρ...

—Αν ήταν πραγματικά αυτός εκείνος που είδα, συνοδεύόταν από τον πρόεδρο του δικαστηρίου κι' από τον άνακριτή...

—Νά πάρη ο διάβολος!... μουρμούρισε ο Παριζό με πνιγμένη φωνή.

Ή Ζερβέζ είχε χλωμιάσει. Κατώρθωσε όμως να συνέρθη, βλέποντας την άταραξία του Κορντιέ.

—Πώς το έξηγείτε σείς αυτό; τον ρώτησε.

—Μπορεί να κάνει κανείς χίλιες - δυό ύποθεσεις, άπάντησε εκείνος. Το βέβαιο είναι ότι εγώ δεν κατώρθωσα να έξηγησω την παρουσία στο Μπλουά του εκτελεστή της διαθήκης του Ζοραμί. Ίσως να ένδιαφέρεται για τη Διονυσία Μορέλ, και να ήθελε να μάθη γιατί κατηγορήθηκε, έφ' όσον ήταν άθώα. Τέλος πάντων, ύπάρχη εδώ κάποιο μυστήριο, που πιθανόν να μπορέση να το έξηγήση ο έαδερφός σας ο Ραβιό. Όποσδήποτε, είσαστε προειδοποιημένοι.

—Κι' έμεις, κυρία Κορντιέ, έπτε ή Ζερβέζ, έχουμε να σας πούμε νέα. Ο άντρας μου κι' εγώ είμαστε πολύ άνήσυχοι...

—Και γιατί;

—Απόψε ήρθε ο κλητήρας της Κοινότητος κι' έπτε στον Παριζό ότι ο ειρηνοδικός τον θέλει και να πάη αύριο, πριν το μεσημέρι, στο Σιρκούρ.

—Σας έπτε γιατί, για ποιά λόγο;

—Όχι.

—Τότε, από τι συμπεραίνετε ότι πρόκειται για την ύποθεσί μäs;

—Ο τρόπος, με τον όποιο μäs μιλήσε ο κλητήρας, ήταν άλλόκοτος.

—Τα έχετε καλά μ' αυτόν;

—Γιολύ καλά, άπάντησε ή Ζερβέζ.

—Πάντοτε, όταν έρχεται στο σπίτι, πίνουμε μαζί ένα ποτηράκι, πρόσθεσε ο Παριζό.

—Ήπιατε κι' απόψε;

—Εμείς του προσφέραμε...

—Κι' εκείνος δεν δέχτηκε;

—Μäs έπτε μόνο «εύχαριστώ», και δεν θέλησε με κανένα τρόπο να πih.

—Αυτό δεν είναι και τόσο σοβαρό, παρατήρησε ο Κορντιέ.

—Σωστά, Άλλ' όταν έφευγε, ψιθύρισε: «Τη δυστυχισμένη την κοπέλλα!»

—Για πέστε μου: Ο ειρηνοδικός είναι ο ίδιος εκείνος, που ήταν και τον καιρό που πιάστηκε ή Διονυσία;

—Όχι. Έκείνος έφυγε πριν ένα μήνα.

—Τον καινούργιο τον έχετε ίδθ καθόλου;

—Ναι, δυό φορές.

—Στο ειρηνοδικείο;

—Όχι. Στην αγορά μιά φορά, κι' άλλη μιά φορά έδω.

—Άστε ήρθε και στο άγρόκτημα;

—Λίγες μέρες μετά την άφίξί του.

—Με ποιά πρόσφαι;

—Για να μäs δh.

—Δεν σας έκαμε για τίποτα λόγο; ρώτησε ο Κορντιέ, τονίζοντας τα λόγια του.

—Για τίποτα, άπάντησε ο Παριζό.

—Μόνο μäs ρώτησε με άφέλεια, πρόσθεσε ή Ζερβέζ, αν έρχωνται συχνά στο άγρόκτημα ζητιάνοι.

—Και γι' του άπαντήσατε;

—Ο σύζυγός μου του άπάντησε άμέσως: Ποτέ.

—Έκαμε άνοησία, έπτε ο Κορντιέ.

—Το κατάλαβα κι' εγώ, παραδέχτηκε ή Ζερβέζ. Και γι' αυτό πρόσθεσε: Όχι δα και ποτέ. Έρχονται κάπου - κάπου.

—Μπράβο, κυρία Παριζό! έπτε ο Κορντιέ. Είστε πολύ έξυπνη.

—Δηλαδή εγώ είμαι ζωό; παρατήρησε εύθυμα ο Παριζό.

—Όχι, κυρία Παριζό. Άλλ' ή γυναίκα σας σκέφτεται, προτού μιλήση και κάνει πολύ καλά...

—Τι συμπεραίνετε άπ' όλα αυτά, κύριε Κορντιέ; ρώτησε ή Ζερβέζ. Μήπως ύποψιάζεστε τίποτα κακό;

—Κακό όχι βέβαια, άπάντησε ο δολοφόνος. Πρέπει να πάη ο σύζυγός σας αύριο, να ίδθ τι τον θέλουν. Πιθανόν να είναι για τίποτε άλλο.

—Όποτε με συμβουλευέτε να πάω στο Σιρκούρ; ρώτησε ο Παριζό.

—Άσφαλώς.

—Κι' εγώ αυτό του έλεγα, παρατήρησε ή Ζερβέζ.

—Ή σύζυγός σας σας συμβουλεύει περιήμια, κύριε Παριζό, πρόσθεσε ο Κορντιέ και καλά θα κάνατε να την άκούτε σε κάθε περίπτωση.

Ο Παριζό σκυθρόπασε.

—Τα λεγόμενα σας, συνέχισε ο Κορντιέ μ' άναγκάζον ν' αλλάξω δρομολόγιο.

—Πώς αυτό; ρώτησε ή Ζερβέζ.

—Αύριο, άπάντησε ο δολοφόνος, κατά τη μιά, είχα σκοπό να φύγω για το Παρίσι. Άλλά μου φαίνεται προτιμώτερο να μάθω πρώτα τι σας θέλει ο ειρηνοδικός.

Όποτε θα φύγω αύριο το βράδυ, άναγκαστικά.

—Τότε θα κοιμηθήτε απόψε στο άγρόκτημα, έπτε ζωηρά ή Ζερβέζ.

—Όχι, προτιμώ το πανδοχείο. άπάντησε ο Κορντιέ.

—Θα περάσετε πολύ άσχημα εκεί, έπέμεινε ή Ζερβέζ.

—Δεν με μέλλει.

—Κι' έπειτα, τόσο άργά, μπορεί να ύποψιαστή κανείς τίποτα...

—Τότε λοιπόν θα περάσω τη νύχτα μου έξω.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : Ή συνέχεια.

Γάμοι

Στους τελέσαντας τους γάμους των Κ. Γεώργιον Φανόν μετά της ίδιως Καίτης Πατρικίου και Κ. Μιχαήλ Καλογερόπουλον μετά της ίδιως Ίουλίας Φανού, εύχόμεθα κάθε εύτυχία.

Οικογένεια Φ. Χριστοφοράτου

Η Ζωή της στρατηγίας ΟΥΓΚΩ

Ένα κεραυνόβολο αίσθημα που καταλήγει σε μίσος

Ένα άμοιβαίο κεραυνόβολο αίσθημα είχε οδηγήσει τον Σιγκισμύρ Ουγκώ, πατέρα του ποιητή και τη Σοφία Τρεμποσέ μπροστά στο βωμό της έκκλησίας. Άλλά δεν βρήκαν την εύτυχία σ' αυτό το γάμο.

Την εποχή εκείνη, ή επανάσταση είχε επικρατήσει σ' όλη σχεδόν τη Γαλλία. Μόνο στη Βανδέα υπέρισχαν οι μοναρχικοί. Άλλ' ή άποφασιστική δράσις του στρατηγού Ουγκώ, ή επανάστασις είχε καταλάβει μιά ομάδα μοναρχικών, που εί... έμφανισθή στα πρόθυρα της Νάντης.

Ο λοχαγός έφτασε σ' αυτή την πόλι με τις καλύτερες διαθέσεις. Και προχώρησε προς το γειτονικό δάσος. Άνάμεσα στην πόλι και το δάσος βρισκόταν ένα μεγάλο άγρόκτημα. Ή οικογένεια Τρεμποσέ, μοναρχική όπως όλοι στη Βανδέα, παραδέρριζε σ' αυτό.

Οι βασιλικοί είχαν μείνει όλη την ήμερα σ' αυτό το άγρόκτημα με την πρόθεσι να έπιτεθούν εναντίον της πόλεως τη νύχτα. Άλλ' ή εμφάνισις των κυβερνητικών στρατευμάτων τους άνάγκασε να φύγουν.

Μα οι κυβερνητικοί θα τους πρόφταναν. Έπρεπε, λοιπόν, να καθυστερήσουν. Τη δύσκολη αυτή προσπάθεια την ανέλαβε ή Σοφία, άναπληρώνοντας τον πατέρα της, που είχε κρυφτή από το φόβο του στο ύπογειο του σπιτιού. Διάταξε τους υπηρέτες ν' ανοίξουν διάπλατα τις πόρτες και να προσφέρουν φαγητά, φρούτα και κρασί στους στρατιώτες. Όσο για τον άρχηγό τους, ανέλαβε να τον περιποιηθ ή ίδια.

Ο λοχαγός Ουγκώ ήταν ένας κολοσσός. Έφαγε με όρεξι, ήπιε άναρίθμητα κύπελλα κρασί κι' έπειτα από μιά περίπου ώρα, έπεσε στα πόδια της Σοφίας για να της εξομολογήθ τον έρωτά του!

Ή νέα είχε γοητευθ ήπίσως από τον όραίο και γιγαντώσωμο άξιωματικό. Κι' έπειτα από μερικές μέρες, ο Ουγκώ τη ζήτησε σε γάμο.

Άνηκαν, όμως, σε διαφορετικό στρατόπεδο ο καθένας. Κι' αυτή ή διαφορά των πολιτικών άντιλήψεων λίγο έλειψε να μεταδώση την ένωση τους. Άλλ' ή άγάπη τους υπέρσχυσε τελικά κι' ο γάμος τους έγινε στις 15 Νοεμβρίου 1797 στο Παρίσι.

Τα πρώτα τρία χρόνια κύλησαν ήρεμα, αν όχι εύτυχισμένα. Και, στο διάστημα αυτό, ή Σοφία έφερε στον κόσμο δυό παιδιά: Τον Βίκτωρα και τον Εύγένιο.

Ο άντρας της πολεμούσε ποτέ έδω και τότε εκεί, ξαναγύριζε για να περάση μερικές βδομάδες κοντά στη γυναίκα και τα παιδιά του κι' έπειτα έφευγε και πάλι.

Όταν ο Ουγκώ έμεινε μόνη. Άλλά δεν ήταν καθόλου δυσαρστημένη γι' αυτό. Γιατί, από καιρό, ή καρδιά της δεν άντικειπία στον άντρα της...

Ή μετάθεσις του Ουγκώ ήταν έργο του στρατηγού Τρεμποσέ και φανατικού βασιλάφρονος. Δεν έκανε τίποτε άλλο από το να οργανώνη συνωμοσίες. Και δεν δυσκολεύθηκε να παρασύρη με το μέρος του την κυρία Ουγκώ, που, στο βάθος της ψυχής της, νοσταλγούσε πάντα το παλιό καθεστώς. Άρχισαν να συνωμοτούν. Κι' όπως συμβαίνει σε παρόμοιες περιστάσεις, δεν άργησαν ν' άγαπηθούν...

Άλλ' ή παρουσία του Ουγκώ άποτελούσε εμπόδιο στην άγάπη τους. Κι' ο Λαορί φρόντισε να τον άπομακρύνη. Όσο για τον Ουγκώ, είναι βέβαιο ότι είχε άρchiσει από πολύ ένωρίς να προδίνη τη γυναίκα του.

Έπειτα από κάποιο καιρό, ο Ουγκώ μετατέθηκε στην Κορσική. Μερικές φήμες για τις σχέσεις της γυναίκας του με τον Λαορί έφτασαν εκεί σι' ατία του. Της το έγραψε. Κι' ή Σοφία, θέλοντας να τις διαψεύση έμπράκτως, πήρε τα δυό παιδιά της κι' έτρεξε κοντά του.

Οι δυό σύζυγοι δεν δυσκολεύθηκαν να συμφιλιωθούν. Για το λόγο ίσως ότι δεν ήταν άναμάρτητοι ούτε ο ένας ούτε ο άλλος. Άλλ' ή τύχη τους καταδίκαιε.

Ο Ουγκώ είχε την κακή έμπνευσι να κατηγορήσθ ως καταχραστή κάποιον άνώτερό του χωρίς να έχη άποδείξεις. Τον παρέπεμψαν τότε σε στρατοδικείο και λίγο έλειψε να καταδικασθ σε θάνατο για συκοφαντία και άνωτέρως. Άλλ' ή Σοφία τον έσωσε. Έτρεξε άμέσως στο Παρίσι και παρακάλεσε το Λαορί να τακτοποιήση ατή την ύποθεσι. Κι' ο στρατηγός βρήκε μια θαυμασία λύσι. Κατάφερε να μεταδώση τη δίκη του Ουγκώ και τον έστειλε για τιμωρία έδωριστο στη νήσο Έλβα.

Ο Ουγκώ συνεδέθη εκεί με μιά γυναίκα και συζούσε μαζί της. Όταν το έμαθε ή Σοφία, έγινε έξω φρενών από το κακό της και ζήτησε άμέσως το δικαστικό χωρισμό από τον άντρα της, πράγμα που δεν δυσκολεύθηκε να πετύχη.

Ήταν το πρώτο βήμα για το διαζύγιο, που θα άργούσε πολύ να έκδοθή, λόγω των μεγάλων διατυπώσεων, που απαιτούντο.

Έπειτα από λίγο καιρό, ή Σοφία δοκίμασε ένα νέο βράδυ στο πλάνη. Ο άγαπημένος της Λαορί συνελήφθη για μιά από τις πολλές συνωμοσίες του και τουφεκίσθηκε. Από τη στιγμή αυτή, ή κυρία Ουγκώ άφασιάθηκε στα παιδιά της και προσπάθησε να τα κινή να μισήσουν τον πατέρα τους. Τα άποτελέσματα έκδηλώθηκαν μερικά χρόνια άργότερα.

Ο Ουγκώ είχε κερδίσει και πάλι την εύνοια του Αυτοκράτορος κι' είχε γίνει κόμης και στρατηγός. Την εποχή εκείνη, πέθανε ή Σοφία. Κι' ο άντρας της παντρεύθηκε άμέσως κάποια Καικιλία Σαντουάν, με την όποιαν συζούσε από καιρό. Φρόντισε, έξ' άλλου, να πάρη τους γιουσις του κοντά του. Άλλ' ο μικρότερος, ο Εύγένιος, δεν ήταν καλά στα λογικά του. Κι' όπως είχε έπηρεασθ από τα λόγια της μητέρας του, επεχείρησε μιά μέρα να σκοτώση τη μητέρα του, μ' ένα μαχαίρι.

Έπειτα άπ' αυτό το περιστατικό, κατόντησε όλοένα τρελλός και πέθανε άργότερα σ' ένα φρενοκομείο...

Ο στρατηγός έζησε πολλά χρόνια άκόμη. Στην άρχη, είχε καταδικάσει τις φιλολογικές άπασχόσεις του μεγαλύτερου γιου του, του Βίκτωρα. Άλλά, κατά την τελευταία περίοδο της ζωής του, του έγραφε μακροσκελείς επιστολές, όπου του έδινε συμβουλές για τα έργα του ή του ύποδεικνυε διάφορα θέματα... Ο ποιητής δεν τις έπαυρε, βέβαια, στα σωβαρά. Άλλ' όταν χρειάστηκε να περιγράψη τη μνήμη του Βαρτελά, κατέβουσε στα φώτα του πατέρα του, που στάθηκε πολύτιμος σύμβουλος του στη συγγραφή αυτού του άριστουργηματικού κεφαλαίου των «Αθλίων».

ΣΕΤΣ

Όπως δεν μπορείτε να βγίτε στο δρόμο με ΜΑΛΛΙΑ ΑΧΤΕΝΙΣΤΑ...

ΕΤΣΙ ΚΑΙ ΜΕ ΑΧΙΑΧΙΣΤΑ ΣΑΦΟΥΤΕΙΑ.

Περιποιήθε τα παπούτσια σας με Κάμελ

Στη ζωή συμβαίνουν περίεργες συμπτώσεις. Έτσι συνέβη να συναντηθούν μία νύχτα ο περίφημος γυναικοκατακτητής Καζανόβας, ο Ίωσήφ Βάλαμο και ο βαρώνος ντε Καπντυσίλ.

Εκχωριστές μορφές και οι τρεις.

Ο Ίάκωβος Καζανόβας ή ιππότης ντε Στογκάλ, όπως του έδωσαν να αυτοτιτλοφορηθεί, είχε κάμει όλη την Ευρώπη να μιλάει με θαυμασμό για τις έρωτικές κατακτήσεις του. Ο Ίωσήφ Βάλαμο ή Κύριος Καλιόστρο ή μαρκήσιος ντε Άννα συνοδεύονταν παντού όπου πήγαινε από τη φήμη του θαυματουργού και του μάγου. Κι' ο βαρώνος ντε Καπντυσίλ — ο μόνος αυθεντικός ευπατρίδης από τους τρεις — συνέχιζε την παράδοσι των τροβαδούρων και ζούσε μόνος στον παλιό πύργο του Πουύ Σαιν Μαρί.

Την ημέρα εκείνη του Νοεμβρίου του 1769, είχε ξεσπάσει μία άγρια θύελλα κι' ο βαρώνος ντε Καπντυσίλ είχε κλεισθεί από νωρίς στον πύργο του.

Σε λίγο, άκουστηκε ο θόρυβος ενός αμαξίου κι' ένας από τους υπηρέτες του έτρεξε να του αναγγείλει πως δυο νέοι, ζητούσαν καταφύγιο στον πύργο.

— Οδήγησέ τους σ' ένα δωμάτιο και δώσε τους ό,τι τους χρειάζεται, απάντησε ο βαρώνος. Μόλις ξεκουραστούν, θα τους δεχτώ εδώ.

Έπειτα από κάμποση ώρα, είδε να μπαίνουν στην αίθουσα που βρισκόταν, ένας νέος ως τριάντα χρόνων, με μελαψό πρόσωπο και μεγάλα φλογερά μάτια και μία νέα, κατά πέντε ή έξη χρόνια μικρότερη, μ' έκθαμβωτική ομορφιά.

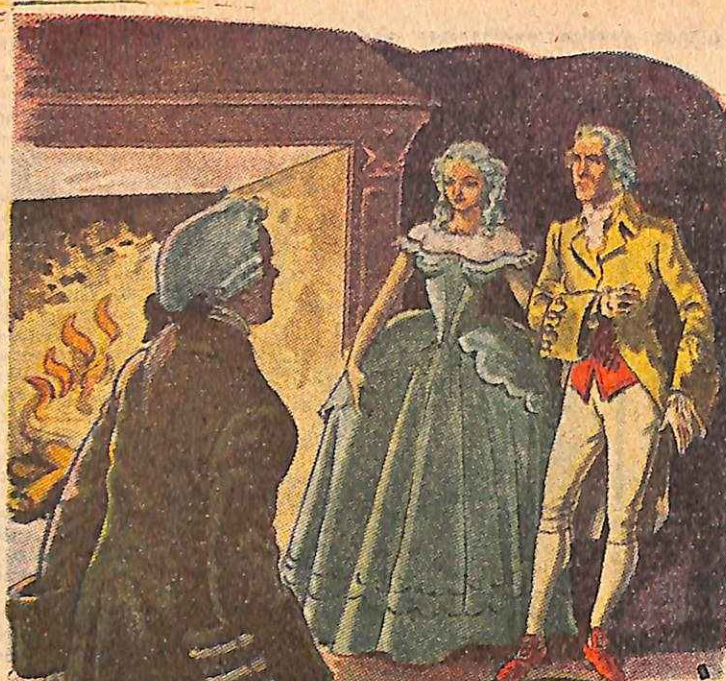
— Μαρκήσιος ντε Άννα, είπε ο επισκέπτης, κάνοντας μία υπόκλιση. Η σύζυγός μου...

Ο βαρώνος δεν άγνοούσε ποιός ήταν ο μαρκήσιος ντε Άννα και χάρηκε γιατί του δινόταν η ευκαιρία να γνωρίσει τον περίφημο μάγο και θαυμαστοποιό. Άλλα τον γοήτευε πολύ περισσότερο η ομορφιά της Λορέντζας Φελιστάνι, της κορης του ταπεινού πεταλωτού της Ρώμης, που ο Ίωσήφ Βάλαμος είχε κάμει σύζυγο και συντροφο της ζωής του.

Ο Καπντυσίλ της φίλησε συγκινημένος το χέρι και σε λίγο πέρασαν κι' οι τρεις στην τραπεζαρία. Ο βαρώνος κάθησε στην κορυφή του μεγάλου τραπέζιου, έχοντας στα δεξιά του την ομορφή Λορέντζα και στ' αριστερά του τον άντρα της. Πλάι στη Λορέντζα είχε πάρει θέσι η δεσποινίς Γερτρούδη, μία γεροντοκόρη με γκριζα μαλλιά και ρυτιδωμένο πρόσωπο, εξαδέλφη του βαρώνου που έκτελούσε χρέη οικοδεσποίνης στον πύργο του. Οι δυο γυναίκες μιλούσαν σε λίγο με μεγάλη οικειότητα.

Ο βαρώνος ήταν ξετρελλανμένος με την ομορφιά της Λορέντζας και δεν άφηνε καμιά ευκαιρία, που να μην της κάμει κάποιο έμπνο κομπλιμέντο. Όταν τελείωσε το δείπνο, μεθυσμένος από το δλέμμα και το χαμόγελο της ομορφης φιλοξενούμενης του, ο Καπντυσίλ ξεκρέμασε από τον τοίχο την παλιά κιθάρα του και αυτοσχεδίασε ένα όμορφο τραγούδι.

Η Λορέντζα είχε στηλώσει πάνω του τα μεγάλα και φω-

Ο βαρώνος είδε να μπαίνουν στην αίθουσα ένας νέος και μία νέα μ' έκθαμβωτική ομορφιά...

Το παρτίκι του Καζανόβα

Ο βαρώνος είδε να μπαίνουν στην αίθουσα ένας νέος και μία νέα μ' έκθαμβωτική ομορφιά...

Ο βαρώνος είδε να μπαίνουν στην αίθουσα ένας νέος και μία νέα μ' έκθαμβωτική ομορφιά...

Κόντευαν πιά μεσάνυχτα, όταν η Λορέντζα σηκώθηκε από τη θέση της και παρακάλεσε το βαρώνο να την οδηγήσει στο δωμάτιό της, αφού καληνύχτισε τον άντρα της, τη Γερτρούδη και τον Καζανόβα.

Καθώς έδινε το χέρι της στον τελευταίο, του ψιθύρισε σιγά:

— Φέρτε μου έπειτα από ώρα ένα κλωνάρι κισσού στο δωμάτιό μου.

Τα μάτια του περιφημου γυναικοκατακτητού έλαμψαν από χαρά, αλλά προσπάθησε να μη δείξει τίποτε.

Σε λίγο, το σκοτάδι κι' η σιωπή άπλωθηκαν στο μεγάλο πύργο.

Το άλλο πρωί, ο μαρκήσιος κι' η μαρκησία έφυγαν με το αμάξι τους κι' ο Καζανόβας με το δικό του, προς το μέρος του Παρισιού οι πρώτοι, προς το μέρος της Τουλούζης ο δεύτερος.

Έπειτα από τρία χρόνια, ο Καζανόβας κι' ο βαρώνος ντε Καπντυσίλ ξανα συναντήθηκαν στο Παρίσι, στο μέγαρο του πρεσβευτού της Ένειας και θυμήθηκαν με συγκίνηση τη βραδιά που είχαν περάσει άλλοτε στον πύργο του Πουύ Σαιν Μαρί.

— Η γοητευτική Λορέντζα, είπε μ' έκσταση ο Καζανόβας, θα μου μείνει αλησμόνητη!...

— Κείνο το βράδυ, απάντησε ο Καπντυσίλ, κάμιατε σ' αλήθεια μία γυναίκα πολύ ευτυχισμένη...

— Ά! Το ξέρετε, λοιπόν, πως πέρασα τη νύχτα στο δωμάτιό της;

Ο βαρώνος προσποιήθηκε πως δεν πρόσεξε τα λόγια του. — Μπορώ να σας βεβαιώσω, συνέχισε, ότι η γυναίκα αυτή δεν σας έδεχσε ποτέ κι' ότι προφέριε με συγκίνηση τ' όνομά σας. Στοιχίζει πάντα με κλωνάρια κισσού το δωμάτιό της.

Ο Καζανόβας έσκυψε προς το μέρος του.

— Την ξαναείδατε, λοιπόν, τη Λορέντζα; ρώτησε. Μιλήστε μου...

— Άλλά δεν έννοώ τη Λορέντζα, απάντησε ο βαρώνος. Μιλάω για τη Γερτρούδη, την εξαδέλφη μου... Έπρεπε να θρεφθήτε σεις για να γνωρίση κι' αυτή η δυστυχισμένη λίγη ευτυχία...

Ο Καζανόβας τόν κύτταξε μ' άρια.

— Έσχασα να σας πώ, συνέχισε ο Καπντυσίλ, ότι, την τελευταία στιγμή, η Λορέντζα κι' εγώ κάμαμε μία μικρή μεταβολή στο αρχικό σχέδιο. Η εξαδέλφη μου είχε την ευγένεια να παραχωρήσει στη Λορέντζα το δωμάτιό της, που βρισκόταν πλάι στο δικό μου. Κι' η αξιολάτρευτη Λορέντζα, για να της εκφράσει την ευγνωμοσύνη της, φρόντισε τότε να της στείλ η ένω γοητευτικό ίπποτή μ' ένα κλωνάρι κισσού στο χέρι για να της κρατήσει συντροφιά... Η νεανική όρμη του έρωτευμένου ίπποτή... και το σκοτάδι έκαμαν τα υπόλοιπα...

Κρύος ιδρώτας είχε περιλούσει τον περίφημο γυναικοκατακτητή.

— Η εξαδέλφη μου δεν θα ξεχάσει ποτέ τί όφειλε σε σας, πρόσθεσε ο βαρώνος, ενώ ο Καζανόβας σωριάζονταν σ' ένα κάθισμα...

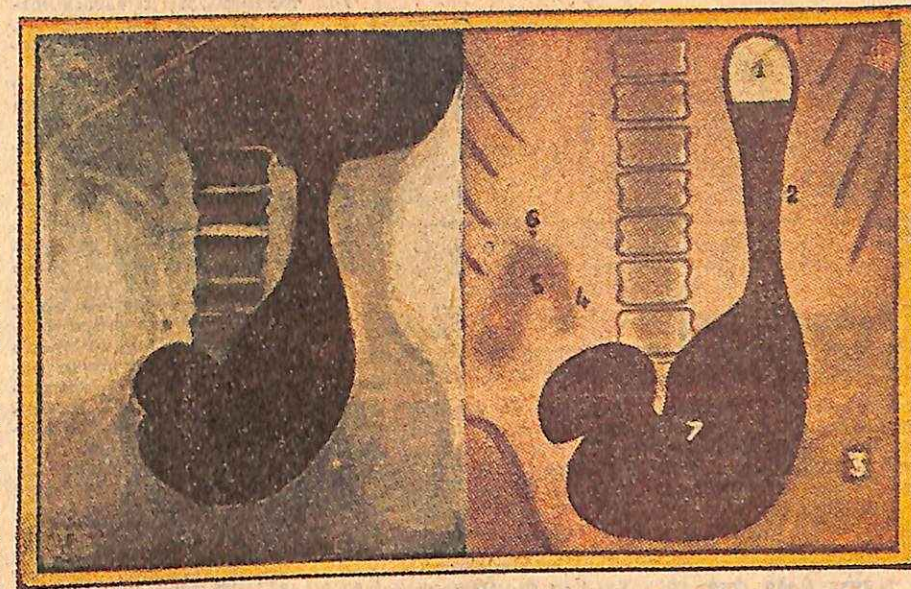
Ο μόνος που θα μπορούσε να έχη κάποια αντίρρηση γι' αυτό ήταν ο μαρκήσιος. Άλλά δεν είπε τίποτε.

Η καλουμένη γαστρική και έντερική πτώσις δεν αντιστοιχεί σε καθοδο αυτών των οργάνων, όπως συνήθως φαντάζεστε, αλλά σε μία επέκτασι, σ' ένα «τράβηγμα» των παρείων των. Γι' αυτό, σε περίπτωση πτώσεως του στομάχου, το άνωτερο μέρος του μένει στη θέση του, ενώ το κατώτερο βρίσκεται κάτω από την κανονική του θέση και εισχωρεί στη λεκάνη, όπου συμπιέζει τα άλλα όργανα.

Η ασθένεια αυτή είναι συνηθέστερη μεταξύ των γυναικών και ιδίως εκείνων που έτεκνοποίησαν πολλές φορές. Έκδηλώνεται κατά κανόνα μεταξύ του 25ου και του 35ου έτους. Παρατηρείται, όμως και σε ανθρώπους μικρότερας ηλικίας, καθώς και σε γέροντες.

Όρισμένα επαγγέλματα φαίνεται ότι προδιαθέτουν σ' αυτήν. Είναι π.χ. συνηθισ στις μοδίστρες, στους υπαλλήλους γραφείων, στους δακτυλογράφους και γενικά στους ανθρώπους που εξασκούν καθιστικά επαγγέλματα. Παρατηρείται επίσης στους άστους, στους διανοούμενους που υποβάλλονται σε μεγάλους κόπους και παραμελούν τη φυσική άσκηση κλπ.

Η άρχη της παρέρχεται συνηθώς απαρατήρητη. Οι διάφορες διαταραχές έμφα-

Α ρ ι σ τ ε ρ ά : Ραδιογραφική εικόνα που δείχνει την πτώσι του στομάχου με διέγερσι του κάτω μέρους. Δ ε ξ ι ά : Σχηματική παράστασις πτώσεως στομάχου: 1) Αύλας με τήν άερα. 2) Παθολογική επέκτασις προς τα κάτω. 3) Αριστερά ελκώδης άκρη. 4) Μετασπινίς του στομάχου προς τα κάτω. 5) και 6) Δωδεκαδάκτυλον. 7) Το κάτω μέρος του στομάχου βρίσκεται μέσα στη λεκάνη.

Περί τίνος ακριβώς πρόκειται

νίζονται βαθμιαία. Ο τοκετός, μία μολυσματική ασθένεια, μία δυνατή συγκίνησης κλπ. επιταχύνουν την έκδηλωσι της ασθένειας.

Τα χαρακτηριστικά συμπτώματά της ποικίλλουν κατά τους ασθενείς. Τα κυριώτερα απ' αυτά είναι: πόνοι μετά το φαγητό, βάρος, ρεψίματα, αεροφαγία, κάψιμο, δυσχερεία στην κατάποσι, παροδική ζάλη, παλμοί, σκοτοδίνη κλπ.

Μία χαρακτηριστική ένδειξις για τη διάγνωσι της ασθένειας είναι η έξης: Ο ασθενής δεν υποφέρει καθόλου σχεδόν όταν είναι πλავισμένος, άλλ' όταν σηκωθεί οι διάφορες έννοιες επαναλαμβάνονται. Αν παίρναμε την αρτηριακή του πίεσι κατά τη στιγμή αυτή, θα παρατηρούσαμε μία αξιοσημείωτη πτώσι της.

Σε πολλές περιπτώσεις, η ασθένεια συνοδεύεται από δυσκοιλιότητα, που επιδεινώνεται και από τα λαμβανόμενα φάρμακα ή από την έλλειψι καταλλήλου διαίτης.

Όπως είναι έπιόμενο, τα άτομα που υποφέρουν απ' αυτή την ασθένεια, για ν' αποφύγουν τις έννοιες που αισθάνονται, περιορίζουν την τροφή τους. Αδυνατίζουν έτσι κι' αυτή η αδυναμία τους χειροτερεύει την κατάσταση τους. Δημιουργείται, μ' άλλα λόγια, ένας φαύλος κύκλος, που μπορεί να επιδράση και στην ψυχική κατάσταση του ασθενούς. Σε μερικές περιπτώσεις, οι ψυχικές διαταραχές είναι τόσο έντονες, που διερωτάται κανείς μήπως οι πόνοι κι' οι άλλες έννοιες είναι αποτέλεσμα μίας υπερευσαισθησίας του ασθενούς.

Άλλ' ο αντίκτυπος της πτώσεως του στομάχου γίνεται αισθητός και σε άλλα όργανα. Μερικοί ασθενείς π. χ. αισθάνονται παλμούς ή πόνους στην περιοχή της καρδιάς, είτε έντοπιζόμενος σ' ένα ώρισμένο σημείο, είτε σ' όλο το στήθος,

όπως συμβαίνει με τη στηθάγχη.

Σ' άλλες περιπτώσεις, ο ασθενής γίνεται κατακόκκινος μετά το φαγητό και αισθάνεται ένα κάψιμο σ' όλο το στήθος.

Άλλοτε πάλιν δεν μπορεί ν' αναπνεύση, χασμουριέται, άναστενάζει και βασανίζεται, χωρίς να μπορεί να βρή ήσυχια.

Άλλοι ασθενείς αισθάνονται βάρος στο κεφάλι ή δυνατόσι πονοκεφάλους. Άλλα και η περίπτωσις συγκοπής συνεπεία πτώσεως του στομάχου δεν είναι σπανία.

Μόνον η ραδιογραφική εξέτασις μπορεί να πληροφορήσει με τρόπο άνεπίδεκτο άμφισβήτησεως για την ύπαρξι πτώσεως του στομάχου. Γι' αυτό οι ασθενείς δεν

πρέπει να την παραμελούν ποτέ.

Η εξέλιξις της ασθένειας ποικίλλει κατά τα άτομα. Σε μερικές περιπτώσεις, μπορεί να καταλήξη σε καθολική καχεξία του οργανισμού. Συνηθέστερα, όμως, οι έννοιες περιορίζονται σ' ένα μόνον σύστημα οργάνων ή μία ώρισμένη λειτουργία, όποτε η θεραπεία είναι ευχερέστερη.

Το πρώτιστο που πρέπει να κάμη ο ασθενής είναι να συνηθίση να φορά μία καταλλήλη ζώνη, που πρέπει να κατεβαίνει όσο το δυνατόν πιδ χαμηλά (ως τη βάσι του υπογαστρίου), για να είναι πιδ αποτελεσματική η πίεσις που εξασκεί στα έσωτερικά όργανα.

Είναι απαραίτητο, έξ άλλου, να πλαγιαζή άνάσκελα, άμέσως έπειτα από το φαγητό, με την έδρα πάνω σ' ένα μαξιλάρακι. Η χρήση θερμών έπιθεμάτων μετριά-

Ο γιατρός, άνασηκώνοντας από το πίσω μέρος της κοιλιάς, άνακουφίζει άμέσως τον άσθενή από τους πόνους. Π α ρ α π λ ε ύ ρ ω σ : Αυτόν ακριβώς το ρόλο παίζει η ζώνη.

Ο γιατρός, άνασηκώνοντας από το πίσω μέρος της κοιλιάς, άνακουφίζει άμέσως τον άσθενή από τους πόνους. Π α ρ α π λ ε ύ ρ ω σ : Αυτόν ακριβώς το ρόλο παίζει η ζώνη.

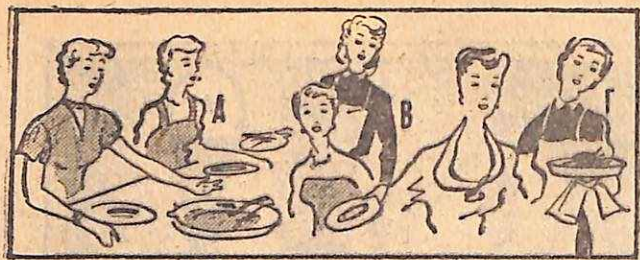
Στο ζήτημα της διατροφής, η προτίμησις πρέπει να στρέφεται προς τις τροφές, που περιέχουν σε μικρό όγκο όσο το δυνατόν περισσότερα θρεπτικά στοιχεία: αυγά, σκόνη από γάλα, ζάχαρη κλπ. Κατά κανόνα, πρέπει ν' αποφεύγωνται οι δυσκολοχώνευτες τροφές. Ο ασθενής πρέπει να τρέφεται κανονικά και έπαρκώς. Οι άυστηροι περιορισμοί προκαλούν άπισχνασι, που, όπως είπαμε και παραπάνω, χειροτερεύει την κατάσταση του.

Πρέπει επίσης να καταπολεμηθί η χαλάρωσις των γαστρικών και έντερικών μυών. Το κατ' έξοχην φάρμακο γι' αυτό το σκοπό είναι η στρουκλίνη, μαζί με τα πικρά και τα διάφορα άλλα τονωτικά. Μ' αυτά μπορεί να συνδυασθούν παρασκευάσματα με βάσι την «έξερλιν» ή τη βιταμίνη Β1.

Ένδεικνυνται επίσης τα καταπραυντικά: βρωμιούχα, γκερντενάλ κλπ. Επίσης το ασβέστιον. Πολύ αποτελεσματικά είναι και τα μασάζ και η υδροθεραπεία.

Οι χειρουργικές έπεμβάσεις ένδεικνυνται μόνον όταν η πτώσις είναι πολύ έντονη και προκαλεί σοβαρές διαταραχές στο σύνολο του οργανισμού.

Δόκτωρ Ζ. ΜΑΙΛΕΝ

Α) Η πιατέλα για το σερβίρισμα στη μέση του τραπέζιου. Β) Το έλλαγμα των πιάτων. Γ) Το παρουσίωμα της πιατέλας από το άριστερο μέρος.

Το σερβίρισμα σ' ένα γεύμα

Ο ρόλος και τα καθήκοντα της οικοδεσποίνης

Οι περισσότερες γυναίκες πιστεύουν ότι είναι άνυπερβλητες στο να παραθέσουν ένα γεύμα στο σπίτι τους. Άλλες, πιο μετριοφρονες ή πιο ευγλωττίζουσες, πιστεύουν ότι αυτό είναι ζήτημα «υψηλής πίστεως» και φαντάζονται ότι δεν χρειάζεται να κάμουν τίποτε άλλο από το να καλέσουν έναν ειδικό — στην προκειμένη περίπτωση ένα «μαίτρ» ή μια σερβιτόρισσα — και να του επιπτευθούν αυτή τη φροντίδα. Άλλες, τέλος, δεν πολυσκοτίζονται γι' αυτό το ζήτημα κι' επιπτευούνται στο καλό τους άστρο τη φροντίδα να τις βγάλη άσπροπρόσωπες.

Άλλ' όλες έχουν άδικο. Οι πρώτες γιατί ένα γεύμα αποτελεί κάτι το εξαιρετικό δύσκολο και γιατί προϋποθέτει μια πείρα και δεξιότητα, που δεν μπορεί να την έχουν όλες οι γυναίκες. Οι δεύτερες γιατί παραγνωρίζουν τη βασική αρχή, ότι το πιάτο σ' ένα γεύμα είναι η οικοδεσποίνα. Κι' οι τρίτες γιατί το καλό τους άστρο δεν μπορεί να προλάβει την αταξία και τη σύγχυση, ούτε να διορθώσει τα λάθη της προχειρότητας και της άπροσεξίας.

Άλλα να μερικοί κανόνες που θα σας οδηγήσουν πώς θα μπορείτε να παραθέσετε ένα γεύμα:

1. Όταν δίνετε ένα γεύμα είναι καλό να βάξετε κοντά στο τραπέζι κι' ένα άλλο μικρότερο, όπου θα τοποθετήσετε όλα τα πιάτα, ποτήρια, μαχαιροπήρουνα και γενικά τα σερβιτόρια που θα σας χρειασθούν, φροντίζοντας ώστε να μην λείπη τίποτε. Έτσι, δεν θα έχετε να φέρετε από την κουζίνα παρά μόνο τα φαγητά.

2. Υπάρχουν δύο τρόποι σερβιρίσματος. Ή θα βάλετε τις πιατέλες με τα φαγητά στη μέση του τραπεζιού ή θ' αναθέσετε σε μια έμπειρη τραπέζισσα να...

Κυρίες μου,

Θα έχετε πάντα ένα κουκλιτικό κεφαλάκι στο στυλ του προσώπου σας ΜΟΝΟΝ με μια χονδρή εξαιρετική και μεγάλης διαρκείας

PERMANANT ΓΑΡΥΦΑΛΛΟΥ

Δια τας υπαλλήλους εκπαιδευμένες ΒΑΦΑΙ πολλών εις όλους τους φυσικούς χρωματισμούς

ΓΑΡΥΦΑΛΛΟΥ

Καλοκουνδύλη 20, Τ. 54-287

ρικές φιάλες με νερό. Θα τις τοποθετήσετε με τέτοιο τρόπο, ώστε οι καλεσμένοι να μπορούν να σερβιρώνται μόνοι τους.

4. Μαζί με το ποτήρι του κρασιού, πρέπει να υπάρχει απαραίτητα κι' ένα ποτήρι του νερού μπροστά σε κάθε προσκαλεσμένο σας.

5. Αν πρόκειται για πολύ επίσημο γεύμα, είναι καλύτερο να επιφορτίσετε έναν ειδικό σερβιτόρο (ή σερβιτόρισσα) με τη φροντίδα του κρασιού και του νερού. Ο ίδιος σερβιτόρος θα φροντίσει επίσης και για τη διανομή του ψωμιού, σε τρόπο ώστε να υπάρχει πάντα αρκετό πιάτο σε κάθε προσκαλεσμένο. Το κρασί, το νερό και γενικά τα ποτά σερβιρώνονται από τα δεξιά.

6. Η οικοδεσποίνα δεν πρέπει να σηκώνεται ποτέ από το τραπέζι, παρά μόνον στην περίπτωση που σερβίρει μόνη της τους καλεσμένους της.

7. Το έλλαγμα των πιάτων απαιτεί μεγάλη προσοχή. Η σερβιτόρισσα θα πάρει με το δεξί της χέρι το ακάθαρτο πιάτο μαζί με τα μαχαιροπήρουνα και θα βάλει στη θέση του με το αριστερό χέρι το καθαρό πιάτο μαζί με τα νέα μαχαιροπήρουνα. Η κίνησης πρέπει να γίνει ταχέως. Τα πιάτα, καθαρά και ακάθαρτα, θα περάσουν από τα πλάγια. Ποτέ πάνω από το κεφάλι των καλεσμένων.

Για το έλλαγμα των πιάτων θ' ακολουθηθεί η ίδια σειρά όπως και κατά το σερβίρισμα. Ένα τραπέζι — κι με ρόδες θα διευκολύνει πολύ τη σερβιτόρισσα σ' αυτή την εργασία.

8. Αποφύγετε τα κρυφομυλήματα με τη σερβιτόρισσα ή τις βοηθούς της, καθώς και τις διαταγές: «Φέρε, τούτο», «σήκωσε εκείνο» κτλ. Πρέπει να έχετε κανονίσει τα πάντα από πριν και να έχετε δώσει στη σερβιτόρισσα ένα ακριβές πρόγραμμα, για να ξέρει τι θα κάνει. Η μόνη συνεννόηση που θα έχετε, λοιπόν, μαζί της κατά τη διάρκεια του γεύματος θα είναι να της κάνετε ένα μικρό και αδιάλειπτο γεύμα πότε πρέπει να σηκώσει τα πιάτα και πότε πρέπει να φέρει το κάθε φαγητό.

9. Μετά το γεύμα θα κάμετε ένα νεύμα στη σερβιτόρισσα να ετοιμάσει τον καφέ. Άλλα θα τον σερβίρετε μόνη σας στον κάθε καλεσμένο. Αν έχετε μεγάλη κόρη, μπορείτε να της αναθέσετε αυτή τη φροντίδα.

10. Έργον της οικοδεσποίνης είναι επίσης το να διευθύνει τις συζητήσεις μεταξύ των καλεσμένων. Προσέχετε, όμως! Κατά τη διάρκεια ενός γεύματος, δεν είναι απαραίτητο να βασιλεύει νεκρική σιγή. Άλλ' από τ' άλλο μέρος, οι καλεσμένοι πρέπει να μπορούν να φάνε, χωρίς να είναι υποχρεωμένοι να απαντούν με γεμάτο το στόμα. Θα φροντίσετε, λοιπόν, να λέτε κλι το έμπνο και το πεταχτό, και θα χρησιμοποιήσετε, φυσικά, όλα σας την τέχνη και τη δεξιότητα για να το πετύχετε.

ΤΟ ΧΙΟΥΜΟΡ σ' ΕΙΚΟΝΕΣ

Ο σπ ή κερ: Η αποφασιστικότητα είναι ζωγραφισμένη στα πρόσωπα όλων ανεξαιρέτως των παικτών...

«Marita»

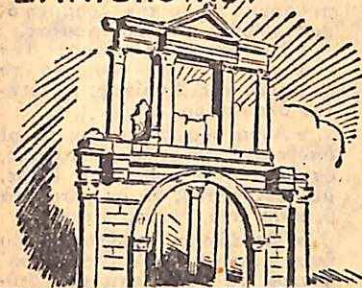
Ο καθένας με τον πόνο του.

Ο κ. Κοντς πηγαίνει ραντεβού.

«Id Paris»

Δ. ΓΑΤΟΠΟΥΛΟΥ

ΑΘΗΝΑΪΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

Γα Πιθαράδικα

Ο Άναγνώστης Πιθαράς, παλιός Αθηναίος γκάγκας, που έζησε τα τελευταία χρόνια της Τουρκοκρατίας και τα πρώτα της ελευθερίας στην Αθήνα, άνηκε στην παλιά αθηναϊκή οικογένεια απ' την οποία και πήρε τ' όνομά της η παλαιότερη συνοικία των Αθηνών: τα Πιθαράδικα.

Όπως ο παππούς του κι' ο πατέρας του, έτσι κι' αυτός είχαν το μεγαλύτερο εργαστήρι στην Αθήνα που έβγαζε κεραμίδια και πιθάρια: δυο είδη πρώτης ανάγκης για τα σπίτια των παλιών Αθηνών.

Γι' αυτό η οικογένεια των Πιθαράδων ήταν μια απ' τις πιο εύκαταστατες Αθηναϊκές οικογένειες της εποχής εκείνης. Άλλα στην ίδια περιοχή έγιναν, σιγά-σιγά, — όπως άλλωστε συνηθίζεται στην Ελλάδα — και άλλα εργαστήρια που έκαναν πιθάρια και κεραμίδια («κεραμεία») τά έλεγαν οι αρχαίοι Αθηναίοι) και έξ' αυτού επικράτησε και η ονομασία, όχι μόνο της οικογένειας Πιθαρά αλλά και της παλιάς συνοικίας.

Το σπίτι των Πιθαράδων ήταν ένα από τα γνωστότερα νοικοκυράτα των Αθηνών. Είχε και μια μοναχοκόρη, ο Άναγνώστης Πιθαράς, της ωραιότατης και πολύφερνης Ειρηνούλας, που τη ζήτησε σε γάμο ένα απ' τα καλύτερα παιδιά της παλιάς Αθήνας, ο Παναγιώτης Πετράκης, αληθινός λεβέντης.

Αυτό το συνοικέσιο τελείωσε «αψε-σβύσε» γιατί έμπόδιο δεν μπόρεσε κανένα στη μέση. Το «ψιλό» υπήρχε κι' απ' τις δυο μεριές. Τα δυο παιδιά αγαπιόντουσαν. Κι' έτσι, κανείς δεν έφερε αντίρρηση, γιατί όπως λέει και το λαϊκό ρητό:

«Σαν θέλει η νύφη κι' ο γαμπρός τύχα νάχη ο πετέρος!».

Ένας, λοιπόν, γραφικός γάμος στα Πιθαράδικα, το 1834 και μάλιστα καθώς τον έκθετε ζωντανά, ο σπουδαίος Γάλλος περιηγητής Γκρασέ, δεν ήταν απ' τα συνηθισμένα ιστορικά θέματα. Τότε η Αθήνα ζορικόταν άνω-κάτω, γιατί οι Αθηναίοι περίμεναν τον Όθωνα στη νέα πρωτεύουσα.

Άλλα δεν ήταν μόνο αυτό. Έκατοντάδες οικογένειες μετακόμιζαν ταυτόχρονα, απ' το Ναύπλιο στην Αθήνα. Κι' έτσι, τις ημέρες εκείνες, η πολυ-

κοσμία στην ήσυχη, ως τότε, πόλη της Παλλάδος, όσο πηγαινε και γινότανε μεγαλύτερη.

Άκομη και οι πιο μικρές και έρειπωμένες συνοικίες της εποχής εκείνης, γέμισαν από μετανάστες που έψαχναν να βρουν καινούργιο τόπο για να εγκατασταθούν οικογενειακά. Σε πολλά δε οικόπεδα, που αγοράστηκαν βιαστικά, έβλεπε κανείς όλο και νέα γιάτσια.

Έτσι, με την αύξηση του πληθυσμού, φούντωσε και η αγορά. Κι' όλα τα τρόφιμα και τα πράγματα ακριβήσαν. Τότε, ακριβώς, βγήκε και το παλιό Αθηναϊκό τραγουδάκι για κάθε νιογάμπρο της εποχής της ακρίβειας, που τον έτρωγαν φυσικά τα έξοδα:

«Στης ακρίβειας τόν καιρό έπαντρεύτηκα κι' εγώ!»...

Την ίδια, λοιπόν, εποχή, παντρεύτηκε και η Ειρηνούλα του Πιθαρά με τον Παναγιώτη Πετράκη κι' ο γάμος τους άφηκε εποχή, τότε, στα Πιθαράδικα. Το σπίτι του γαμπρού βρισκόταν κοντά στον Πύργο των Ανέμων. Και ήταν γραφικότατο, το γαμήλιο πανηγύρι που κράτησε, σχεδόν, τρία μερόνυχτα.

Σε χωριστό δωμάτιο ζούριζαν το γαμπρό και σ' άλλο, ταυτόχρονα, στολίζαν τη νύφη, καθέναν στο σπίτι του, έννοείται!

Ο γάμος έγινε Κυριακή απογεύματος. Ο γαμπρός και η νύφη πήγαν στην εκκλησία χωριστά, συνοδεύμενοι από τους δικούς των. Άλλ' απ' το πρωί, όλα τα προικιά της νύφης μεταφέρθηκαν στο σπίτι του γαμπρού με γαϊδουράκια, σε μια μακρυνά σειρά, περιφρουρούμενα από δυο σειρές όπλοφόρων που πυροβολούσαν στον αέρα και τραγουδούσαν χαρούμενα.

Στη μεγάλη αύλη του σπιτιού του Πιθαρά στήθηκε, από το πρωί, χορός, με βιολιά, πίπιζες και νταούλια. Κι' έμπαιναν αδιάκοπα στο χορό, αφού τραγούπινα στο μεταξύ, όλα τα γνωστά κοριτσόπουλα και οι νέοι των φιλικών οικογενειών της νύφης και του γαμπρού.

Ας παρακολουθήσουμε τώρα, και τόν περιηγητή Γκρασέ που ήταν κι' αυτός καλεσμένος στο γάμο και πήγε μαζί με το σύντροφό του Μπερνούα.

Καθώς μπήκαν στον αλτοπερίβολο του Πιθαρά, γοητεύθηκαν με το ωραίο θέαμα του χορού και με τις χαρούμενες εκδηλώσεις της νεολαίας και γενικά του πλήθους των καλεσμένων.

Ο Γκρασέ ήταν γεροντοπαλλήκαρο. Κάποιος, απ' το πλήθος των γλεντζέδων, του φώναξε με κέφι:

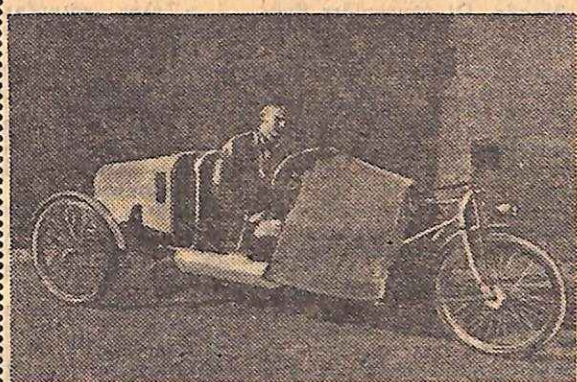
— Και στα δικά σου, παλληκάρι μου!

Και τότε ο Γάλλος περιηγητής, αφού του εξήγησαν την ευχή, απάντησε με το παρυσινό χιούμορ του:

— Πρό πολλού έγινα φρόνιμος! Σας ευχαριστώ!

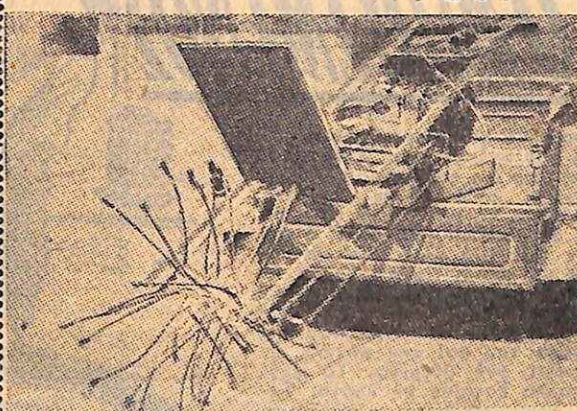
Μέχρις ενός σημείου, ο περιηγητής έμεινε κατευρατισμένος. Άλλ' όταν σε κάθε χορό, άρχισαν να του υποχρεωτικά ρετσίνα, στην οποία ήταν άσυνήθιστος, γύρισε και είπε στο σύντροφό του:

— Παιδί μου, Μπερνούα, πάμε να φύγουμε, γιατί μου φαίνεται ότι οι καλοί αυτοί φίλοι μας θα μας δώσουν στο τέλος να πιούμε και το υπόλοιπο κώνειο που άφηκε ο Σωκράτης στο ποτήρι του.

ΕΝΑΣ ΜΑΘΗΤΗΣ ΜΕ ΙΔΙΟΚΤΗΤΟ ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΟ

Ο νεαρός Γάλλος Ζαν Μπουσερόν, μαθητής ενός κολλεγίου του Νεβέρ, φαίνεται πως θα έχη ένα ολόκληρο μέλλον. Ο πατέρας του και ο θείος εργάζονται ως μηχανικοί σ' ένα εργοστάσιο αυτοκινήτων κι' έτσι από πολύ μικρός ο Ζαν είχε ένα όνειρο ν' αποκτήσει δικό του αυτοκίνητο. Βλέποντας πως οι συγγενείς του δεν σκόπευαν να τον βοηθήσουν στην πραγματοποίησή της επιθυμίας του, ο Ζαν άρχισε μόνος του να στήχνει ένα μικρό αυτοκίνητο, πάνω σε δικά του σχέδια. Τώρα όμως που είχε έτοιμο το αυτοκίνητο, παρουσιάστηκε ένα άλλο σοβαρό εμπόδιο. Δεν του δίνουν άδεια οδηγού, αν δεν συμπληρώση τα 16 χρόνια του!...

ΓΙΑ ΤΙΣ ΠΥΡΚΑΓΙΕΣ ΤΩΝ ΔΑΣΩΝ

Για να σβύνουν τις πυρκαγιές των δασών, οι Αμερικανοί έφτιαξαν την μεταλλική αυτή κυλινδρική «βούρτσά», που ξεριζώνει τους θάμνους με καταπληκτική ταχύτητα. Είναι στερεωμένη στο πίσω μέρος ενός αυτοκινήτου και κάνει 400 στροφές σ' ένα λεπτό της ώρας. Έτσι, μπορεί ν' απομονώσει σ' ελάχιστο χρονικό διάστημα μια βασύδη περιοχή που καίγεται, δημιουργώντας γύρω της μια νεκρή ζώνη.

ΕΝΑ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΟ ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΟ

Ένας Άγγλος μηχανικός έφτιαξε το μικροσκοπικό αυτό αυτοκίνητο του οποίου το μήκος δεν ξεπερνάει τα 2,40 του μέτρου. Πιστεύει δε ότι θα μπορεί να το πουλήσει περισσότερο από 500 δολάρια, γιατί όπως ισχυρίζεται, το αυτοκίνητό του είναι άνετο και οικονομικό. Και ένα γαλόνι βενζίνης στα 150 χιλιόμετρα!...

Μελευταία είχε γίνει ένας φάνος που προκαλείται με-
λο θόρυβο. Οι εφημερίδες βρή-
καν θέμα για να γεμίζουν τις
στήλες τους. Μερικές έγραφαν
ότι το άλλοθι είναι πάντα μια
παντοδύναμη απόδειξη της
αλήθειας. Αυτής της ιδέας ή-
μουν και εγώ σε μια συζητή-
σι που είχα με τον Ζώρζ, έναν
από τους καλύτερους αστυνο-
μικούς.

— Αυτό το άλλοθι μούπαιξε
μια άσχημη δουλειά στα πρώτα
χρόνια της υπηρεσίας μου, μου
είπε ο Ζώρζ. "Αν δεν βιάζεσαι
κάθισε να σου διηγηθώ την ί-
στορία αυτή.

«Ήμουνα άπλως αστυφύλα-
κας τότε κι' είχα νυχτερινή ύ-
πηρεσία σε μια συνοικία στο
δυτικό μέρος του Λονδίνου. Ή-
ταν ή ώρα μία μετά τα μεσά-
νυχτα, όταν βλέπω ξαφνικά έ-
ναν άνθρωπο να έρχεται από
μακριά.

» Με την πρώτη ματιά κατά-
λαβα ότι ήταν σκουπί στο με-
θύσι. Πέρασε από κοντά μου,
με χαιρέτησε με κέφι, έκανε ά-
κόμα δυο - τρία βήματα δι-

λοι οι δικηγόροι αξίζουν να τους
στείλουν κανείς στο διάβολο.
» Τέλος κοιμήθηκε ως το
πρωί μέσα σ' ένα καλλί.
» Την άλλη μέρα πληροφορά-
ν οι δέκα κι' ο Κόχεν δεν είχε
φανή. Αποφάσισε λοιπόν να
εξαντηλεφωνήσει.

» Αυτή τη φορά δεν άργησε
να πάρη γραμμή, αλλά από τις
πρώτες λέξεις που άκουσε έγι-
νε κάτωχρος και το ακουστικό
του έπεσε απ' το χέρι.

» — Θεέ μου! μάς είπε. Εί-
ναι ένας αστυνομικός στο τη-
λέφωνο. Ο Κόχεν πέθανε!...
» Τί συνέβη; Ο δικηγόρος
είχε βρεθεί σκοτωμένος στο
κρεβάτι του. Αυτές ήταν όλες
οι πληροφορίες που μπόρεσαμε
να πάρουμε. Στο μεταξύ εξα-
κολούθησα ν' ασχολούμεθα με
τον νυχτερινό ταραξία μας. Αυ-

του και διάφορα αντικείμενα
μεγάλης αξίας. Καυχιόταν μά-
λιστα ότι τα είχε τόσο προφυ-
λαγμένα που δεν φοβόταν τους
κλέφτες. Και πρώτα - πρώτα
γιατί είχε πελάτες όλους τους
έξ επαγγέλματος λωποδύτες
που τον σεβόντουσαν. "Όσο για

μα. Γιατί να προσποιόταν ό-
μως; "Ισως για να επισύρην την
προσοχή. Τίνας την προσοχή ό-
μως; Μόνον της αστυνομίας.

» Κι' ύστερα ή πέτρα; Την
είχε στην τσέπη του για το
σπάζιμο της βιτρίνας. Αυτό ή-
ταν ολοφάνερο.
» Αυτά όλα σήμαιναν, αν οι
υποθέσεις μου ήταν σωστές,
ότι αυτός ο άνθρωπος ήθελε,
με κάθε τρόπο, να περάσει μια
βραδυά στο τιμήμα. Γιατί;

» Ώς εδώ οι υποθέσεις μου
ήσαν σωστές. "Αλλ' από δω κι
ύστερα τα πράγματα μπερδεύ-
ονταν. Πώς είχε δυνατόν να εί-
χε σκοτώσει αυτόν τον Κόχεν,
αφού τον άκούσαμε να κουβεν-
τιάην στο τηλέφωνο με τον δι-
κηγόρο, μιση ώρα αργότερα,
απ' τη συλλήψή του; Αυτό ή-
ταν παράλογο.

» Ξαφνικά μια λάμψη φώτισε
το μυαλό μου! Είδαμε αυτόν
τον άνθρωπο να μιλάει, αλλά
δεν άκούσαμε τη φωνή του Κό-
χεν! "Η μόνη μαρτυρία που
μπορούσαμε να έχουμε, ότι ο
Κόχεν ζούσε εκείνη την ώρα, ή-
ταν ή μαρτυρία του μεθυσμέ-
νου. "Αν όμως προσπαθούσε έ-
τσι να εξασφαλίση ένα άλλοθι;

» Το αίμα μου άρχισε να
βράζει. Καταλάβαινα ότι είχα
ανακαλύψει την αλήθεια, ότι έ-
ξασφάλιζα όνομα, προβίσασμο
και μέλλον. Δεν ήτο δύσκολο
γι' αυτόν τον άνθρωπο να είχε
σκοτώσει τον Κόχεν πριν από
μια ώρα κι' ύστερα μ' ένα αυ-
τοκίνητο να βρέθηκε στην άλλη
άκρη του Λονδίνου και να σκη-
νοθέτησε όλη εκείνη την ίστο-
ρία. Του ήταν έξ' άλλου τόσο
εύκολο να κρατήσει το άκου-
στικό και να προσποιηθεί πως
μιλάει με τον Κόχεν...

Την άλλη μέρα παρουσιάστη-
κε στο διευθυντή μου:

— Έχω να σας ανακοινώσω
κάτι που αφορά τον φόνου του
Κόχεν, του είπα. Ο δολοφόνος
είναι...

» Μ' εκύτταξε έκπληκτος.

» Μη βιάζεσαι! μου απάν-
τησε. Τώρα άκριβώς με είδο-
ποίησαν ότι συνέλαβαν τον δολο-
φόνο. Ήταν ο μεθυσμένος
που έφερε εκείνο το βράδυ έ-
δώ. Πολύ έξυπνος ο άθλιος!
Κόνεψε να μάς την καταφέρει.
"Έκαμε πρώτα το φόνου και την
κλοπή κι' έπειτα σούτταξε το
ρόλο του μεθυσμένου.

» Έμεινα με το στόμα άνοι-
χτό.

» — Ναί, συνεχίσει, ο διευ-
θυντής μου. Μία μικρή λεπτο-
μέρεια τον χαντάκωσε. Μας
φώτισαν οι τηλεφωνήτριες. Έ-
κείνη την ήμερα, το τηλέφωνο
του Κόχεν ήταν χαλασμένο και
δεν λειτουργούσε!

» Έφυγα άπελπισμένος. "Ο-
νειρα, έλπίδες όλα είχαν κα-
ταρρεύσει σε μια στιγμή!

ΓΚΡΕΝΒΙΑ ΡΟΜΠΙΝ

© © ©

Ο "άνδρικός μανητισμός
σπανίζει

Κατά τις διαβεβαιώσεις
μιας γνωστής κοινωνιολόγου
της "Αμερικανίδος δοκτορέσσας
Λίλας Λέντγουελ, οι σύγχρονες
γυναίκες θέλουν τον άντρα
«πρωτόγονο αλλά με καλούς
τρόπους». Διψούν για "άνδρικό
μαγνητισμό», μπροστά στον ό-
ποιο μένουν άνισχυρες και ύπο-
ταγμένες. «Δυστυχώς όμως —
προσθέτει ή δοκτορέσσα — το
προσόν αυτό κοντεύει πιά να
λείψη απ' όλους τους άντρες,
τουλάχιστον στην "Αμερική».

Ο ΟΜΗΡΟΣ

χαρακτηρίζει
το κρασί: «οίνος ή-
δύς άκηράσιος, θεϊόν
ποτόν». Με τη λέξη
«οίνος» οι άρχαίοι
Έλληνες έννοούσαν
το ζουμί του σταφυ-
λιού, που υπέστη ζύ-
μωσι, τον ψημένο
μούστο. "Από τις συ-
χνές περιγραφές της
άγροτικής ζωής, που
βλέπουμε στα "Ομη-
ρικά "Επη, συμπε-
ραίνουμε πως από
τότε καλλιεργούσαν
τ' άμπέλια και άγα-
πούσαν το κρασί. Πολύ μάλιστα παινεύει
ο "Ομηρος το θρακικό κρασί.

Το πατητήρι, που πίεζαν τα σταφύλια
για να βγίη το «γλυέκος», ο μούστος, λε-
γόταν «ληνός». Τον καιρό του τρυγητού
μάζευαν τα ώριμα σταφύλια και τα μετέ-
φεραν μέσα σε κοφίνια και καλάθια στο
«ληνό» ή σε πλατείες σκάφες. "Αφαιρού-
σαν πάντα μ' επιμέλεια τα σάπια ή ά-
γουρα σταφύλια.

"Αρχίζαν τότε να τα πατούν με τα πό-
δια, τουλάχιστον δυο άντρες, γυμνοί στο
κάτω μέρος του σώματος και με ένα πε-
ρίζωμα στη μέση. Στο άρχαιο ψηφιδωτό
δάπεδο του ναού της άγίας Κωνσταντίας
της Ρώμης διακρίνονται περισσότεροι
από δυο άντρες να πατούν σταφύλια και να όρχονται.
Στο Βρετανικό Μουσείο πάλι υπάρχει άνάγλυφο, που δει-
χνει έναν αψητή να παίζει τον αυλό του πλάι στο πατη-
τήρι, για να βοηθή και να κανονίζει τις κινήσεις εκείνων
που πατούσαν τα σταφύλια. "Εκτός από τη μουσική του
αυλού εύχαριστούντο να τραγουδούν και «έπιληνίους ύ-
μνους» που τους βρίσκουμε και στόν "Ανακρέοντα.

"Αφού τα σταφύλια πατιόντουσαν άρκετά, τα πίεζαν
ισχυρότερα με μηχανικό πιεστήριο, για να βγίη όσος μού-
στος άπέμεινε. Καμιά φορά μεταχειρίζονταν στο πιεστή-
ριο αυτό για μοχλό τον κοχλία.

Τόν μούστο περνούσαν και από σουρωτήρι, «ήθμόν»,
για να τόν καθαρίζουν από τις φλούδες ή τα κουκούτσια,
που τυχόν είχαν παρασυρρη μαζί του.

Ο μούστος, που οι Ρωμαίοι καλούσαν «μούστουμ» —
απ' εκεί πήραμε τη λέξη, γιατί οι "Έλληνες τόλεγαν «γλυέ-
κος» — ήταν διαφόρων ειδών. "Εκείνον λ. χ. που έβγαине
φυσικά, χωρίς πάτημα τών ποδιών ή της μηχανής, άπλως
με την πίεσι τών στοβαγμένων σταφυλιών στο πατητήρι
τόν έλεγαν «πρόχυμα». Αυτόν τόν φύλαγαν για να φτιά-
ξουν ειδικό παχύ κρασί, που οι Μυτιληνιοί τόλεγαν «πρό-
δρομον» ή «πρότροπον».

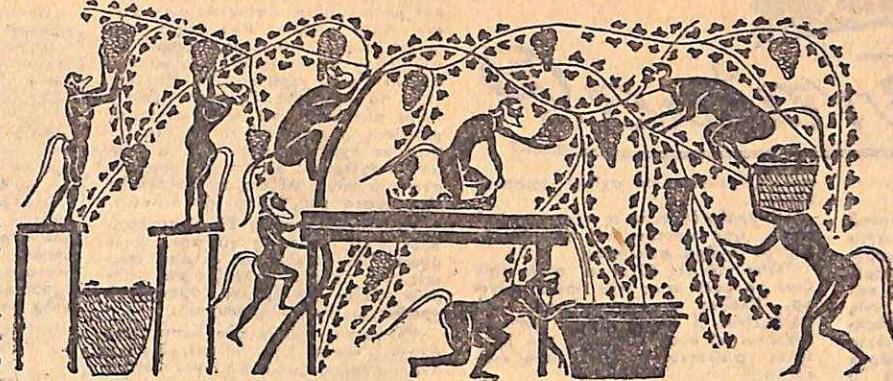
Ο μούστος που έβγαине ύστερα από το ήρεμο πάτημα
τών σταφυλιών λεγόταν απ' τους Ρωμαίους «μούστουμ λι-
ξίδιουμ» και έθεωρείτο κατάλληλος
για να διατηρηθή πολύ καιρό.

"Αντιθέτως, ο μούστος που έβγαине
από την τελευταία πίεσι στο πιε-
στήριο, μετά την άφαίρεσι τών τοαμ-
πιών και του κοτασιού της ρόγας
δεν ήταν καλής ποιότητας.

Όταν ήθελαν να πιούν μούστο
τόν καθάριζαν με γλυκάζον ξυδι
και είχαν ειδικό τρόπο να διατη-
ρούν επί πολύ καιρό γλυκό μούστο
άκόμη και επί ένα χρόνο, που το
έλεγαν «αίε γλυέκος».

Μεγάλο μέρος μούστου, βγαλμένο
από άριστα και παλιά άμπέλια τέ
συμπύκνωναν με ψήσιμο και τόλε-
ραν «έψημα» ή «γλυζίς». Το ψήσιμο
γινόταν σε μεγάλο μολυβέιο καδύ-
νι, έπειδή νόμιζαν πως το σίδερο ή
ο χαλκός μετέδιδαν δυσάρεστη γεύ-
σι στόν μούστο. Τόβραζαν σ' έλα-
φριά φωτιά από φρύγανα σε άσέ-
ληνη νύχτα.

Τόν ψημένο αυτό μούστο τόν

Ο τρύγος και το πάτημα τών σταφυλιών. (Παράστασις σε άρχαιο άμφορέα).

Ληνός και ΜΟΥΣΤΟΣ

Η ζωή στην άρχαία Έλλάδα

οινοθήκες τομάρια, τυριά, σκόρδα, κρέατα, ψάρια και τα
παρόμοια, για να μη πάρη μυρουδιά ο μούστος.

Στα πιθάκια αυτά γινόταν ή ζύμωσις του κρασιού.
Δεν τα γιόμιζαν μέχρι τα χείλια, για να μπορέ ή άφρος
να έπιπλή και να ξεχειλίσει ο μη καθαρός. Φρόντιζαν
πάντα και όταν ο μούστος γινόταν κρασί τάπαναν καλά τα
πιθάκια. Τα ταπώματα τών πιθαριών τάτρωαν μ' ένα
μίγμα βρασμένου κρόκου, παληάς πίσσας, μαστίχας και
κουκουναράς πεύκου.

Το τάπωμα το άφαιρούσαν κάθε τριακοστή έκτη ή-
μέρα και συχνότερα αν επικρατούσε ζεστός καιρός, για
να κρυώνη και ν' αερίζεται το περιεχόμενο. Πρόσθεταν
τότε και ό,τι χρειαζόταν για να διατηρηθή το κρασί και
άκόμη άφαιρούσαν κάθε τυχόν άκαθαρσία που έβγαине
στην επιφάνεια.

Με μεγάλη προσοχή εξέταζαν τόν ελαφρό άφρό, που
τόν έλεγαν «άνθος οίνου», έπειδή απ' εκεί έβγαζαν συμ-
περάσματα για την ασφάλεια και την ποιότητα του κρα-
σιού.

Τα κοινότερα κρασιά έπίνοντο άμέσως απ' το πιθάρι.
Τά έκλεκτότερα όμως είδη μεταγγίζονταν σε άμφορείς ή
λαγίνες. Οι άμφορείς αυτοί ήσαν
πήλيني και μεταγενέστερα γυάλι-
νοι. Τους τάπαναν με ξύλινο βούλω-
μα. Τους σφράγιζαν με πίσσα ή πη-
λό ή γύψο για να μην παρήν το
κρασί άέρσι. "Απ' έξω έγραφαν τ' ό-
νομα του κρασιού και τη χρονολο-
γία αν ήταν πηλيني οι άμφορείς ή
κρεοιδούσαν μικρά δελτία. Μετέφεραν
κατόπιν τους άμφορείς σε άποθήκες
και άλλους σε «πιθεώνες», που βρί-
σκονταν στο ύπερώο του σπιτιού.

Οι "Έλληνες διέκριναν τρία χρώ-
ματα κρασιών: «μέλιαν», «λευκό»
και «κιρρόν». "Εγνώριζαν όμως και
τόν καμπάνιον, τη σαμπάνια, που
τόν έλεγαν τότε «άνθουσιον».

Πάντως, όπως γράψαμε κι' άλ-
λοτε, έπιναν το κρασί τους κεκρα-
μένο, με νερό μέσα δηλαδή. Συ-
νήθως δυο τρίτα νερού κι' ένα τρί-
το κρασιού. Γιατί ίσως τα κρασιά
τους ήσαν βαρέα.

ΤΑΚΗΣ Γ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

Δίνουσις μαθαίνει στόν Ολινπίωνα τη χρησιμοποίησι
της άμπέλου. (Παράστασις σε άθηναϊκό άγγείο).

Ο ΜΕΘΥΣΜΕΝΟΣ

στακτικά κι' έπεσε βαρείά πά-
νω στο πεζοδόρμιο. Στεκόμουν
έξω από ένα κατάστημα με μία
μεγάλη κρουστέλλινη βιτρίνα.
Βοήθησα το μεθυσμένο να στα-
θή στα πόδια του, αλλά ο φί-
λος μας δεν ήταν διατεθειμέ-
νος να φύγη. Προσπαθούσε να
βρή την ίσορροπία του κι' έ-
λεγε λόγια άκατανόητα. "Εξερ-
φνα έβγαλε μια πέτρα από την
τσέπη του και την πέταξε με
δύναμι στη βιτρίνα. Το κρύ-
σταλλο έσπασε με κρότο. Τό-
τε, χωρίς να χάσω καιρό, πήσα
το μεθυσμένο και τόν έπληγα
στο τιμήμα.

» Φαίνεται ότι ή ζημιά που
έκανον τον έφερε στα λογικά του
γιατί σε λίγο, άρχισε να περ-
πατάει καλά και να μιλάει κα-
θαρά.

» Όταν φτάσαμε στο τιμήμα
είχε συνέρθει έντελώς. Παραδε-
χτηκε το σφάλμα του και ζη-
τησε να πληρώση τη ζημιά.
Προηγούμενος όμως παρακάλε-
σε να παρη στο τηλέφωνο το
δικηγόρο του για να έρθη ν' ά-
ναλάβη εκείνος την ύπόθεσι.
Τόν άδηγησα στο τηλέφωνο και
στάθηκε πλάι του σ' όλη τη
συνδιάλεξι.

» Ο δικηγόρος του όνομαζό-
ταν Κόχεν κι' έμεινε στο Χάμπ-
στεντ.

» Σ' έβρισκα Κόχεν; Ξεφώνιζε
ο «πελάτης» μας. "Άκουσε να
σου πώ... Είμαι στο τιμήμα
και, σε παρακαλώ, νάρθης να
με βοηθήσης να βγώ... Τί,
δεν μπορείς τώρα;... Δεν ση-
κώνεσαι απ' το κρεβάτι σου;
Κι' εγώ; Πρέπει να περάσω τη
νύχτα μου εδώ;... "Ελα, κα-
μύνη Κόχεν, δεν με λυπάσαι;
Πάρε ένα ταξί και στο πληρώ
με εγώ... Τί, δεν χαλάς την
ήσυχία σου για κουταμάρες;...
Θάρρης το πρωί στις δέκα;...
Κι' ως τότε θα κάθωμαι εγώ
εδώ μέσα;... Να μου γίνη μά-
θημα;... Κάνε μου τη χάρη κι'
έλα τώρα, σε παρακαλώ...
» Έτσι ή συνομιλία τελείωσε
μ' ένα ραντεβού για τις δέκα
το πρωί κι' ο άνθρωπος μου
έξω φρενών μου δήλωσε ότι έ-

Ο μεθυσμένος έβγαλε μια πέτρα από
την τσέπη του και την πέταξε με δύ-
ναμι στη βιτρίνα...

τους έρασιτέχνες κλέφτες έλεγε
ότι είχε λάβει όλα του τα μέ-
τρα: άμπάρες, κλειδαριές, κλπ.
ώστε δεν θα κατόρθωνε κανείς
ποτέ να μπη στο σπίτι του.

» Και όμως γελιόταν. Με
ένα άγνωστο ακόμα μέσον κά-
ποιος μπήκε στο σπίτι του κι'
αφού τόν σκότωσε έκλεψε ένα
σεβαστό ποσό και άρκετα πο-
λύτιμα αντικείμενα. "Ενα μικρό
ρολογάκι που βρισκόταν πάντα
πλάι στο κρεβάτι του, βρέθη-
κε σπασμένο κατά γής. Κατά
τά άλλα, όλα ήσαν εν τάξει.
Ποιος ήταν ο δράστης; Μυστή-
ριο! Ο ιατροδικαστής δήλωσε
ότι ο θάνατος του Κόχεν έπλη-
θε πρό όλίγων ώρών, πρό πό-
σων όμως άκριβώς δεν μπορού-
σε να το καθορίση. Το σπασμέ-
νο ρολόι ήταν σταματημένο
στις 3. Ήταν λογικό συνεπώς
να ύποβήτη κανείς ότι αυτή ή-
ταν ή ώρα του φόνου, αφού έ-
μεις είχαμε την άποδειξι στο
τιμήμα ότι στη 1½ ζούσε και
μίλησε τηλεφωνικώς με τόν πε-
λάτη του.

» Νύχτα και μέρα δεν έπα-
ψα ν' άσχολεύμαι με την ύπόθε-
σι αυτή. "Η στάσις και ή δια-
γνώγη του μεθυσμένου μου φα-
νόταν τώρα περίεργη. Φαινό-
ταν ότι ήταν τύφλα στο μεθύσι
την ώρα που πέταξε την πέτρα
και όμως ύστερα από λίγα δευ-
τερόλεπτα είχε ξεμυθεί έντε-
λώς!

» Μπορούσε να ύποβήτη κα-
νείς ότι προσποιόταν το μεθυ-
σμένο σ' όλο αυτό το διάστη-

» Το σπίτι ήταν δικό του και
φύλαγε εκεί όλα τα χρήματά

Η ΘΕΛΙΣ της Γυναίκας

Κουδεντούλες

Στη φίλη μου Γ. Α. Σ. απαντά κι εγώ: Καθώς καταλαβαίνω ο αγαπημένος, σας σάς ζητεί παρακαλώ, πού είστε, σαν μυαλωμένο κορίτσι που είστε, τού τις άρνεσθε, και πολύ - πολύ, καλὰ κάνετε. Θα σάς συνιστώσα κι εγώ να μην ενδύσαστε, γιατί όλα αυτά τα άρτια λόγια που σάς άρροειάζει περί αλευθέρων Ιδών» είναι μόνον δόλωμα για να πετύχει το σκοπό του. Πιστεύετε με, δεν έχετε να χάσετε αν μείνετε πιστή στις ήθικες άρχες σας, γιατί αν μην έχη καλούς σκοπούς θα έκτιμήση τη στάση σας, αν πάλιν όχι τότε είναι καλύτερα να καταλάβη άμέσως με ποιόν έχει να κάνει και ότι δεν θα κερδίση τίποτε έπιμένοντας να σάς πείση. Φυσικά στην περίπτωση αυτή θα άπομακρυνθή. Άλλα υπό τέτοιες συνθήκες δεν νομίζετε ότι θα είναι προτιμώτερο για σάς; ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

Η μόδα

Αν ήθελε κανείς να συνοψίση σε λίγα λόγια την ημερήσια μόδα δεν θα είχε να πη παρά ένα και μόνο: Στά εξαρτήματα. Πραγματικά αυτά παίρνουν τον πρωτεύοντα ρόλο στο σημερινό ντύσιμο μιας κομψής κυρίας.

Γάντια, ζώνες, τσάντες, υποδήματα, κλίπες, φιάκοι, κοσμήματα, όλα αυτά συντελούν στο να αναδεικνύουν ένα κοστούμι, ένα φόρεμα, ένα παλτό, ένα καπέλλο.

Το πόδι, όσο άραιο και αν είναι, δεν θα φανή αν το παπούτσι δεν είναι καλοφτιαγμένο, δεν έχη άκριβες το σχήμα που πρέπει να έχη και δεν είναι καμωμένο σύμφωνα με τα ελαττώματα ή τα προτερήματα του ποδιού. Ένα πόδι που είναι κάπως παχουλό θα φανή λεπτό με σκαρπίνια και αντίθετος το υπερβολικά λεπτό πόδι φαίνεται λίγο πιο παχουλό μέσα στα σάνδαλα.

Εφέτος η μόδα ένοεί πολύ τα σκαρπίνια, που γίνονται από καστόρι, από σεβρό, από σουντ άκόμη και από σατέν. Έπίσης συνηθίζεται πολύ η ανάμιξη δερμάτινου και ύφασματος λ. χ. Έχουμε ένα ταγιέρ πτι - κορρά μαύρο και άσπρο, παραγγέλλουμε σκαρπίνια καμωμένα από σουντ μαύρο ή σεβρό και είτε στο μέρος που είναι τα κορδόνια, είτε άλλου τοποθετούμε λίγο πτι κορρά ύφασμα, πάντως σε μέρος που δεν έχει φόβο να χαλάη.

Τα σκαρπίνια φοριούνται άκόμη και τα βράδια με τη διαφορά πως γίνονται από λουστρίνι ή σατέν.

Φοριούνται όμως τα βράδια και σάνδαλα και γόβες. Οι τελευταίες αυτές γίνονται από λαμέ, σατέν και καστόρι.

Ας μιλήσουμε τώρα και για τα γάντια: Δεν θα άσχοληθώ με τις εξωφρενικότητες που λανσάρουν μερικοί Οίκοι Μόδας στο Παρίσι, γιατί κάτι τέτοια δεν πιάνουν στον τόπο μας, λ.χ. γάντια γαρνιρισμένα με περάδια ή με λαμέ ή με παγιέτες.

Η γάντια που χρησιμοποιούνται συγχρόνως για πορτοφόλια ή τσάντες, για εσάρπες, για καπέλλα! Αυτούς τους εξωφρενικούς ελάχιστες τους άκολουθούν, άκόμη και στο Παρίσι. Ας αντιπαρέλθουμε λοιπόν και ας μιλήσωμε για τα άρτια σουντ - γάντια που παρουσιάζονται σε όλους τους χρωματισμούς, για τα ζωράφα μουςικέτερ, για τα πλεχτά μάλλινα, με ανάμιξη σουντ. Το καλοδιαλεγμένο γάντι είναι ένα άραιο συμπλήρωμα του ταγιέρ, του παλτού ή ένος άπογευματινού φορέατος.

Και φτάνουμε στις τσάντες, που παρουσιάζονται πολύ μικρότερες από αυτές που έβρεχε ως τώρα. Συνηθίζονται πολύ τα δερμάτινα κροαδείλου, τα μπόξ, τα μαροκάν. Τα σχήματά τους είναι μάλλον έρθογονία, με λουράκι στη μία άκρη ή κρεμαστές αν είναι πραινές. Θα ίδουμε όμως και

πολλές τσάντες σε σχήμα πορτοκαλιού.

Οι βραδυνές τσάντες γίνονται από σατέν, από καστόρι και από βελούδο, σε σχήμα σακκούλας. Όσο για τις ζώνες κι αυτές παίρνουν το ρόλο τους στο άραιο ντύσιμο. Έκείνες που συνηθίζονται πιο πολύ είναι οι λουστρινένιες, δεύτερες έρχονται οι καστόρινες και για βραδυνές τουαλέττες οι ζώνες από κορδέλλα.

Και για να τελειώνουμε ας μιλήσωμε λίγο και για το άχληρο και ανεπιθύμητο αλλά άπορσιτήτο για τη βροχή εξάρτημα: Την όμπρέλλα που ξαναβρήκε τις παλιές της δόξες: Έχει μακρύ χερούλι και ένα ώο, ένα πουλί ή ένα πόδιλο γυάλινο στην άκρη.

Ταγιέρ - έπανωφόρια

Μερικές κυρίες δεν θεωρούν την

Το κόκκινο χρώμα σ' όλες τις άποχρώσεις του είναι πολύ της μόδας αυτή την εποχή...

γικαντορόμπα τους πλήρη αν δεν περιλαμβάνη ένα - δύο ταγιέρ και 3-4 έπανωφόρια. Και έχουν δίκιο. Γιατί με δύο ταγιέρ μια κυρία μπορεί να παρουσιάση διάφορες εμφανίσεις. Ας πάρουμε για παράδειγμα ένα ταγιέρ φαντασί: Φοριέται με δύο διαφορετικές μπλούζες σεμνιές και

κάθε φορά παρουσιάζεται άλλοιότιο. Μπορεί να το φορέση μια κυρία και με πουλόβερ, όποτε παίρνει άμέσως άλλη μορφή. Ένα τίποτε, ας πούμε μια μπλουζιέρα, μπορεί να τού δώση διαφορετική όψη και να σάς λένε κάθε φορά οι φίλες σας κμ για το ταγιέρ! Γι' αυτό έπιμένουμε πως δεν άρκει να πηγαίνετε σε μεγάλους ράφτες και να φοράτε ταγιέρ με έμεμπτη κοψή. Πρέπει άκόμη να έχετε και το άπαιτούμενο γούστο για να διαλέξετε τα κατάλληλα εξάρτηματα που θα το πλαισιώσουν.

Το δεύτερο ταγιέρ θα είναι κατά προτίμην μαύρο ή το πολύ μπλε μαρέν. Θα συνοδεύεται δε από χρωματιστές άμνιγιές μπλούζες που μπορούν ναχουν ένα όμορφο ζαμπώ, μία γραβάττα, πολυτελή κουμπιά.

Ο γιάκας αυτών των κάπως πιδ άμνιγιέ ταγιέρ εινε, ως επί το πλείστον, σμάρκιν, με κάπως μεγαλύτερα πέτα και η ζακέττα κουμπώνει μ' ένα κουμπί, σφίγγοντας όρκετά τη μέση. Η φούστα εινε πάντοτε όρκετα στενή και όλο το κοστούμι συμπληρώνεται με μία τόκα στο χρώμα του ταγιέρ και με άνοιχτόχρωμα γάντια σουντ. Με τα ταγιέρ μπορεί ωραιότατα να φορεθί και ένα είδος μπρεπ που εινε φορμαρισμένο και γίνεται από καστόρι. Μερικές τα φορούν σκέτα σαν μπρεπ, άλλες όμως τα γαρνίζουν με ένα φτεράκι, ένα κόσμημα ή ένα μπουκετάκι λουλούδια.

Το μπρεπ, όπως είπαμε παραπάνω, γίνεται στο ίδιο χρώμα του ταγιέρ έπειδή όμως η μόδα αγαπά πολύ τις αντίθεσεις μπορούμε να ταϊριάζομε το μπρεπ με το χρώμα των γοντιών και του μαντηλιού του λαιμού.

Πάντως εκείνα που χαρακτηρίζουν τα φανταί ταγιέρ εινε έφαρμοστές στη μέση ζακέττες, όμοι στρογγυλοί

σικά τεραστιά εσάρπη στην άγορά του ύφασματος.

Πολλά έχουν τους ποδόγυρους γαρνιρισμένους με γούνα, άλλα τοποθετούν τη γούνα μόνον στα μανίκια και στους γιακάδες και άλλα δεν άποκλείουν και τα τρία.

Σε πολλά έπανωφόρια οι τσέπες παίρνουν μεγάλο ρόλο, γιατί χρειαζομούνται όχι για λόγους πρακτικούς, άλλα για λόγους γαρνιρισματος. Θα ίδουμε λοιπόν και τσέπες με άπλικασιόν γούνας ή βελούδου. Άλλα δεν πρέπει να ξεχνάμε πως η τσάντα μας πρέπει να εινε του ίδιου χρώματος με τα γάντια και τα υποδήματα με το καπέλλο. Μία κομψή κυρία προσέχει πάντα αυτές τις λεπτομέρειες που παίρνουν τόσο μεγάλο ρόλο στην όλη εμφάνισή της.

Μερικά μοντέλα

Ένας από τους καλύτερους Παρισινούς Οίκους, του Κρίστιαν Ντιορ, λανσάρει εφέτος ένα άραιο χρώμα βιολε. Έίδαμε ένα θανμάσιο μοντέλο του: φόρεμα άπογευματινό με λοξό κουμπωμα του κορράκι και με διπλωτή φούστα. Για συμπλήρωμα ένα φαρδύ ριχτό έπανωφόρι τρουά κάρ, κάτω από το όποιο φαίνεται η φούστα. Φόρεμα και έπανωφόρι εινε καμωμένα με ύφασμα του ίδιου βιολε χρώματος.

Η Σκιαπαρέλλι λανσάρει το κόκκινο χρώμα και παρουσιάζει όλοκληρα σύνολα, χωρίς ν' άπομακρύνεται από αυτό. Φόρεμα σε σκουρότερο κόκκινο, έπανωφόρι πιδ άνοιχτό και καπέλλακι έπίσης κόκκινο σε δύο τόνο.

Ο Οίκος Πιέρ Μπαλμαίν λανσάρει το πράσινο χρώμα. Και να πως: παρουσιάζει ένα μούρο ταγιέρ άμνιγιέ, το όποιον περιβάλλει έξ ολοκληρωσχεδόν με μία μεγάλη πράσινη εσάρπα, πολύ σουπλ και πλουσιωτάτη.

Παρουσιάζει έπίσης ωραιότατα φόρεματα άπογευματινά από πράσινο βελούδο με μαύρες εσάρπες και ζώνες.

Έκείνο όμως το χρώμα που λανσάρουν όλοι άνεξαιρέτως οι Παρισίνοι Οίκοι εινε το μαύρο σε διάφορες άποχρώσεις.

Σας φαίνονται ίσως παράξενες αυτές οι διάφορες άποχρώσεις. Πρόκειται άπλούστατα για πιδ άνοιχτό μαύρο ή ας πούμε εφωμέ, για πιδ σκούρο και για έντελως μαύρο, σαν τα μαλλιά του Άράπη.

Ο Κρίστιαν Ντιορ διατείνεται ότι υπάρχουν 12 άποχρώσεις μαύρου.

Τέλος ο Ροντιέ λανσάρει όλους τους τόνους του γκρενά, του κεραμιδι και του πράσινου.

Οι τελευταίες εσάρπες και τα μαντήλια που λανσάρουν εινε θαύματα ώραιων συνδυασμών και, ως γνωστόν, άκριβότατα.

Άλλα ποιά κομψή Παριζιάνα κοίματα ήσυχη αν δεν έχη στη γκαρνταρόμπα της δύο τουλάχιστον μαντήλια του Ροντιέ;

Η άλληλογραφία μου

Νίκη η, Ασπρα Νησιά και Λ. Δ., Γκούζη: Γράφα και στις δύο τη συνταγή του άγγουρόνερου: Εφλουδίζετε και ζυνετε στον τρίφτη ένα μεγάλο άγγουρι, το περνάτε από ένα τουλπάνι, στίβοντας καλά και ρίχνετε μέσα 25 γρ. γλυκερίνη, 25 γρ. οινόπνευμα λευκό, 4 γρ. βάμμα βενζόνης, 50 γρ. κολώνια και 2 κουταλάκια άμυγδαλόδαδο. Ύστερα σφραγίζετε με βουλοκέρι τη μπουτίλια και την κρεμάτε ένα μήνα σε δυνατό ήλιο.

Ευτυχισμένη η: Ν' αλλάξετε κρέμα γιατί εινε κακή σημάδια αυτή που άναφέρετε. Διαλέξετε μία άμερικάνικη μάρκα. Για το άγγουρί γράφω παρα πάνω. Ο ήλιος εινε άποραίτητος.

Τζαίνη η, Α. Τ.: Θα σάς συνιστώσα την έξή λουσιόν για καθάριση της νυκτός και για να την βάξετε προ της πούδρας: Γάλα άμυγδαλιν 200 γρ. Βάμμα βενζόνης 5 γρ.

Α. Κ. 123: Αυτή τη διεθνή του καλού Ινστιτούτου που μου ζήτητε θα σας τη δώσω, μόνον αν μου έμπιστευθήτε τη διεθνή μου σας.

Λεϊλά: Λεμόνι, κολώνια, γλυκερίνη σε ίσες ποσότητες εινε το μόνο που διατηρεί τα χέρια άσπρα και μαλακά.

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

Ο Γουώλτερ Πίτζον.

ΜΕ την τελευταία ταινία μας «Η άνυπότακτη Τζούλια», το πρώτο εύθυμο φίλμ της καλλιτεχνικής καρριέρας μου, γιορτάσαμε μαζί με τον Γουώλτερ Πίτζον το πέμπτο κατά σειρά έργο μας στο όποιον έρμηνεύουμε ρόλους άνδρoγύνου. Τα προηγούμενα ήσαν κατά σειράν τα «Λουλούδια στο βούρκο», «Κυρία Μίνιμπερ», «Κυρία Πάρκιγκτον» και «Μαντάμ Κιουρί». Και στα πέντε αυτά φίλμ εγώ ήμουν η πιστή και άφοσιωμένη «σύζυγος» και ο Γουώλτερ ο καλός, τρυφερός και δραστήριος «σύζυγός» μου...

Φυσικά, ύστερα από μία τέτοια στενή συνεργασία, η φιλία που με συνδέει μαζί του εινε ελκρινής και εγκάρδια. Τό κοινό όμως, που μας έχει παρακολουθήσει στα πέντε αυτά φίλμ ως «σύζυγους» έκπλησσεται που δεν είμαστε στ' άληθεια παντρεμένοι!

Αφού ο Γουώλτερ Πίτζον εινε τόσο τέλειος και έπιθυμητός από κάθε γυναίκα ως «σύζυγος», γιατί δεν τον... παντρεύεστε; με ρωτούν διάφοροι φίλοι.

Τέτοιες έρωτήσεις μου έχουν υποδελθθή άμέτρητες φορές μέχρι τώρα. Δεν ξέρω τι να άπαντήσω. Χαμογελώ και κάθε φορά άπαντώ στερεότυπα:

Μα δεν έχετε λοιπόν ότι ο Γουώλτερ εινε ήδη παντρεμένος από εδώ και 17 χρόνια και ότι ζή σήμερα άρμονικά με τη γυναίκα του τη Ρουθ; Ποιός ο λόγος, λοιπόν, να μπώ εγώ στη μέση αυτού του ευτυχισμένου ζευγαριού; Όμολογώ βέβαια ότι μου άρέσει ο Γουώλτερ ως σύζυγος. Πέραν αυτού όμως δεν μου έπιτρέπεται να κάνω καμμία άλλη σκέψη, για τον λόγο που άναφέρω: εινε ήδη παντρεμένος!...

Από αυτή τη συχνή έπαφή μου με τον Γουώλτερ, με τον όποιο άρχισα τη συνεργασία μου το 1941 στο φίλμ «Λουλούδια στο βούρκο», διατηρώ πάντα τις καλλίτερες άναμνήσεις.

Ύψηλός, κομψός, με έμφυτη καλωσύνη με το χαμόγελο πάντα στα χείλη, περίφημος και πειστικός όμιλητής — παρ' όλη την ροπή του να εινε λίγο ειρωνικός στις άπαντήσεις του — με άπεράντες γνώσεις και πείρα της ζωής ο Γουώλτερ εινε σήμερα ο υπ' αριθ. 1 ευνοούμενος των γυναικών.

Μιά από τις ιδιοτροπίες του Γουώλτερ εινε ν' αλλάζει τα μικρά όνόματά των φίλων του και γνωστών του. Έμένα π.χ. τού άρέσει να με φωνάζη «Δούκισσα»! Περνώντας συχνά με την κούρσα του έξω από το σπίτι μου σταματά για λίγο και φωνάζει: —«Δούκισσα», είσαι έτοιμη; Η Ρουθ, έσύ κι' εγώ πάμε περίπατο με το αυτοκίνητο!...

«Δούκισσα» με φωνάζει και στο στούντιο. Άλλοτε πάλι ξεχνάει αυτόν τον τίτλο και με φωνάζει άπλώς «κοκκινομάλλα»!

Από την πολυετή και εγκάρδια συνεργασία μου μαζί του εινε φυσικό να ξέρω πολλά και διάφορα άνέκδοτά του. Άν και άποφύγω συστηματικά να τα διηγούμαι, ωστόσο άναφέρω εδώ ένα, δικό μου και δικό του.

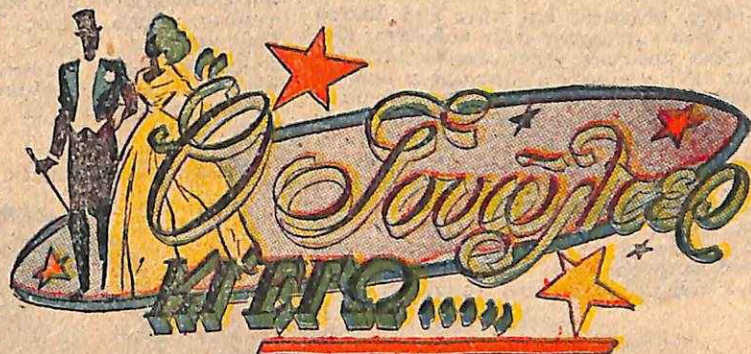
Μέχρι τις άρχές του 1941, λοιπόν, δεν γνωρίζαμε. Δεν ξέρω αν με είχε δη ποτέ στην όδον. Έγώ τότε είχα τελειώσει τις ταινίες «Κούντ - μπαί, μίστερ Τσίπς» και «Έγώισμός και Προκατάληψις». Πάντως είχα προσέξει τον Γουώλτερ σε μερικές ταινίες του. Άλλα δεν είχαμε έρθει ποτέ σε έπαφή και ποτέ δεν είχαμε μιλήσει ο ένας στον άλλο.

Φτάνοντας, λοιπόν, ένα πρωί στο στούντιο, τον είδα καθώς έμπαινε να συζητά με τον Κλάρκ Κέιμπλ και τους άκουσα να γελούν. Περνώντας δίπλα τους, πήρε το ατί μου τον έξης διάλογο:

— Τώρα που σου έδωσαν ρόλο πρωταγωνιστού στα «Λουλούδια», πρέπει να είσαι υπερήφανος, αγαπητέ Γουώλ, τού έλεγε ο Κλάρκ.

Ναί, είμαι υπερήφανος, άπάντησε ο Γουώλτερ, δεν ξέρω όμως αν θα πρέπει να είμαι υπερήφανος και για τη συντροφιά μου στο ίδιο φίλμ, κάποια καινούργια ήθοποιό που λέγεται Γκρήρ Γκάρσον. Την ξέρεις, Κλάρκ; Λένε ότι εινε μία κοκκινομάλλα, ύψηλoσωμη και άσχημη 'Ιρλανδέζα!...

Δεν ξέρω τί άπάντησεν ο Κλάρκ, γιατί μόλις άκουσα τα λόγια αυτά θυμώσα τόσο, ώστε άρχισα να τρέχω, ενώ από τα μάτια μου κυλούσαν δάκρυα... Ήρκισθηκα λοιπόν να τον έκδικηθώ όσο μπορούσα πιο γρήγορα. Και τα κατάφερα: ένα μήνα άργότερα και ενώ γυρίζαμε μαζί τις πρώτες σκηνές βρήκα καπου την πίπα του Γουώλτερ. Μία διαβολική σκέψη μου ήρθε άμέσως: Με τη βοήθεια του φροντιστού του στούντιο την γέμισα καπνό, αφού πρώτα έβαλα μέσα μία έκρηκτική σκονη που άφήνει μαύρη καπνία, και άπομακρυνθήκα γρήγορα. Μαντεύετε τί έπηκολούθησε!... Μόλις ο Γουώλτερ

Ένα ένδιαφέρον άρθρο της Γκρήρ Γκάρσον για τις σχέσεις της με τον Γουώλτερ Πίτζον

άναψε την πίπα του και τράβηξε την πρώτη ρουφηξιά με το μακάριο εκείνο ύφος του, η πίπα έξερράγη με κρότο, ενώ το πρόσωπό του και μέρος από τα ρούχα του γέμισαν από καπνία!... Άργότερα βέβαια του άμολόγησα ότι εγώ ήμουν η δράστis αυτής της φάρσας. Παραδόξως όμως ο Γουώλτερ όχι μόνο δεν θυμώσε, άλλα και άρχισε να γελάει άνοιχτόκαρδα:

—Το είχα μαντέψει αυτό, κοκκινομάλλα, μου είπε. Και θα σου έξηγησω γιατί... Τότε που μιλούσα στον Κλάρκ για την άσχημη 'Ιρλανδέζα, σε είχα δη που έμπαινες και βέλησα να σε πειράξω!... Κι' έπειδή ξέρω ότι όλες οι 'Ιρλανδέζες έκδικούνται, περίμενα τη... φάρσα σου!

Αυτός λοιπόν εινε ο Γουώλτερ: ένας άξιολάτρευτος άνδρας κι' ένας πολυτίμος φίλος με χρυσή καρδιά.

ΓΚΡΗΡ ΓΚΑΡΣΟΝ

Μόνο μία Σουλβάνα!

Η Σουλβάνα Μάνγκανο διαμαρτυρήθηκε για το λανσάρισμα της «Έλβυ Λίσιακ μνηστής του Βιτόριο Γκάσμον, ως ένας Σουλβάνα Μάνγκανο». «Δεν υπάρχει παρά μία μονάχα Σουλβάνα Μάνγκανο, Έγώ!...», δήλωσε. Άλλωστε γρήγορα θα το άποδείξει και πάλιν αυτό με έργα και όχι μόνο με λόγια!

Έγώισμός; Δικαιολογημένη έκ των πραγμάτων άυτοπεποίθησις. Αυτό θα το δούμε στο μέλλον, επί της όδονης.

Η Γκρήρ Γκάρσον.

Ο Κρίστοφ Γκάλ είχε περάσει ένα &σχαίμο καλοκαίρι. Ήταν πολύ πλούσιος κι όμως ήταν άτυχος. Κανένα απ' τ' αλογά του δεν είχε νικήσει στις κούρσες. Και στα διάφορα Καζίνο ή τύχη τον κατεδίωκε... Μά και στόν έρωτα δεν είχε πια επιτυχίες. Γι' αυτό τό λόγο είχε αποφασίσει νά παντρευτή. Ύστερα από τριάντα χρόνια ευθύνης και κοσμικής ζωής, ήταν καιρός ν' αποχτήση κι' αυτός μια ζεστή φωλιά. Μά ή τύχη τον κατεδίωξε κι' αυτού: Στην Ένγκαντίνα ή έρωτική του εξομολόγηση σέ μια νεαρή Έγγλέζα, είχε κάνει την κοπέλλα νά σκάση στά γέλια, στό Μπιρρότε μια ξανθείά τόν είχε αποπάρει και στην Τρουβίλ μια όραία και πλούσια χήρα Άμερικάνα τού είχε όρθα - κοφτά πώς ήταν «γέρος». Ή λέζις «γέρος» έκανε τόν Κρίστοφ ν' ανατριχίσει και νά σκεφτή.

Ή πρώτη απόφασί του ήταν νά γυρίση σπίτι του, όπου τό υπηρετικό προσωπικό τόν τόν υποδέχτηκε μ' έκπληξι. Πώς; Ο κύριος γύρισε πρίν τελειώση τό καλοκαίρι;

Ο Κρίστοφ άναρωτιόταν τώρα άν πραγματικά είχε γεράσει τόσο πολύ. Ωστόσο παραδεχόταν πώς ίτως ή Άμερικάνα νάχε δίκην. Και τότε είπε στόν εαυτό του: «Δες την πραγματικότητα. Πάψε νά τρέχης πίσω απ' τις γυναίκες. Μια και είσαι τόσο πλούσιος, μια και είσαι άνύπαντρος, δίχως κληρονόμους, κάνε κάτι όραίο και φιλόανθρωπο: υιοθέτησε τόν άνεψιό σου Έλεμέρ!...». Έδιωξε όμως στό τέλος αυτή τη σκέψι πού τού θυμίζει τά γερατειά κι' έπεσε βαρύς σέ μια πολυθρόνα.

Τέλος, σηκώθηκε και πήγε στό λουτρό του. Έκεί κυττάχτηκε στόν καθρέφτη. Και είδε ένα πρόσωπο γερασμένο, γεμάτο ρυτίδες κι' ένα κεφάλι μ' άραιωμένα μαλλιά, σχεδόν φαλακρό. Νά ποιός ήταν πραγματικά! Και τώρα έπρεπε νά συνήθιση αυτόν τόν «άλλο» εαυτό του.

Γύρισε στό γραφείο του κι' άρχισε νά φάχνη τά συρτάρια του γιά νά περάση ή ώρα. Προσπαθούσε νά θερμάνη την καρδιά του, τουλάχιστον, με τις άναμνήσεις. Νά ένα πακέτο με έρωτικά γράμματα κι' ένα σωρό φωτογραφίες. Φωτογραφίες νεαρών γυναικών, πού γελούσαν, χαμογελούσαν ή

Η όραία ΚΟΝΤΕΣΣΑ

Γ. ΙΚΟΝΤΙΚΟ διήγημα

πού είχαν ένα πρόσωπο μελαγχολικό. Ήταν τόσες πολλές πού ό Κρίστοφ δεν θυμόταν ούτε τις μισές. «Ποιά απ' όλες αυτές μ' άγάπησε πραγματικά;...» άναρωτήθηκε.

Ξανακύτταξε τις φωτογραφίες και με μιάς τό πρόσωπό του έλαμψε: τό βλέμμα του είχε πέσει σ' ένα γλυκό νεανικό πρόσωπο, με ξανθά μαλλιά, πού τά όραία μάτια του, με τό γαλανό τους χρώμα, έμοιαζαν νά τού λένε: «Μά πώς με έξέχασες;».

Κι' ό Κρίστοφ θυμήθηκε τώρα τη μικρή Αυστριακή κοντέσσα. Και διάβασε πίσω απ' τη φωτογραφία την αφιέρωσι: «Χίλντα Μπλέντορφ. Πάντα δική σου! Σάντα - Μαργκερίτα, ό πιο όραίος Σεπτέμβριος της ζωής μου!».

Κύτταζε τώρα άχόρταγα τη φωτογραφία. «Ναί, ναί, έπανελάμβανε κάθε τόσο. Αυτή μ' άγαπούσε! Ω! γιάτί την παράτησα;...».

Μέσα του οι άναμνήσεις ξαναζωντανεύαν.

Ξανάζησε τις όραίες μέρες τού Μοντεκαρλό. Ήταν ακόμα τά χρόνια της ειρήνης. Καθόταν σ' ένα τραπέζι «τράντ ε καράντ» και με την άκρη τού ματιού του παρακολουθούσε την κομψή γυναίκα πού ήταν πλάι του. Ήταν πάρα πολύ νέος κι' έξακολουθούσε νά χάνη διαρκώς. Ποιό ήταν τό παράξενο αυτό πλάσμα; «Μια μαντόνα; Μια τυχοδιώκτρια;» ψιθύριζε.

«Τί λές, τού είπαν σιγά οι φίλοι του, δυό άξιοματικοί τών δραγώνων, ό λοχαγός Χόχενμπραντ κι' ό ύπολοχαγός Γκόρσκυ δεν είναι τυχοδιώκτρια, είναι ή κοντέσσα Χίλντα Μπλέντορφ. Λένε πώς ό άντρας της την προδίδει και ήρθε εδώ γιά ένα κάνη τρέλλες».

Τό παιχνίδι έξακολουθούσε και σε κάποια στιγμή ή όραία κοντέσσα δεν είχε μπροστά της ούτε φράγκο. Τότε ό Κρίστοφ, διακριτικά, της έδωσε στό χέρι ένα χαρτονόμισμα χιλίων φράγκων. Συνέχισε εκείνη τό παιχνίδι της και φυσικά ξανάχασε. Κάμποσα ακόμα φράγκα πού της έδωσε ό Κρίστοφ χάθηκαν κι' αυτά. Τότε γύρισε τό πρόσωπό της και τόν κύτταξε καλά. Σηκώθηκε ύστερα και μαζί της σηκώθηκε κι' αυτός. Όταν βγήκαν απ' τό Καζίνο, ό Κρίστοφ της έδωσε άλλα χίλια φράγκα και της είπε:

— Κοντέσσα, δεχθήτε ακόμα αυτό τό ποσό και σάς ίκετεύω, μην παίξετε πια. Πηγαίνετε σπίτι σας!

Ή Χίλντα τού έσφισε τό χέρι. Στό μεταξύ είχαν πλησιάσει και οι άλλοι δυό φίλοι του ό Χόχενμπραντ κι' ό Γκόρσκυ. «Εκάναν πλέον παρέα όλοι μαζί και συχνά από τότε πήγαιναν έκδρομές γιά νά διασκεδάσουν

Ο Κρίστοφ θυμήθηκε τη μιαν άυστριακή κοντέσσα...

«Δεν ήνε τυχοδιώκτρια, τού είπε σιγά. Είναι ή κοντέσσα Χίλντα Μπλέντορφ...».

την κοντέσσα.

— Κοντέσσα, της είπε μια μέρα ό Κρίστοφ, πραγματικά δεν θέλετε νά ξαναγυρίσετε στη Βιέννη; Μήπως αγαπάτε κανένα απ' αυτούς εδώ τούς όμορφονιούς;

Τότε, ή κοντέσσα τού απάντησε:

— Τί λέτε τώρα; Κάθε άλλο. Βοήθησέ με. Έλευθερώσέ με από δαύτους! Κοντεύω νά τρελλαθώ! Με κυνηγούν διαρκώς!

— Χίλντα! φώναξε ό Κρίστοφ ένθουσιασμένος, γεμάτος έλπίδες.

Μά ή κοντέσσα έτρεξε σάν τρελλή στην κάμαρά της. Ο Κρίστοφ την άκολουθούσε κι' έφτασε τη στιγμή πού ή Χίλντα πάνω στόν ένκενυρισμό της, είχε άρπάξει ένα περιτρόφο. Την άφύπλισε και της ύποσχέθηκε νά μη την έγκαταλείψη πια.

— Σου χρωστάω τη ζωή μου!... Άς φύγουμε μακριά από δώ... τόν παρακάλεσε τέλος, κλαίγοντας ή όραία κοντέσσα.

Και την ίδια νύχτα έφυγαν γιά την Ίταλία κι' έγκαταστάθηκαν στη Σάντα - Μαργκερίτα, σ' ένα μικρό ξενοδοχείο. Έκεί θά ήσαν μόνοι.

Α! εκείνες οι τρεις βδομάδες ήταν πραγματική γοητεία. Ωστόσο ή Χίλντα φοβόταν ακόμα κι' έβλεπε πανταύ τό Χόχενμπραντ, τό Γκόρσκυ, τόν άντρα της, τούς συγγενείς της... Έπρεπε νά κρύψη τόν αγαπημένο της απ' τά μάτια τού κόσμου. Γι' αυτό τό λόγο δεν άφηνε τόν Κρίστοφ νά βγαίνει απ' την κάμαρα και προτιμούσε νά τό σκάψ εκείνη κάθε άπόγεμα γιά νά τρέχη στην αγορά ή στό φαρμακείο όταν άδιάθετούσε λίγες μέρες ό Κρίστοφ. Με πόση στοργή τόν περιποιήθηκε τότε!...

Την τρίτη όμως βδομάδα είχαν φτάσει στη Σάντα - Μαργκερίτα κάποιοι γνωστοί της Βιεννέζοι και ή Χίλντα ήταν πια ύποχρεωμένη νά βρίσκεται όλη μέρα μαζί τους.

Ο Κρίστοφ δεν την έβλεπε παρά τη νύχτα. Στό τέλος, έφτασε ένα γράμμα τού άνδρός της και ή όραία κοντέσσα έφυγε.

Πού νά ήταν ή όραία Χίλντα; Ή νοσταλγία γιά τη γυναίκα αυτή βασάνιζε τόν Κρίστοφ. Την άλλη μέρα έδωσε τις βαλίτσες του κι' έφυγε γιά την Ίταλία.

Έφτασε στη Σάντα - Μαργκερίτα, στό ίδιο ξενοδοχείο και πήρε την ίδια κάμαρα. Την κάμαρά «τους» πού έτυχε νάναί ελεύθερη. Όλα τού θυμίζαν τη Χίλντα. Άκόμα κι' ό Πιέρο, πού τούς σερβίριζε τότε στό έστιατόριο και πού τώρα είχε γεράσει.

Τό βράδυ, πήγε στό έστιατόριο, μα ό Πιέρο δεν τόν άναγνώρισε. Ο Κρίστοφ έπιασε κουβέντα μαζί του.

— Έρχεται κόσμος εδώ; τόν ρώτησε.

— Α! ναί. Πρό πάντων ζευγαρία έρωτευμένων. Όραίες γυναίκες!

— Γιά πέστε μου ποιά ήταν ή όραιότερη από τώρα. Μήπως καμμία Ίταλίδα;

— Όχι, όχι... σταθήτε... απάντησε ό γέρο. Ναί, εδώ και χρόνια βρίσκóταν στό ξενοδοχείο μας μια κοντέσσα Βιεννέζα... Θυμάμαι και τ' όνομά της...

Κοντέσσα Μπέντορφ ή Μπλέντορφ, κάτι τέτοιο... Ήταν μαζί της και κάποιος νεαρός πλούσιος βαρώνος, ένας πού τόν λέγανε Κρίστοφ Γκάλ ή Γκούλ, δε θυμάμαι.

— Και ήταν ευτυχισμένο ζευγάρι αυτό; ρώτησε με τρεμάμενη φωνή ό Κρίστοφ.

— Και ναί και όχι, κύριε. Ο βαρώνος αυτός ήταν πολύ... βολικός!

— Δηλαδή;

— Πιστέψτε με, κύριε, αυτός ήταν έρωτας όπερέτας. Όλο τό ξενοδοχείο γελού-

σε με τό ζευγάρι αυτό. Ποτέ μου δεν είχα γνωρίσει μια γυναίκα τόσο όραία, τόσο πονηρή και τόσο ύποκρίτρια!

— Μά τί έκανε λοιπόν;

— Τί έκανε;... Τόν είχε κλείσει στην κάμαρά τους τόν δυστυχισμένο βαρώνο. Τόν έκανε νά πιστέψη πώς ήθελε νά τόν κρύψη απ' τά μάτια τού κόσμου, στην πραγματικότητα όμως έκρυβε απ' τά μάτια του τούς άλλους φίλους της...

— Ή κοντέσσα είχε κι' άλλους φίλους;...

— Φαίνεται πώς ένας δεν της έφτανε. Άπ' τό Μοντεκαρλό δυό κύριοι την άκούληθσαν εδώ. Με τί πονηριά τά κατάφερα αυτή ή γυναίκα! Έβγαίνει κάθε άπόγεμα, πότε δθεν γιά νά πάη στό ταχυδρομείο, πότε στό φαρμακείο. Πραγματικά πήγαινε σ' άλλο ξενοδοχείο όπου συναντούσε έν

αυστριακό λοχαγό... κάποιον Χόχενμπραντ... Κι' όταν αυτός έφυγε ήρθε κάποιος άλλος, ένας Πολωνός. Και γιά νά τόν συναντή έλευθερά, είπε πώς είχαν έρθει δθεν κάτι γνωστοί της Βιεννέζοι.

— Μ' αυτό είν' άπίστευτο!

— Τό πιο όραίο είναι τούτο: Έπειδή ή κοντέσσα είχε βαρεθή τό βαρώνο της, αυτόν τόν Κρίστοφ, πού ήταν πολύ άνοητος, τού είπε πώς είχε λάβει δθεν ένα γράμμα απ' τόν άντρα της πού την καλούσε κοντά του. Και τόσκασε με τόν Πολωνό... Μά τί έχετε;... Είσαστε αδιάθετος;...

Ο Κρίστοφ είχε σηκαθή. Ήταν κάτωχρος. Πήγε στην κάμαρά «τους» κι' εκεί, έξέσπασε σ' ένα πικρό γέλιο:

— Α! τί βλάκας στάθηκε τότε!... φώναξε. Γιά μένα ό πραγματικός έρωτας δεν ύπήρξε ποτέ...

Πήρε κατόπιν ένα φύλλο χαρτί κι' έγραψε στόν άνεψιό του Έλεμέρ!

«Αγαπητό μου παιδί, σέ υιοθετώ και συγχρόνως σέ καθιστώ κληρονόμο όλης μου της περιουσίας».

ΤΖΟΥΛΙΟΥΣ ΠΕΚΑΡ.

Ο Ριχάρδος Βάγνερ

Η όπερα της τρικυμίας

Πώς έγραψε ο Βάγνερ τον «Ιπτάμενο Όλλανδο»

Μέσα σ' ένα μικρό έμπορικό καράβι που τόδερνε η τρικυμία, κοντά στις ακτές της Νορβηγίας, ένας νέος 26 ετών, ο Ριχάρδος Βάγνερ, περίμενε από στιγμή σε στιγμή να φτάσει το τραγικό τέλος... Είχε αφήσει την πατρίδα του και ταξίδευε για το Παρίσι, για να δοκιμάσει εκεί την τύχη του ως συνθέτης μελοδραμάτων. Η μανία όμως των κυμάτων τον είχε καταντήσει σε τέτοια χάλα, ώστε αμφέβαλλε πολύ αν θα βότανε ζωντανός στο τέρμα του ταξιδιού του — κι αν ακόμα το πλοίο δεν θα γινόταν χίλια κομμάτια πάνω στους ύπουλους βράχους... Τέλος, το καράβι βρήκε άσυλο σ' ένα νορβηγικό φιόρδ. Εκεί μέσα, ανάμεσα στις πανύψηλες βραχώδεις πλαγιές, ο Βάγνερ συνήθε απ' την κακοδιαθεσία του. Κι' οι φωνές του πληρώματος, που έρχιχνε άγκυρα και μάζευε τα πανιά, ολοκλήρωσαν την έμπνευσή ενός άριστουργήματος, που είχε άρchiσει να διαμορφώνεται μέσα στο νου του.

Έτσι έγραψε ο Ριχάρδος Βάγνερ τον «Ιπτάμενο Όλλανδο». Χρησιμοποίησε ως θέμα του τον παλιό θρύλο για ένα Όλλανδο καπετάνιο, καταδικασμένο να περιπλανάται αιώνια μ' ένα πλοίο — φάντασμα, ως ότου ο έρωας μιας γυναίκας τον λυτρώσει απ' την κατάρα. Και το έργο του είχε ένα έντονο ρεαλισμό, ακριβώς γιατί έζησε ο ίδιος τις δραματικές εκείνες ώρες της τρικυμίας. Όταν έφτασε στο Παρίσι, δρέθηκε χωρίς φίλους και χρήματα κι' έγινε ακόμη και... κορίστας ενός μικροθιάσου, μολοντί δεν είχε ιδέαν από τραγούδι!

Συγχρόνως, διάβαζε άπληστα κι' είχε γραφή ως τότε, από ποιητάς και συγγραφείς, γύρω απ' το θρόλο του «Ιπταμένου Όλλανδου». Ήταν ακλόνητα αποφασισμένος να τελειώσει το έργο του.

Χρειάστηκε 7 βδομάδες γι' αυτό. Έγραψε δέ, τελευταία απ' όλα, τη θαυμάσια «ούβερτούρα» του έργου. Δεν κατόρθωσε όμως ύστερα να δει κανένα θεατή να διασκεδάζει με το ριφοκινδυνέψι μ' ένα τέτοιο με-

ΡΟΥΣΑ ΠΛΑΤΗ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ

Ίατρoς Γυναικολόγoς - Μαιευτήρ. Δέχεται 9 — 12 και 4 — 6 ως και επί συνεντεύξει. Χωρ. Τοικούπη 113. Τηλέφ. 63-885.

ΠΕΡΙΤΤΕΣ ΤΡΙΧΕΣ, ΦΑΚΙΔΕΣ, ΑΚΜΗ, ΚΡΕΑΤΟΕΛΕΙΣ, ΜΠΙΜΠΙΚΙΑ : Ριζική, ταχεία εξάφαισις. Ειδική θεραπεία δια ξαναναιώμα προσώπου Πανάδες, τριχόπτωσης, ρυτίδες, άγγειώματα, στίγματα, κύλεις κλπ. Ίατρoς ΜΩΡΙΣ ΓΙΟΕΛ 66δoς Βαλσακίου 12, άοιθ. τηλέφ. νύχ. 33-039 ΣΥΜΒΟΥΛΑΙ ΔΩΡΕΑΝ

λόδραμα, διαφορετικό απ' όλα τ' άλλα της ίδιας εποχής. Στο τέλος, ο Λεόν Πιλλέ, ο διευθυντής της Όπερας του Παρισιού, ενδιαφέρθηκε για το λιμπρέτο του «Ιπταμένου Όλλανδου». Πρόσφερε δηλαδή στο Βάγνερ 500 φράγκα, για να τ' άγοράσει... και να το παραδώσει σ' άλλο συνθέτη για να γράψει μια όπερέττα!

Ήταν μια προσβλητική πρόταση για το Βάγνερ, ένας σωστός μπάτσος... Πώς όμως ν' άρνηθη 500 φράγκα, αφού είχε μείνει νηστικός επί ημέρες κι' είχε μάλιστα φυλακισθεί μια βδομάδα για χρέη;...

Αφού λοιπόν άρνήθηκε στην άρχή με θυμό, ύστερα υπέχωρσε, βέβαιος ότι κανείς άλλος δεν θα μπορούσε να δημιουργήσει κάτι το αξιόλογο πάνω στο θέμα που είχε ζωντανέψει στη δική του φαντασία...

Και πραγματικά, η μουσική που έγραψε ένας συνθέτης δίχως ταλέντο, σημείωσε οκτώ άποτυχία. Το έργο παίχθηκε μόνον 11 βραδιές.

Όταν ο Βάγνερ είχε χάσει πιά κάθε ελπίδα, του χαμογέλασε επιτέλους η Τύχη : Παίχθηκε στη Δρέσδη με άπιτυχία μια άλλη όπερα του, με τίτλο «Ριέντς». Άμέσως του πρόσφεραν τη θέση του διευθυντού της αούλικής ορχήστρας. Ήταν η πρώτη μόνιμη εργασία, με σταθερό μισθό.

Μετά το θρίαμβο του πρώτου έργου του, η Όπερα της Δρέσδης άνέβασε έπειτα από λίγες βδομάδες και τον «Ιπτάμενο Όλλανδο» του. Ο ρόλος της πρωταγωνίστριας άνετέθηκε στη μεγαλύτερη τραγουδίστρια της εποχής, τη Βιλελμίνη Σχρόντερ-Ντεβριέν, γνωστή ως «Βασίλισσα των Δακρύων».

Η εξαιρετική αυτή καλλιτέχνις υπήρξε άνωτερη κι' από τον έαυτο της, στο έργο του Βάγνερ. Γιατί την ένέπνεε ένα άπρόοπτο περιστατικό : Στις δοκιμές της όπερας, είχε έρωτευθεί κάποιον αούλικο κι' είχε εγκαταλείψει για χάρη του τον προηγούμενο φίλο της, ένα νέο ύπολοχαγό, που τη λάτρευε. Βασανιζόταν λοιπόν ανάμεσα στις τύψεις και στη φλόγα της καινούργιας της άγάπης. Δεν μπορούσε να φάη ούτε να κοιμηθί, φαινόταν χλωμή κι' άσχημη.

Ο Βάγνερ φοβόταν πως θα έφτε άρρωστη, τη βραδυά της πρεμιέρας. Μα η άνησυχία του δεν έπαληψε : Για να ξεχάσει το όδυμηρό της δίλημμα, η ήθοποιός άφοσιώθηκε ολόψυχα στο ρόλο της και τον άπέδωσε σαν να τον ζούσε πραγματικά.

Η πρεμιέρα του «Ιπταμένου Όλλανδου» δόθηκε στις 2 Ιανουαρίου 1843 κι' άπετέλεσε μια άποφασιστική στροφή στη ζωή του Βάγνερ. Προπάντων ήταν ύπεροχη η κούβε-τούρα, που παρίστανε μίαν άγρια τρικυμία. Νόμιζε κανείς πως άκουγε αληθινά τον άνεμο να σφυρίζει και να βογγάει ανάμεσα στα ξάρτια του καραβιού...

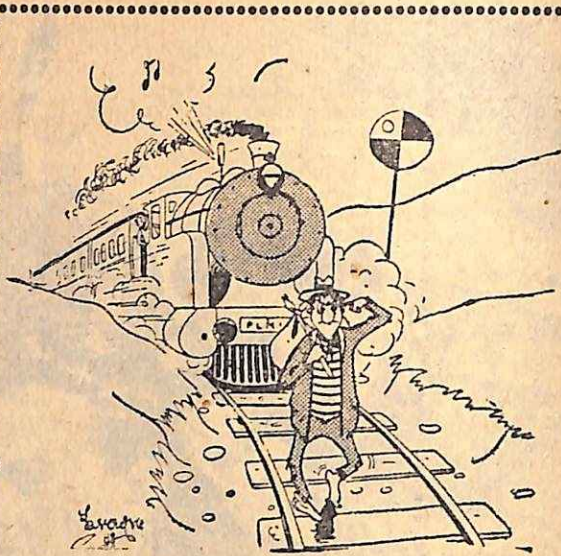
Ο Σούμαν δήλωσε πως ήταν το καλλίτερο έργο που είχε δη ποτέ.

Έπειτα από λίγους μήνες, ο «Ιπτάμενος Όλλανδος» παίχτηκε και στο Βερολίνο. Σ' ένα θεατρείο της Όπερας καθόταν ο διάσημος Φέλιξ Μέντελσον.

Στην πρώτη πράξη, δεν χειροκρότησε κανείς. Όστόσο, ο συνθέτης δεν παρέλειψε να εμφανισθί στη σκηνή και να ύποκληθί για να εύχαριστήσει το σιωπηλό και ψυχρό άκροατήριο. Πρόβλεπε σίγουρα ότι η δεύτερη πράξη θα τον άποζημίωνε με το παραπάνω. Και πραγματικά, οι σκηνές της ένθουσιασαν τους θεατάς. Άκόμη κι' ο Μέντελσον πήγε να βρή το Βάγνερ και του έιπε, σφίγγοντάς του το χέρι :

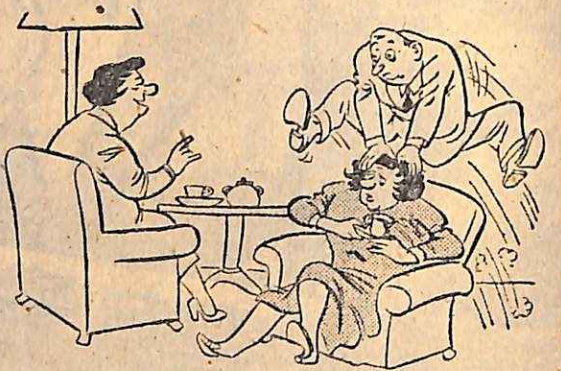
— Πιστεύω νάσαστε ίκανοποιημένος τώρα!

Από τότε, ο «Ιπτάμενος Όλλανδος» πήρε θέση ανάμεσα στα μεγαλύτερα μελοδράματα και παίχτηκε άμέτρητες φορές στα θεάτρα όλου του κόσμου.

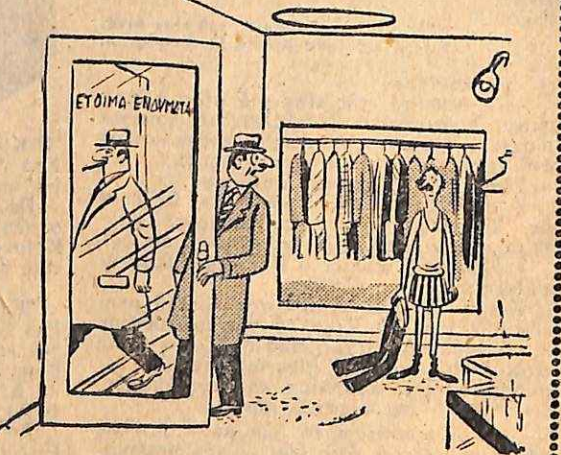
— Τ' αυτιά μου σφυρίζουν. Κάτι κακό θα μου συμβή!...

«Id Park»

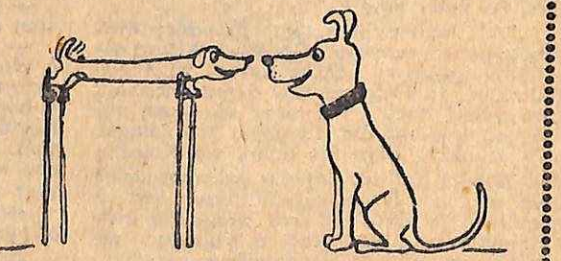

— Να τον συγχωρήτε τον άντρα μου, κάνει πάντα λίγη γυμναστική μετά το φαγητό!...

«Marlus»

— Δυστυχώς, κύριε, κλείνομε. Δοκιμάστε και τὰ υπόλοιπα κι' αύριο το πρωί που θα ξαναγυρίσωμε μάς λέτε...

ΧΩΡΙΣ ΛΟΓΙΑ

ΤΑ ΟΡΓΑΝΑ που προσβάλλονται ΑΠΟ ΤΟ ΚΡΥΟ

Ήπαρ, έντερα, ούροδόχοι κύστις, νεφρά, κλπ.

Όταν μιλούμε για άσθένειες που προέρχονται από ψύξη, έννοούμε κυρίως εκείνες που προσβάλλουν τὰ άναπνευστικά όργανα και που οφείλονται κατά κανόνα σε κάποιο μολυσματικό ίό: συνάχι, γρίπη, βρογχίτιδα, πνευμονία, πλευριτίδα κλπ.

Άλλά το κρύο μπορεί να προκαλέσει και πολλές άλλες άσθένειες, που δεν έχουν σχέση με τὰ άναπνευστικά όργανα.

Το σώμα μας, ως γνωστόν, είναι εξαιρετικά εύαίσθητο στο κρύο. Αυτό συμβαίνει γιατί δεν διαθέτει ουσιαστικά από μια θερμική μηχανή. Όπως κι' αυτή, έχει ανάγκη από μια άρσιμένη θερμοκρασία. Κάθε παρέκκλιση απ' αυτή άποτελεί μια άνωμαλία που είναι, κατά τις περιστάσεις, περισσότερο ή λιγότερο σοβαρή.

Η ιδεώδης θερμοκρασία για τη λειτουργία των διαφόρων οργάνων του σώματός μας περιλαμβάνεται μεταξύ των 36°9 και 37°4 βαθμών. Όταν η θερμοκρασία του σώματός μας είναι άνωτερη ή κατώτερη απ' αυτή, τὰ όργανά μας δεν μπορούν να λειτουργήσουν κανονικά.

Έχουμε την έντύπωση ότι αισθανόμαστε το κρύο στην έξωτερική επιφάνεια του σώματός μας, το πρόσωπο, το λαιμό, τὰ άκρα. Άλλά αυτό δεν είναι σωστό. Εκείνα που αισθάνονται περισσότερο το κρύο και αντιδρούν έντονα σ' αυτό είναι τὰ βαθύτερα όργανα του σώματός μας. Γι' αυτό, η διατήρηση της θερμοκρασίας στο κανονικό επίπεδο είναι ζήτημα ζωής ή θάνατου. Το κρύο τὰ παραλύει και τὰ νεκρώνει, με τον ίδιο τρόπο που «παγώνει» τον κινητήρα μιας μηχανής και δεν τὸν άφήνει να λειτουργήσει. Άλλά άς δούμε ποιά είναι τὰ

Νέα καλλυντική έπιστημονική κρέμα Hormon με βάσιν την ορμόνη. Άναζωογονεί το πρόσωπο, εξαλείφει τις ρυτίδες, διατηρεί την νεανικότητα του προσώπου.

Άντιπρόσωπος ΤΟΥΛΑ ΤΑΜΒΑΚΟΥ

Ίατρoς Βερανζέρου 13 (Στοά Φέξη 108) ΑΘΗΝΑΙ

ΠΩΛΕΙΤΑΙ οικία, μετ' οικοπέδου στην πρόσχω, πηχ. 250. Όδoς Ίσιδώρου 36. Παραδοτέα άμέσως.

Πληροφορίες τηλ. 593-497.

όργανα που υποφέρουν περισσότερο από το κρύο και με ποιο τρόπο αντιδρούν σ' αυτό.

Το ήπαρ.

Κάθε χρόνο, κατά την άναρξη του χειμónος, οι γιατροί παρατηρούν μια αύξηση του αριθμού των κρουσμάτων ήκτερου. Τὰ περισσότερα κρούσματα λοιπόν δεν οφείλονται ούτε σε μόλυνση, ούτε σε κατάχρηση ώρισμένων τροφών, αλλά πρέπει ν' άποδοθούν στο κρύο. Στις περιπτώσεις αυτές συμβαίνει το έξής: Η χοληδόχος κύστις, υπό την επίδραση του κρύου, συστέλλεται και συμπιέζει τη χολή που έκρέει έτσι μέσα στο αίμα, άποχρωματίζει τὰ περιττώματα, δίνει στα ούρα ένα χρώμα όπως του άκαζού και χρωματίζει κίτρινο το δέρμα και το λευκό του ματιού.

Τα νεφρά.

Κάτι παρόμοιο συμβαίνει και με τὰ νεφρά. Το κρύο τὰ παγώνει. Κι' αφήνουν τότε το λευκόμα του όρρου του αίματος να διασφύγι αντί να τὸ συγκρατήσουν. Έτσι προκαλείται η καλουμένη λευκωματουρία εκ ψύξεως. Όταν το κρύο είναι πιο έντονο, τὰ νεφρά καθαίνουν έντονη συμφορή και τότε μαζί με τὰ ούρα έκρέει και αίμα, που τρομάζει τον άσθενή. Άλλά και πάλι πρόκειται για μια αίματουρία εκ ψύξεως, που δεν παρουσιάζει καμμία σοβαρότητα, έφ' όσον δεν συνεχισθί. Στις περιπτώσεις αυτές, όμως, πρέπει να προσέχουμε στο μέλλον για την κανονική λειτουργία των νεφρών, για να προλάβουμε σοβαρότερες παθήσεις.

Τὰ έντερα.

Όλοι ξέρουμε πόσο εύαίσθητα είναι στο κρύο το λεπτό και το παχύ έντερο. Η πιο έλασθη ψύξις είναι άρκετή για να προκαλέσει άφορητους κωλικούς, άκατάσχετη διάρροια κλπ. Κάτι ήξεραν γι' αυτό οι γιαγιάδες μας, που προφύλασσαν με φανέλλα την κοιλιά τους και έπαδαν στους συζύγους και τὰ παιδιά τους να κάνουν το ίδιο.

Η ούροδόχος κύστις.

Δεν είναι λιγότερο έντονη η επίδρασις του κρύου στην ούροδόχο κύστι, αυτό το εξαιρετικά εύαίσθητο όργανο, που βρίσκεται στο κάτω μέρος της κοιλιάς. Σε περίπτωση ψύξεως, αισθανόμαστε ισχυρούς πόνους, που συνοδεύονται από μια άκατάσχετη συχνουρία. Το πράγμα αυτό είναι τόσο ένoχλητικό, που πολλοί άνθρωποι φαντάζονται ότι πάσχουν από κυστίτιδα ή πυελονεφρίτιδα. Πρόκειται, ωστόσο, για μια άπλη αντίδραση της ούροδόχου κύστεως στο κρύο.

Τὰ νεφρά.

Η επίδρασις του κρύου στο νευρικό σύστημα είναι εξ ίσου άναμφισβήτητη. Πολλές νευρολογίες του προσώπου, ισχυλίες κλπ. δεν έχουν άλλη αίτια από το κρύο. Τὰ 50% των ισχυλίων οφείλονται σ' αυτό. Είναι γνωστοί, εξ άλλου, οι μόνιμοι σχεδόν πόνοι που αισθάνονται οι αυτοκινητιστάς στον ώμο που βρίσκεται πρὸς τὸ άνοιχτό τζάμι του αυτοκινήτου. Στο κρύο επίσης οφείλονται και οι πόνοι στα μεσοπλευρία διαστήματα, που μάς κάνουν νὰ φοβούμεθα ότι πάσχουμε από πλευριτίδα, οι πόνοι στους μηρούς, μια μεγάλη άναλογία από τις «κράμπες» κλπ.

Συνεταίρ κή μνηστή!

Κι' ή γειτονιά κι' ή φοιτητική παρέα και τὸ Πανεπιστήμιο, τώδεραν πολύ καλά : Ή-θικώτερο κι' ευγενέστερο κορίτσι απ' τη Βούλα τη Βουλάκη, δεν υπήρχε στον κόσμο. Όμορφιά σπάνια, ψηλή, μελαχροινή, με γλυκά μαύρα μάτια γεμάτα βαθύ ρωμαντισμό και γυαλιστερή γοητεία. Με κορμί που βγήκε για την καλύτερη έκθεση ζωντανών προϊόντων απ' το γλυπτικό ατέλει του Δημιουργού. Ήταν ωστόσο σε νοσηρό βαθμό σεμνή και δεν είχε κανένας ως τότε στη ζωή της την παραμικρή, έστω και άθωα, έπιπολαστικότητα.

Απ' τον πρώτο καιρό — τώρα ήταν τελειόφοιτος στην όδοντιατρική — είχε «κόψει» με το μαχαίρι κάθε φλερτική άποπειρα των συμφοιτητών της.

— Ά, παιδιά, όλα κι' όλα! Τέτοια δεν έχει! Άν θέλετε να με κάνετε παρέα, δεν θα με βλέπετε σαν κορίτσι!

— Μα στραβοί θα γίνουμε; — Δεν ξέρω! Εγώ κόρτε δεν δέχομαι να μου κάνη κανένας! Το θεωρώ προσβολή!

— Και καλά, δεν θα παντρευτής; Δεν θ' άγαπήσης; — Δικός μου λογαριασμός! Άν άγαπήσω ποτέ κανένα, θα τού το πω εγώ πρώτη.

Έτσι, τάχα καταφέρει να έμπνευσθί σε όλους ένα αίσθημα... «βαθιάτου έρωτικού σεβασμού», όπως έλεγε ο Κώστας ο Λεβεντάκης, τελειόφοιτος της

...

— Καλέ τί γινόσαστε έσείς; Χαθήκατε, τώρα τελευταία!... (Τού Β. Χριστοδούλου)

να μη μου κάνης κοπλιμέντα!
— Ζήτω η Βούλα! είπ' εκεί-
νος. Έχεις καρδιά μάλαμα!
— Ζήτω η συνεταιρική μη-
στή! φώναξαν και οι άλλοι.

Κι' από την επομένη το ά-
πόγεμα άρχισαν τα νέα πε-
ρίεργα φιλανθρωπικά καθήκον-
τα της Βούλας. Πήγαινε τη
Δευτέρα τ' άπογευμα με τον
Κώστα: Ζαχαροπλαστείο σινε-
μά, ταβέρνα:

— Η μνηστή μου!
— Χαίρω πολύ!
Την Τρίτη με τον Τάκη:
— Η μνηστή μου!
— Χαίρω πολύ!
Την Τετάρτη με τον Παύλο:
— Η μνηστή μου!
— Χαίρω πολύ!

Πραγματικώς, το σχέδιο ή-
ταν ψυχολογικώς αλάνθαστο.

Όλα τα κορίτσια που γνώ-
ριζαν, άρχισαν να ρίχνουν
θαυμαστικά κρυπτοζηλόφθονα
βλέμματα στη «μνηστή» και να
θέλουν σχεδόν έμφανως να της
κλέψουν... τον έκαστοτε «μνη-
στήρα»!

Τη Βούλα τη διασκέδαζε φο-
δερά ο ρόλος της και κολα-
κευότανε και κάπως — γυναι-
κα ήταν, διάβολε! — γι'αυτή τη δύ-
ναμι της υπερκοής που αίσθα-
νότανε ναχη. Άπ' την άλλη με-
ριά κι' οι νεαροί έναλλασσόμε-
νοι μνηστήρες, είχαν τις κατα-
κτήσεις «μάτσου» κατά το κοι-
νώς λεγόμενον.

Ένα βράδυ φθινοπωρινό, λί-
γο βροχερό, λίγο ρομαντικό,
λίγο μελαγχολικό, — Δευτέρα
ήταν — η Βούλα περίμενε τον
Κώστα στο πατάρι του «Πι-
καντίλλυ». Είχε σειρά γι'αυτή τη
μνηστήρα τη Δευτέρα, όπως εί-
παμε. Αλλά δεν ήρθε. Άπ' τις
έφτα ως τις οκτώ ακριβώς πε-
ρίμενε η Βούλα κι' έφυγε έξω
φρεγών. Στη σκάλα συνάντησ'
ένα γνωστό της γιάτρο.

— Πώς είσθε, δεσποινίς;...
Μου επιτρέπετε να σας προσ-
φέρω κάτι;

— Ναί, είπε γεμάτη νεύρα
μέχρι βουρκώματος που δεν ή-
ξερε πού να τ' αποδώσ.

Οι συναντήσεις με το γι-
ατρό συνεχίστηκαν. Σινεμά, τα-
βέρνα, περίπατος. Και φλέτ
διακριτικό. Δεν το απέκρουσε.
Την επομένη ραντεβού. Την άλ-
λη μέρα το ίδιο. Έκοψε... τις
«μνηστήρες»!

— Έχω δουλειά, είπε σ' ο-
λους απότομα. Μεταβώ γι'αυ-
τήν.

Σε δέκα μέρες, ο γιάτρος,
έκανε πρόταση γάμου.

— Ναί! απάντησε η Βούλα,
χωρίς δισταγμό.

Και σκέφτηκε:

«Γεροντοκόρη θα μείνω έγω;
Και θα παίζω στη ζωή όπερέτα
με τους ήλιθιους φίλους μου
που με μεταχειρίζονται γι'αυ-
τόδωμά»;

«Έτσι, άπ' την άλλη μέ-
ρα, ο γιάτρος — ο κ. Λε-
ων Λεοντόπουλος, ύψηλής ταύ
Πανεπιστημίου — εμφανίσθηκε
«ντεκλαρέ» με τη Βούλα στην
«Αθήνα και κείνη άκουσε με ά-
φραστη ψυχική ικανοποίησι, να
της συστήσουν αυτή τη φορά
πραγματικά:

— Η μνηστή μου!

— Αλλά σ'ε τρεις μέρες μόλις,
ο γιάτρος πήγε στο σπίτι της
μελαγχολί.

— Ξέρεις, της είπε απερί-
φραστα, όλος ο κόσμος με κο-
ροϊδεύει. Έχεις κάνει περί
τους δέκα πέντε άρραδώνες! Γυ-
ρίζεις συγχρόνως με τον ένα
και με τον άλλο που σ' έλεγε
«μνηστή» του. Σ' άγαπά πολύ.

— Αλλά... καταλαβαίνεις έχω και
μια κοινωνική θέσι! Δεν μπο-
ρώ να σ'ε παντρεύω, Βούλα
μου!

Πήγε να του εξηγήση, «Ε-
κλαψε και λίγο. Αλλά τίποτα.
Ο γιάτρος έφυγε.

Σε δέκα μέρες, η Βούλα πή-
ρε στο τηλέφωνο τον Κώστα.

Είχε μιλήσει με τον έυτο της
κι' είχε «πληροφορηθή» πως τον
συμπαθούσε ζωηρά. Συναντή-
θηκαν και του μίλησε με σο-
βαρότητα:

— Κώστα, σούχω μεγάλη
συμπάθεια.

— Κι' έγω, Βούλα.

— Μ' άγαπάς;

— Ίσως. Μούχες άπαγορευ-
σει να τ'ε σκέπτομαι.

— Τώρα στο επιτρέπω.

— Τότε σ' άγαπάω.

— Με παίρνεις;

— Γάμο θαλαδή;

— Αλλά;

Κατσούφιασε ο Κώστας. «Α-
ναψε τσιγάρο».

— Βούλα μου, έδω κι' ένα
χρόνο θα σοί'... «ναί» άδι-
στακτα. Αλλά... Τώρα; Με πι-
άνουν οι γνωστοί μου και μου
λένε «μ' αυτή γυρίζεις; Αυτή
έχει άλλους πενήντα και τη λέ-
νε όλοι μνηστή τους»!

— Ναί, αλλά έσύ ξέρεις την
αλήθεια!

— Έγώ την ξέρω. Δεν την
ξέρει όμ - ο κόσμος! Άντε
να τον πείσης! Κατάλαβ...

Δεν τ'όφτασε να τελειώσει
τη λέξι. Ένα γάλα - καφέ βι-
εννούα χύθηκε δόλοκληρο στη
φάτσα του. Το κέντρο του
«Φλόκα» ξεκαδίστηκε στα γέ-
λια.

Ο Κώστας σκουπίστηκε με
το μαντίλι του άξιοπρεπώς και
προέβη στη νέα του δήλωσι:

— Σε παίρνω! Στο κάτω -
κάτω της γραφής τώρα θα λέω
«ή γυναίκα μου» και... θαώ
πάλι άφθονες κατακτήσεις!

Νομίζω πως ο γάμος γίνε-
ται αύτ'ε τις μέρες.

ΕΠΙΛΟΝ

Η ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΜΑΣ

Ταναγραία κόρη, Ένταυθα: «Ατεχνό το ποίημά σας. Άρχί-
ζει καλά, αλλά ξεπέφτει διαρκώς γι'α να φτάση στο εξής τελευταίο τε-
τράστιχο:

Δεν γύρευα τίποτα από σ'ε και στη μορφή σου ήθελα
μόνον να σ'ε κυττώ τα πάντα να ξεχνώ.

Ζαχαρούλα Άναγνώστοπουλου, Καλλιθέα: Το
«New York» δεν είναι έφημερίδα, αλλά έβδομαδιαίο αστυνομικό περιο-
δικό. Όσο γι'α τη διεύθυνσι μιάς άγγλικής έφημερίδας, σας δίνουμε του

«Daily Mirror»: Geraldine House, Rolls Bids, London E.C., England

Άγγελον Παπαγγέλου, Θεσσαλονίκη: Τα ποίημά σας
περιέχουν άρκετό χιούμορ αλλά είναι πολύ τολμηρά. Έμεις, άλλωστε,
δεν δημοσιεύουμε συνεργασία άναγνωστών. Δι'ον. Λεκάκη, Πειραιά:

Έάν το φόρμακο που προμηθευθήκατε είναι γνήσιο, δεν μπορεί παρά να άνα-
γράφεται πάνω στο χαρτί της συσκευασίας ο τρόπος χρήσεως. Αυτάν θα
διαβάση ο γιάτρος γι'α να μπόρση να σας πη τι θα κάνει. Νάκη η

Ζορμπάν, Πατήσια: Το ποίημα που μας στέλνετε και που είναι όπως
λέτε το πρώτο σας, καλόν είναι να μείνι και το τελευταίο σας. Γι'α να

τις όποιες όσες, Βόλον: Καταστρέφουμε τα γράμματα άφου άπαντήσαμε
αυτά κι' έτσι δεν θα μπόρουμε να σας στείλουμε αυτό που μας ζητάτε.

Δεν άποικλείεται να πρόκειται περί φόρας. Σε σας έναπόκειται όμως ν'
άνακαλύψετε τον δράστη. Χ. Δημητριάδην, Κέρκυρα: Οι λέξεις

ΑΛΑΜΑΝΑΝ, ΕΡΙΝ και ΠΛΙΣ πρέπει ν' άντικατασταθούν. Τότε μόνο το
σταυρόλεξο σας θα είναι δημοσιεύσιμο. Άν επιτύχετε την άντικατάστασι
αυτή ξαναστείλετε το, χωρίς εξηγήσεις αυτή τη φορά. Σπύρον Ζορ-
νατζήν, Χαλάνδρι: Πολύ καλή ή τελευταία σας άποστολή. Θα δημοσι-
ευθούν όλα σ'ις οικείες στήλες. Άρην Οικονόμου, Καρδίτσα:

Θεσσαλίας: Το σχέδιο του σταυρόλεξο σας έχει πολλά μαύρα τετραγ-
ωνίδια κι' έτσι έχομε λέξεις των 3 γραμμάτων σ'ις όποιες διασταυρών-
ται μόνο τα τρία γράμματα. Έκτός αυτού όμως και οι λέξεις που χρη-
σιμοποιήσατε δεν είναι καλές: ΣΙΕΛΟ, ΑΝΑΣΤΑΣΑ, κ. ά. Άρ' έτέρου,

πως θέλετε να βρη ό λύσις το βουνό ΚΟΤΟΠΑΞΙ της Άμερικής όταν μόνο
τα τρία τελευταία γράμματα ΑΞΙ, θα μπόρση να βρη βοηθούμενος από
τις υπόλοιπες λέξεις; Στέλιον Βαλούριδαν, Ήρακλειον - Κρή-
της: Ο γιάτρος σας είναι ό μόνος αρμόδιος γι'α να σας πη άν μπόρση

να βρητε κι' άν σας επιτρέπεται ή χρησιμοποίησις των φαρμάκων αυτών.

Στέφανον Κωττάκη, Ένταυθα: Η διεύθυνσις του José Iturbide
στο Χόλλυγουντ είναι: Benedict Canyon 913, Beverly Hills, Los Angeles,
Calif. U.S.A. Κάνει συχνά καλλιτεχνικές τουρνέ, αλλά πάντα ξαναγυρί-
ζει στη βάσι του. Κώσταν Δραγούνην, Λαμία: Το Πρωτοχρο-
νιάτικο σταυρόλεξο σας καλύτερο από το Χριστουγεννιάτικο, αλλά άδι-
κείται κι' αυτό από τη λέξι ΜΠΟΛΤΟΚ που πρέπει ν' άντικατασταθ.

Θα προτιμούσαμε να μας στέλνατε, όπως άλλωστε, σταυρόλεξα χωρίς εύχες
και χρονολογίες. Ε. Τσεσμετζήν: Όχι και τόσο σημαντική ή
πρωτοτυπία του σταυρόλεξο σας. Θα ήταν καλό άν σχηματίζονταν ή

καθώς υπερκαίς λέξεις. Το εικονογραφημένο σταυρόλεξο το καταστρέ-
φουν οι λέξεις ΚΑΜΙΛΙΟΣ και ΠΑΡΗΣ. Περιμένομε μιά πιο περιποιημένη

άποστολή σας, χωρίς... πρωτοτυπίες αυτή τη φορά. Άπόστολον

Μουστακάν, Βούλα: Οι λέξεις ΙΤΑ, ΜΟΛΥ, ΕΡΚ, ΚΡΙΣ, καθώς
και μερικές άλλες είναι άνυπαρκτες και καταστρέφουν το σταυρόλεξο σας.

Στείλτε μας κανένα πιο περιποιημένο άποφύγετα, όσο το δυνατόν, τις
λέξεις των δυό και τριών γραμμάτων. Άλέκον Παπαπέτρου:

Προχειροφτιαγμένο το σταυρόλεξο σας. Στείλτε μας κάτι καλύτερο, άπο-
φύγοντας τις άνυπαρκτες και άνορθογραφές λέξεις. Άγάθων Α-

ρανάσον, Λαμία: Έννοια σας και κανένα καλό σταυρόλεξο δεν πι-
γαίνει χαμένο. Η άφθονία των σταυρόλεξων που λαμβάνομε μας κάνει να

καθυστερούμε τη δημοσίευσιν μερικόν εξ αυτών. Το γεωγραφικό δικτάγιον
καλό, θα δημοσιευθί κι' αυτό. Μάκην Πέππαν: Η μόνη πατρική

συμβουλή που μπόρουμε να σας δώσουμε είναι να εξακολουθήση τη μεθό-
δόν σας και να μη τ'ε παραμελήτε κάνοντας τολμηρά άνειρα που σπα-
νιάς πραγματοποιούνται. Θ. Ι. Χωτούρη, Καβάλλα: Ο «Θησαυ-
ρός» έχει ως άρχην να μη δημοσιεύη ποίηματα άναγνωστών του. Το κα-
λύτερο από τα διστίχά σας είναι το ακόλουθο:

«Θέος μας δίνει δύναμι κι' ή Παναγία έλπίδα,
και θα σωθί άπ' τα δεινά ή λατρευτή Πατρίδς».

Εύστράτιον Φλώρον, Άργος: Το σταυρόλεξο σας χρειάζε-
ται μερικές έλαφρές διορθώσεις. Θα δημοσιευθί με τη σειρά του. Φρον-
τίστε όμως ή προσέχης άποστολή σας να είναι καλύτερη. Ίωάννην Κ.

Γιαννικόπουλον, Λαγκάδια - Γορτυνίας: Δόθηκε έντολή στη δι-
εκπεριόρισιν να σας στείλν το τεύχος 582 άσχετως άν έλαβε ή όχι τα χρή-
ματα. Άλ έξ ανδρον Σκληρήν, Ένταυθα: Οι υπενθυμίσεις και πα-
ρακλήσεις σας προς τους ισχυρούς της γής, που προορίζατε γι'α την 28ην

Οκτωβρίου, ήρθαν πολύ άργά. Αλλωστε σας υπενθυμίζομε πως δεν δη-
μοσιεύομε συνεργασία άναγνωστών. Ι. Δουκάκην: Το ποίημά σας

«Στην Κύπρο μας» πολύ συγκινητικό, αλλά και λίγο άτεχνό. Το καλύτερο
του τετράστιχο είναι το εξής:

«Άλύτρωτη πολύν καιρό
πιστεύομε δεν θάσαι,

στην άγκαλιά της μάνας σου
σε λίγο θα κοιμάσαι.

Α. Ν. 216: Δεν υπάρχει στην Έλλάδα τέτοια Σχολή. Κ. Π. 192,
Ν. Φάληρον: Στείλτε το γράμμα που προορίζετε γι'α την καλλιτέχινά
στην εξής διεύθυνσι: Σωματοίον Ήθοποιών, Σατωβριάνδου 52, Ένταυθα.

Β. Δρακόπουλον, Δρέπανο - Κοζάνης: Εύτυχώς που γράφατε πάνω
από το «έργο» σας τη λέξι «Ποίημα», γιατί άλλοιώς δεν θα καταλαβαί-
ναμε ίσως πως πρόκειται γι'α στίχους. Ίδου ένα από τά... τετράστιχά του:

«Επίθεσι μας κήρυξαν την 28' Οκτώβρη
χωρίς διάλυσιν να τ'ε σκεφθί πως άπ' την ΕΛΛΑΣ

θα τάρη. Θρυλικό ήτανε το 1940. Γιατί οι
Έλληνες καταλαβαν τους Άγιους Σαράντας.

Ρήγον, Μεσσηνία: Δεν δημοσιεύομε συνεργασία άναγνωστών. Το
έχομε δηλώσει κατ' επανάληψιν. Μάριη Τ. Π.: Δεν είναι τόσο άπλο

πράγμα να γράφη κανείς διηγήματα. Νομίζετε πως θ' άγοράζατε το «Θη-
σαυρό» άν τα διηγήματα που δημοσιεύει ήσαν της αυτής «κατασκευής» με

το δικό σας και δεν παρουσιάζαν μεγαλύτερο ενδιαφέρον; Μ. Γ. Α. Κ.:
Δεν γνωρίζομε δυστυχώς τη διεύθυνσι που μας ζητάτε. Χαρίλαον Φω-
τόπουλον, Πάτρας: Γι'α να λαβαίνη κανείς το «Θησαυρό» υπάρχουν

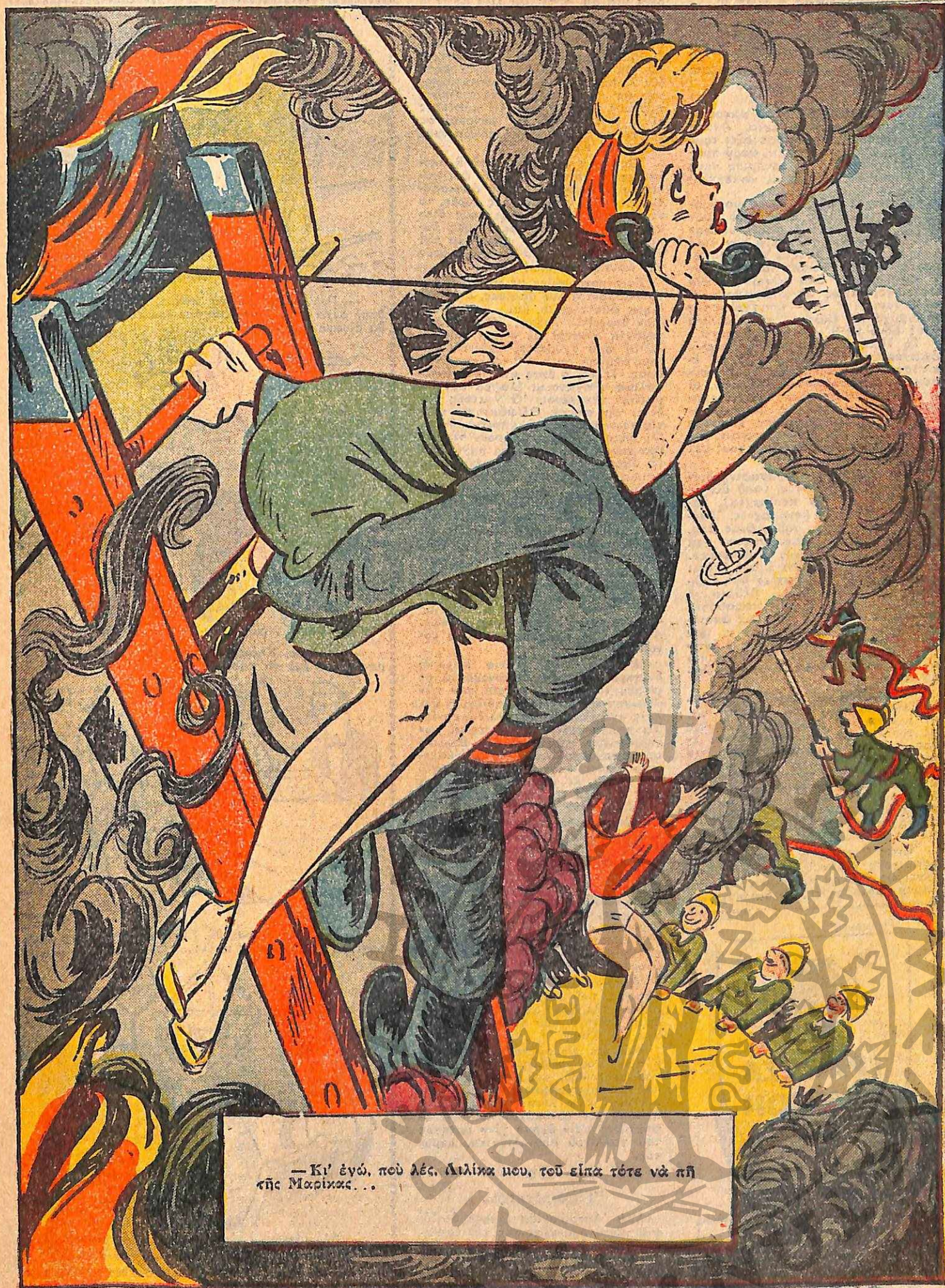
μόνον δυό τρόποι: Ή να μας στείλν άπ' εκεί τα χρήματα μέσω Τρα-
πέζης, όποτε θα τόν στέλνομε άπ' ευθείας, ή να τόν στέλνετε εκεί

κάθε έβδομάδα. Ή Τράπεζα δεν επιτρέπει την εξαγωγή του περιοδικού
μας άν δεν εισαχθί το άνάλογο συνάλλαγμα. Μαργαρίτα Κων-
σταντινίδου, Ένταυθα: Δεν άποικλείεται να είναι σωστή και ή δική

σας άποψις. Δυό πονε μένοους άσυρματιστάς Χ. Με-
ραρχιάς: Μας γράφετε πως έχετε συμπάθειν μιά κοπέλλα με την

όποια έχετε τακτική αλληλογραφία και που σας έχει στείλει δυό φωτο-
γραφίες της, και μας ζητάτε να σας δώσωμε τις απληροφορίες μας. Δεν

βλέπομε τί πληροφορίες μπόρουμε να σας δώσωμε στην περίπτωσι αυτή.

— Κι' έγω, που λές, Λιλίκα μου, του είπα τότε να πη
της Μαρίνας...

ΟΙ ΜΟΝΟΜΑΧΙΕΣ Άλλοτε και τώρα

Το δηλητηριασμένο ζαχαρωτό
των μοναρχιών

Αίμα έχουν τόσο μακρά ιστορία, όπως η μοναρχία. Ακόμη κι' ο Όμηρος μας παρουσιάζει τους ηρώες του να μονομαχούν, αφού πρώτα εξαντλήσουν τη ρητορική τους δεινότητα σε ατελείωτες άντεγκλησεις...

Οι περισσότερες όμως μονομαχίες έγιναν, δίχως άλλο, στο 16ον αιώνα. Οι ευγενείς διασταύρωναν τότε τα σπαθιά τους για την τιμή τους ή για την εύνοια κάποιου ωραίου κυρίου. Όσοι πάλι ήθελαν να απαλλαγούν από κάποιο πρόσωπο, δίχως να κινδυνεύουν, απευθύνονταν σε ένα επαγγελματία μονομάχο κι' έκαναν τη δουλειά τους μόνο με 3 χρυσά νομίσματα...

Το 1626, ο καρδινάλιος Ρισελιέ απαγόρευσε τις μονομαχίες κι' έβλεπε στη φυλακή όσους δεν ένουσαν να συμμορφωθούν. Ωστόσο, οι Γάλλοι εξακολούθησαν να μονομαχούν. Στα χρόνια της Επανάστασης, οι μονομαχίες δεν γίνονταν μόνο μεταξύ των αριστοκρατών. Ακολούθησαν το παράδειγμά τους και οι αστοί.

Επειτα από μια προσωρινή διακοπή επί Ναπολέοντος (που δεν άστειεύονταν με την πειραχία), ξαναρχίσαν πάλι οι μονομαχίες. Ακόμη και στις αρχές του αιώνα μας, χιλιάδες Γάλλοι μονομάχησαν για την περιφημία «υπόθεσι Ντρέφους».

Μη νομίζετε δε ότι έχουν λείψει και σήμερα οι μονομαχίες στη Γαλλία... Τις απαγορεύει, βέβαια, ο νόμος, τιμωρώντας τους παραβάτες με ποινές ανάλογες προς τα αποτελέσματά τους. Εκείνος π. χ. που θα σκοτώσει σε μονομαχία τ' αντίπαλό του, κινδυνεύει να καταδικαστεί σε πολλών ετών καταναγκαστικά έργα.

Ο κίνδυνος όμως αυτός είναι μάλλον εικονικός... Γιατί, απλούστατα, οι μονομαχίες τελειώνουν συνήθως με τον έλαφρο τραυματισμό του ενός απ' τους δύο αντιπάλους στο χέρι ή στο πόδι. Οι λίγες σταγόνες αίματος που χύνονται έτσι, θεωρούνται αρκετές για να ξεπλυθεί η προσβολή... Επιπλέον, τα σπαθιά είναι απολυμασμένα με επιμέλεια, ώστε αποκλείεται μόλυνση της πληγής.

Ένας Παρισινός, γνωστός στους κοσμικούς κύκλους, που έχει διευθύνει ως σήμερα περισσότερες από εκατό μονομαχίες, βεβαιώνει ότι...

ΕΠΙΔΙΩΚΕΙ
ΤΗΝ ΠΛΗΡΗ ΕΥΓΗΝΕΤΗΤΗΝ ΣΑΣ
HΛΛΟΤΕ ΚΑΙ ΤΩΡΑ

αύτε μια απ' αυτές δεν είχε μοιραίο τέλος!...

Οι κανόνες της μονομαχίας βρίσκονται συγκεντρωμένοι σε ένα «κώδικα» που συνέταξε το 1700 ο Μπρινώ ντε Λαμπούρι. Το βιβλίο αυτό δεν λείπει απ' τη βιβλιοθήκη κανενός απ' τους παλιούς αρχοντικούς πύργους της Γαλλίας. Οι μάρτυρες κι' ο «διδυμότης» της μονομαχίας πρέπει να ξέρουν στην εντέλεια τους σχετικούς κανόνες.

Όσο για την εξομαλύνση ή σκοπευτική ικανότητα των δυο αντιπάλων, είναι συνήθως... πολύ αμφισβητήσιμη! Τις περισσότερες φορές, το θέαμα της ατζαμωσύνης τους διασκεδάζει τους μάρτυρες, τους δημοσιογράφους, τους όπερατζήδες και τους περιέργους που παρακολουθούν την ασυνήθιστη σκηνή...

Στις μονομαχίες με πιστόλι, ανταλλάσσονται δυο σφαίρες, συνήθως δίχως αποτέλεσμα, και... το έπεισόδιον θεωρείται λήξαν! Όταν η μονομαχία γίνεται με σπαθί, άποτε, λείται από «γύρους», καθένας απ' τους οποίους διαρκεί 2-5 λεπτά της ώρας. Τέλος, ο ένας απ' τους αντιπάλους πληγώνεται έλαφρά και θεωρείται ήττημένος. Ο γιατρός του δίνει την πληγή. Οι μάρτυρες συντάσσουν το σχετικό «πρωτόκολλο». Οι δημοσιογράφοι γράφουν τα άρθρα τους κι' οι όπερατζήδες πηγαίνουν να εμφανιστούν τα 200 μέτρα της ταινίας που «γυρίσαν».

Ένα άλλο είδος μονομαχίας, πολύ πιο επικίνδυνη, δεν συνηθίζεται εύτυχως παρά μόνο στην Κίνα. Όταν οι Κινέζοι μοναρχιστοί είχαν να λύσουν μια διαφορά τους, κάθονταν ο ένας αντίκρυ στον άλλον μπροστά σε ένα χαμηλό τραπέζι, άμυλοι, κι' αρχίζαν να τρώνε ζαχαρωτά μέσα από ένα κουτί. Ένα απ' αυτά ήταν δηλητηριασμένο, κι' όποιος τύχαινε να το φάει πεθαινε άμέσως. Αυτή είναι η περίφημη «κινεζική μονομαχία».

Εξ άλλου, στη Νότιο Αμερική διατηρείται ακόμη η μονομαχία με σπάθι (δηλαδή με σπαθί σαν των αξιωματικών), που συνηθίζεται άλλοτε στη Γαλλία και στη Γερμανία. Τα παλιά χρόνια, οι φοιτητές των γερμανικών πανεπιστημίων θεωρούσαν υποχρέωσή τους να μονομαχήσουν τουλάχιστον μια φορά με αυτό τον τρόπο, κι' όπως είχαν σημαδία από σπαθιά τα επεδείκνυναν με περηφάνεια, σαν παράσημα...

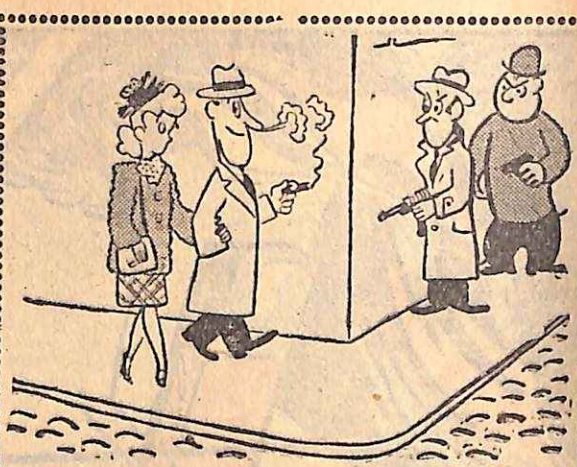
Θέλετε τώρα να μάθετε σε ποιές τάξεις κυρίως εξακολουθεί να υπάρχει το έθιμο της μονομαχίας; Την πρώτη θέσι φαίνεται ότι έχουν οι πολιτικοί. Επειτα ακολουθούν οι δημοσιογράφοι. Άλλοτε μάλιστα γίνονται διαδίκτες δημοσιογραφικές μονομαχίες. Όταν π. χ. συζητήθηκε η δούκισσα ντυ Μπερ, 24 συντάκτες της εφημερίδας «Ρεβενάν» μονομαχήσαν με ισάριθμους της αντίπαλης εφημερίδας «Τριμπύνη».

Η τρίτη θέσι ανήκει στους συγγραφείς, που μονομαχούν κυρίως εξ αιτίας της χρονίας και παροιμιώδους ζήλειας που τρέφουν ο ένας για τον άλλον.

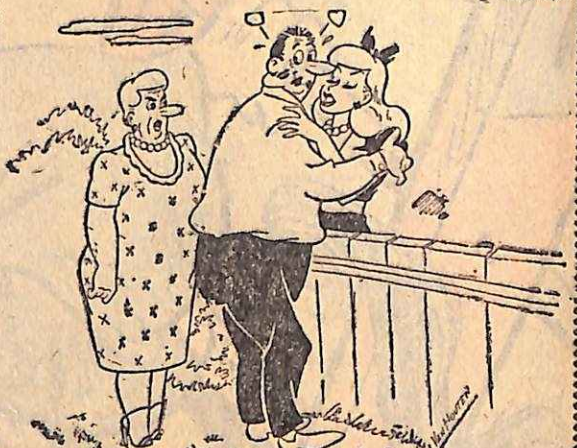
Μια απ' τις σύγχρονες προσωπικές τριβές που συνεδίαζε τις ιδιότητες του πολιτικού, του δημοσιογράφου και του συγγραφέως, ήταν ο Λεόν Μπλουί. Είπε λοιπόν πολύ φυσική ή φήμη του μονομάχου που είχε αποκτήσει πριν ακόμη γίνη αρχηγός του γαλλικού σοσιαλιστικού κόμματος.

Τρυφερότητες...

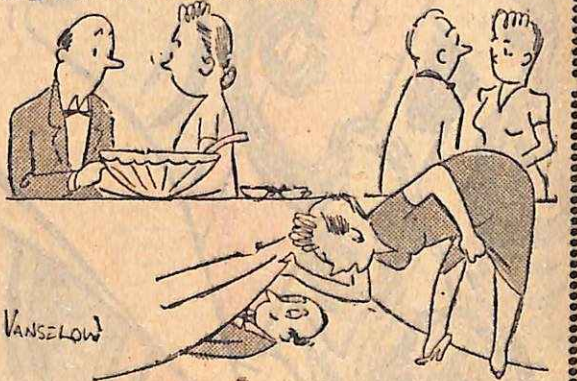
Μια Αμερικανίδα ζήτησε διαζύγιο γιατί ο άντρας της την ζύγνυσε, εσθνικά, από τον ύπνο της και της είπε: «Τι έμορφη που θα είσαι μέσα στο όφρετρό!»

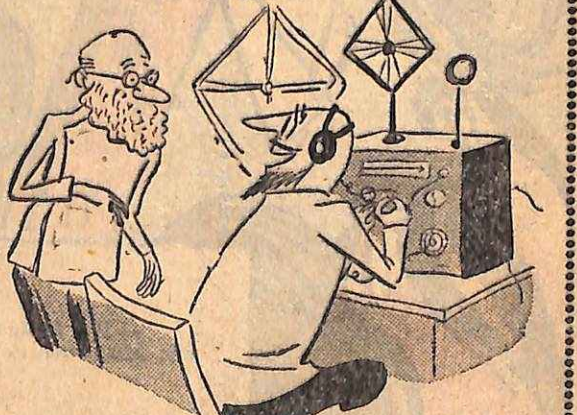
— Γυρίζοντας με τα πόδια, αναπνεύσαμε καθαρό αέρα και εξοικονομήσαμε και 20 χιλιάδικα που θα δίνουμε για ταξί!...

— Είπαμε, Κλέαρκε, ν' αγαπάμε τους γείτονές μας, αλλά εσύ το παρακάνεις!...

— Μου είχες υποσχεθεί, Γιάννη, ότι αυτό το κομμάτι θα το χορέψουμε μαζί!...

— Πήρα ένα μήνυμα από τον Άρη... Μας ζητούν 50.000.000 δολάρια βάσει του σχεδίου Μάρσαλ!...

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΔΕΣ ΓΚΑΝΓΚΣΤΕΡΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΤΖΑΙΝΗΣ ΤΣΕ'ΙΖ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ
ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Η Κάρολ φανερώνει στο Φράνκ ποιά είναι. Έντρομος ο τυφλός κακούργος πηδά έξω απ' το αυτοκίνητο. Μια κούρσα που την οδηγεί ο Έντι και στην οποία βρίσκεται η φίλη του ή Λίτα, τινάζει το Φράνκ μακριά κι' ένα καμión περνά επάνω του. Τον μεταφέρουν σε ένα νοσοκομείο όπου δεν άργεί να πεθάνει. Ο Μάξ που έτρεξε κοντά του είναι τώρα ευχαριστημένος. Θα κληρονομήσει τα χρήματα του συντρόφου του. Όσο για την Κάρολ θα την συντριψούν αν τολμήσουν να τ' αγγίξουν. Ο κακούργος πηγαίνει στο σπίτι που μένει ο πατέρας του. Ίσως Γκέζα. Έκεί είναι κρυμμένα τα λεφτά των δυο δολοφόνων. Η Κάρολ κατορθώνει να μπει στο σπίτι και κλέβει τα χρήματα. Απ' την ταραχή του και την απελπισία του ο Μάξ παθαίνει ήμipληγία. Στο ξενοδοχείο που μένει ο Έντι Ρέγκαν φτάνει η Κάρολ και ζητάει δωμάτιο.

— Πάω να της ρίξω μια ματιά από κοντά! είπε ο Έντι στο γκαρσόνι.

Σηκώθηκε και πήγε ως την πόρτα του μπάρ. Ο Γκούς, ο υπάλληλος που γράφει στο ξενοδοχείο, έκλεισε πονηρά το μάτι στον Έντι, ενώ η άγνωστη συμπλήρωνε το δελτίο της. Εκείνος του απάντησε με τον ίδιο τρόπο.

Ένας γκαρσόνι πήρε τη βαλίτσα της κοπέλλας, με φανερό ένθουσιασμό, και την ωδήγησε ως το παλιό ασανσέρ. Ο Έντι πρόσεξε ότι η άγνωστη κρατούσε δυο δερματίνους χαρτοφύλακες κι' αναρωτήθηκε τί να περιείχαν άραγε.

Την είδε καλλίτερα, καθώς πήγαινε προς το ασανσέρ: Ήταν χλωμή, κι' οι κινήσεις της άργες και άπαθες. Ο Έντι δοκίμασε την έντυψη πώς κάπου την είχε ξαναδεί — και δεν του φάνηκε περίεργο, αυτό, γιατί ήταν φυσικό να του μείνουν αξέχαστα τέτοια μαλλιά... Όταν η νέα γυναίκα μπήκε...

ΜΗΧΑΝΑΙ
ΕΠΙΔΙΟΡΘΩΣΕΩΣ
Καζετών
VELOX
Η μηχανή που επεβίβη
Θ. Γ. ΜΠΙΤΣΟΠΟΥΛΟΣ
ΜΙΚΗΣ 46 ΑΘΗΝΑΙ
ΕΜΜ ΔΟΥΚΙΑΝΗΣ ΔΙΔΑΓΓΩΓΗ
ΚΑΡΗΝΗ 27 ΘΕΣΣ/ΜΙΚΗ

στο ασανσέρ, ο Έντι πλησίωσε στο γραφείο.

— Ποιος είν' αυτός ο άγγελος; ρώτησε ο Γκούς.

Εκείνος έριξε μια ματιά στο δελτίο κι' απάντησε:

— Λέγεται Κάρολ Σουφολντ... Την φερνάμε κι' αυτή με το δολμά της φωτεινής επιγραφής. Μα στοιχηματίζω πως δεν θα μας μείνει εδώ δεύτερη νύχτα...

— Κάρολ Σουφολντ... μουρμούρισε ο Έντι, με ζωομένη φρυδία. Πού τόχα ξανακούσει, αυτό τ' όνομα;

Εξαφνα χτύπησε το μετωπό του και φώναξε:

— Το βρήκα! Είπε εκείνη που γράφει οι εφημερίδες... η τρελλή με τα εκατομμύρια!... Διαβάστε και σύ, Γκούς! — Όχι, έχω διαβάσει μόνο τις αθλητικές ειδήσεις... Δεν ξέρω αν είνε τρελή, όπως λέτε... πάντως, είνε ώρα κι' αξίζει στ' αλήθεια δολίκληρο θσαυρό!

— Μα τί γυρεύει εδώ άραγε; άπόρησε ο Έντι. Αν κατάφερα να τη μπλέξω στα δίχτυα μου και να την ξεπουλούσω... Θα συνδεόμουν το τερπνόν με το ωφέλιμο!... Πες μου, Γκούς, τον αριθμό του δωματίου της! Είπε μια ευκαιρία μοναδική! — Το 247... Αν θέλετε, έχω ένα αντίκλειδι...

— Όχι, δεν χρειάζεται! Πρέπει να γίνη η δουλειά με το μαλακό... Πρώτη φορά στη ζωή μου έχω να κάνω με τέτοια άμορφιά, κι' έννοώ να τη χαρώ όσο μπορώ πιο πολύ!

— Σας ζηλεύω, αλήθεια! — Σωστά! Πολύ σωστά! παραδέχθηκε ο Έντι, διορθώνοντας τη γραβάτα του.

Ο γκαρσόνι άφισε τη βαλίτσα δίπλα στο κρεβάτι, έκλεισε τα λερωμένα παραθυρόφυλλα, άνοιξε την πόρτα του λουτρού και χτύπησε μερικές νροθιές στο σομιέ του κρεβατιού, σαν ναβέλε να δείξει ότι διατηρούσε ακόμη κάποια έλαστικότητα. Ύστερα σταμάτησε και περίμενε, με το χέρι μιστεντωμένο.

Η Κάρολ δεν τον πρόσεχε καθόλου. Το κεφάλι της πονούσε, το κορμί της ζητούσε ξεκούρασι. Προχώρησε, με βαρεία βήματα, κι' έπεσε στη μοναδική πολυθρόνα του δωματίου, αφήνοντας δίπλα της, στο πάτωμα, τους δυο χαρτοφύλακες.

Ο γκαρσόνι — ένας μάγκας 17 ετών — την κτύπησε από πάνω ως κάτω. Την εύρισκε όρεκτικωτάτη, επιφουλασσότεν όμως να ολοκληρώσει την κοίτη του γι' αυτήν ανάλογα με το πουρμπουάρ που θα τούδινε...

— Θέλετε τίποτ' άλλο; τη ρώτησε, για να της υπενθυμίσει την παρουσία του. Μπορούμε να σας σερβίρουμε εδώ, το φαγητό σας και να σας άνα-

φουμε το τζάκι. Βέβαια, θα πληρώσετε κάτι παραπάνω...

Η Κάρολ άνασκήτησε και τον κτύπησε παράξενα. Της φαινόταν σαν μια μακρινή, θολή εικόνα... Η φωνή του την ένοχλούσε.

— Ναί, άπάντησε ξερά. Θέλω φαγητό... και φωτιά.

Ο γκαρσόνι περίμενε ακόμα, με την άπογορευτική ζωγραφισμένη στο πρόσωπό του.

— Να σας στείλω το γκαρσόνι του ρεστοράν; ρώτησε.

— Άς μου φέρουν ό,τι υπάρχει. Δεν με νοιάζει... Άφίστε με τώρα μόνη!

Κι' η Κάρολ έσφιξε με τα δάχτυλά της τα μπράτσια της.

Είσαστε αδιάθετη; ρώτησε ο γκαρσόνι με περιέργεια. Μήπως μπορώ να σας εξυπηρετήσω σε τίποτε;

Η κοπέλλα άνοιξε νευρικά την τσάντα της, του πέταξε ένα δολλάριο και φώναξε:

— Όχι! Άφιστε με μόνη!

Ο γκαρσόνι πήρε το χαρτονόμισμα, την κτύπησε με έκπληξη και βγήκε επιτέλους απ' το δωμάτιο.

Η Κάρολ έμεινε ακίνητη λίγη ώρα. Κρύωνε, κι' οι διαπεραστικές πόνοι του κεφαλιού της την τρώζαν... Σχεδίαζε να φύγει από το Σάντο Ρίο, άμέσως αφού θάπαιρνε τα λεπτά του Μάξ. Όταν όμως ξεκίνησε με τ' αυτοκίνητό της, έπειτα απ' το δεύτερο αυτό μέρος της εκδίκησης της άρχισε να ύποφερε τόσο πολύ, ώστε δεν έμπορε να συνεχίσει το δρόμο της και σταμάτησε στο πρώτο ξενοδοχείο που βρήκε μπροστά της.

Ένας νέγρος καμαριέρης μπήκε στο δωμάτιο, για ν' άναψή το τζάκι. Η Κάρολ σηκώθηκε τότε και πέρασε στο λουτρό. Λίγο έλειψε για μια στιγμή να λιποθυμήσει, κι' άκούμπησε στον τοίχο για να μην πέση.

Τότε μόνο κατάλαβε ότι πεινούσε. Δεν είχε φάει τίποτε.

.....

Μυριές ιστορίες

Η τιμωρία του κουβαρντά

Η σκηνή πρό της βιτρίνας ενός αδαμαντοπωλείου. Νεαρή κυρία στέκεται και θαυμάζει τα διαφορά μπιζού όταν σε μια στιγμή, τη διπλωρώνει νεάζων άσπρομάλλης κύριος.

— Ποιό σας άρέσει, μαντάμ; Έκείνο το διαμαντάκι; Μιλιά ή κυρία.

— Ό, πόσο θα ήθηναι στο χεράκι σας αυτό εδώ το βραχιολάκι! Ένα κναι να μου πητε μονάχα και το έχετε.

— Όποτε γυρνά η κυρία, και λέει χαμογελώντας:

— Δεν το παίρνετε στη γυναίκα σας, κ. Τάδε; Πολύ θα εύχαριστή ή καμένη ή κ. Εύτερη.

Ο νεάζων άσπρομάλλης άκούγοντας τ' όνομά του και τ' όνομα της γυναίκας του έμεινε έμβρόντητος. Η κυρία έσπευσε να συστηθή:

— Κυρία Τάδε, φίλη της γυναίκα σας. Δεν θα παραλείψω, φυσικά, να την συγχαρώ γιατί έχει ένα σύζυγο τόσο γαλαντόμο, που προσφέρει βραχιολία σε άγνωστες γυναίκες.

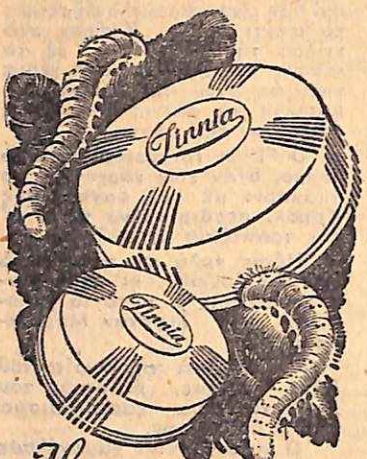
— Δεν θα το πήτε! Ικέτευσε ο γρηναίος κύριος.

— Δεν θα το πώ, υπό ένα άρον: ότι θα της πάρετε αυτό το βραχιολάκι! Δεν είνε από τ' ακριβά. Και θα χαρή τόσο, ή καμένη!...

— Δεν μιλάτε σοβαρά!

— Σοβαρώτατα. Και θα της το πάρετε τώρα. Άλλοιώς... Τί να κάνη ο άνθρωπος; Ύπεκυψε στον ήθικό αυτό έκθασμό και το πήρε. Η γυναίκα του, βέβαια, θα παραξενευτήκε με την άπρόσπτη κουβαρντωσύνη του συζύγου της. Και δεν θα κατάρωσε να την εξηγήσει...

Άς προσέχουν, λοιπόν, οι κουβαρντάδες αυτού του τύπου. Μακριά από τέτοιες προσφορές σε γνωστές... άγνωστες!

Η Επιστήμη και η πείρα συνειργάζονταν διά να παρουσιάσουν τα 2 αυτά έκλεκτα προϊόντα

Η χρησιμοποίησής της ΚΑΘΑΡΑΣ ΦΥΣΙΚΗΣ ΜΕΤΑΞΗΣ συνέβαλε πολύ εις την πραγματοποίησιν της μεγάλης αυτής επιτυχίας.

Ο συνδυασμός της χρησιμοποίησής της Πούδρας και Κρέμας ZINNIA χαρίζει ΥΓΕΙΑ • ΩΜΟΡΦΙΑ

Tinnia

MENTIOYM
Κα Δάφνη

Βραβείον Ύψιστης Ψυχικής Έρευνας, δόξας Κυψέλης 349. Όροι επίσκεψης 9 — 6, τηλέφ. 82-529.

Μαμά! έτοιμάσε το σαπούνι της πουλάδας μαρκας ΑΡΝΙ, γιατί σήμερα θ' αρχίσουμε να γράφουμε μέ... μελάνι στο σχολείο!

ΠΕΡΜΑΝΑΝΤ

Με τα τελευταία σύγχρονα μέσα στο

Μ. ΛΑΜΠΡΟΠΟΥΛΟΥ

Αγ. Κωνσταντίνου 12

γνωστού για τις ΦΑΡΔΕΙΕΣ ΣΚΑΛΕΣ ΚΑΙ ΧΟΝΔΡΕΣ ΜΠΟΥΚΛΕΣ. Τό κατάστημά μας άνακαινίσθη ΡΙΖΙΚΩΣ και επλυνίσθη με τα τελευταία μέσα και ΣΥΓΧΡΟΝΑ μηχανήματα.

Επισκεφθήτε μας και θα εύρητε έκκενο που θα σας ένθουσιασή.

Θέλετε να σας σερβίρω κοντά στη φωτιά;

— Αφίστε το στο τραπέζι, παρακαλώ, απάντησε η Κάρολ δίχως να γυρίση.

— Θέλετε να σπρώξω ως εκεί την πολυθρόνα σας; επέμεινε ό Έντι.

— Ένοιώθε τώρα πολύ λιγότερη αυτοπεποίθησι απ' όσιν είχε όταν μπήκε.

— Όχι... Αφίστε με μόνη. Φύγετε! είπε η Κάρολ νευρικά.

Ξαφνικά, ό Έντι είδε στο πάτωμα, μπροστά του, τούς δυο χαρτοφύλακες. Κι έμεινε σάν απολιθωμένος, γιατί είχε διαβάσει δυο όνόματα, χαράγμένα πάνω τους με χρυσά γράμματα: «Φράνκ Κούρτ» στον ένα και «Μάξ Γκέζα» στον άλλο.

Κύτταξε την Κάρολ, σαστισμένος, με τό στόμα ανοιχτό. Καί, σε μία της κινήσι, πρόσεξε τό χαρακτηριστικό σημάδι στον καρπό τού χεριού της. Όστε λοιπόν, αυτή ήταν η Μαίρη Πρέντις!...

Η ανακάλυψι τού τούκανε τόση έντύπωσι, ώστε έσπευσε να βγί απ' τό δωμάτιο, πριν τον κυττάξη η Κάρολ και τον αναγνωρίση. Όταν βρέθηκε στο διάδρομο, σκέφθηκε τι έπρεπε να κάνει.

Τι περιπέτεια, αλήθεια! Η Κάρολ Σούφολντ, η έκτομμυριούχος, με τό ψευδώνυμο Μαίρη Πρέντις, ήταν υπεύθυνη για τό θάνατο τού Φράνκ κι είχε στην κατοχή της την περιουσία τού Φράνκ και τού Μάξ!

Αν δεν κατάφερε ό Έντι να κερδίση κάτι απ' όλη αυτή την ιστορία, θαπρεπε να πάρη τό παράσημο της βλακείας!...

Η Κάρολ καταδρόχισε γρήγορα τό φαγητό της. Ένοιωσε τότε καλλίτερα τον έαυτό της. Ο πονοκέφαλος της λιγότεσε ως κάπως. Έβγαλε τό μαντίω της, τράβηξε την πολυθρόνα κοντά στο τζάκι και ξαπλώθηκε, για ν' αναπολήση με ψυχρή ικανοποίησι τά γεγονότα των τελευταίων ήμερών.

Είχε κανονίσει τό λογαριασμό τού Φράνκ κι είχε καταφέρει ένα φοβερό χτύπημα στο Μάξ... Είχε παρακολουθήσει τον τελευταίο, απ' τό νοσοκομείο ως τό σπίτι του, δίχως να τό αντιληφθή. Είχε άνεβη κρυφά ως τό δωμάτιό του και τον είχε ιδί από μία χαραμάδα της πόρτας να βιάζη και να μετράη τα δολλλάρια του. Είχε διαβάσει τότε στα μάτια του τον έρωτά του προς τό χρήμα, κι είχε καταλάβει ότι, αν τόχανε, θα υπέφερε σκληρά, όσο κι η μίς Λόλλυ όταν της έκωψε τό γένεια της...

Ήταν αποφασισμένη τώρα να τον αφήση να βασανιστή μερικές μέρες απ' την απελπισία του, κι ύστερα να τον σκοτώση κι αυτόν! Τά μάτια της γυάλιζαν έντρια και τά δάχτυλά της λυγίζαν σάν νύχια θηρίου, όσο σκεφτόταν αυτή τη στιγμή!

Θυμήθηκε έξαφνα τούς δυο χαρτοφύλακες. Πήρε τον ένα και τον άνοιξε. Κύτταξε με φόκη τις δέσμες των χαρτονομισμάτων, που της φαίνονταν βαμμένα στο αίμα! Νόμισε πως άκουγε απ' τό βάθος της τσάντας τις μεταλλικές φωνές των Σούλλιδαν... Την πέταξε μακριά, ανατριχιάζοντας από άηδία. Τό περιεχόμενο της σκορπίστηκε στο φθαρμένο χαλί.

Την ίδια στιγμή, άνοιξε η πόρτα και κτύπησε ό Έ. απά-

ΤΗΝΕΤΕ ΚΑΙ ΓΕΙ, ΤΑ ΔΟΝΤΙΑ ΣΑΣ ΜΕ ΚΟΛΥΝΟΣ

ΤΖΟΑΝ ΜΠΕΝΝΕΤ

ΓΕΝ. ΑΝΤ. Δ. ΛΑΜΠΡΟΠΟΥΛΟΥ

ΑΙΣΘΗΤΙΚΗ ΚΛΙΝΙΚΗ
ΑΠΟΓΡΙΧΩΣΙΣ ΡΙΖΙΚΗ
Η πρώτη επίσκεψις δωρεάν. Με τελευταία μηχανήματα βραχέων κυμάτων. ΑΙΣΘΗΤΙΚΗ Δέρματος — προσώπου, πάντων, ρυτίδων, φακίδων και πτώσεως των τριχών της κεφαλής με άκτινας ultra - Violet υπό τού Αισθητικού δερματολόγου Ιατρού ΑΝΔΡΕΑ Θ. ΧΡΥΣΗ. Οδός Νίκης 13. Τηλ. 29-548.

ΔΙΠΛΩΜΑΤΟΥΧΟΣ
Η Κοπτική
Ραπτική με απολύτως
Θετικά αποτελέσματα

Αιμ. Χαριζάννη

ΔΙΠΛΩΜΑΤΟΥΧΟΣ
των Σχολών των Παρισίων
GUERRELAIGNÉ - ECOLE PIGIER
Ακαδημία Κοπτικής DAVIDOY FILS
ΑΘΗΝΑΙ: Νίκης 54 - Τηλ. 33-398
ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ: Βασιλίας Κων/νου 12
Μπουμπουλινά

φασισμένος πιά ν' αντιμετώπιση την κατάσταση. Μά τα πρώτα λόγια που σκόπευε να προφέρει, έσβυσαν στα χείλη του, όταν αντίκρυσε όλα εκείνα τα δολλλάρια, σκόρπια στο πάτωμα. Είδε επίσης την άδειαν τσάντα και μάντεψε ότι τα χρήματα αυτά θα ήταν τού Μάξ ή τού Φράνκ. Σκέφθηκε άμέσως πώς η περιουσία τού Φράνκ έπρεπε ν' ανήκη στη Λίντα, και πως ό,τι ανήκε στη Λίντα ήταν και δικό του...

Η Κάρολ γύρισε άποτομα προς την πόρτα, όταν την άκουσε ν' άνοιγη. Είδε τον Έντι και τον αναγνώρισε. Έμεινε ακίνητη, με τά μεγάλα πράσινα μάτια της καρφωμένα πάνω του.

Εκείνος έσπρωξε τά χαρτονομίσματα με τό πόδι του και τη ρώτησε χαμογελώντας:

— Μ' αναγνωρίζετε;

— Φύγετε από δω; πρόφερε ήρεμα η Κάρολ.

Μά ό Έντι ήξερε πιά πως να παίξη τό παιγνίδι του. Άκούμπησε στο τζάκι και είπε, άναδώντας ένα τσιγάρο:

— Η άστυνομία ψάχνει να βρή μια κάποια Μαίρη Πρέντις. Την κατηγορούν για φόνο, κι έχουν άρκετές αποδείξεις έναντίον της, για νά τη στείλουν στο δικαστήριο!

— Φύγετε! ξανάπη η Κάρολ, σφίγγοντας τις γροθιές της.

— Δεν πρόκειται, βέβαια, να σας κρεμάσουν. Θα σας κλείσουν όμως στη φυλακή για καμμία είκοσι χρόνια!

Κύτταξε την άκρη τού τσιγάρου του, έριξε μία ματιά στην Κάρολ και συνέχισε:

— Δεν θα σας άρεση καθόλου, ξέρετε, η ζωή της φυλακής! Είναι πολύ χειρότερα απ' τό φρενοκομείο που ήσαστε άλλοτε...

— Γιατί μου τά λέτε, όλ' αυτά;

— Άκούστε, όμορφούλα μου! Άς μιλήσουμε παστοικά. Μη ζητάτε να με ξεγελάσετε. Σας αναγνώρισα απ' τό σημάδι τού χεριού σας: Είσαστε η Μαίρη Πρέντις, η κοπέλλα που δέχτηκε να γίνη «ντάι-ντε-κομπανι» τού Φράνκ και που σκόρωσε τό θάνατό του! Δεν ξέρω γιατί τό κάνατε, αυτό, αλλά δεν θα 'ού έινε δύσκολο να τ' ανακαλύψω.

— Είσσ... έπίσης η Κάρολ Σούφολντ, η έκτομμυριούχος, που τόσκασε απ' τό ψευδοτρίτο τού Γκλένδιου... Έλπίζω να συνεννοηθώμε, έμεις οι δυο! Θα μου δώστε αυτά τά λεφτά, καθώς και ένα τσέκ μισού έκτομμυρίου. Άλλοιώς, θα σας παραδώσω στην άστυνομία! Πώς σας φαίνεται η πρότασί μου;

— Μου προκαλεί άηδία! άπάντησε η Κάρολ. Ό έ κάνατε καλλίτερα να φύγετε...

— Μη στενοχωριέσθε, κούκλα μου! είπε ό Έντι χαμογελώντας σαρκαστικά. Ναί, θα φύγω... άφού όμως πληρωθώ. Αφίστε τις άνοσιές, έφόσον βλέπετε πως σας κρατώ!

— Η Κάρολ τον κύτταξε. Τά μάτια της πετούσαν φωτιές.

— Φύγετε! πρόφερε με τά δόντια σφιγμένα. Αφίστε με μόνη!

— Σας δίνω δυο ώρών τσέκ για νά νά σκεφθήτε. Στο μεταξύ όμως, είν' άμαρτία να μένουν σκορπισμένα τόσα λεφτά... Δεν είνε δικά σας!

Κι ό Έντι έσκυψε για νά μαζέψη τά ναρτονομίσματα. Την ίδια στιγμή, η Κάρολ άρ-

παξε την τσιμπίδα τού τζακιού για νά τον χτυπήση στο κεφάλι. Εκείνος όμως το κατάλαβε έγκαίρως, έπεσε κάτω, κι έτσι τό χτύπημα τον βρήκε στον ώμο.

— Υστερα, καθώς η Κάρολ πηδούσε απάνω του, της έδωσε μία κλωτσιά πάνω στο γόνατο και την έκαμε να χάση την ισορροπία της και να πέση δίπλα του. Την άρπαξε τότε απ' τά χείλια, τη γυρισε ανάσκελα και την κόλλησε στο πάτωμα.

— Τώρα θα σε μάθω εγώ να κάνης την άγρια, παληοβρωμιά! της είπε με κακία.

Αφισε έλεύθερο τό άριστερό της μπράτσο, για να την χτυπήση στο πρόσωπο.

Μά ήταν λάθος του αυτό, γιατί η Κάρολ μπόρεσε να μεταχειρισθί τό άριστερό χερί της, με μία κινήσι γρήγορη σαν άστραψή...

Μόλις πρόλαβε ό Έντι, άπό ένστικτο μάλλον, να γείρη τό κεφάλι του προς τά πίσω και να προσφύλῃ τά μάτια του. Τά νύχια της Κάρολ χάθηκαν στο σαγόνι του και τον γρατζούνισαν βαθεία.

Πριν ακόμα συνέλθῃ απ' τον πόνο, η Κάρολ πετάχτηκε όρθια κι έτρεξε προς την πόρτα. Ο Έντι την άρπαξε απ' τον ποδόγυρο τού φουστανιού της, αλλά τό μεταξωτό ύφασμα ξεσχίστηκε κι έμεινε στα χείρια του.

Η Κάρολ έφτασε στην πόρτα κι άκούμπησε πάνω της, με τά χείρια πίσω απ' την πλάτη της. Τη στιγμή που σηκωνόταν ό Έντι, άκουσε τό κλειδί να γυρίζη την κλειδαριά.

— Δεν έχετε να κερδίστε τίποτα! είπε λαχανιάσμενα, σκουπίζοντας τό αίμα που 'άλαζε σέ τό κολλαρικό του πουκάμισο. Άνοίχτε αυτή την πόρτα, άλλωστε...

Η Κάρολ έβγαλε τό κλειδί απ' την κλειδαριά, έσκυψε και τό πέταξε κάτω απ' την πόρτα.

— Τώρα δεν μπορεί πιά να βγί κανείς απ' τούς δυο μας! είπε μαλακά.

— Θα μου τό πληρώσετε!... μούγγρισε ό Έντι. Είμαι τρεις φορές πιο δυνατός από σας! Μπορώ να σας γδάρω Γ'ντανή.

Όστόσο, δεν τού άρεσε καθόλου η κακή και παγωμένη έκφρασι τού προσώπου της, ούτε κι η παράξενη λάμψι των ματιών της... Εκείνη γέλασε, μ' ένα ψεύτικο μεταλλικό γέλιο, και πρόφερε, προχωρώντας σιγά - σιγά προς τό μέρος του, σάν τίγρις:

— Με φοβάσαστε!... Τό ξέρω!

ΕΠΙΠΛΑ

Με δόσεις

Γ. ΚΕΖΙΡΗΣ

Μενάνδρου 75 — Τηλ. 55-638

Κυρίες μου

Είδετε; τις νέες παραλαβές ύφασμάτων επιπλώσεως τού καταστήματος

ΡΥΘΜΟΣ

ΒΟΥΛΗΣ 22

— Μη με ζυγώνετε! της φώναξε ό Έντι.

Είχε θυμωθή ξαφν... με φόκη τούς χαρακτηρισμούς που είχαν γράψει οι έφημερίδες για την Κάρολ: «αγριόγата...», «έπικινδυνή...».

Εκείνη εξακολούθησε να προχωρή καταπάνω του, με φωτιές στα μάτια.

— Όχι... είπε υπόκοφα. Όχι, δεν θα με στείλετε στη φυλακή!... Όχι!...

Ο Έντι άποτραβήχτηκε ως τον τοίχο. Η Κάρολ τού έπετέθη ξαφνικά. Γλύτωσε και πάλι τά μάτια του, αλλά τά νύχια της τού σημάδεψαν τά μάγουλα. Λυσσασμένος απ' τον πόνο, ό Έντι την άρπαξε από τη μέση, τη χτύπησε, παλεύων άγρια για ένα λεπτό.

Τό μόνο που μπόρεσε να κάνει ό Έντι, ήταν να την έμποδίση να χάση τά νύχια της μέσα στα μάτια του. Κάθε φορά όμως που της έπιανε τά χείρια, εκείνη έξέφυγε και τού αϊλάκωνε τό πρόσωπο, που είχε γεμίσει αίματα.

Κάποια στιγμή, της έστριψε τά χείρια προς τά πίσω, αναγκάζοντας την να κάνει μισή στροφή, και την πέταξε πάνω στο κρεβάτι. Δεν κατόρθωσε ωστόσο να τη συγκρατήση, γιατί τά χείρια του γλυστρούσαν πάνω στη σφιχτή και λεία σάρκα της, μέσα από τό κουρελιασμένο φόρεμά της. Εκείνη κατάφερε να γυρίση και να τον δαγκώσει στα δάχτυλα, αναγκάζοντας τον έτσι να την αφήση έλεύθερη. Υστερα τον άρρισε στις κλωτσιές.

Μά πριν προλάβῃ να πηδήση απ' τό κρεβάτι, ό Έντι την

ξανάρριξε πάνω σ' αυτό, με μία δυνατή γροθιά.

— Θα σε κανονίσω εγώ, αγριόγата! φώναξε λαχανιασμένα, και θέλησε να την ξαναχτυπήση.

Εκείνη έπεχείρησε να τον άρπάξῃ απ' τό λαιμό. Μόλις πρόφτασε τότε να της πιάση τά χείρια. Ήταν πεσμένοι κι οι δυο στο κρεβάτι, προσπαθώντας καθένας τους να νικήση τον άλλο. Η Κάρολ ήταν δυνατότερη απ' ό,τι φαινόταν, κι ό Έντι ένοιωθε τά παγωμένα δάχτυλά της να προσπαθούν ν' άνεθούν προς τά μάτια του...

Πανικοβλήθηκε, την άφισε έλεύθερη και πήδησε πίσω, ως την πόρτα. Η Κάρολ έβγαλε μία άγρια φωνή και προχώρησε καταπάνω του, με μάτια άστραφτερά και μία σύσπασι στο πρόσωπο. Εκείνος άρπαξε τότε μία καρέκλα και τη χτύπησε μ' αυτήν στους ώμους, μ' όλη του τη δύναμη.

Η καρέκλα κομματιάστηκε. Η Κάρολ έχασε την ισορροπία της. Καθώς έπεφτε, ό Έντι την ξαναχτύπησε δυνατά στο πίσω μέρος τού κεφαλιού.

Υστερα η καρέκλα έξφυγε απ' τά χείρια του, κι έμεινε κυττάζοντας σάν αποβλακωμένος τό άναίσθητο σώμα που είχε σωριασμένο μπροστά του. Τά μάτια του ήταν πλημμυρισμένα από φόκη. Τό αίμα κυλούσε στο πρόσωπό του.

— Τη σκότωσα!... μουμούρισε, παγωμένος από τρόμο.

Κύτταξε για λίγο ακόμη την Κάρολ, ακίνητη και γυμνή ως τη μέση, με τό πρόσωπό της κίτρινο σάν τό κερί, τό φόρεμά

της κουρελιασμένο, τά χείρια και τό λαιμό της πιτσιλισμένα με τό αίμα του. Τό θέαμα αυτό τού έφερνε ναυτία.

Επειτα σκέφθηκε κάτι που τον ξετρελλάνε:

«Αν με βρουν εδώ οι άστυνομικοί, θα με γδάρουν! Ποτέ δεν θα πιστέψουν ότι τη χτύπησα για ν' άμυνθώ».

Σκέφθηκε τότε τό Γκούς. Αυτός θα τον βοηθούσε να βγί απ' τό αδιέξοδο. Ήταν ό μόνος που μπόρουσε να κάνει κάτι γι' αυτόν!

Πήγε τρεκλίζοντας ως τό τηλέφωνο και σηκωσε τό ακουστικό.

— Όταν απάντησε ό Γκούς, τού είπε σιγανά:

— Έλα γρήγορα πάνω!

Υστερα έπεσε στο κρεβάτι, άποφενώντας τό θέαμα της άναίσθητης Κάρολ.

Ένας δούρος κλειδιών στην κλειδαριά τον έκαμε να συνέλθῃ απ' τη νάρκη του. Σηκώθηκε με κόπο, τη στιγμή που έμπαινε ό Γκούς. Εκείνος σταμάτησε κατάπληκτος:

— Παν... ία μου!... μουμούρισε.

Μπήκε μέσα, έκλεισε πίσω του την πόρτα και ρώτησε:

— Πειθαίρεται είνε;

— Δεν ξέρω!... τραύλισε ό Έντι.

Ήταν φρικτός, έτσι που είχε ματωμένο όλο του τό πρόσωπο, τό κολλάρο, τό σακκάκι.

— Κύττα τί μούκανε!... πρόσθεσε. Είνε τρελλή! Χύμηξε πάνω μου σά λυσσασμένη γάτα.

Μά ό Γκούς δεν τον άκουγε πιά. Είχαν τραβήξει όλη την προσοχή του τά χαρτονομίσματα, τά σκορπισμένα στο πάτωμα.

Ερριξε μία τραχεία ματιά στον Έντι. Επειτα γονάτισε κοντά στην Κάρολ, της ψαχούλεψε τό σφυγμό, άνασκήκωσε τό κεφάλι της. Έκαμε ένα μορφοσά, τ' άφισε πάλι να πέση μαλακά και σκούπισε τά ματωμένα δάχτυλά του στο κουρελιασμένο τ'ν φόρεμα. Υστερα άναστέναξε έλαφρά και σηκώθηκε.

— Είνε... πεθαμένη; ψέλλισε ό Έντι, με άγωνία.

— Της έσπασες τό κεφάλι, απάντησε ξερά ό Γκούς. Γιατί να τη χτυπήσης τόσο δυνατά, κτήνος;

— Πέθανε; ξαναρώτησε ό Έντι.

Τά γόνατά του λυγίζαν. Κάθισε στο κρεβάτι, για να μην πέση.

— Δεν θα ζήση πολύ! απάντησε ό άλλος, σκυθρωπός. Είνε σπασμένο όλο τό κάτω μέρος τού κεφαλιού της! ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ! Η συνέχεια.

MENTIOYM

Έλπις Παυλάτου

Βραβείον Ύψιστης Ψυχικής Έρευνας, δόξας Κρήτης 6 (παρόδος Λοσιών πλατεία Βαθής). Δεχεται καθ' έκαστην. Τηλέφωνο 52-869.

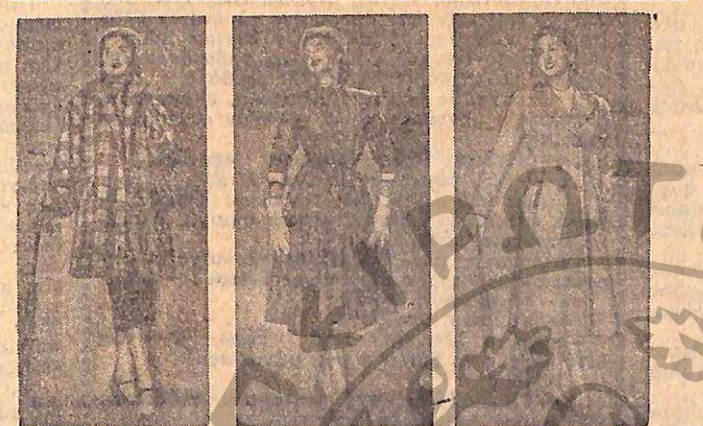
ΕΚΚΛΟΦΟΡΗΣ

Α. ΨΑΘΑ

ΚΑΤΩ ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΟΥΡΑΝΟ ΞΥΣΤΕΣ

Τό πιο σπαρταριστό, τό πιο κεφάτο βιβλίο που βγήκε ποτέ για την Αμερική.

Σελίδες 160. Δρ. 10.000.

Ο ΟΙΚΟΣ
Ευαγγελίδης Κορτινίδη
σας παρουσιάζει
τό νέν τμήμα του
ΕΤΟΙΜΩΝ

ΦΟΡΕΜΑΤΩΝ - ΠΑΛΤΩΝ - ΤΑΠΕΡ - ΠΛΕΚΤΩΝ
Τό τμήμα έτοιμων κατά τό πρότυπον των μεγάλων Παρισίων Οίκων μόδας DIOR-FATH
DESSES θα προσφέρει πραγματικά μοντέλα σε τιμές προσιτές για τό μεγάλο κοινό.

Ευαγγελίδης Κορτινίδη
ΠΛΑΤΕΙΑ ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΟΣ - ΘΕΩΡΩΣ 8 (2^{ος} όροφος) ΤΗΛ. 21-951

ΕΚΚΛΟΦΟΡΗΣ

Α. ΨΑΘΑ

ΚΑΤΩ ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΟΥΡΑΝΟ ΞΥΣΤΕΣ

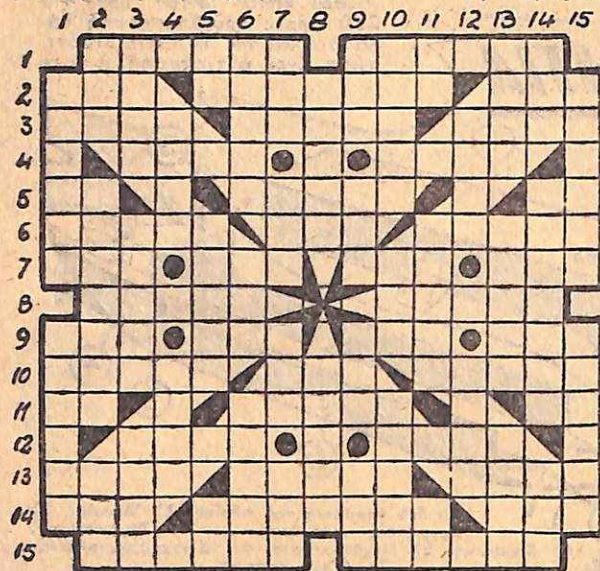
Τό πιο σπαρταριστό, τό πιο κεφάτο βιβλίο που βγήκε ποτέ για την Αμερική.

Σελίδες 160. Δρ. 10.000.

ΠΑΙΓΝΙΔΙΑ

Σταυρόλεξο με παροιμίες

Όχι από τις λέξεις του παρόντος σταυρολέξου σχηματίζουν μια γνωστή ελληνική παροιμία. Δεν σας

δίνουμε τις εξηγήσεις των λέξεων αυτών που πρέπει να τις βρείτε βοηθούμενοι από τις υπόλοιπες κι έτσι να συμπληρώσετε την παροιμία.

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

- 1) Η τελευτία λέξη της παροιμίας. — Τρυφερός, μαλακός.
- 2) Αρχαίος θεός. — Παλαιά ονομασία του Κάδιξ της Ισπανίας. — Σπουδή.
- 3) Ζητώ. — Αγρίμι. — Θεός της μυθολογίας (δημ.).
- 4) Παράδεισος. — Μπαίνει στη σαλάτα (καθ.).
- 5) Νότα. — Η δευτέρα λέξη της παροιμίας. — Δύο όμοια σύμφωνα.
- 6) Αποβλάκωση. — Άσπρε. — Εύδωδες έλαιον.
- 7) Ανδρικό αμερικανικό όνομα. — Βασίλισσα στο σκάκι. — Βρίσκεται εις διπλούν στο D. D. T. — Αριθμητικό (ουδ.).
- 8) Η πέμπτη λέξη της παροιμίας. — Άβλαδη.
- 9) Νότα. — Τελικός σύνδεσμος. — Πολεμικό παράγγελμα. — Ιστορική απάντηση.
- 10) Δέντρο όρειων περιοχών. — Θραύω. — Χρησιμοποιείται για προληπτικούς ή θεραπευτικούς σκοπούς.
- 11) Βίβιν... στάρ της όθνης. — Η τρίτη λέξη της παροιμίας. — Σού ανήκουν.
- 12) Η πρώτη λέξη της παροιμίας. — Μέρος του σώματός μας (καθ.).
- 13) Έργο του Ίψεν. — Πόλις της Στερεάς. — Θα το βρείτε στους ώμους μιας γηρούλας.
- 14) Θεά. — Καρποφόρο δέντρο. — Κτητική όντωνυμία.
- 15) Βασίλισσα. — Θεός των αρχαίων Αιγυπτίων.

ΚΑΘΕΤΩΣ

- 1) Έπιθετον της Αθηνάς. — Ού-ράνιο σώμα.
- 2) Η έκτη λέξη της παροιμίας. — Τακτική των τεμπέληδων. — Προστακτική των παραπομπών.
- 3) Πήγαινε. — Δεν παρουσιάζουν άνομομορφίες. — Λιμνή της Β. Αφρικής.
- 4) Άσματα των αρχαίων. — Πώμα.
- 5) Βυζαντινή νότα (ανεστραμμένη). — Ακέραια. — Προφερόμενα σχηματίζουν άλλο σύμφωνο.
- 6) Ο Χοιστός έκανε πολλά (ένω-

κος). — Υποθετικόν. — Πόρτες. 7) Μισή «κλήδα». — Έλαττωματικός σύνδεσμος. — Αρχικά οργανισμού. — Συμπερασματικό. 8) Όταν χαρακτηρίσθ ως πολυτελές είναι πανάκριβο. — Ακαθαρτο νερό. 9) Νομός και ποταμός της Γαλλίας. — Αρχικά Υπουργείου. — Ανδρικό γαλλικό όνομα. — Το κρατά ο βοηθός του ψάλ- του.

- 10) Ήρεμος. — Σύμφωνον — Χωρίς παιδιά.
- 11) Ποιότης έκ-λέκτη. — Η έβδομη λέξη της παροιμίας. — Άρθρο (πληθ.).
- 12) Όπλο των αρχαίων. — Κίνηση ύγρου.
- 13) Βλήμα. — Κάθε άθλητης θέλει να το καταρρίψη. — Μέρος του αυτοκινήτου.
- 14) ... και άρά-ξαμε. — Καλόγηρος. — Νότα ανεστραμμένη.
- 15) Χυδαία. — Έπίγραμμα: σε 5-α μέρα.

Άπρόσπτα

1. Ποιό νησί ανοίγει τη μύτη;
2. Ποιά πόλις έχει τα περισσότερα μελισσοκομεία και γαλακτοπνεία;
3. Ποιό νησί απαγορεύει ένα ώριμμένο γεωμετρικό σχήμα;
4. Ποιά πόλις είναι κατά της δουλείας;

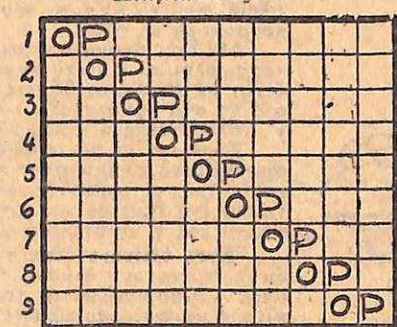
Μεταμορφώσεις

Το ΑΛΦΑ, με έξη μεταμορφώσεις να γίνη ΒΗΤΑ.

Εξέλιφως

Ένας ήρωας της Ελλάδος ως εκ θαύματος, ώ λούται, από πρόθεσι και νήσο έγεννήθη. Μ' έννοητε;

Κλιμακώλεξο

Συμπληρώστε με γράμματα τα λευκά τετραγώνια κατά τρόπον ώστε να σχηματισθούν λέξεις που ν' ανταποκρίνονται στις κατωθι εξηγήσεις. Η συλλαβή «ΟΡ» μετατίθεται κλιμακωτά, όπως δείχνει το σχέδιό μας.

- 1) Ένοστικτον.
- 2) Μελέτη της εξωτερικής μορφής των όντων.
- 3) Στην έταιρία αυτή όλοι οι συνέταιροι ευθύνονται έξ ίσου.
- 4) Παρακίνησις, προτροπή.
- 5) Τέτοιον είναι ο δρόμος που φέρει στο Λυκαβηττό.
- 6) Παραφορτωμένος.
- 7) Καθεστώς πολλών χωρών.
- 8) Μας στέλνουν στον άλλο κόσμο.
- 9) Κινηματογραφική τεχντροπία.

Γ. Κ. ΑΝΑΓΝΩΣΤΟΠΟΥΛΟΣ

Η Αμερική δέν ανακαλύφθηκε ΑΠΟ ΤΟΝ ΚΟΛΟΜΒΟ

Τά περίεργα εύρηματα της Αλάσκας

Διάφορα στοιχεία που ανακαλύφθηκαν ή έπιβεβαιώθηκαν τελευταία δέν αφήνουν καμιά αμφιβολία ότι ή Αμερική ήταν γνωστή πολύ πριν από τον Κολόμβο. Κι' όχι μόνο στους Εύρωπαίους, αλλά και σε κάποια ασιατική φυλή επίσης. Πριν από λίγο καιρό, ανακαλύφθηκαν στην Αλάσκα, μεταξύ της χερσονήσου Στούαρντ και του Ντέρινγκ δυο κατοικίες προϊστορικών ανθρώπων της λιθίνης πιθανώτατα εποχής. Τό αξιοσημείωτο είναι ότι αυτά τα πολύτιμα λείψανα βρέθηκαν σε πολύ μεγαλύτερο βάθος από εκείνο όπου είχαν ανακαλυφθεί προσφάτως ίχνη Έσκιμωων. Οι έπιστήμονες έχουν τη γνώμη ότι ο άνθρωπος της λιθίνης εποχής που κατώκησε την Αλάσκα είναι ο αρχαιότερος πρόγονος των Αμερικανών. 'Αλλ' από που είχε ξεκινήσει για να φτάσει εκεί; 'Η επικρατέστερη γνώμη είναι ότι προερχόταν από την Ασία. Μερικά λιθινα εργαλεία που βρέθηκαν στις κατοικίες που αναφέραμε παρουσιάζουν καταπληκτική ομοιότητα με άλλα της ίδιας εποχής που ανακαλύφθηκαν τελευταία στην έρημο Γκόμπι (Μογγολία).

Τό πιθανώτερο είναι ότι οι πρώτοι άποικοι της Αμερικής ήσαν στους μακρινούς προγόνους της Μαλαϊκής φυλής κι' ότι έφτασαν εκεί διασχίζοντας τη θάλασσα που χωρίζει την Ασία από τον Ν. Κόσμο.

'Αλλ' οι πρόδρομοι του Κολόμβου δέν έλειψαν ούτε στη νεώτερη ιστορία. Στο χρονικό ενός παλιού χρονικογράφου από τ' Αμβούργο, του 1074 μ.Χ., Μπρέμ, που χρονολογείται από τό έτος 1074 μ.Χ., αναφέρεται ότι οι κάτοικοι της Γροιλανδίας ήσαν πολύ καλά τη δυτική άκτιή μιας μακρινής ήπειρου που άποκαλείται Βόλαντ. 'Η ήπειρος αυτή δέν είναι άλλη από τη σημερινή Αμερική. Κατά τ' Γερμανό χρονικογράφο, οι πρώτοι άποικοι είχαν φτάσει ως τη λίμνη Μίτσιγκαν.

Οι άποικοι αυτοί ήσαν Σκανδιναβοί Βίκινγκς, που είχαν διαπεραιωθεί στην Γροιλανδία κι' από κει είχαν περάσει στην Αμερική.

Ίχνη της διαβάσεώς των δέν λείπουν. Στη Μασσαχουσέτη π.χ. βρέθηκε μια ύπεροχη σπάδη, μια πόρτη κι' ένα κορμί με γυρισμένο τό επάνω άκρο του. Και τά τρία αυτά αντικείμενα είναι όμοια με κείνα που χρησιμοποιούσαν οι Βίκινγκς.

Στη Βιργίνια βρέθηκε, έξ άλλου μια κάμινος για την τήξη σιδήρου, όμοια με κείνες που χρησιμοποιούσαν στην Εύρώπη κατά τό 10ο και 11ον αιώνα.

Τό πιο αξιοσημείωτο ίχνος της διαβάσεως των Βίκινγκς από την Αμερική είναι ένα λιθάρι, με χαραγμένα πάνω του διάφορα σημεία. 'Ο Νορβηγός γλωσσολόγος Χόλαντ κατώρθωσε να μαντέψει τό νόημα των σημείων αυτών και να τι διάβασε:

«Όκτώ Σουηδοί και είκοσι δύο Νορβηγοί κάνουμε ένα ταξίδι προς άνατολάς. Έρχόμαστε από τό Βινλαντ. Απ' αυτό έδώ τό σημείο κάμαμε μιάς μέρας πορεία προς βορράν. Ψαρεύαμε. Όταν γυρίσαμε έδώ βρήκαμε δέκα από τους δικούς μας σκοτωμένους. Άγια Παρθένος Μαρία βοήθησε μας. Βρισκόμαστε σ' απόστασι 14 ήμερών πορείας από τό πλοίο μας που είναι πλευρισμένο σ' αυτή τη νήσο. Έτος 1362».

Σύμφωνα με τις νεώτερες έρευνες, φαίνεται ότι οι Βίκινγκς διαπεραιώθηκαν στη Γροιλανδία κατά τό έτος 960 κι' ότι ανακάλυψαν τη δυτική άκτιή της Βορείου Αμερικής κατά τό έτος 1000. Κατά τους τέσσερες έπομένους αιώνας έκαμαν έξερευνήσεις στο έσωτερικό της χώρας κι' είναι πιθανόν ότι ήρθαν σ' έπιμείζια με τις φυλές των Έρυθροδέρμων. Είναι αξιοσημείωτο ότι οι πρώτοι Εύρωπαίοι που ήρθαν σ' έπαφή κατά τό 1837 με τους Έρυθροδέρμους του κέντρου της Βορείου Αμερικής παρατήρησαν έκπληκτοι ότι τό 1/5 τουλάχιστον απ' αυτούς είχαν λευκό δέρμα και γαλάνα μάτια κι' ότι φορούσαν ένδυματα όμοια με των Σκανδιναών. Πολλοί απ' αυτούς, έξ άλλου, μ' όλο που δέν ήσαν χριστιανοί, είχαν αξιολόγους γνώσεις για τό Χριστό και τό χριστιανισμό.

Ένα άλλο ίχνος της διαβάσεως των Βίκινγκς από την Αμερική είναι ένας πύργος που ύψώνεται στο Νιού Πόρτ, προς βορράν της Νέας Υόρκης και μοιάζει με την έκκλησία του Άγιου Όλαφ που χτίστηκε στο Τάνσυμπεργκ της Νορβηγίας κατά τον 13ον αιώνα.

Άλλοι πρόδρομοι του Κολόμβου ήταν ο Ισπανός θαλασσοπόρος Άλόνσο Σανχέ, που έφτασε τό 1414 στην Αϊτή (ή ανακάλυψις του μνημονεύεται Μπενταίρ) τη που δημοσίευσε τό 1434 ο Γενουήνσιος Μπενταίρ) και ο Ιταλός Άντρέα Μπιάνκο που προσήγγισε στις άκτες της Βραζιλίας κατά τό 1448.

Η σοφή Ζαΐρα

Τό παρκαμυδάκι σας

Μιά φορά κι' ένα καιρό, στο φτωχικό καλύδι ενός χωριού, ζούσε ένας πατέρας, που στον κόσμο δέν είχε άλλο πιο αγαπητό πρόσωπο από την όμορφη, την ταπεινή και γλυκομίλητη κορούλα του, τη Ζαΐρα.

Αν και δέν είχε πατήσει ποτέ της στο σχολείο ή Ζαΐρα, ήταν ένα πολύ έξυπνο κορίτσι.

Μιά μέρα ο πατέρας της ξεκίνησε για τό παλάτι. Είχε στο νού του να ζητήσει μιά χάρι από τό βασιλιά. Κι' ο τρόπος που του μίλησε ήταν τόσο ώρας, που έκανε κατάπληξη στο βασιλιά.

Από ποιά πολιτεία έρχεσαι, γέροντα; τον ρώτησε.

Από τό χωριό μου, Μεγαλειότατε, άποκρίθηκε εκείνος.

Και ποιός σε δίδαξε να φέρεσαι έτσι;

Η μονακριβή κόρη μου, βασιλιά μου. Και ποιός έδωσε στη κόρη σου τόση έξυπναδα; ρώτησε ο βασιλιάς.

Μονάχα ο Θεός της έδωσε αυτό τό χάρισμα, άποκρίθηκε εκείνος, γιατί ούτε μάννα γνώρισε, ούτε σχολείο πήγε ποτέ της.

Αφού είναι έτσι, είπε ο βασιλιάς, πολύ έπιθυμώ να δοκιμάσω τη σοφία της. Δός της αυτά τ' αυγά, και αν δέν κάνει να βγούν πουλάκια από μέσα, θα βάλω να σάς πιάσουν και τους δυο και να σάς κλείσουν στη φυλακή.

Ο φτωχός άνθρωπος γύρισε στο καλύδι του και ανάφερε στη Ζαΐρα τά λόγια του βασιλιά.

Έκείνη δοκίμασε τ' αυγά και είδε πως ήσαν σφιχτοβρασμένα. Όσοσο δέν τάχα-σε. Πήρε άμέσως τό τσουκάλι της, τό γέμισε νερό, έβρασε μέσα κάμποσα κουκιά και τόβαλε στη φωτιά.

Την άλλη μέρα, είπε στον πατέρα της να πάρη τά βρασμένα κουκιά, να πάη σ' ένα όργωμένο χωράφι, κοντά από τό όποιο ήξερε ότι θα περνούσε ο βασιλιάς και ν' άρχιση να τά σπέρνει. Του είπε ακόμα και τά λόγια που έβλεπε.

Ο φτωχός πήρε τά κουκιά, παραμόνεψε τη στιγμή που περνούσε από τό χωράφι ο βασιλιάς, και σπέρνοντάς τα φώναζε:

Θεέ μου, κάνε αυτά τά βρασμένα κουκιά να φυτρώσουν και να βγούν νέες και πολλές κουκιές!...

Ο βασιλιάς που άκουσε τά λόγια αυτά, πλησίασε τό φτωχό και του είπε:

Φτωχέ μου άνθρωπε, πιστεύεις ποτέ ότι από τά βρασμένα κουκιά θα φυτρώσουν νέα;

Αν βγούν πουλιά από τά σφιχτοβρασμένα αυγά σου, βασιλιά μου, άποκρίθηκε ο φτωχός, θα φυτρώσουν και τά βρασμένα κουκιά κι' έτσι τό ένα θαύμα θ' ακολουθήση τό άλλο!...

Ο βασιλιάς είδε πως νικήθηκε και για να δοκιμάση και πάλι τη Ζαΐρα είπε στον πατέρα της:

Πάρε αυτή την ξύλινη κουτάλα, δός την στην κόρη σου και πές της ν' αδειάση μ' αυτή τη θάλασσα!

Ο φτωχός έτρεξε στην κόρη του και της είπε τά λόγια του βασιλιά.

Τότε ή Ζαΐρα του έδωσε μιά χούφτα μαλλιά και του είπε να τά πάη στο βασιλιά.

Αν, πατέρα μου, σου πη τι είναι αυτά, να του άποκριθής ότι τού τά στέλνω για να βουλώση τις πηγές των ρυακιών και των ποταμιών. Αν τό κάν' αυτό τότε

Ο μικρός παλληκαράς

Τό πειρηματάκι σας

Είμαι ένα αξιο παλληκαράκι έακουστά και τρομερό, και στραβά - στραβά με χάρι τό καπέλο μου φοράω.

Δέ φοδούμαι τό σκοτάδι σαν έσας καλοί μου φίλοι, και μονάχος μου κοιμούμαι... σά μου φέγγη τό καντήλι!

Όταν κάνη τρικυμία, — κι' είμαι στη στεριά — γελώ! και οι σεισμοί δέ με φοβίζουν... φτάνει νάμει στο γιολό.

Είμαι ένα αξιο παλληκαράκι έακουστά και τρομερό, και στραβά - στραβά με χάρι τό καπέλο μου φοράω!

ΑΝ. ΤΥΠΑΛΛΟΣ

Ακριβής λογαριασμός

Η ιστοριοϋλα σας

Ο Πίπης παίζει με τ' αδερφάκια του στον κήπο.

Έξαφνα ή Λιλή του λείει: — Αυτή ή πορτοκαλιά που βλέπεις είναι 15 χρονών.

— Σπουδαίο πράγμα! άπαντά ο Πίπης. Αν είσαι γερή στην αριθμητική να μάς πής πόσων χρονών είναι ή μαμά μας. — Η μαμά;... λείει ή Λιλή. Η μαμά;... Και μένει μ' άνοιχτό τό στόμα.

— Νά σου πω λοιπόν, έγώ πόσο είναι, φωνάζει θριαμβευτικά ο Πίπης. Μέτρα: 18 χρονών ο μεγάλος μας αδερφός ο Νίκος, και 15 έσύ 33 και 13 έγώ 46 και 10 ο Ντιντής μας 56 και 8 ή Κατίνα μας 64 και 6 ο Λάκης μας 70 και 20 που ήταν ή μαμά όταν παντρεύτηκε 90. Λοιπόν, κοιτή, ή μαμά μας είναι 90 έτών!

MIKY MAOYΣ

Χιουμορ

Στό μάθημα των Ορθοσκευτικών, ή δασκάλα ρωτάει τους μικρούς μαθητές της:

— Για πέστε μου, ποιός από σάς έλκει να πάη στον Παράδεισο;

Όλοι σηκώνουν τό χέρι τους, έκτός ενός.

— Πώς! λείει ή δασκάλα στον τελευταίο. Δέν θέλεις έσύ να πάς στον Παράδεισο;

Κι' ο μικρός άπαντάει, βάζοντας τά κλάματα:

— Η μαμά μου είπε να γυρίσω άμέσως στο σπίτι, μόλις τελειώση τό μάθημα!...

★

Ένας κύριος συναντά κάποιο φίλο του, μαζί με τό αγοράκι του.

— Μπα! τού λείει. Γιατί φορές από τώρα στο γυιό σου γάντια του μπός; Πρόκειται να τον κάνης πυγμαχό;

— Όχι, άπαντάει ο πατέρας. Βρήκα αυτό τό μέσον για να τον έμποδίσω... να χώνη τά δάχτυλα στην μύτη του!

Ένας κύριος συναντά κάποιο φίλο του, μαζί με τό αγοράκι του.

— Μπα! τού λείει. Γιατί φορές από τώρα στο γυιό σου γάντια του μπός; Πρόκειται να τον κάνης πυγμαχό;

— Όχι, άπαντάει ο πατέρας. Βρήκα αυτό τό μέσον για να τον έμποδίσω... να χώνη τά δάχτυλα στην μύτη του!

Ένας κύριος συναντά κάποιο φίλο του, μαζί με τό αγοράκι του.

— Μπα! τού λείει. Γιατί φορές από τώρα στο γυιό σου γάντια του μπός; Πρόκειται να τον κάνης πυγμαχό;

— Όχι, άπαντάει ο πατέρας. Βρήκα αυτό τό μέσον για να τον έμποδίσω... να χώνη τά δάχτυλα στην μύτη του!

Ένας κύριος συναντά κάποιο φίλο του, μαζί με τό αγοράκι του.

— Μπα! τού λείει. Γιατί φορές από τώρα στο γυιό σου γάντια του μπός; Πρόκειται να τον κάνης πυγμαχό;

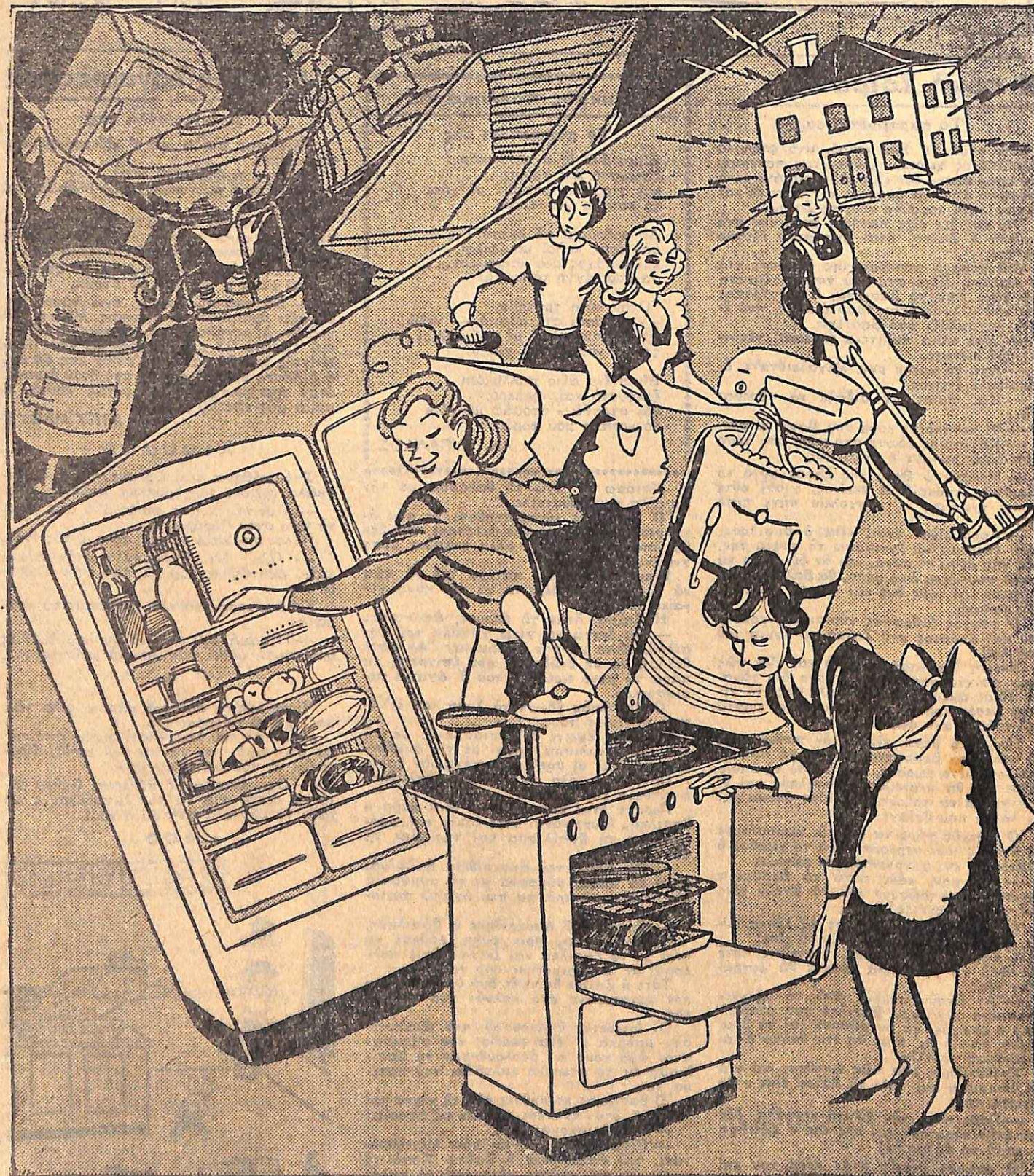
— Όχι, άπαντάει ο πατέρας. Βρήκα αυτό τό μέσον για να τον έμποδίσω... να χώνη τά δάχτυλα στην μύτη του!

— Η δασκάλα μας σήμερα είναι οτις κακές της!...

Νοικοκυρές!

ΤΟ ΛΑΧΕΙΟΝ ΣΥΝΤΑΚΤΩΝ

ΣΑΣ ΠΡΟΣΦΕΡΕΙ ΕΦΕΤΟΣ

ΤΑ «ΗΛΕΚΤΡΙΚΑ ΣΠΙΤΙΑ»
ΜΕ 20.000 ΔΡΑΧΜΑΣ ΜΟΝΟΝ

Φοιτητικές ανάγκες

Μία παρέα από φοιτητές με το μαδώνιο «Τρελόπαρέα» (α τ ρ ω ν), έπειτα από κάποια συζήτηση που είχαν, φαίνεται πως διαφώνησαν κι' αποφάσισαν να ρυθμίσουν και να ζητήσουν τη γνώμη μου. Το θέμα εινε οι «φοιτητικές ανάγκες». «Αν δηλαδή εινε σωστό οι φοιτητές να μη σέβονται τις συναδέλφους των, να μη διατηρούν μεταξύ τους ένα αλληλοφιλία, αλλά να παρυσούνται από πάθος που τις περισσότερες φορές καταλήγουν σε καταστροφή.

Δεν υπάρχει αμφιβολία ότι μεταξύ των φοιτητών και των φοιτητριών πρέπει να υπάρχει ένας δεσμός αγνής φιλίας και συναδέλφωσης. Αυτό νομίζω γίνεται στα ξένα Πανεπιστήμια χωρίς ν' αποκλείεται φυσικά κι' ένα ελκρινές αίσθημα, άρκει να καταλήξω σ' αίσιο τέλος.

Οι μέλλοντες επιστήμονες πρέπει να εινε υποδείγματα συνέσεως και τιμιότητας.

Τρεις του αντισηκίου: Α' Λοχίαν: Δεν επιτρέπεται σ' ένα γενναίο αγωνιστή και υπερασπιστή της Πατρίδας, ν' απεικνίζεται και μάλιστα πριν εξακριβώσει καλά-καλά τί συμβαίνει σχετικά με την καλή σας. Μά και στη χειρότερη περίπτωση, αρκεί να ν' αντιδράσετε αίσιοδω, λεβεντικά και ν'... φυλάξετε την όρεξί σας για πιο κατάλληλη και πιο αξία για σας ευκαιρία! Β' Δεκανέας: Καί σ' εσάς τα ίδια έχω να πω. Αυτό δε που σχεδιάζετε να κάνετε εινε ανόητο. 'Η καλύτερη έκδικη εινε η περιφρόνηση. Γιατί να εγχαρηστήστε; Τον εαυτό σας θα καταστρέψετε και εινε κρίμα για τα νεύρα σας και για το μέλλον σας! Γ' Στρατιώτην: Ευχαριστούμε για τα καλά σας λόγια για τον «Θησαυρό», που σας κάνει τόσο ευχάριστη συντροφιά εκεί πάνω στην «εθνική μοναξιά σας». Όσο για τις εικόνες, πώς να γίνω αυτό που θέλετε; Εινε κι' αυτές, για τους πιο πολλούς αναγνώστες και αναγνώστριάς μας, τόσο ενδιαφέρουσες, ώστε δεν πρέπει να τις θυσιάζουμε χωρίς σοβαρό λόγο!

Κα. Χ. Φοιτητήν: Δεν γεννιέται ζήτημα ότι η κοπέλλα φέρνεται πολύ αδικαιολογητά — για να μη τη χαρακτηρίσω σοβαρώτερα — που ύστερα από τσπουν καιρού αίσθημα, δείχνει τώρα αδιαφορία απέναντί σας. 'Αλλά και σεις δεν αξίζετε να παίονε το πράγμα τόσο σοβαρά. Στην αδιαφορία της απαντήστε με την αδιαφορία σας.

Ο Δοιπόρον στα στενά της Καρέκας: Δεν διαστάω διόλου να συμφωνώ μαζί σας, αγαπητέ. 'Αλλά έπειτα... απολογισθείτε και μάλιστα πολύ εύλογα και χαριτωμένα — για περίπτωσι δική σας, υπεκτενικά. Δεν πρέπει να συνηγορήτε κι' για τον άλλον, εκείνον που άφρασε ή άπάντησι μου. Γιατί σ' εκείνον συνέτρεξαν πολλά άλλα ενοχοποιητικά, που φυσικά δεν θα έπρεπε να καθώμαι και να αρδιάζω, δεμένο ότι η «παθούσα» τα γνώριζε.

Ο Δοιπόρον στα στενά της Καρέκας: Δεν διαστάω διόλου να συμφωνώ μαζί σας, αγαπητέ. 'Αλλά έπειτα... απολογισθείτε και μάλιστα πολύ εύλογα και χαριτωμένα — για περίπτωσι δική σας, υπεκτενικά. Δεν πρέπει να συνηγορήτε κι' για τον άλλον, εκείνον που άφρασε ή άπάντησι μου. Γιατί σ' εκείνον συνέτρεξαν πολλά άλλα ενοχοποιητικά, που φυσικά δεν θα έπρεπε να καθώμαι και να αρδιάζω, δεμένο ότι η «παθούσα» τα γνώριζε.

Ο Δοιπόρον στα στενά της Καρέκας: Δεν διαστάω διόλου να συμφωνώ μαζί σας, αγαπητέ. 'Αλλά έπειτα... απολογισθείτε και μάλιστα πολύ εύλογα και χαριτωμένα — για περίπτωσι δική σας, υπεκτενικά. Δεν πρέπει να συνηγορήτε κι' για τον άλλον, εκείνον που άφρασε ή άπάντησι μου. Γιατί σ' εκείνον συνέτρεξαν πολλά άλλα ενοχοποιητικά, που φυσικά δεν θα έπρεπε να καθώμαι και να αρδιάζω, δεμένο ότι η «παθούσα» τα γνώριζε.

Ο Δοιπόρον στα στενά της Καρέκας: Δεν διαστάω διόλου να συμφωνώ μαζί σας, αγαπητέ. 'Αλλά έπειτα... απολογισθείτε και μάλιστα πολύ εύλογα και χαριτωμένα — για περίπτωσι δική σας, υπεκτενικά. Δεν πρέπει να συνηγορήτε κι' για τον άλλον, εκείνον που άφρασε ή άπάντησι μου. Γιατί σ' εκείνον συνέτρεξαν πολλά άλλα ενοχοποιητικά, που φυσικά δεν θα έπρεπε να καθώμαι και να αρδιάζω, δεμένο ότι η «παθούσα» τα γνώριζε.

Ο Δοιπόρον στα στενά της Καρέκας: Δεν διαστάω διόλου να συμφωνώ μαζί σας, αγαπητέ. 'Αλλά έπειτα... απολογισθείτε και μάλιστα πολύ εύλογα και χαριτωμένα — για περίπτωσι δική σας, υπεκτενικά. Δεν πρέπει να συνηγορήτε κι' για τον άλλον, εκείνον που άφρασε ή άπάντησι μου. Γιατί σ' εκείνον συνέτρεξαν πολλά άλλα ενοχοποιητικά, που φυσικά δεν θα έπρεπε να καθώμαι και να αρδιάζω, δεμένο ότι η «παθούσα» τα γνώριζε.

Ο Δοιπόρον στα στενά της Καρέκας: Δεν διαστάω διόλου να συμφωνώ μαζί σας, αγαπητέ. 'Αλλά έπειτα... απολογισθείτε και μάλιστα πολύ εύλογα και χαριτωμένα — για περίπτωσι δική σας, υπεκτενικά. Δεν πρέπει να συνηγορήτε κι' για τον άλλον, εκείνον που άφρασε ή άπάντησι μου. Γιατί σ' εκείνον συνέτρεξαν πολλά άλλα ενοχοποιητικά, που φυσικά δεν θα έπρεπε να καθώμαι και να αρδιάζω, δεμένο ότι η «παθούσα» τα γνώριζε.

Ο Δοιπόρον στα στενά της Καρέκας: Δεν διαστάω διόλου να συμφωνώ μαζί σας, αγαπητέ. 'Αλλά έπειτα... απολογισθείτε και μάλιστα πολύ εύλογα και χαριτωμένα — για περίπτωσι δική σας, υπεκτενικά. Δεν πρέπει να συνηγορήτε κι' για τον άλλον, εκείνον που άφρασε ή άπάντησι μου. Γιατί σ' εκείνον συνέτρεξαν πολλά άλλα ενοχοποιητικά, που φυσικά δεν θα έπρεπε να καθώμαι και να αρδιάζω, δεμένο ότι η «παθούσα» τα γνώριζε.

Ο Δοιπόρον στα στενά της Καρέκας: Δεν διαστάω διόλου να συμφωνώ μαζί σας, αγαπητέ. 'Αλλά έπειτα... απολογισθείτε και μάλιστα πολύ εύλογα και χαριτωμένα — για περίπτωσι δική σας, υπεκτενικά. Δεν πρέπει να συνηγορήτε κι' για τον άλλον, εκείνον που άφρασε ή άπάντησι μου. Γιατί σ' εκείνον συνέτρεξαν πολλά άλλα ενοχοποιητικά, που φυσικά δεν θα έπρεπε να καθώμαι και να αρδιάζω, δεμένο ότι η «παθούσα» τα γνώριζε.

Ο Δοιπόρον στα στενά της Καρέκας: Δεν διαστάω διόλου να συμφωνώ μαζί σας, αγαπητέ. 'Αλλά έπειτα... απολογισθείτε και μάλιστα πολύ εύλογα και χαριτωμένα — για περίπτωσι δική σας, υπεκτενικά. Δεν πρέπει να συνηγορήτε κι' για τον άλλον, εκείνον που άφρασε ή άπάντησι μου. Γιατί σ' εκείνον συνέτρεξαν πολλά άλλα ενοχοποιητικά, που φυσικά δεν θα έπρεπε να καθώμαι και να αρδιάζω, δεμένο ότι η «παθούσα» τα γνώριζε.

Ο Δοιπόρον στα στενά της Καρέκας: Δεν διαστάω διόλου να συμφωνώ μαζί σας, αγαπητέ. 'Αλλά έπειτα... απολογισθείτε και μάλιστα πολύ εύλογα και χαριτωμένα — για περίπτωσι δική σας, υπεκτενικά. Δεν πρέπει να συνηγορήτε κι' για τον άλλον, εκείνον που άφρασε ή άπάντησι μου. Γιατί σ' εκείνον συνέτρεξαν πολλά άλλα ενοχοποιητικά, που φυσικά δεν θα έπρεπε να καθώμαι και να αρδιάζω, δεμένο ότι η «παθούσα» τα γνώριζε.

Ο Δοιπόρον στα στενά της Καρέκας: Δεν διαστάω διόλου να συμφωνώ μαζί σας, αγαπητέ. 'Αλλά έπειτα... απολογισθείτε και μάλιστα πολύ εύλογα και χαριτωμένα — για περίπτωσι δική σας, υπεκτενικά. Δεν πρέπει να συνηγορήτε κι' για τον άλλον, εκείνον που άφρασε ή άπάντησι μου. Γιατί σ' εκείνον συνέτρεξαν πολλά άλλα ενοχοποιητικά, που φυσικά δεν θα έπρεπε να καθώμαι και να αρδιάζω, δεμένο ότι η «παθούσα» τα γνώριζε.

Ο Δοιπόρον στα στενά της Καρέκας: Δεν διαστάω διόλου να συμφωνώ μαζί σας, αγαπητέ. 'Αλλά έπειτα... απολογισθείτε και μάλιστα πολύ εύλογα και χαριτωμένα — για περίπτωσι δική σας, υπεκτενικά. Δεν πρέπει να συνηγορήτε κι' για τον άλλον, εκείνον που άφρασε ή άπάντησι μου. Γιατί σ' εκείνον συνέτρεξαν πολλά άλλα ενοχοποιητικά, που φυσικά δεν θα έπρεπε να καθώμαι και να αρδιάζω, δεμένο ότι η «παθούσα» τα γνώριζε.

Ο Δοιπόρον στα στενά της Καρέκας: Δεν διαστάω διόλου να συμφωνώ μαζί σας, αγαπητέ. 'Αλλά έπειτα... απολογισθείτε και μάλιστα πολύ εύλογα και χαριτωμένα — για περίπτωσι δική σας, υπεκτενικά. Δεν πρέπει να συνηγορήτε κι' για τον άλλον, εκείνον που άφρασε ή άπάντησι μου. Γιατί σ' εκείνον συνέτρεξαν πολλά άλλα ενοχοποιητικά, που φυσικά δεν θα έπρεπε να καθώμαι και να αρδιάζω, δεμένο ότι η «παθούσα» τα γνώριζε.

Ο Δοιπόρον στα στενά της Καρέκας: Δεν διαστάω διόλου να συμφωνώ μαζί σας, αγαπητέ. 'Αλλά έπειτα... απολογισθείτε και μάλιστα πολύ εύλογα και χαριτωμένα — για περίπτωσι δική σας, υπεκτενικά. Δεν πρέπει να συνηγορήτε κι' για τον άλλον, εκείνον που άφρασε ή άπάντησι μου. Γιατί σ' εκείνον συνέτρεξαν πολλά άλλα ενοχοποιητικά, που φυσικά δεν θα έπρεπε να καθώμαι και να αρδιάζω, δεμένο ότι η «παθούσα» τα γνώριζε.

Ο Δοιπόρον στα στενά της Καρέκας: Δεν διαστάω διόλου να συμφωνώ μαζί σας, αγαπητέ. 'Αλλά έπειτα... απολογισθείτε και μάλιστα πολύ εύλογα και χαριτωμένα — για περίπτωσι δική σας, υπεκτενικά. Δεν πρέπει να συνηγορήτε κι' για τον άλλον, εκείνον που άφρασε ή άπάντησι μου. Γιατί σ' εκείνον συνέτρεξαν πολλά άλλα ενοχοποιητικά, που φυσικά δεν θα έπρεπε να καθώμαι και να αρδιάζω, δεμένο ότι η «παθούσα» τα γνώριζε.

Ο Δοιπόρον στα στενά της Καρέκας: Δεν διαστάω διόλου να συμφωνώ μαζί σας, αγαπητέ. 'Αλλά έπειτα... απολογισθείτε και μάλιστα πολύ εύλογα και χαριτωμένα — για περίπτωσι δική σας, υπεκτενικά. Δεν πρέπει να συνηγορήτε κι' για τον άλλον, εκείνον που άφρασε ή άπάντησι μου. Γιατί σ' εκείνον συνέτρεξαν πολλά άλλα ενοχοποιητικά, που φυσικά δεν θα έπρεπε να καθώμαι και να αρδιάζω, δεμένο ότι η «παθούσα» τα γνώριζε.

Ο Δοιπόρον στα στενά της Καρέκας: Δεν διαστάω διόλου να συμφωνώ μαζί σας, αγαπητέ. 'Αλλά έπειτα... απολογισθείτε και μάλιστα πολύ εύλογα και χαριτωμένα — για περίπτωσι δική σας, υπεκτενικά. Δεν πρέπει να συνηγορήτε κι' για τον άλλον, εκείνον που άφρασε ή άπάντησι μου. Γιατί σ' εκείνον συνέτρεξαν πολλά άλλα ενοχοποιητικά, που φυσικά δεν θα έπρεπε να καθώμαι και να αρδιάζω, δεμένο ότι η «παθούσα» τα γνώριζε.

Ο Δοιπόρον στα στενά της Καρέκας: Δεν διαστάω διόλου να συμφωνώ μαζί σας, αγαπητέ. 'Αλλά έπειτα... απολογισθείτε και μάλιστα πολύ εύλογα και χαριτωμένα — για περίπτωσι δική σας, υπεκτενικά. Δεν πρέπει να συνηγορήτε κι' για τον άλλον, εκείνον που άφρασε ή άπάντησι μου. Γιατί σ' εκείνον συνέτρεξαν πολλά άλλα ενοχοποιητικά, που φυσικά δεν θα έπρεπε να καθώμαι και να αρδιάζω, δεμένο ότι η «παθούσα» τα γνώριζε.

Ο Δοιπόρον στα στενά της Καρέκας: Δεν διαστάω διόλου να συμφωνώ μαζί σας, αγαπητέ. 'Αλλά έπειτα... απολογισθείτε και μάλιστα πολύ εύλογα και χαριτωμένα — για περίπτωσι δική σας, υπεκτενικά. Δεν πρέπει να συνηγορήτε κι' για τον άλλον, εκείνον που άφρασε ή άπάντησι μου. Γιατί σ' εκείνον συνέτρεξαν πολλά άλλα ενοχοποιητικά, που φυσικά δεν θα έπρεπε να καθώμαι και να αρδιάζω, δεμένο ότι η «παθούσα» τα γνώριζε.

Ο Δοιπόρον στα στενά της Καρέκας: Δεν διαστάω διόλου να συμφωνώ μαζί σας, αγαπητέ. 'Αλλά έπειτα... απολογισθείτε και μάλιστα πολύ εύλογα και χαριτωμένα — για περίπτωσι δική σας, υπεκτενικά. Δεν πρέπει να συνηγορήτε κι' για τον άλλον, εκείνον που άφρασε ή άπάντησι μου. Γιατί σ' εκείνον συνέτρεξαν πολλά άλλα ενοχοποιητικά, που φυσικά δεν θα έπρεπε να καθώμαι και να αρδιάζω, δεμένο ότι η «παθούσα» τα γνώριζε.

Ο Δοιπόρον στα στενά της Καρέκας: Δεν διαστάω διόλου να συμφωνώ μαζί σας, αγαπητέ. 'Αλλά έπειτα... απολογισθείτε και μάλιστα πολύ εύλογα και χαριτωμένα — για περίπτωσι δική σας, υπεκτενικά. Δεν πρέπει να συνηγορήτε κι' για τον άλλον, εκείνον που άφρασε ή άπάντησι μου. Γιατί σ' εκείνον συνέτρεξαν πολλά άλλα ενοχοποιητικά, που φυσικά δεν θα έπρεπε να καθώμαι και να αρδιάζω, δεμένο ότι η «παθούσα» τα γνώριζε.

Ο Δοιπόρον στα στενά της Καρέκας: Δεν διαστάω διόλου να συμφωνώ μαζί σας, αγαπητέ. 'Αλλά έπειτα... απολογισθείτε και μάλιστα πολύ εύλογα και χαριτωμένα — για περίπτωσι δική σας, υπεκτενικά. Δεν πρέπει να συνηγορήτε κι' για τον άλλον, εκείνον που άφρασε ή άπάντησι μου. Γιατί σ' εκείνον συνέτρεξαν πολλά άλλα ενοχοποιητικά, που φυσικά δεν θα έπρεπε να καθώμαι και να αρδιάζω, δεμένο ότι η «παθούσα» τα γνώριζε.

καλά, και έξ' άλλου κάθε άπάντησι διατυπώνεται έτσι, ώστε να ενδιαφέρει μόνο εκείνον που τη ζητεί. Συνεπώς, με την «ωμή» σας ειλικρίνεια θα πρέπει να παραδεχθείτε ότι δείχνετε βιασύνη επιπόλαιη, να με άποστομώσετε τάχα...

Γ. Ν. — 13, Κάιρον: 'Αγαπητή μου, πρέπει τα πράγματα να τα βλέπετε με άλλα μάτια. 'Αν έδειξε ενδιαφέρον ο νέος στο χορό τί σημαίνει; Δεν έπρεπε τα μυαλά σας να απάρουν άέρα και να το δέσετε κύριο ότι κάτι βαθύτερο τρέφει για σας. Κι' αν έλεγε σε άλλους ότι δεν σας συμπαθεί, αυτό δεν θα πρέπει να σας προσβάλει. Γιατί μπορεί να μην είστε άξιημη, μπορεί ναχετε χίλια δυό προσόντα και άρετές, αλλά αυτά δεν εινε λόγος να σας άγαπήσει οποιαδήποτε ο άνθρωπος που έσείς συμπαράστε. Μπορεί να εινε συνδεδεμένος με άλλη, μπορεί να θέλει ο τύπος του, μπορεί να θέλει να κάνει πλάσιο γάμο. Γιατί παίρνετε το πράγμα εγωιστικά; Προσγειωθείτε λοιπόν και μην αυταπατάστε!

Κορίτσι της άμαρτίας Α. Λ. Τ., Θεσσαλονίκη: Λυπούμαι πολύ, που μόλις τώρα άπαντώ στο γράμμα σας το άποιν έινε παραπέρα στην αλληλογραφία άλλου συνεργάτη μας. 'Όσο για το ζήτημά σας, αφού σας παρανεύει η στάσις του άγαπημένου σας, ενώ οι δικοί του σας θέλουν, έχω τη γνώμη ότι θα πρέπει να επιδιώξετε μια ξεκαθάριση συνεννόησης μαζί του και να του ζητήσετε να σας εξηγήσει τί λόγους έχει που σας δείχνεται έτσι ψυχρά. 'Ισως νάχη μεσοδοχή καμμία παρεξήγησης. 'Αν άποφύγει να εξηγήσει και σας άραδίσει διάφορες δικαιολογίες, τότε ίσως να κρυβή κάποιους σοβαρώτερους σκοπούς, έναντιον βέβαια του αίσθητός σας.

Παραξηγημένης: Εινε πολύ λυπηρό που το κουτσουμπολιό των συμπολιτών σας τάχει βάλει μαζί σας, αν και δεν έχετε δώσει σεις ποτέ άφορμή. 'Αλλά αφού σεις ελάθετε ενταξει με τη φρόνησι και τη συνεδησού σας δεν πρέπει διόλου να σας επηρεάζει το τί λέει ο καθένας και το κάθε γράδιο, που άπο ταπεινή ζήλεια και κακία ξερνάει, έτι προτάση. Συνεχίστε την ήθικη σας αείπρεπεια και περιφρονήστε τους μεχθρούς. Με τη σιωπή και την περιφρόνησι θα τους κάνετε να λουφάζουν.

Παραμυθένιν Φωφώ, Κερκυράν: Φρόνησι αν έχω λίγη, δεν θα νοιώθω δυστυχία, που η κοπέλλα σούχει σύγει, στο καλό και με ύγει! Αυτή εινε η άπάντησις μου στην έμμετρη ερωτική σας περιπέτεια!

Ι. Μ., Καλλιθέαν: Οδηθήκατε να καθαγραφέτε ένα ψευδώνυμο και βάλτε μια τίξτρα που δεν την καταλαβαίνω τί λέει; 'Όσο για το ζήτημά σας σας λέω να ελάθετε επιφυλακτική στις σχέσεις σας κι' αν σας άγαπήσει άληθινά να εξηγήσει με τους γονείς σας. 'Όλα τα άλλα εινε ύποπτα και θέλει να περσίη τον καιρό του.

Κάποιον ξενηταμένον — Ρετορία: Δεν έχον δικη οι άπαισιόδοξοι όμογενείς που τα βλέπουν όλα μαύρα. 'Η καταστάσις βέβαια στην περίοδο αυτή εινε άνομαλη. 'Όταν ήσυχάσουν τα πράγματα μπορείτε να πραγματοποιήσετε το σκοπό σας και να ζήσετε άναμεσα στους άδελφούς σας. 'Όχι στην 'Ελλάδα μόνον, αλλά στα περισσότερα μέρη της γης αυτή την περίοδο την περνάει ο κόσμος με άγωνία. Θάρουν όμως και οι καλές ήμέρες. Αυτές να περιμένετε για να γυρίσετε στα 'Αγία Χώματα. Είμαι πρόθυμη να σας άπάντησω σ' ό,τι με ρωτήσετε. Γράψτε μου μόνο στο γράμμα: Δια ΕΡΗΝ (Αυτογράφος προσωπική).

Α. ρ. η. η. Α. Ζ., Λάρισα: Δεν μπορώ να εξηγήσω τί σάσι της άγαπημένης σας. Μά αν έσείς πρέπει ν' αυτήν σοβαρούς σκοπούς, νομίζω ότι τώρα, που οι δικοί της ύπακούζονται τις σχέσεις σας, εινε εύκαιρία να συνεννοηθείτε προηγουμένως με

την κοπέλλα κι' έπειτα να μιλήσετε με τους δικούς της ότι την άγαπάτε κι' όταν άποστρατευθείτε με το καλό, θα την πάρετε.

Γ. Μ., 'Ηράκλειον — Κρήτης: 'Η νέα δεν ενδιαφέρεται για σας. Δεν αξίζει όμως τον κόπο να ρωτάτε και να σκέπτεσθε για μία περιπέτεια, που έσβυσε πριν καλά-καλά προλάβει να δημιουργηθεί!

Πληγωμένον μαθητήν: Το καλύτερο που έχετε να κάνετε εινε ν' άφήσετε τις ξανθείς μοδιτρούλες και να στρωθείτε στη μελέτη, αν θέλετε να γίνετε ένας καλός γυιός, καλός άνθρωπος, καλός 'Ελληνας. Τα κορίτσια πολύ φοβούνται ότι γελούν για την επιπολαιότητά σας.

Α. π. λ. π. σ. μ. ε. ν. ο. ν. α. υ. τ. α. κ. ι., Καλύδια: 'Εχω να συστήσω σε σας και στην κοπέλλα ν' αντιμετώπισετε πιο λογικά και φρόνιμα τα πράγματα, χωρίς άπελπισίες και θανάσιμες άποφάσεις. Πρέπει όπωσδήποτε να πείσετε τους δικούς της ν' αναθεωρήσουν την πρώτη τους άποφαι για τον άραβόνα της νεας με άλλον, αφού μάλιστα αυτή εινε άναπαράρτητα εκτεθειμένη μαζί σας — πράγμα που αύριο ο νέος άραβόνα στικός μπορεί να το εκμεταλλευθεί εναντίον τους και να παρατήση την κοπέλλα. Και να μιλήσετε σοβαρά και να τους δείξετε ότι με την άγάπη σας και τη δουλειά σας θα φροντίσετε να κάνετε εύχισμένη την κόρη τους. 'Αν χειρισθείτε το ζήτημα καλά, ελπίζω να έχετε εύχιστα άποτελέσματα. 'Ακόμα θα πρέπει να βάλτε και τους δικούς σας να μιλήσουν με τους γονείς της.

Θ. Π. Χ., Φλώρινα: Πριν βγάλετε βιαστικά συμπεράσματα, νομίζω πως πρέπει να εξεκριβώσετε τί συμβαίνει στην κοπέλλα για να σας γράφει αυτά τα παράπονα. Κάντε λοιπόν ύπομνησι, ύπου να ξαναγυρίσετε στον τόπο σας και συναντηθείτε με το καλό με τη νέα. 'Από μακριά μεσοδοχών παρεξηγήσεις, που μπερδεύουν συχνά την αλήθεια των γεγονότων.

Στρατιώτην, Μυτιλήνην: Πήρα ένα σημείμά σας, που μου γράφετε ότι μας στέλνετε κάποιο γράμμα σας — που δεν το βρήκα μέσα — και περιγράφτε τις περιπέτειες της ζωής σας, τις όποιες μάς παρακαλείτε να δημοσιεύσουμε στο 'Εθναυρό. Δυστυχώς, ο 'Εθναυρός δεν δημοσιεύει συνεργασία άναγνωστών γιατί έ-

χει μόνιμο έπιτελείο συνεργατών. 'Όστε μη λάβετε τον κόπο να μας ξαναστείλετε το γράμμα που άναφέρετε.

Πονεμένον αγάπην: Δεν δικαιολογώ καθόλου την παραφορά και των δυό σας. Καταλαβαίνω βέβαια ότι ο χωρισμός πληγώνει τη καρδιά που άγαπάει. Μά η πίστη καρδιά κάνει ύπομνησι και ζή με τη βέβαιη αίσιοδοξία του ξαναγυρισμού. Γιατί λοιπόν τόσο άπελπισία; Πρέπει να το πάρτε άπόφασι κι' όχι ν' άρρωστήσετε για έναν προσωρινό χωρισμό. Και αν άντρας, πρέπει ν' αντιληφθείτε ότι δεν μπορείτε να κάνετε αλλοίως, αφού ο χωρισμός σας έρχεται σαν τη μεγαλύτερη και ίερωτερή ύποχρέωσι της ζωής σας προς την Πατρίδα. Και με την αντίληψή αυτή να γράφετε άμυσος στην άγαπημένη σας, να την παρηγορήσετε. Να της εξηγήσετε ότι σεις μενετε πιστός στο αίσθημά σας κι' όταν α πολυώρτε με το καλό, θαχετε τον καιρό να ξαναζήσετε μαζί και να ενώσετε το μέλλον σας. 'Ετσι να κάνετε κι' όχι να μοιρολόγετε σαν γυναίκα-κούλα...

Δυό άστατες καρδιές, 'Αργίνοι: Θα μου επιτρέψετε να σας πω, ότι η συμπεριφορά που δείχνετε, προκαλώντας φέρτε με τους νεύρους και παρατώντας τους πάλι για άλλους πιδ... φρέσκους, εινε πρόστυχη και ταπεινή. 'Ετσι όμως που πάτε εποτέ δεν θα μπορούσατε να... σταθεροποιηθείτε σε κανέναν άντρα και μάλιστα στην περιτριμμένη έμπορική κοινωνία που ζήτε.

Καρόν, Βόλον: Είσαστε κι' οι δυό λαμπρές καρδιές και η εκδήλωση της αυτοθυσίας σας μαρτυρεί ότι η άγάπη σας εινε άληθινή και έξια να ζήσει! Μά γι' αυτό δεν πρέπει η άρωστέια σας να σας άπελπίσει. Παρ' ό,τι σοβαρή εινε θεραπεία, άρκει ν' ακολουθήσετε πιστά τις συμβουλές των γιατρών σας, κάνοντας ήσυχη ζωή, φυσική ύγιεινή και προ πάντων αίσιοδοχώντας και πείθοντας σοβαρά τον εαυτό σας ότι θα νικήσετε στην άσυχή αυτή περιπέτεια σας. Κι' ελπίζω να το κατορθώσετε με τη γλυκιά συμπαράστασι της άγαπημένης σας. Μόνο που δεν χρειάζεται να κόνη αυτή... τρέλλες και να μη λαμβάνη τις στοιχειώδεις προφυλάξεις ύγιεινής. Κουράγιο, λοιπόν, άυτοπειθαίθησι, όρεκι και φυσική ζωή κι' όλα θα πάνε καλά!

Λοχίαν Η. C.: 'Όποτε έτσι

ΟΙ ΔΥΟ... ΙΩΑΝΝΕΣ

Την έποχή που η 'Ινγκριντ Μπέργκιαν έπαιζε στο θέατρο της Νέας 'Υρκης την 'Ιωάννα της Λαρραίνης πριν ύποδυη τον ίδιο ρόλο στην κινηματογραφική ταινία που προβάλλεται αυτές τις ήμέρες, η σημερινή πρωταγωνίστρια του 'Εθνικού Θεάτρου Βάσω Μανωλίδου την έπεκρίβη και σούητήσε μαζί της, προκειμένου ν' άνεδώσει το ίδιο αυτό έργο μετά την επάνοδό της στην 'Αθήνα. Την πρεμιέρα του έργου στο θέατρο «Ρέξ» παρακολούθησε ο ίδιος ο συγγραφέας Μαξούελ 'Αντερσον, ο όποιος μάλιστα έλεγε ότι η άπόδοσις της Βάσως Μανωλίδου πλησίαζει περισσότερο το πνεύμα του έργου του από την έρμηνεία της Μπέργκιαν. Στη φωτογραφία μας η Βάσω Μανωλίδου και η 'Ινγκριντ Μπέργκιαν κατά τη συνάντησι τους στο καμπαρί της τελευταίας.

**ΜΕ ΔΟΣΕΙΣ
ΩΡΟΛΟΓΙΑ**
ΕΛΒΕΤΙΚΑ ΚΑΙ ΚΟΣΜΗΜΑΤΑ
ΛΟΙΠΩΝ ΤΕΧΝΩΝ Δ. ΓΑΒΡΙΛΙ
ΑΚΙΣΤΗ Πανεπιστημίου 61-
1ος όροφος, παραπλεύρως
κινηματογράφου «Μοντιά»
Τηλ. 28-407

Για το πρόσωπο Για τα μαλλιά

- Πού οφείλεται η δροσιά και η διατήρησης μιας καλής επιδερμίδος.
- Πού οφείλονται η πρόωρος πτώσις και λεύκανσις των μαλλιών.
- Πού οφείλεται το μυστικό του κομμωσιού κ.λ.π.
- Τι κομμωσις πηγαινεί σε κάθε πρόσωπο.

Κάθε ΤΡΙΤΗ και ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ
7 — 8 μ.μ. θα σας συμβουλεύει
και θα εξηγή όλες τις άπο-
ρίες σας
ΔΡΕΑΝ Δ.Κ.

ΖΩΡΖ
ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟΝ ΚΒΛΟΝΗΣ
ΖΩΡΖ
ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ 7
Τηλέφωνα : 34.670 - 20.918
Εκτέλεσις ΠΕΡΜΑΝΕΝΤ από
τόν μαίτη της Περμανάντ
Κ. ΖΩΡΖ.

**ΣΚΟΝΑΚΙΑ
ΚΟΚΚΟΡΑΣ
ΗΜΙΚΡΑΝΙΑΙ
ΝΕΥΡΑΛΓΙΑΙ**
ΜΟΝΑΔΙΚΟΝ ΚΑΤΑ ΤΩΝ ΠΕΡΙΟ-
ΔΙΚΩΝ ΕΝΟΧΛΗΣΕΩΝ ΤΩΝ ΓΥ-
ΝΑΙΚΩΝ

COSSOR
τοΚΑΛΛΙΤΕΡΟ
ΑΓΓΛΙΚΟ
ΡΑΔΙΟΦΩΝΟ

COSSOR
Me ΔΟΣΕΙΣ
ΧΩΡΙΣ ΠΡΟΚΑΤΑΒΟΛΗ
B.ΤΖΑΡΟΣ
ΠΡΑΞΙΤΕΛΟΥΣ 10
B. ΠΑΤΩΜΑ

λοιπών συνηθίζεται σήμερα, όπως γράφετε; «Όλοι οι νεαροί μπλέκουν με τρεις κοπέλλες και γι' αυτό κάνουν το ίδιο και σεις; Και τώρα σας διεισδύουν και οι τρεις εξ ίσου και οι οικογένειές τους σας ενοχλούν εξ ίσου, και μονάχα σεις δείχνετε επιφυλακτικές και δεν έχετε, λένε, πώς να βγείτε από αυτόν τον βούρκο! Άλλά γιατί «βούρκο»; Παραπάνω μου το χαρακτηρίζετε για «τύχη». Όπως δηλαδή, επειδή δεν μπορείτε να έχετε άλλη σοβαρότερη γνώμη για το πώς θα ξεμπλέξετε από το μπλέξιμό σας αυτό, θα σας πρότεινα να... ρίξετε, επί τέλους, κλήρο. Δεν είναι σοβαρά πράγματα αυτά, φίλε μου. Άγαστεί κανένας στη ζωή του μία φορά και μία και μόνη γυναίκα.

Φ. Ο. Κ. Η., Γαλάτσι: Κάνετε πολύ καλά να μη δίνετε σημασία στα λόγια του νεαρού, ακριβώς γιατί αυτός είναι νεαρός 21 χρονών και σεις πολύ νεαρότερη του, μόλις 16 χρονών. Αυτά που σας λέει να τον παρακαλέσετε να τα φυλάξει προς το παρόν και έμα πάση τόν στρατό και γυρίσει με το καλό, τότε σαν τίμιο παλλακάρη να πάει να τα πη και στους γονείς σας. Όλα τα άλλα είναι επικίνδυνα!

Τ. Σάβαν: Δεν μπορείτε να σας εξηγηθείτε δυστυχώς. Δεν έχετε γνωστούς, φίλους, πατριώτες ώστε να τακτοποιήσετε την εύγενική σας αυτήν επιθυμία της αλληλογραφίας;

Παραπονεμένη ν.έαν: 'Η-ράκλειον - Κρήτης: Κάθεσθε και συλλογισθείτε έναν άνθρωπο που δεν σας άγαπησε και σας έφερνε πράγματα και περιγραφές έλπίδες σας, αφού ο ίδιος με τη διαγωγή του σας τις διαφύει; Φροντίστε να δώτε τα πράγματα καθόρθωτα. Δηλαδή από τις προτάσεις γάμου που σας κάνουν να ξεχωρίσετε εκείνον που έχετε για ελκρινή και τίμιο χαρακτήρα, που νάνε σε οικονομική θέση να σας συντηρήσει και που να ταριάζει.

Χ. Ροφύλακ: 1228-00: Θα μου επιτρέψετε, αγαπητή μου, να σας πω ότι η ερώτησις σας είναι πολύ άφελής. Πώς αμφισβητείτε την πραγματικότητα; Άφου παρ' όλο που κινδυνεύει να την ανακαλύψουν, επιμένει και συνεχίζει την αλληλογραφία; Δεν πρέπει ν' αμφισβητείτε για την άγνοια της κοπέλλας. Άλλο είναι το πρόβλημα: Ότι οι γονείς της και κυρίως, η μητέρα της, δεν ενοχλεί το δεσμό αυτό. Μα αν προσπαθήσετε να πείσετε με τρόπο σοβαρό και πολιτισμένο τους γονείς της, ότι την αγαπάτε και ότι είσθε σε θέση και κοινωνικώς και οικονομικώς να την πάρετε, ελπίζω ότι δεν θα σας άρνηθούν.

Δεν υπάρχει!

Μποχό 'Αθηνά - Κερκυραίοι: Με παρακαλείτε επειδή είσαστε κατόνομα να σας υποδείξω ένα περιοδικό που να δημοσιεύει αγάλλεις γνωριμίας νέων και δεσποινίδων δι' αλληλογραφίας. Δυστυχώς φίλε μου, τέτοια περιοδικά δεν υπάρχουν. Ίσως σε κομμιά εφημερίδα θα δημοσιεύουν μια τέτοια αγάλλει.

Α. γ. υ. σ. τ. ο. ν. φ. υ. α. τ. ι. κ. ο. ν. κ. τ. λ.: Έχω να σας πω, νέο μου, ότι ένας άνθρωπος στην περίπτωση τη δική σας φροντίζει να γίνη καλά κι αδιαφορεί για τις κοπέλλες. Επίσης αδιαφορεί για το τί λέγει ή μία και ή άλλη για σας.

Ζ. ο. υ. ν. τ. έ. — Σ. Ε. Α.: Έχω τη γνώμη ότι η νέα δεν σας άγαπά, αλλά κοπώνει οικογενειακό συμβούλιο βρήκαν ότι είσθε ο κατάλληλος γι' αυτήν για πολλούς λόγους και ιδίως για το γράμμα σας. Νομίζω, λοιπόν, πώς δεν πρέπει να πέσετε θύμα μιας πλεκτάνης. Σκεφθείτε πιο ώριμα και με δικαιολογήστε.

Ι. Φ. Π. 33: Δεν βλέπω το λόγο α θέλετε να χωρίσετε, αφού σεις ο ίδιος επιθυμούσατε αυτή την κατάσταση. Σας άρεσε μάλιστα και την πειθαρχία. Εκείνη για να μη σας διασπαστή η έδωκε τις απαιτήσεις σας. Το ερώτημα είναι: Τη νέα αυτή την αγαπάτε με κύριο σκοπό να την παντρευθείτε; Αν ναι, τότε τι σας πειραζει αφού σεις σχέσεις σας ως σύζυγοι θα έχετε ελευθερία; Αν όχι, τότε πολύ άσχημα κάνετε να τη συνηθίσετε σε τέτοιες, γιατί όταν την χωρίσετε θα καταστήση μοιχεία να-

Βρέχει

Δεν θα είναι αρκετή προ-
φύλαξις όμως, τ'ό'ν' ανοί-
ξετε την όμπρέλλα σας.

• Γιατί/ή ύγρασις και οι
συχνές αλλαγές του και-
ρού θα έχουν μία κατα-
στρεπτική επίδρασι/στην
επιδερμίδα σας.

• Προφυλάξτε την λοιπόν,
όπως κάνουν χιλιάδες γυ-
ναίκες/αυτή την/εποχή/
χρησιμοποιώντας την
ειδικήν Κρέμα/Λανολίνη
"ΜΕΛΠΑΝ".

• Με την τακτική χρ'οι-
τής Λανολίνης "ΜΕΛΠΑΝ",
θα έχετε διαρκώς/ένα ελα-
στικό/κι απαλό/σύν/βε-
λοδό δέρμα που θα προ-
καλεί τόν/θαυμασμό.

• Αποφεύγετε όμως επιμό-
νως τις άπορμηχόσεις της.

Τό σπίτι σας...

...πάντα θα έχη και μερι-
κές ελλείψεις. Στο νέο συγχρο-
νιμένο κατάστημα «ΣΕΡΒΙΣ»
των 'Αδελφών Δασουρά, όδός
Πεσμαζόγλου 7, έναντι 'Ιονι-
κής Τραπεζής, θα βρείτε τώρα
σε πολύ χαμηλές τιμές όλες τις
ποικιλίες των πιο εκλεκτών και
μοντέρνων ειδών οικιακής χρή-
σεως από περίφημα σερβίτσια
πορσελάνης, μπιντελά, πολύ-
ωατα, κρυστάλλινα είδη, μαχαι-
ροπήρινα, πιατικά, ποτηρικά,
άλουμνια, έμαγιέ, ηλεκτρικά
είδη, κουζίνες, ψυγεία, θερμά-
στρες, και όλα τα σχετικά είδη.

Επίσκεφθείτε το «ΣΕΡΒΙΣ»
θα εξυπηρετηθείτε απόλυτα.

**ΩΡΟΛΟΓΙΑ
ΜΕ ΔΟΣΕΙΣ**
N. ΚΑΛΑΤΖΟΠΟΥΛΟΣ
ΑΙΟΛΩ 59, ΒΥΣΣΗΣ
ΜΕΓΑΡΟΝ ΠΑΥΛΙΔΕΩΝ
ΚΟΣΜΗΜΑΤΑ

νοσκα του δρόμου και θα το έχετε βά-
θος στην ψυχή σας.
Αποστ.: Αποστ.: "Όσοι
μ'ας γράφουν με ψευδώνυμα δεν βά-
ζουν και τα όνόματά τους. Άλλά κι
αν τάβαζαν δεν θα τα φανερώναν.
Κάθε γράμμα άλλωστε σ'αχτείται άμέ-
σως μετά την απάντησι.

Δίλμημα Α. Β. 14, 'Ενταύθα:
Είσαστε μικρή, νόστιμη και άρεσате
σε πολλούς. Αυτό όμως δεν είναι λο-
γος ώστε σε όποιον άρεσате και σας
ζητά ραντεβού να πηγαίνετε. Συγκρα-
τηθείτε. Και θα παρουσιαστή και για
σας ο τίμιος νέος που δεν θα σας
ζητήσει ίσως ραντεβού, αλλά θα ζη-
τήσει επίσης και το χέρι σας από
τους γονείς σας.

Με τα μάτια της καρ-
δίας κ.τ.λ.: Σ' έλη αυτή την ύπο-
θεσι ο μόνος αίτιος εινέ ή μητέρα
σας. Θα έπρεπε, σ'άν γυναίκα πεπει-
ραμένη, να μη τού δώση τόσο πολύ
βαρρος. Γιατί εκεί θα κατέληγε. Και
φοβάμαι ότι θα συνεχιστή το κακό
και μετά το γάμο. Καί, είμαι βεβαία,
ότι θα δεχθείτε τα πάντα γιατί δεν
μπορείτε να κάνετε κι' αλλιώς. Σας
έλειπε εξ αρχής ή σοδορότης και ή
αξιοπρέπεια. Ξέρω ότι σας στενοχω-
ρά, αλλά αυτή εινέ ή αλήθεια. Μία
συμβουλή, λοιπόν, σας δίνω, κι' άς
είναι λιγάκι άγρυ. Αποχτήστε την έ-
λευθερία σας, αποκαταρ'νθείτε από τόν
έκμεταλλετή αυτόν, κι' αποχωρήστε
την ανεξαρτήσια σας δημογνώστε
ένα άλλο περιβάλλον. "Όχι, βέβαια
το ίδιο όπως το προηγούμενο.

Παραπονεμένη ν.έαν: Απ'ό-
Ερωτά κ.τ.λ.: Μου γράφετε ότι έ-
ταν σας πρωτασθάνησε στο δρόμο
άρχισε να σας λή λόγια ερωτική,
με πονεμένη καρδιά. Κι' έγω σας βε-
βαιώνω ότι ή καρδιά του δεν ήταν
ποτέ πονεμένη. Αυτά τα λόγια που
σας εινε τα ξέρε άσφαλώς απέξω
και τα λέει σ' όποιον συναντήσθ.
Μην πολυτιμώσετε, λοιπόν, τούς νε-
αρούς. Το «μαθήμα» τους το ξέρουν
καλά και κυνηγούν εύκαιρίες για να
τσιμπήσουν το πουλί και να το πιά-
σουν.

Α. μαζόνα: Είσαστε γυναίκα
με θέλησι και αποφασιστικότητα. Δεν
είσαστε όμως πολύ έξυπνη. Σας έ-
φαγε ή δοκιμή. Και τώρα άς γίνη
αυτό που θέλετε. "Όταν έρθετε στην
Αθήνα θα βρείτε τόν ειδικό, θα μιλή-
σετε και τα άλλα εινέ ζήτημα συμφε-
ρίας. "Όταν έρθετε θα τακτοποιήθε-
τε.

Ερωτόπληκτον νέον: Αυ-
τός που σας συμβούλεψε ότι ο έρωας
είναι ανώτερος πωσης λογικής, έμ-
εϊτε υπερβολές. Φανίτε ίσχυρός έμ-
πρός στο έλαττωμα σας και δείξετε
ότι έχετε ψυχή. Ένα από τα δύο:
"Η θα την ξεχάσετε έρ' όσον υπάρ-
χουν χιλιάδες κορίτσια γύρω σας, ή
θα πάτε σ'όν πατέρα σας και θα τώ-
πητε τί σας συμβαίνει για να τα καν-
ονίση αυτός. Άλλη λύσις δεν ύπαρ-
χει για να σωθείτε.

Ίκαρον: Μου φαίνεται πώς θα
έπρεπε να σας σέβεται και να σας
ακούη. Μη στενοχωρήσε, όμως, α-
υτέ να δίνετε σημασία στα λόγια
της άλλης. Θα κοροστή.

Μυστηριώδη καρδιά Π.
Α.: Έχετε πολύ άστατο χαρακτήρα.
Να πάψετε ν' άσχολήθε με πολλά
πρόσωπα. 'Η ηλικία δεν παίζει ρόλο
αν εινε τίμιος ο άνθρωπος. Άρκεί να
έρθι να έπαθι με τούς γονείς σας
για να μην έχετε στο τέλος τίποτα
απόρροια.

Α. γ. υ. σ. τ. ο. ν. φ. υ. α. τ. ι. κ. ο. ν.
κ. τ. λ.: Εινέ ή δεν εινε παν-
τρεμένος έκαμε πολύ άσχημα εξ αρχής
να σας ξεμυάλισθ. Πρέπει να δια-
κόψετε όριστικά γιατί χαλά και τή
δική σας τύχη και σας εκθέτει. Θα
στενοχωρηθείτε λίγο, αλλά πρέπει να
το πάρετε απόφασι.

Γαλανών κ. ο. υ. ρ. α. ρ. ο. ν.:
Πρέπει να σεβάσθιτε τη φίλια σας
και να μην της πητε τίποτα. "Αν με
τόν καιρό γίνετε ανεξάρτητος οικον-
μικός και οι σχέσεις σας συνεχίζου-
ται, τότε, μεταξύ των δύο οικογενειών
μπορεί να αποφασισθ και το άλλο
ζήτημα.

Τ. ζ. έν. Π. Π.: Δεν κάνετε κακό
ν' αγαπάτε έναν άνθρωπο. Δεν πρέ-
πει όμως να εκθέσετε και τ' έλφιό
σας. Γι' αυτό, αφού σκοπός σας θα
είναι ο γάμος, σιγά-σιγά να προε-
τοιμάσετε το έδαφος ώστε όταν θάρ-
θι ή στιγμή να μην υπάρχη αντίρρ-
ση μεταξύ των δύο οικογενειών. "Ο-
σο γιά την άγάπη του, αν εινε τίμιος
χαρακτήρας, δεν πρόκειται να σβύσθ.

ΜΙΡΑΝΤΑ

Απαντήσεις επιστολών

Πονεμένη έπαρχι-
ωτοπούλα: Με ιδιαίτερη προσο-
χή και συμπόνοια διάβασα το μακρο-
σκελετάτο γράμμα σας. Δυστυχώς,
για την τόσο βαρυσανιστική κατα-
στασι δεν μπορώ έγω να σας βοηθή-
σω, γιατί τα συμπτώματά σας υπά-
γονται στη νευρολογία. Πρέπει ν' α-
ποσπασθ'έναν καλό νευρολόγο, ο
όποιος και θα σας υποβάλι σε μία
επιστημονική θεραπεία για να λυτρω-
θιτε άπ' τα βασάνά σας. Χρειάζεστε
εκτός των άλλων και ηλεκτροθεραπεία.
Δεν είσθε και τόσο μακριά, μπορείτε
νάρθετε στις "Αθήνας και να κατα-
φύγετε, αν είσθε άπορος, και στο
νευρολογικό τμήμα ενός τών Δημό-
σιων Νοσοκομείων. Μ' επιστολογρα-
φία δεν θεραπεύονται τέτοιου είδους
συνθήκες.

Παραπονεμένη ν.έαν: Να
πάρετε τρία σκευάσματα Ε—vita (βι-
ταμίνη Ε), με μηνιαία μεσοδιαστή-
ματα δισκοπής του ενός, από το άλ-
λο. Θα παίρνετε τρία ημερησίως, α-
πό ένα πρό των φαγητών. Μετά το
νέλος και του τρίτου σκευάσματος, θα
έξακολουθήσετε επί τρεις ακόμα η-
μέρες θεραπείας ως εξής: "Όχτώ ημέ-
ρες πρό της περιόδου θα παίρνετε
από τρία καταποθία ημερησίως
Progonin ή Ogonin και όχτώ ημέρες
κατόπι αυτής, θα παίρνετε από τρία
καταποθία ημερησίως πλέον βιταμι-
νης Ε. Έλπίζω ότι μ' αυτή την θε-
ραπεία θα παύσετε να είσθε παραπο-
νεμένη!

Δ. ανή λ. ο. ν. κ.: Άγρίνιο: Το
ψευδώνυμο αυτό μοιάζει με πραγμα-
τικό όνομα και ως εκ τούτου άποφύ-
γω ν' απαντήσω και μάλιστα για τέ-
τοιο ζήτημα, γιατί δυστυχώς ύπαρ-
χουν και πολλοί φοροε. "Επί τη ε-
υκαιρία τούτη συστάω στους ανα-
γνώστες και τούς αναγνώστες μας
να βάσουν ψευδώνυμα στα γράμματά
αυτά και να μη χρησιμοποιούν ως τοι-
αυτά «πιδανωσανή» επώνυμα, γιατί
αυτά επώνυμα των θα μόνον ένω-
τά γράμματα των θα δηλώσι, την κά-
ναι αυτήν. Αυτή τη δήλωσι δεν εινε δυ-
νατόν να διαβέτω το στενό χώρο αυ-
τής της στήλης για τέτοιες δηλώ-
σεις.

Δίδα "Αννα Φ. υ. σ. κ.: Και
σεις έχετε βάλε το επίθετό σας. Γι-
ατί άκρες, και την θεραπεία των,
γράφω και τούς λεπτομερής έκλαί-
γειακά σημειώματά Σ' αυτά θα βρή-
τε κάθε σχετική λεπτομέρεια. "Όσες
και όσους περιμένουν απάντησι γέ
γράμματα τούς σχετικά μ' αυτή την
πράσι τούς παραπέμνω στα σημειώ-
ματα αυτά, τα οποία άς θεωρηθούν,
ως κοινή απάντησι, για όλους.

Πονεμένο έπαρχι-
ωτοπούλα: Για την δερματική εκδήλω-
σιν των μαστών δεν καταποθίσθηκα λε-
πτομερώς από το γράμμα σας και άς
έκ τούτου άποφύγω να έκφέρω υπέ-
θυνη γνώμη. Χρειάζεται προσωπική
έξετασις. Για το ζήτημα των τριχών
της κεφαλής, αν καταστράφη διά της
έφαρμογής των όκτινων Χ ή θηλη τών
τριχών, δεν υπάρχει έλλις και μάλι-
στα μετά πάροδον τετραετίας, να
γίνη εκφυσις νέων τριχών.

Ανέκων δι' έργα-
σίαν Πειραιώτην: "Όλα
αυτά τα άντικειμενικά και ύποκειμε-
νικά συμπτώματα, που τόσο παρα-
στατικά μου περιγράφτε, οφείλονται
στην άμοιβάδωσι σας. Ίδιαιτέρως ό-
μως τούς λίγους σας τούς πονακε-
φάλους, τούς προκαλούν οι λέμβες.
Συνεπώς χρειάζεστε μία επιστημονική,
τακτική και επίμελημένη θεραπεία
και παρακολούθησι από ένα ειδικό εν-
τεροστομαχόλογο γινάτρη και όλα αυ-
τά θα σας περάσουν. Να είσθε άσφα-
λώς βέβαιος. Έγώ δυστυχώς λόγω
της ειδικότητός μου δεν μπορώ να
σας εξυπηρετήσω.

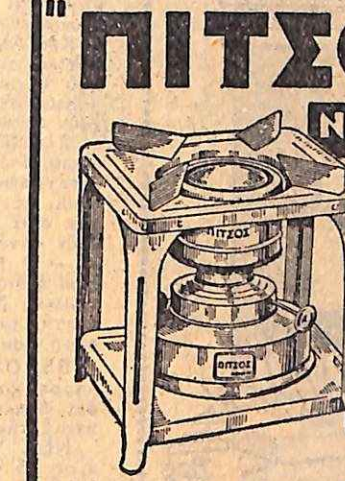
Δυστυχισμένον Χαρ.
'Αραμ.: Κανένας άπόλυτος συσχε-
τισμός δεν υπάρχει τού έρπητος με
την πάθησι που περπάσατε. "Ο έρπης
των γεννητικών όργάνων σε μερικά
ευαίσθητα άτομα και μάλιστα μετά

χρήσιν έρεθιστικών τροφών, έπανε-
λημμένες ύποτροπιάζει. Ν' άποφύ-
γετε εκεί τοπικά την χρ'οσι σάπυος
ή άλλων έρεθιστικών άντισηπτικών.
Χλιαρές κομπρέσες χαμομηλονέου
και έπίπασιν τού έρπητος με πολύ
λεπτή κομποποιημένη πούδρα σουλφα-
θιαζόλ εινε αρκετά για την ταχεία έ-
ξαφάνισι του. "Ότε μην άνησυχείτε
και μην συνδυάζετε αυτήν με την προ-
γενέστερη πάθησι σας. Πάντως από
κοιρού εις καιρόν, για εκείνην, χρει-
άζεται κάποια σχετική θεραπεία και
μικροβιολογική παρακολούθησις. 'Η
αλήθεια ειναι ότι ή θεραπεία την ό-
ποια έκανάτε εινε πλήρης και συστη-
ματική. Άλλά κάπου-κάπου άς μη
την ξεχάμε, αφού έχουν περάσει πεν-
τε ήδη μόνο χρόνια από της μόλυν-
σεως.

Μυροπόλην, Θεο(ν)ικήν:
Έλπίζω ότι μετά διμήνον το πολύ,
θα έγκαταστήθι έκεί άντιπρόσωπος ό
κ. Διαμαντίδης, με τόν όποιον θα
συνεννοήθετε για όλα τα προϊόντα
του έργαστηρίου. Χρειάζονται διά-
φορες νόμιμες διατυπώσεις, οι ό-
ποιες λιγάκι καθυστερούν με την γρα-
φειοκρατία μας.

Δυστυχισμένη ύπαρ-
—

ΑΛΕΚΤΩΡ.

Πρέπει να ζείτε ότι:

Οι Γκαζιέρες ΠΙΤΣΟΣ
κυκλοφορούν σε 5
τύπους.

• Αν είσθε 2 άτομα, ο
τύπος N° 86 σας έπαρ-
κει πλήρως.

• Αν είσθε 4 άτομα, ο
τύπος N° 86A ειναι ό,τι
χρειάζεσθε.

• Αν είσθε μία πολυμελής
οικογένεια, τότε πρέπει
να προτιμήσετε τόν τύ-
πο N° 90, που ειναι ή
Γκαζιέρα με τήν δυνα-
τότερη φωτι.

• Αν επιμένετε σε μία
Γκαζιέρα πιάσεως, τότε
θα σας εξυπηρετήσουν
οι τύποι N° 82 και N° 85.

• Κάθε Γκαζιέρα "ΠΙΤΣΟΣ",
προσφέρει άσφαλή χρ'ο-
σιν, σταθερά εξυπηρέ-
τησιν, μεγαλυτέραν
απόδοσιν.

• Και αν άκόμη έχετε κα-
κές έντυπώσεις από Γκα-
ζιέρες, μή διατάσετε
ν' άγοράσετε
μία ΓΚΑΖΙΕΡΑ
ΠΙΤΣΟΣ

Ειν Α.Α.Α.: Δυστυχώς αυτές οι
θεραπείες εινε μακροχρόνιες και όλι-
γο δαπανήρες. Το σχήμα της θερα-
πείας από όποιον υπεβλήθητε παρά
τού συναδέλφου εινε αρκετά έντονο
και συστηματικό. Δεν πρέπει να ελ-
πίσετε σε 50 και σε 100 τέτοιες ένέ-
σεις, ή δέ Ιατρική παρακολούθησι
πρέπει να εινε τακτική, για ν' αποβύ-
ση καλά και μόνιμα άποτελέσματα.
Γιατί δεν καταφεύγετε, έρ' όσον εί-
σθε άπορος, στο νευρολογικό τμήμα
ένός τών Δημόσιων Νοσοκομείων;
Σ' αυτά μπορείτε να κάνετε και τήν
ηλεκτροθεραπεία σας.

Παντρεμένη Σ. Π.:
Για το έλαττωμα που παρουσιάζει
το δέρμα του σώματός σας και το
όποιο έπαυσαται κατά τις καιρικές
μεταβολές, το άποτελεσματικότερο
μέσον ειναι τα άμυλοχα (κόλλας)
γενικά λουτρά. Αυτά λειαίνουν και
μαλακώνουν το δέρμα. Από αυτά έ-
χουν και στα λουτρατζόικα ή ζη-
τήστε τα από το φαρμακείο Δαμβέρ-
γη. "Όσαυτάς επαλείφετε καθημερι-
νώς τα μέρη αυτά, που μοιάζουν σ'άν
το δέρμα της κόττας, με άμυλοδα-
λαδο. Κατόπι με μία λεία έλαφο-
πετρα βρεγμένη κι' αυτή στο άμυ-
λοδαλαδο να τα τρίβετε ελαφρώς και
με κυκλική πάντοτε κινήσει. Κατό-
πι πούδραρίμα με πούδρα τάλκ.

Α. Τ. 'Αλεξανδρούπολην:
"Όλα αυτά για τα όποια μου ζη-
τάτε τη συμβουλή μου, ειναι έποκό-
λουθα εξηλεκτικά συμπτώματα της
πνευμονικής σας παθήσεως. Πρέπει
όμως να παύση και ή άλλη κατάσταση
εις που δεν ειναι καθόλου εύνοική
για τήν άποθεραπεία σας. Από όσα
με ρωτάτε συμπεραίνω ότι δεν βρί-
σκεσθε υπό τακτική Ιατρική παρακο-
—

ΑΛΕΚΤΩΡ.

ΑΛΕΚΤΩΡ.

ΑΛΕΚΤΩΡ.

ΑΛΕΚΤΩΡ.

ΑΛΕΚΤΩΡ.

ΑΛΕΚΤΩΡ.

ΑΛΕΚΤΩΡ.

ΑΛΕΚΤΩΡ.

ΑΛΕΚΤΩΡ.

ΑΛΕΚΤΩΡ.

ΑΛΕΚΤΩΡ.

ΑΛΕΚΤΩΡ.

ΑΛΕΚΤΩΡ.

ΑΛΕΚΤΩΡ.

ΑΛΕΚΤΩΡ.

ΑΛΕΚΤΩΡ.

ΑΛΕΚΤΩΡ.

ΑΛΕΚΤΩΡ.

ΑΛΕΚΤΩΡ.

ΑΛΕΚΤΩΡ.

ΑΛΕΚΤΩΡ.

ΑΛΕΚΤΩΡ.

ΑΛΕΚΤΩΡ.

ΑΛΕΚΤΩΡ.

ΑΛΕΚΤΩΡ.

ΑΛΕΚΤΩΡ.

ΑΛΕΚΤΩΡ.

ΑΛΕΚΤΩΡ.

ΑΛΕΚΤΩΡ.

ΑΛΕΚΤΩΡ.

ΑΛΕΚΤΩΡ.

ΑΛΕΚΤΩΡ.

ΑΛΕΚΤΩΡ.

ΑΛΕΚΤΩΡ.

ΑΛΕΚΤΩΡ.

ΑΛΕΚΤΩΡ.

ΑΛΕΚΤΩΡ.

ΑΛΕΚΤΩΡ.

ΑΛΕΚΤΩΡ.

ΑΛΕΚΤΩΡ.

ΑΛΕΚΤΩΡ.

ΑΛΕΚΤΩΡ.

ΑΛΕΚΤΩΡ.

ΑΛΕΚΤΩΡ.

ΑΛΕΚΤΩΡ.

ΑΛΕΚΤΩΡ.

ΑΛΕΚΤΩΡ.

λούθησι και γι' αυτό δεν κάνετε κα-
θόλου καλά. Ίδιως δεν μου μιλάτε
για μία εξέταση τού λάρυγγος, που
έπρεπε να εινε γινεί από ωτορινολα-
ρυγγολόγο γινάτρη. Σας διαβεβαιώ
ότι ή πάθησι σας θεραπεύεται με
τις σημερινές προόδους της επιστή-
μης, αλλά μόνο κατόπιν επισταμένης
και τακτικής Ιατρικής παρακολούθη-
σεως. "Ο κουράντης γινάτρης σας θα
σας δώση και τα αναγκαίοντα φάρ-
μακα για το άλλο ζήτημα, τα ό-
ποια πρέπει να ειναι ανάλογα με
τήν έν γένει κατάστασιν σας.

Κρητικοπούλα Κ.:
Έλπίζω ότι θα διαβάσατε τα σημει-
ώματά μου έι υπερέπαιχον τόν γυ-
ναϊκόν και ότι σ' αυτά θα βρήκατε
κάθε σχετική λεπτομέρεια πάνω στο
ζήτημα αυτό.

Πρόδ'όλας τ'ας άνα-
γνωστρίδας: "Όλες τις άναγνώ-
στριές μας, όσ

Η ΛΕΣΧΗ ΤΩΝ ΔΕΙΛΩΝ

Για να θεραπευθούν απ' το
έλαττωμά τους

Όπως όλες οι πόλεις του κόσμου, το Παρίσι έχει κι αυτό ένα σημαντικό αριθμό δειλών, ντροπαλών ανθρώπων. Μόνο που οι δειλοί της γαλλικής πρωτεύουσας... τυχερώτεροι απ' τους άλλους «συναδέλφους» των, έχουν μια λέσχη, όπου συγκεντρώνονται τακτικά για να περνάνε την ώρα τους και συγχρόνως για να υποβάλλονται σε μια ψυχολογική θεραπεία του ελαττώματός τους.

Η Λέσχη των Δειλών στεγάζεται στα υπόγεια του ρεστωράν «Ρωμαίος και Ιουλιέττα», στον αριθμό 9 της οδού Κεντέρ - Μπωσάρ. Ίδρυτής, πρόεδρος και διευθύνων νους της είναι ο Γεώργιος Κροσόφσκυ, ένας νέος κι ανύπαντρος Ρώσος, ηλικίας 31 ετών. Τις νύχτες εργάζεται ως σωφέρ ταξί και την ημέρα ασχολείται με τη διοργάνωση συγκεντρώσεων στη λέσχη, ποδηλατικών αγώνων, χορών, κλπ., προωριμένων όλων για την κατανίκηση της εμφυτής δειλίας των μελών.

Ο Κροσόφσκυ γεννήθηκε στην Ουκρανία κι είναι έγγονος στρατηγού και γιούς συνταγματάρχη του τσαρικού στρατού. Η οικογένειά του έφυγε απ' τη Ρωσία μετά την Επανάσταση. Σήμερα ο πατέρας του είναι κι αυτός σωφέρ.

Στην αρχή ο Κροσόφσκυ είχε βρή μια θέσι καθηγητού της γυμναστικής. Κυριευόταν όμως από δειλία, όταν έπορεύετο να διδάξει τους μαθητές του. Έπειτα από χρόνιο καίρο ν' άσπασινεται στις σκέψεις του και να γράφει φιλοσοφικά βιβλία. Κερδίζει μόλις 6.000 φράγκα τη βδομάδα, κι όμως διέθεσε 60.000 απ' την τσέπη του για την ίδρυση της Λέσχης. Τώρα παίρνει πίσω σιγά - σιγά τα χρηματά του, απ' τα 100 φράγκα που πληρώνει για μηνιαία συνδρομή κάθε μέλος.

Η ιδέα της ίδρυσης της Λέσχης του ήρθε για πρώτη φορά τ' βράδυ που είδε να σχηματίζουν ούρα μπροστά στο ταμείο ενός κινηματογράφου αρκετοί θαμώνες, όλοι μόνοι τους. Σκέφθηκε τότε πόσοι άντρες και γυναίκες, έξυπνοι, με ταλέντο, ξεδεύουν τον καιρό τους έτσι άδικα και μένουν κλεισμένοι στον εαυτό τους, γιατί φοβούνται τη συντροφιά των άλλων. Συμπεραίνει ότι όλοι αυτοί χρειάζονται συναστροφή κι ανθρώπους που να τους εκτιμούν, για ν' αποκτήσουν την σ' οπεποιθσι που τους λείπει.

Έτσι, τον Αύγουστο του 1949, ίδρυσε τη Λέσχη των Δειλών. Τα πρώτα μέλη της ήταν 4 άντρες και 2 γυναίκες, όλοι γνωστοί του. Το καταστατικό απαγόρευε ρητά σε κάθε μέλος να ειρωνεύεται τις προσπάθειες, τις απόψεις ή τα χαρακτηριστικά των άλλων. Απέκλειε επίσης τις «κλίκες» και τις πολιτικές συζητήσεις. Καθένα μέλος θα ήταν φίλος όλων των άλλων ανεξαιρέτως.

Σε 2 μήνες, τα μέλη είχαν γίνει 12. Ύστερα έγραψαν οι εφημερίδες για τη Λέσχη και δημοσίευσαν ενδιαφέρουσες φωτογραφίες. Το αποτέλεσμα ήταν να ζητήσουν να εγγραφούν 200 καινούργιοι υποψήφιοι. Ο Κροσόφσκυ εξέτασε την περίπτωση καθενός και δέχθηκε μόνο 30, γιατί αυτοί ήταν οι πραγματικοί δειλοί. Οι υπόλοιποι ήθελαν να εγγραφούν στη Λέσχη απλώς και μόνο για να βρουν μια καινούργια κι ασυνήθιστη διασκέδαση.

Με την επίδραση του Κροσόφσκυ, διοργανώνεται τακτικά στη Λέσχη η «Ώρα των ερασιτεχνών». Τα μέλη απαγγέλλουν, τραγουδάνε, σχολιάζουν τα καινούργια βιβλία, εκτελούν χορευτικά νούμερα... Οι θεαταί ανταμειβούν τις προσπάθειές τους με θερμά χειροκροτήματα. Ύστερα τραγουδάνε όλοι μαζί το θούριο της Λέσχης τους «Δεν έχουμε πιά φόβο», γραμμένο από ένα μέλος. Στο τέλος, το ρίχνουν στο χορό.

Υπάρχουν μεταξύ τους άνθρωποι κάθε ηλικίας και τάξεως, νέοι και γέροι, κοπελίτσες και άριστες κυρίες, εργάτες και έπιστήμονες. Όλοι τους έχουν κοινό γνώρισμα τη δειλία. Άλλα, με τη συντροφιά των ομοίων τους, δεν άργούν να την υπερνικήσουν και να γίνουν όμοιοι μ' όλους τους άλλους ανθρώπους.

Τα περασμένα

Χωρίς να θές πολλές φορές στέλνεις στα περασμένα τη σκέψη σου, και νουσταλγείς ονειράτα σδυσμένα.

Χωρίς να νοιώθεις το γιοτί μπροστά σου φτερουγίζουν κάποιες σκιές που τα παλιά θές και δε θές θυμίζουν.

Κάποιες σκιές άοριστες θαμπές κι' άλαργμένες, κάποιες στιγμές που πέρασαν κι' ήταν λησμονημένες.

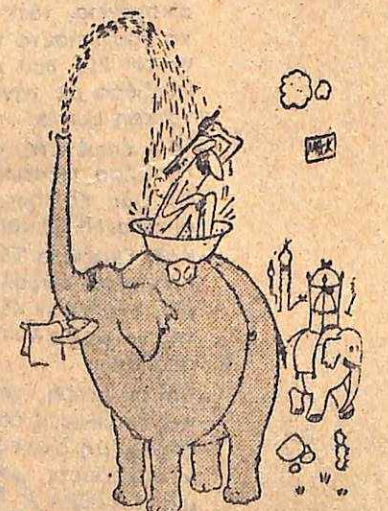
Τώρα κι σκέψι σου άθελα ξανά σ' αυτές γυρίζει κι' ίσως το μάτι σου κρυφ' χωρίς να θές σαρούζι.

Μά όμως ότι πέρασε έπερασε και πάει και της ζωής μας το στρατί μόνο μπροστά τραβάει. Γι' αυτό και σύ τη σκέψι σου μη στέλνεις προς τα πίσω κίττα μπροστά τη στράτα σου και πές «ας προχωρήσω».

Σ. Β.

Χωρίς λόγια.
(Του Β. Χριστοδούλου)

Ο 'Ινδός κάνει ντούς.
(Francis Dlmarche)

ΑΛΟ! ΑΛΟ! ΕΔΩ...

ΝΕΑ ΥΟΡΚΗ.— Μια ηλικιωμένη κυρία, που έπρόκειτο να υποβληθώ σε έχειρηση, εξέφρασε την επιθυμία να μαθή προηγουμένως το τέλος ενός μυθιστορήματος που δημοσιεύεται σε συνέχειες σε μια επιθεώρηση. Ο διευθυντής αυτής της επιθεώρησης της έστειλε πρόθυμα ένα αντίγραφο των δημοσιευμένων συνεχειών. Το άλλο πρωί, η κυρία αυτή βρέθηκε νεκρή. Είχε πεθάνει από τη λύπη της για το τραγικό τέλος της ηρωίδας του έργου.

ΒΕΡΟΛΙΝΟ.— Μια κινηματογραφική εταιρία ζητάει είκοσι πέντε άντρες «πάσης ηλικίας κι' όσο το δυνατόν πιο πολύ φαλακρούς». Χίλια μάρκα θα δοθούν ως βραβείο στον κάτοχο του «πιδ' ωραίου έν φαλακρότητι» και πιδ' «φωτεινού» κεφαλιού.

ΜΕΜΦΙΣ (Τέννεση).— Τα καθήκοντα σηματοδότη της τροχιάς ανέτεθησαν επί μια βδομάδα στους μαθητές των ανώτερων τάξεων των σχολείων. Κι' εξέτελεσαν με τόσο ζήλο και προέβη η αυτή την εργασία, ώστε δεν συνέβη το παραμικρό άτύχημα. Οι πόλισμαν είναι έξ' φρενών. Γιατί δεν έχουν να επιδείξουν όχι μια βδομάδα, αλλά ούτε μια μέρα χωρίς αυτοκινητιστικά δυστυχήματα.

ΡΟΤΣΕΣΤΕΡ.— Η κυρία Μάργκαρετ Σάδολντ ζήτησε άποζημίωση 5.000 δολαρίων από ένα γιατρό γιατί, ακολουθώντας τις συμβουλές του για ν' άδυνατίσει, πάχυνε κατά 11 κιλά σε διάστημα 1/2 μηνός.

ΜΠΟΥΕΝΟΣ ΑΪΡΕΣ.— Ο Ρομολό Μπάρκα ζή επί 25 χρόνια πουλώντας φακελάκια που περιέχουν στήχη από τσιγάρα και πουρά για το καθαρίσμα και τη λευκανσι των δοντιών.

ΚΑΤΑΜΑΡΚΑ (Άργ. τινί).— Το δημοτικό συμβούλιο κατήγγησε μια διάταξη που ίσχυε από 44 χρόνια και που άπαγόρευε στους κατοίκους της πόλεως να έχουν στα σπίτια τους γάτους.

ΣΙΔΝΕΥ.— Ο σωφεί ταξί Τζάκ Μοσκώφ, Ρώσος την καταγωγή, που έχει πολιτογραφηθώ Λυστραλός, συνέταξε μια διαθήκη, με την όποιαν αφήνει την περιουσία του στα έξωγαμα παιδιά, που θα γεννηθούν κατά την ημέρα του θανάτου του.

Ο Νόελ Άντερσον, φοβούμενος μήπως η διαθήκη του καταστραφώ από τις άτομικές βόμβες, κατέφυγε σ' ένα σιγματοσίτη, που του την «κέντησε» πάνω στη ράχη του, επί παρουσία μαρτύρων.

ΒΕΡΟΛΙΝΟΝ.— Ο διάσημος άρχαιολόγος και πάστωρ Σπένγκελ άνακρίνωσ ότι άνακάλυψε ίχνη της Άτλαντίδος στα πέριξ της Έλιγολάνδης, στη Β. θάλασσα.

ΝΕΑ ΥΟΡΚΗ.— Ένας πατέρας, ηλικίας 25 χρόνων, προκάλεσε το θάνατο του παιδιού του, ηλικίας 8 μηνών, χτυπώντας το στο κεφάλι, γιατί τόν έμποδίζε με τις φωνές του να παρακολουθήσει ένα θέα τηλεόρασης.

ΛΟΝΔΙΝΟΝ.— Τα ζώα που ώδηγήθηκαν στις κτηνιατρικές «λινικές» κατά το 1949 άνέρχονται σε 958.096.

ΝΕΑ ΥΕΡΣΕΗ.— Οι παραγωγοί άποφάσισαν να καταστρέψουν τώ 40% της παραχθείσης πατάτας, για να διατηρησουν την τιμή της.

ΒΕΡΟΛΙΝΟΝ.— Ο Έρνστ Στρόμπελ, ηλικίας 32 χρόνων, κατέρριψε το παγκόσμιο ρεκόρ άποστάσεως στην κολυμβήτι, διασχίζοντας, στο Ρήνο, σε διάστημα 28 ώρών, τα 144 χιλιόμετρα που χωρίζουν το Βισβόδεν από τη Βόννη. Το ρεκόρ αυτό κατείχετο από ένα Ρώσο, που είχε διασχίσει πριν από τόν πόλεμο 140 χιλιόμετρα κολυμβώντας στο Δουνάβι.

ΙΣΡΑΗΛ.— Έπιτροπή Μουσουλμάνων, που ύπάγονται στο κράτος τών Ισραήλ, παραπονέθηκε στο ύπουργείο των Θρησκειών για την αύξηση της τιμής των συζύγων, που, από τις 150 λίρες στερλίνες, έφτασε στις 500 και ζήτησε την καθιέρωση έλέγχου, ύποστηρίζοντας, ότι αυτή η κατάσταση σπρώχνει πολλούς νέους στο κομμουνισμό.

ΜΑΪΑΜΙ.— Η κυρία Βιοτζίνα Λόρνς έδωσε φωτιά στο σ' όκίνητο του συζύγου της έπειδή τόν είδε μέσ' σ' αυτό μαζί με μια άλλη γυναίκα. Άλλα η φωτιά μετεδόθη στο σπίτι όπου έμεναν και το άποτέλεσμα μαζί με τέσσερα άλλα γειτονικά.

Μπερτράν φίλησε το χέρι της Όλγας. Ύστερα άκούμπησαν κι' οι δυο στο πεζούλι της ταράτσας του ξενοδοχείου. —Έπιτέλους ήρθατε! είπε ο νέος. Τι κάνατε τις δυο αυτές μέρες; Είχατε χαθή!

—Έρχνατε τις συμφωνίες μας... άπάντησε η νέα γυναίκα. Θυμάσθε τι άποφάσισαμε όταν πρωτογνωρισθήκαμε, πρό δυο μηνών;... Δεν έξρω τίποτε για σάς. Δεν έξερετε τίποτε για μένα. Άς διατηρήσουμε αυτό το μυστήριο, που δυνάμυνει περισσότερο τον έρωτά μας...

—Καλά, δεν έπιμένα... Μολονότι είμαι βέβαιος... πώς πήγατε πάλι στην Τουλών και ξαναείδατε τόν ύποπλοίαρχο Βαρές!

—Ο Βαρές δεν ζή πιά! πρόφερε η Όλγα, σκύβοντας το κεφάλι της. Τόν βρήκαν χτες με μια σφαίρα στο κεφάλι. Είχε άφίσει ένα σημείωμα για τόν κυβερνήτη του. Τούγραφε πώς δεν μπορούσε πιά να ζήση, μετά την άτίμωσί του. Κανείς όμως δεν έξερε τι έννοούσε.

—Προχτές τόν είχατε συναντήσει... Σας είδαν μαζί στην Τουλών! Μου τό είπαν...

—Βάζετε λοιπόν να με παρακολουθούν;

—Όχι... αλλά έξερουν πώς σας αγαπά!

—Ο Μπερτράν σώπασε λίγο, κι' ύστερα πρόσθεσε:

—Θα κάνουμε αύριο μια ωραία έκδρομή, οι δυο μας.

Η Όλγα σήκωσε το περίστροφό της και πυροβόλησε το νέο...

—Άδύνατον, είπε η Όλγα. Πρέπει να ξεναφύγω άπόψε.

—Γιατί; Για πού;

—Ω, μην άρχίσετε πάλι τις έρ-ήσεις σας!... Να έξερετε μόνο πως κοντά σας νοιώθω τόν εαυτό μου εύτυχισμένο... άσφαλισμένο. Είπε τόσο έπικίνδυνη η ζωή μου!

—Πότε θα γυρίσετε; ρώτησε σιγανά ο νέος, σάν να ζητούσε συγγνώμη για την έπιμονή του.

—Αύριο βράδυ. Τώρα πρέπει να φύγω... Μη με κυττάτε έτσι έλλιμενα... Αύριο!

—Όταν άκούσε ν' άπομακρύνεται τ' αυτοκίνητο της, ο Μπερτράν φάνηκε πώς πήρε μια άποφασι. Διευθυήθηκε νευρικά προς την καμπίνα τού τηλεφώνου...

Λίγα λεπτά άργότερα, έτρεχε κι' αυτός με τ' αυτοκίνητό του προς τα Ιταλικά σύνορα.

Η Όλγα έδλεπε πιά τα φώτα τού Μοντεκάρλο, όταν έξαφνα διέκρινε πίσω της τούς προβολείς ενός άλλου αυτοκινήτου... Μήπως την παρακολουθούσαν;... Είχε προτιμήσει τόν έρμη κι' άνώμαλο εκείνο δρόμο, για ν' άποφυγή τις κακές συναντήσεις. Θά την έμποδίζαν τώρα να φτάσει στο σκοπό της;

—Έβγαλε απ' την τσέπη της ένα μικρό ρεβόλβερ.

—Αν είνε ο Μπερτράν — συλλογίστηκε — τότε δεν θά τόν ξεναδώ πιά! Η ζήλεια του καταντάει πολύ έννοχλητική!

Είχε μετανιώσει συχνά για την κλίσι της σ' αυτό το νέο. Στο έπαγγελματά της, δεν έπρεπε ν' άσχολήται μ' έρωτοδουλειές... Μά ποτέ άλλοτε δεν είχε νοιώσει τόσο βαθύ άίσθημα για έναν άντρα!

Ο νέος αυτός της έδειχνε άληθινή λατρεία. Και, πολλές φορές, ένιωθε τύψεις γιατί άναγκαζόταν να τού κρύβει ένα μέρος της ζωής της...

Το αυτοκίνητο που την παρακολουθούσε, κέρδιζε έδαφος. Ένα χιλιόμετρο μακρύτερα, βρισκόταν ένα έξοχικό ξενοδοχείο, όπου ήξερε πως θάταν άσφαλισμένη. Μά θα κατάρθωνε να χάσουν τα ίχνη της αυτοί που την παρακολουθούσαν;

—Ίσως όμως νάκανε και λάθος... Ίσως τ' άλλο αυτοκίνητο πήγαινε άπλάς στο Μοντεκάρλο... Ναι, αλλά γιατί να τρέχη τόσο, αν δεν είχε λόγο...

Η Όλγα δεν πρόλαβε να σκεφθώ περισσότερο. Τ' άλλο αυτοκίνητο την προσπέρασε και στάθηκε λίγο μακρύτερα, κλεί-

νοντάς της το δρόμο. Η νέα γυναίκα φρεναρίσε άποτομα και περίμενε, με το περίστροφο στο χέρι.

Έπειτα από λίγες στιγμές, βρισκόταν μπροστά της ο Μπερτράν.

—Εσείς!... τού είπε θυμωμένα.

—Ναι, εγώ... Με συγχωρείτε που σας παρακολούθησα! Μά, λίγο άφου φύγατε, ήρθαν και σας ζήτησαν δυο άγνωστοι. Φοβήθηκα τότε για σας κι' έτρεξα να σας βρώ... Είχα δη ποιά δρόμο πήρατε, φεύγοντας απ' το ξενοδοχείο...

—Κι' οι άνθρωποι εκείνοι; Τι άπόγιναν;

—Οχι... αλλά έξερουν πώς σας αγαπά!

—Ο Μπερτράν σώπασε λίγο, κι' ύστερα πρόσθεσε:

—Θα κάνουμε αύριο μια ωραία έκδρομή, οι δυο μας.

—Να σας άφίσω μόνη, στον κίνδυνο; Ποτέ!

—Πρέπει!... Έφτασαν, τούς άκούω!... Πάμε σ' αυτό το σπίτι. Θάμαστε άσφαλισμένο! Εκεί μέσα...

Ο Μπερτράν φύλαξε το φακέλλο στην τσέπη του κι' ακολουθώσε την Όλγα. Έφτασαν έξω από ένα πανδοχείο, που φαίνονταν έγκαταλελειμένο. Η Όλγα άνοιξε την έξωπορτα μ' ένα κλειδί που είχε μαζί της. Προχώρησε ψηλαφητά ως ένα τραπέζι κι' άναψε ένα κερί. Η άδύνατη λάμψη τού φωτίσε ένα δωμάτιο.

Την ίδια στιγμή, η Όλγα έβγαλε μια φωνή. Είχε δη δυο άντρες, που στέκονταν όρθιοι κοντά στον τοίχο. Ο ένας απ' αυτούς, που φαίνονταν άργηγός τους, της είπε ειρωνικά:

—Καλησπέρα, βέρα Νουράβιεφ. Πώς πάει η κατασκοπεία;...

—Εκείνη έκανε δυο βήματα πίσω, τρομαγμένη. Σας φαίνεται περίεργο που μας βλέπετε εδώ; προσέθεσε ο άγνωστος. Μά μάθαμε έπιτέλους το καταφύγιό σας...

Και γυρίζοντας στο Μπερτράν, ρώτησε: —Εσείς έχετε το φακέλλο;

—Η Όλγα κύτταξε ίκεντικά το νέο. Ξαφνικά όμως, άνασκήρπησε τρομαγμένη. Ο Μπερτράν κρατούσε τώρα στα χέρια του το φακέλλο — τόν πολύτιμο φακέλλο με τα σχέδια, που της είχε δώσει από έρωτα ο Βαρές! Θά τόν έβριε λοιπόν στους έχθρούς της;...

Μά ναι, ναι, δεν ύπήρχε καμιά άμφιβολία. Αυτό άκρίβως έτοιμαζόταν να κάνει ο Μπερτράν. Τι προδοσία!... Η Όλγα δεν δίστασε πιά στιγμή. Η όργη, η άπελπισία βόλυσαν το μυαλό της. Σήκωσε το περίστροφό της και πυροβόλησε το νέο, που σωριάστηκε κάτω...

Ύστερα το όπλο της ξέφυγε από το χέρι. Εύτυχώς, ο Μπερτράν, δεν είχε τραυματισθώ σοβαρά. Η Όλγα τόν κυττάε σαν ύπνωτισμένη. Καταλάβαινε τώρα πως ήταν κι' αυτός ένας πράκτορας της άντικατασκοπείας. Άραγε θά θυσιάζε τόν έρωτά του στο καθήκον τού; Δεν θ' άλλαζε γνώμη την τελευταία στιγμή;

Μά ο Μπερτράν δεν δίστασε πιά καθόλου. Με βραχνή φωνή, που άφινε να διακρίνεται το μέγεθος της θυσίας του είπε στον ένα τών δυο άγνωστων:

—Νά ο φακέλλος, άρχηγέ!...

ΑΝΤΟΥΑΝ ΝΤΕ ΚΟΥΡΣΟΝ

Ο Διεθνής ΖΗΤΗΒΟΥΣ

δου απ' τη χώρα τους.

Βέγγιο: Στο Μόρ-σεντ της Φλάνδρας ο Μπρίκ Σενττ δευτέρωσε τη νίκη που πέτυχε στο παγκόσμιο ποδηλατικό πρωτάθλημα, σημειώνοντας μέση ταχύτητα 44 χιλιόμετρα την ώρα.

Μονάχα μια κολυμβήτρια έστειλε το Βέλγιο στο Ευρωπαϊκό Πρωτάθλημα της Βιέννης και αυτή γυρισε με τον τίτλο της πρωταθλήτριας της Ευρώπης στα 200 μ. προσβίνας.

Βραζιλία: Το νέο στάδιο του Ρίο εξακολουθεί να συγκεντρώνει τους φανατικούς φίλους του ποδοσφαίρου. Όταν η περιφέρεια ομάδα «Βάσκο ντε Γκάμα» νίκησε την «Αμέρικα» με 3-2, σ' ένα φιλικό αγώνα, 30.000 θεατές πλήρωσαν για να τον παρακολουθήσουν.

Η μεγαλύτερη έκπληξη της ποδοσφαιρικής περιόδου ήταν η πρόσφατη ήττα της δυναμικότητας ομάδας «Φλαμένγκο» από την «Μπανγκόν» με 6-0. Ο Ζίνιχο, ο καλύτερος από τους κυνηγούς του παγκόσμιου πρωταθλήματος, που τελευταία μετεγράφη από τη «Φλαμίνγκο» στην «Μπανγκόν», έπαιξε σπουδαίο ρόλο στην ήττα της πρώην ομάδας του.

Καναδάς: Ο Μπίλλ Πάρνελλ της «Βικτόρια» βελτίωσε το εθνικό καναδικό ρεκόρ στο δρόμο των 1609 μ. σε χρόνο 4'14"8 στο επαγγελματικό πρωτάθλημα της Βρετανικής Κολομβίας. Το παλαιό ρεκόρ κατείχε ο Ρ. Τόμας από το 1930 με 4'15"6. Ο Πάρνελλ κέρδισε και το δρόμο 880 γυαδών με 1'55"4, νικώντας τον Τζάκ Χούτσινς και στους δυο δρόμους.

Ο Πάβ Κόλλινς της Νέας Σκωτίας ήταν ο νικητής του Καναδικού Μαραθωνίου δρόμου που έγινε στο Μοντρεάλ.

Γαλλία: Ο Θιάμ Παπαγκάλω, ο νέγρος πρωταθλητής της Γαλλίας απ' το Ντακάρ που έχει ρεκόρ στο άλμα εις ύψος 2,03 μ. δήλωσε προς γενική καταπληξη τα εξής:

«Αν κανείς αποφασίσει να ταξιδέψει στα χωριά και τα δάση της Δυτικής Αφρικής θα μπορέσει να βρει πολλά παλληκάρια που να είναι ικανά να πηδήσουν πολύ καλύτερα από μένα! Η Σενεγάλη έχει ένα πλήθος από φυσικά αθλητικά ταλέντα. Αν επιχείρηση κανείς να πάει εκεί για κυνήγι αθλητών, όπως πάει για χρυσάφι και λάδι, γρήγορα το παγκόσμιο ρεκόρ στο άλμα εις ύψος θα ανεβεί στα 2,20 μέτρα!»

Όσα λέει ο Θεάμ Παπαγκάλω δεν είναι υπερβολές. Στη Μαύρη Ήπειρο υπάρχουν, πραγματικά, νεαροί μαύροι που στο πηδήμα και στο τρέξιμο κάνουν θαύματα. «Ας τους ανακηρύξουν οι ενδιαφερόμενοι για τον αθλητισμό».

Τ. Γ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

με χρόνο 2 ώρ. 45'11". Σ' αυτόν τον αγώνα νίκησε και πάλι τον Ζεράρ Κοττέ. Κε ύ λ α ν η: Δραστήρια προετοιμάζονται οι Κεϋλάνεζοι για τους Επанаσιατικούς Αθλητικούς Αγώνες, που θα διεξαχθούν στις Ίνδίες. Η Κεϋλάνη πολλά έλπιζει στον Ντούκαν Χουάιτ και στον Βαν Ρόουεν, πρωταθλητές της στους δρόμους μετ' έμποδιων.

Εφτακόσιοι πενήντα ποδηλατιστές δήλωσαν συμμετοχή στον Επанаευλικό Ποδηλατικό Μαραθώνιο.

Δανία: Θρίαμβος των Δανών κωπηλατών στο Ευρωπαϊκό Κωπηλατικό Πρωτάθλημα του Μιλάνου. Αγωνίσθηκαν ν' αφαιρέσουν από τους Ιταλούς τα σκήπτρα στην ευρωπαϊκή κωπηλασία και το κατώρθωσαν. Κέρδισαν 3 πρώτες νίκες, 2 δευτέρες, 1 τέταρτη και 1 έκτη. Όπου έλαβαν μέρος μπήκαν στα τελικά του αγώνισματος!

Στον περίφημο Δανό ποδοσφαιριστή Έτζιλ Νίλσεν μια ισπανική ομάδα πρόσφερε 5000 λίρες για να γίνει επαγγελματίας. Αυτός όμως προτίμησε να μείνει ερασιτέχνης ποδοσφαιριστής στην πατρίδα του.

Φινλανδία: Οι Φινλανδοί έλπιζαν βάσιμα πως η Σοβιετική Ρωσία θα λάβει μέρος στους Ολυμπιακούς Αγώνες του 1952, που διοργανώνουν στο Έλσίνκι. Τη μεγαλύτερη χαρά του 1950 χάρισαν στους Φινλανδούς φιλάθλους οι 11 ποδοσφαιριστές της εθνικής ομάδας της πατρίδας των, νικώντας την εθνική Γιουγκοσλαβία με τέρματα 3-2.

Οι νέοι κανονισμοί φινλανδικής βαθμολογίας του δεκάθλου, που τελευταία τροποποιήθηκαν από τη Διεθνή Αθλητική Ομοσπονδία στις Βρυξέλλες τέθηκαν ήδη σε εφαρμογή. Σύμφωνα μ' αυτούς αν ο Μπόμπ Μάθιους πιάσει 8.000 βαθμούς στο δεκάθλο (βάσει των παλιών κανονισμών) θα πάρει μονάχα 7.444,4 με τους νέους κανονισμούς!

Γαλλία: Ο Θιάμ Παπαγκάλω, ο νέγρος πρωταθλητής της Γαλλίας απ' το Ντακάρ που έχει ρεκόρ στο άλμα εις ύψος 2,03 μ. δήλωσε προς γενική καταπληξη τα εξής:

«Αν κανείς αποφασίσει να ταξιδέψει στα χωριά και τα δάση της Δυτικής Αφρικής θα μπορέσει να βρει πολλά παλληκάρια που να είναι ικανά να πηδήσουν πολύ καλύτερα από μένα! Η Σενεγάλη έχει ένα πλήθος από φυσικά αθλητικά ταλέντα. Αν επιχείρηση κανείς να πάει εκεί για κυνήγι αθλητών, όπως πάει για χρυσάφι και λάδι, γρήγορα το παγκόσμιο ρεκόρ στο άλμα εις ύψος θα ανεβεί στα 2,20 μέτρα!»

Όσα λέει ο Θεάμ Παπαγκάλω δεν είναι υπερβολές. Στη Μαύρη Ήπειρο υπάρχουν, πραγματικά, νεαροί μαύροι που στο πηδήμα και στο τρέξιμο κάνουν θαύματα. «Ας τους ανακηρύξουν οι ενδιαφερόμενοι για τον αθλητισμό».

ΛΥΣΕΙΣ ΠΑΙΓΝΙΔΙΩΝ του παρόντος τεύχους

Σταυρώλεξο με παροιμία

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ
1. ΚΑΛΑΘΙ — ΑΠΑΛΟΣ. 2. ΠΑΝ — ΓΑΔΕΙΡΑ — ΒΙΑ. 3. ΑΙΤΩ — ΥΑΙΝΑ — ΔΙΑΣ. 4. ΕΔΕΜ — Ο — ΕΟΣ. 5. ΛΑ — ΑΚΟΥΣ — ΜΜ. 6. ΑΝΟΙΑ — ΑΣΕ — ΜΥΡΟΝ. 7. ΣΑΜ — ΡΕΝ — ΝΤΙ — ΕΝΑ. 8. ΒΑΣΤΑ — ΑΚΑΚΑ. 9. ΣΟΛ — ΙΝΑ — ΠΥΡ — ΟΧΙ. 10. ΕΛΑΤΑ — ΣΠΩ — ΟΡΡΟΣ. 11. ΛΗ — ΠΟΛΛΑ — ΣΑ. 12. ΟΠΟΥ — ΠΟΥΣ. 13. ΝΟΡΑ — ΛΑΜΙΑ — ΣΑΛΙ. 14. ΗΡΑ — ΚΕΡΑΣΙΑ — ΣΟΣ. 15. ΑΝΑΣΣΑ — ΟΣΙΡΙΣ.

ΚΑΘΕΤΩΣ
1. ΠΑΛΛΑΣ — ΣΕΛΗΝΗ. 2. ΚΑΙ — ΑΝΑΒΟΛΗ — ΟΡΑ. 3. ΑΝΤΕ — ΟΜΑΛΑ — ΟΡΑΝ. 4. ΩΔΑΙ — ΤΑ — ΠΑ. 5. ΑΓ — ΑΡΤΙΑ — ΚΣ. 6. ΘΑΥ — ΜΑ — ΕΑΝ — ΠΥΛΕΣ. 7. ΙΔΑ — ΚΑΝ — ΑΣΟ — ΑΡΑ. 8. ΕΙΔΟΣ — ΠΛΥΜΑ. 9. ΑΙΝ — ΥΕΝ — ΠΩΛ — ΙΣΟ. 10. ΠΡΑΟΣ — ΤΑΥ — ΑΠΑΙΣ. 11. ΛΑ — ΜΙΚΡΟ — ΑΙ. 12. ΔΟΥΡΥ — ΡΟΥΣ. 13. ΟΒΙΣ — ΡΕΚΟΡ — ΣΑΣΙ. 14. ΣΙΑ — ΜΟΝΑΧΟΣ — ΛΟΣ. 15. ΑΣΕΜΝΑ — ΙΣΑΚΙΣ.

Η παροιμία είναι η εξής: «Όπου άκουσ πολλά κεράσια κράτα και μικρό καλάθι».

Άπρέσπτα
1. Μυτιλήνη (Μύτη — λύνει). 2. Με- λιγαλά (Μέλι — γάλα). 3. Μύκονος (Μή — κώνος). 4. Έλευθερόπολις.

Μεταμορφώσεις
«Άλφα. 1. Άλλα. 2. Άλμα. 3. Νά- μα. 4. Νήμα. 5. Βήμα. 6. Βήτα.

Δεξίνορος
Διάκος (Διά — Κώς).

Κλιμακώλεξο
1. ΟΡΜΕΜΦΥΤΟΝ. 2. ΜΟΡΦΟΛΟ- ΓΙΑ. 3. ΟΜΟΡΡΥΘΜΟΣ. 4. ΠΑΡΟΡ- ΜΗΣΙΣ. 5. ΑΝΗΦΟΡΙΚΟΣ. 6. ΚΑ- ΤΑΦΟΡΤΟΣ. 7. ΔΙΚΤΑΤΟΡΙΑ. 8. ΘΑΝΑΤΗΦΟΡΑ. 9. ΤΕΧΝΙΚΟΛΟΡ.

Η λύσις του 302ου σταυρωλέξου
ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ
1. ΜΑΖΕΜΑ — ΚΛΟΝΙΣΜΟΣ. 2. ΟΔΥΝΗΡΑ — ΡΩΜΗ — ΚΑΡΩ. 3. ΗΝΜΑ — ΕΣΧΑΤΩΣ — ΙΡΙΣ. 4. ΑΝΩ — ΛΙΤΩΝ — ΣΙΣ — ΣΟΪ. 5. ΔΙΑΡΡΕΩ — ΣΙΑ — ΛΑ. 6. ΧΑ- ΛΥΣ — ΑΤΑ — ΝΙΚΟΣ. 7. ΙΛΥΣ — ΩΡΑ — ΣΟΛΑΝΟΣ. 8. ΚΩΚ — ΗΡΑΚΛΕΙΟΝ. 9. ΑΣΟΦΙΑ — ΚΟ- ΣΤΟΣ. 10. ΦΑΡΜΑΚΕΡΑ — ΑΣΕ. 11. ΡΩΣΣΙΚΑ — ΙΝΩ — ΠΡΟΣ. 12. ΚΟΣΜΩ — ΑΦΗ — ΒΑΙΝΩ. 13. ΑΠ — ΑΔΩ — ΑΝΗΛΕΟΣ. 14. ΜΑΞ — ΗΡΑ — ΑΜΙΓΗ — ΑΛΤ. 15. Α- ΛΥΣ — ΑΛΩΝΑΚΙ — ΑΓΑΡ. 16. ΡΟ- ΛΟ — ΙΑΜΑ — ΑΡΑΠΑΚΙ. 17. Α- ΝΑΣΤΑΣΗΣ — ΑΙΩΝΑΣ.

ΚΑΘΕΤΩΣ
1. ΜΟΝΑΡΧΙΚΑ — ΚΑΜΑΡΑ. 2. ΑΔΗΝ — ΑΛΩΣ — ΡΟΠΑΛΟΝ. 3. ΖΥΜΩ — ΛΥΚΟΦΩΣ — ΞΥΛΑ. 4. ΕΝΑ — ΔΥΣ — ΦΑΣΜΑ — ΣΟΣ. 5. ΜΗ — ΛΙΨ — ΚΙΡΣΩΔΗ. 6. Α- ΡΕΙΑ — ΑΜΙ — ΑΡΑΙΑ. 7. ΑΣΤΡΑ- ΒΗ — ΑΚΗ — ΑΛΑΣ. 8. ΧΟΡΤΑΡΙ- ΚΑ — ΩΜΗ. 9. ΚΡΑΝΕΑ — ΑΝΑΝΑΣ. 10. ΛΩΤ — ΣΚΑΡΙΦΗΜΑ. 11. ΟΜΩΣ — ΣΟΛ — ΑΝΗΛΙΚΑ. 12. ΝΗΣΙΣ — ΛΕΚ — ΕΓΓΙΡΑ. 13. ΣΙΝΑΙΟΣ — ΒΟΗ — ΑΙ. 14. ΣΚΙ — ΑΙΝΟΣ — ΠΑΣ — ΑΠΩ. 15. ΜΑΡΣ — ΚΟΝΤΑ- ΠΑΣ — ΑΓΑΝ. 16. ΟΡΙΟΛΟΣ — Ο- ΣΩΝ — ΛΑΚΑ. 17. ΣΩΣΙΑΣ — ΣΕ- ΣΩΣΤΡΙΣ.

ΜΙΑ ΠΑΛΗΑ τραγωδία στην Κορέα

Η δολοφονία της βασίλισ-
σας Μιν

Τα σημερινά γεγονότα της Κορέας ξαναφέρνουν στην έπι-
καιρότητα μια ανατριχιαστική
τραγωδία, που ξετυλίχτηκε έ-
κει πριν από πενήντα πέντε
χρόνια.

Ήταν η εποχή που η Ία-
πωνία, ή Κίνα κι η Ρωσία
ανταγωνίζονταν μεταξύ τους
για να εξασφαλίσουν κυριαρ-
χούσα πολιτική και οικονομική
έπιρροή στη δυστυχισμένη αυτή
χώρα.

Ός τότε, η Κορέα αποτελού-
σε κράτος ήμιανεξάρτητο, που
υπαγόταν στην Κίνα. Άλλ' ο
αντιβασίλευς Τάι Βόν Κούν —
ήταν φυσικός πατέρας του αη-
λικού βασιλέως Γί — θέλησε
ν' απαλλάξη από την ξενική κυ-
ριαρχία κι άρχισε ν' αντιδρά
φανερά στις διαταγές της κυ-
βερνήσεως του Πεκίνου. Ο το-
ποτηρητής του Κινέζου αυτο-
κράτορος διάταξε τότε τη σύλ-
ληψή του και τη μεταφορά του
στο Πεκίνο, όπου έμεινε επί
τρία χρόνια αιχμάλωτος.

Όταν ξαναγύρισε στην πα-
τρίδα του, βρήκε μια κατάρ-
σι έντελώς διαφωρητική από
την που άφησε. Η έξουσία είχε
περιέλθει στα χέρια της νεαρής
και δραστήριας βασίλισσας
Μίν, που είχε κατορθώσει να
κάμει ολόκληρο θεωρητική την έ-
ξάρτησή της πατρίδας της από
την Κίνα. Από τ' άλλο μέρος,
όμως φρόντιζε να διατηρή φι-
λικές σχέσεις με την ισχυρή δυ-
τική γείτονα της, για να μπορεί
ν' αντιμετωπίσει τις πιέσεις των
Ρώσων και των Ιαπώνων.

Ο Τάι Βόν Κούν ονειρευό-
ταν να ξαναπαίρνει στα χέρια του
την έξουσία. Το μέρος του κατά
των Κινέζων ήταν θανάσιμο.
Ίδρυσε, λοιπόν, μια μυστική
οργάνωση, την «Τόνγκ Χάκ»,
που βασίζονταν στην υποστήριξη
των Ιαπώνων και που είχε ως
πρόγραμμα την απομάκρυνση
από την Κορέα των Κινέζων,
των Ρώσων και όλων των χρι-
στιανών γενικά.

Η οργάνωσις αυτή απλώθη-
κε πολύ γρήγορα μεταξύ των
σπουδαστών και των νεαρών
αξιωματικών. Τα μέλη της έ-
ξωπλίσθηκαν με Ιαπωνικά όπλα
και μια μέρα αποφασίσθηκε η
πορεία εναντίον της Σεούλ. Με-
τείχον σ' αυτήν 30.000 μέλη
της «Τόνγκ Χάκ», που βάδιζαν
σαν σε μάχη.

Ο βασιλέως Γί, ακολουθών-
τας τις συμβουλές της συζύγου
του, ζήτησε τότε την προστασία
της Κίνας. Άλλ' αυτό ακριβώς
περίμεναν οι Ιάπωνες. Κατέ-
κλυσαν άμέσως την Κορέα με
στρατεύματα και ταυτόχρονα έ-
κήρυξαν τον πόλεμο εναντίον
της Κίνας.

Οι έχθροπραξίες κράτησαν
έναν περίπου χρόνο και κατέλη-
ξαν σε ήττα της Κίνας, που,
με τη συνθήκη του Σιμονσοέκ,
αναγνώρισε την υπεροχή της Ί-
απωνίας στην Ανατολή.
Η Κορέα κυβερνήθηκε τότε
σαν Ιαπωνική επαρχία. Οι Ί-
άπωνες έφθασαν στο σημείο να
κανονίσουν κι αυτήν ακόμη την
ιεραρχία των ενυουσμένων του
νεαρού βασιλέως.
Εύρισκαν, όμως, πάντα αν-
τιμέτπη στα σχέδιά τους τη
νεαρή βασίλισσα Μίν, που, με
διάφορα προσχήματα, είχε κα-
τορθώσει ν' απαλλάξη το στρα-
τό και τη διοίκηση από τα φι-
λοιαπωνικά στοιχεία και τα έλ-
χε αντικαταστήσει με ανθρώ-
πους της έμπιστοσύνης της, με
τον άπώτερο σκοπό να κηρύξει
μία μέρα επανάσταση εναντίον
των Ιαπώνων.
Όταν ξαναγύρισε στην πα-
τρίδα του, βρήκε μια κατάρ-
σι έντελώς διαφωρητική από
την που άφησε. Η έξουσία είχε
περιέλθει στα χέρια της νεαρής
και δραστήριας βασίλισσας
Μίν, που είχε κατορθώσει να
κάμει ολόκληρο θεωρητική την έ-
ξάρτησή της πατρίδας της από
την Κίνα. Από τ' άλλο μέρος,
όμως φρόντιζε να διατηρή φι-
λικές σχέσεις με την ισχυρή δυ-
τική γείτονα της, για να μπορεί
ν' αντιμετωπίσει τις πιέσεις των
Ρώσων και των Ιαπώνων.

Η οργάνωσις αυτή απλώθη-
κε πολύ γρήγορα μεταξύ των
σπουδαστών και των νεαρών
αξιωματικών. Τα μέλη της έ-
ξωπλίσθηκαν με Ιαπωνικά όπλα

και μια μέρα αποφασίσθηκε η
πορεία εναντίον της Σεούλ. Με-
τείχον σ' αυτήν 30.000 μέλη
της «Τόνγκ Χάκ», που βάδιζαν
σαν σε μάχη.

Ο βασιλέως Γί, ακολουθών-
τας τις συμβουλές της συζύγου
του, ζήτησε τότε την προστασία
της Κίνας. Άλλ' αυτό ακριβώς
περίμεναν οι Ιάπωνες. Κατέ-
κλυσαν άμέσως την Κορέα με
στρατεύματα και ταυτόχρονα έ-
κήρυξαν τον πόλεμο εναντίον
της Κίνας.

Οι έχθροπραξίες κράτησαν
έναν περίπου χρόνο και κατέλη-
ξαν σε ήττα της Κίνας, που,
με τη συνθήκη του Σιμονσοέκ,
αναγνώρισε την υπεροχή της Ί-
απωνίας στην Ανατολή.
Η Κορέα κυβερνήθηκε τότε
σαν Ιαπωνική επαρχία. Οι Ί-
άπωνες έφθασαν στο σημείο να
κανονίσουν κι αυτήν ακόμη την
ιεραρχία των ενυουσμένων του
νεαρού βασιλέως.

Εύρισκαν, όμως, πάντα αν-
τιμέτπη στα σχέδιά τους τη
νεαρή βασίλισσα Μίν, που, με
διάφορα προσχήματα, είχε κα-
τορθώσει ν' απαλλάξη το στρα-
τό και τη διοίκηση από τα φι-
λοιαπωνικά στοιχεία και τα έλ-
χε αντικαταστήσει με ανθρώ-
πους της έμπιστοσύνης της, με
τον άπώτερο σκοπό να κηρύξει
μία μέρα επανάσταση εναντίον
των Ιαπώνων.

Όταν ξαναγύρισε στην πα-
τρίδα του, βρήκε μια κατάρ-
σι έντελώς διαφωρητική από
την που άφησε. Η έξουσία είχε
περιέλθει στα χέρια της νεαρής
και δραστήριας βασίλισσας
Μίν, που είχε κατορθώσει να
κάμει ολόκληρο θεωρητική την έ-
ξάρτησή της πατρίδας της από
την Κίνα. Από τ' άλλο μέρος,
όμως φρόντιζε να διατηρή φι-
λικές σχέσεις με την ισχυρή δυ-
τική γείτονα της, για να μπορεί
ν' αντιμετωπίσει τις πιέσεις των
Ρώσων και των Ιαπώνων.

Η οργάνωσις αυτή απλώθη-
κε πολύ γρήγορα μεταξύ των
σπουδαστών και των νεαρών
αξιωματικών. Τα μέλη της έ-
ξωπλίσθηκαν με Ιαπωνικά όπλα
και μια μέρα αποφασίσθηκε η
πορεία εναντίον της Σεούλ. Με-
τείχον σ' αυτήν 30.000 μέλη
της «Τόνγκ Χάκ», που βάδιζαν
σαν σε μάχη.

Ο βασιλέως Γί, ακολουθών-
τας τις συμβουλές της συζύγου
του, ζήτησε τότε την προστασία
της Κίνας. Άλλ' αυτό ακριβώς
περίμεναν οι Ιάπωνες. Κατέ-
κλυσαν άμέσως την Κορέα με
στρατεύματα και ταυτόχρονα έ-
κήρυξαν τον πόλεμο εναντίον
της Κίνας.

Οι έχθροπραξίες κράτησαν
έναν περίπου χρόνο και κατέλη-
ξαν σε ήττα της Κίνας, που,
με τη συνθήκη του Σιμονσοέκ,
αναγνώρισε την υπεροχή της Ί-
απωνίας στην Ανατολή.
Η Κορέα κυβερνήθηκε τότε
σαν Ιαπωνική επαρχία. Οι Ί-
άπωνες έφθασαν στο σημείο να
κανονίσουν κι αυτήν ακόμη την
ιεραρχία των ενυουσμένων του
νεαρού βασιλέως.

Εύρισκαν, όμως, πάντα αν-
τιμέτπη στα σχέδιά τους τη
νεαρή βασίλισσα Μίν, που, με
διάφορα προσχήματα, είχε κα-
τορθώσει ν' απαλλάξη το στρα-
τό και τη διοίκηση από τα φι-
λοιαπωνικά στοιχεία και τα έλ-
χε αντικαταστήσει με ανθρώ-
πους της έμπιστοσύνης της, με
τον άπώτερο σκοπό να κηρύξει
μία μέρα επανάσταση εναντίον
των Ιαπώνων.

Το πάθος της Ζερβοίς

Η Ζερβοίς Ρόζ διέφυγε ν'
έπιτυχία ένα μικρό οικο ρα-
πικής, σε μια πάροδο της Λε-
ωφόρου των Ήλυσίων Πεδίων.
Κάθε μέρα η πιο φλύαρη και ά-
ρρωστατισμένη γυναίκα πελα-
τεία συνωστίζονταν στα σαλό-
νια για να διαλέξει τα ωραιό-
τερα μοντέλα που τα παρου-
σίαζαν οι πιο χαριτωμένες πα-
λτιέριες. Η «Πρεμιέρα», η Ζαν
Φορά, που τη φώναζαν «Γλυ-
κειά» για την αγγελική έκφρα-
σή του προσώπου της ήταν η
ψυχή του ραπτικού οίκου. Δε-
χόταν με το εύγενικό χαμόγελο
κάθε είδους γυναίκα και κάθε
ήλικίας. Η Ζερβοίς την αγα-
πούσε εξαιρετικά για την εύ-
φρα της και τους καλούς της
τρόπους.

— Ούφ! είπε στη Ζερβοίς,
αν ήξερες πόσο κουράζομαι μ'
όλες αυτές τις κυρίες που θέ-
λουν να ντύνονται σαν κορι-
τσάκια.

— Τι τα θέλεις, μικρούλα
μου, της απάντησε, χάρις σ'
αυτές ζούμε. Μην το ξεχνάς
αυτό. Άλλωστε, εσύ ξέρεις να
τις περιποιηθείς. Είσαι τόσο
συμπαθητική με την αφέλειά
σου!

Η «Γλυκειά» κυττάχτηκε στο
μεγάλο καθρέφτη. Ήταν μια
ξανθούλα με λακκάκια στα μα-
γουλά, με πράσινα μάτια, με
ώραία χέλη, κάπως κοντή, με
καλοφτιαγμένη και ντυμένη, φυ-
σικά, μ' εξαιρετική κομψότητα.
— Ένοια σου και σύ, Ζερ-
βοίς, δεν έχεις να μου ζητήσεις
τίποτα, είπε. Είσαι μια μελα-
χροινή καλλονή, ψηλή, με πε-

— Όλα τα τριάντα της χρόνια. Εί-
χε άλλοτε κάποιο φίλο που την
παράτησε και άπογοιεύθηκε.
Κι όνειρευόταν τώρα το μεγα-
λό έρωτα που θα φώτιζε τη ζωή
της.

— Στο μεταξύ, η φίλη της
«Πρεμιέρας» της θέρμαινε την
καρδιά της και είχε άφοσιω-
θεί σ' αυτή, που ήταν όρθρη
στα είκοσι δυο της χρόνια, ό-
χι και τόσο πρακτική, έμψυχη
κούκλα. Η «Γλυκειά» φλερτάρι-
ζε πολύ, χόρευε στα κοσμικά
καμπάρ, όπου έλπιζε να συ-
ναντηθή μια μέρα κανένα πλου-
σιο βιομήχανο που θα την παν-
τρευόταν. Την άλλη μέρα, δεμ-
δυστη από τη συμπαγία, δη-
γόταν τις κατακτήσεις της στη
Ζερβοίς.

— ... Λοιπόν, που λές, ένας
ώραίος ξενόδος με κάλεσε να χο-
ρεύουμε. Είναι Σουηδός. Έχει
έκφραστικά μάτια, ήλιοκαμένο
προσώπο, γοητευτικό χαμόγελο
και ξενική προφορά χαριτωμέ-
νη. Μου ζήτησε να ξαναδώ-
θουμε, να είσαι όμως και σύ
μαζί μου. Του είπα πως είσαι
για μένα μια μεγάλη αδελφή
και θέλει να σε γνωρίσει.

— Όραία, «Γλυκειά» μου. Εύ-
χαρίστως θα τον γνωρίσω και
θα του πω τί αξίζεις.

— Ευχαριστώ πολύ. Είσαι
σπουδαία!

Την άλλη μέρα, το απόγευ-
μα, ο Όλαφ πήγε να βρή τις
δυο φίλες, φέθηκε μαζί τους
σαν άνθρωπος του κόσμου και
άρεσε πολύ στη Ζερβοίς, που
τον κάλεσε σπίτι της στο γεύ-
μα.

— Πολύ συμπαθητικός ο
Σουηδός σου, μικρούλα μου.
Το όνειρεμένο πριγκιπάτοπολο.
— Αν τα καταφέρεις, σε δυο μή-
νες θα είσαι γυναίκα του!...

Σε δυο μήνες; Η Ζερβοίς
δεν γνώριζε καλά τις αντιδρά-
σεις της.

— Φτού σου, να χαθής, διπρόσωπε!...
(Το Β. Χριστοδούλου)

Ο Άλέξανδρος Βοζνιάκ, που με τα νέα ενεργητικά του, κατορθώνει να «περπατήσει» στη θάλασσα, θα επιχειρήσει να περάσει τη...Μάχη! Στην εικόνα μας ο Βοζνιάκ προετοιμάζεται στο κανάλι του Μόντον στο Λανκασάιρ της Μεγ. Βρετανίας.

— Φτού σου, να χαθής, διπρόσωπε!...
(Το Β. Χριστοδούλου)

σεις του παρόμοιου ανδρικού τύπου, που μ' όλη την επιφυλακτικότητα του, έκλεινε μέσα του καρδιά τρυφερή. Σιγά-σιγά όμως ο πάγος έσπαζε. Πήγαινε τις δυο γυναίκες στο θέατρο, στους χορούς, στα γκάρντεν - πάρτυ. Τρεις βδομάδες αργότερα, ο Όλαφ είχε γυρίσει κιόλας το χέρι της «Γλυκειάς». Η μικρή δέχτηκε γιατί τ' όνειρό της είχε πραγματοποιηθεί.

Ο πλούσιος Σουηδός τη γέμισε γουναρικά, κοσμήματα, δώρα και επίπλωσε θαυμάσια το δωμάτιό τους διαμέρισμα στο Πασσύ. Τίποτα δεν ήταν άρκετο για να κάνει πιο ωραία τη ζωή της «Γλυκειάς» του που τον εύχαιστούσε με τα χάδια της και τα φιλά της.

Σιγά - σιγά όμως η «Γλυκειά» γινόταν αδιάφορη. Όσο περνούσαν οι μήνες, άρχισε να πληττει. Αφινόταν να την περιποιηθεί, αλλά έδειχνε στον άντρα της την αλάνια μάσκα της συντρόφου που παντρεύτηκε για τα πλούτη δίχως ν' αγαπάει πραγματικά.

Ο Όλαφ, τρελλός από πάθος εξακολουθούσε να νοιώθει γι' αυτή την ίδια φλογερή αγάπη.

Η Ζερβαίλ, υπόφερε κρυφά γιατί αγαπούσε τον Όλαφ και μισούσε τη «Γλυκειά».

Βασανισμένη από απελπισία, από ανώφελο πάθος γι' αυτόν, άρχισε να μισή την παλιά της προστατευμένη. Η έλσεινη αυτή ύπαρξη είχε πουληθεί σ' αυτόν τον χαριτωμένο πρίγκιπα.

Ο Όλαφ, αγνοώντας τον έρωτα που είχε ανάψει στα στήθη της Ζερβαίλ, την κάλεσε να περάσει ένα μήνα στη Βίλλα τους, στο Μπιερρίτς. Οι μέρες τους περνούσαν ευχάριστα.

★

Ένα πρωί, ο Όλαφ έφυγε με τ' αυτοκίνητό του για δουλειά στην πόλη, ενώ οι δυο γυναίκες τραβήξαν για την πλάζ, που απλώνονταν πέρα απ' τη Βίλλα τους. Γδύθηκαν, φόρεσαν τα πιο προκλητικά μαγιό τους και έπεσαν στη θάλασσα.

Θέλει να πώμε ως το «βράχο της Παναγίας»; Θάχες το κουράγιο να μ' ακολουθήσεις ως εκεί; είπε η Ζερβαίλ.

Φυσικά, Ζερβαίλ. Κολυμπάω πολύ καλά. Άς παραγγυώ.

Το πρωινό αυτό υπήρξε τραγικό. Η «Γλυκειά» πνίγηκε!...

Είναι φριχτό, έλεγε στον κόσμο που είχε μαζευτεί στην πλάζ η Ζερβαίλ. Θέλησα να την τραβήξω, να την σώσω. Μά δεν τα κατάφερα! Θεέ μου! Τί ατυχία!

Την άλλη μέρα, η θάλασσα έβγαλε στην άμμο το πτώμα της δυστυχισμένης «Γλυκειάς».

Η Ζερβαίλ έδειχνε όλη την

απελπισία της. Ο Όλαφ, σκεφτόταν ν' αυτοκτονήσει, μα η Ζερβαίλ τον παρηγόρησε.

Τού έδειξε τόση στοργή, τόση αγάπη, τόλμησε τα πάντα για να τον τραβήξει κοντά της και στο τέλος έγινε ερωμένη του.

Μα ο Όλαφ δεν ξεχνούσε τη «Γλυκειά» και συχνά μιλούσε γι' αυτή, ως που ένα βράδυ, η Ζερβαίλ, του αποκάλυψε με λύσσα τη φριχτή αλήθεια:

— Η «Γλυκειά»;... Αυτή η ανώνη που σε παντρεύτηκε για τα λεφτά σου;... Έ! λοιπόν, μάθε το, έγω την έπνιξα, έγω τ' έκοψα;...

Κατάχλωμος ο Όλαφ είχε όρθωθεί μπροστά της και της έσφιγγε με δύναμη τα χέρια: — Τι είπες; Λες ψέμματα, ψέμματα! Φαντάστηκες όλη αυτή τη φριχτή ιστορία...

— Όχι, δέ λέω ψέμματα! Τη μισούσα γιατί την λάτρευες σά βλάκας. Γι' αυτό έκρινε το πρωί, κολυμπώντας μαζί της, την τραβήξα πολύ μακριά, την ανάγκασα να κάνει μια βουτιά και καθώς ήταν αδύνατη, την κράτησα όσο ήθελα κάτω απ' το νερό. Αυτό ήταν παιχνιδάκι για μένα. Ο κόσμος που είχε μαζευτεί στην πλάζ και άκουγε τις απειλησμένες φωνές μου, νόμιζε πως προσπαθούσα να τη σώσω. Μά έγω την έπνιξα, γιατί σε λάτρευα απ' την πρώτη στιγμή που σε είδα, γιατί σ' αγαπούσα, τ' άκουγ' μ' όλο το πάθος που μπορεί να νοιώσει μια γυναίκα σαν κι' εμένα. Ήθελα να τη σκοτώσω για να ήμουν η την αγαπώ. Ναι, ναι, έγω την έπνιξα για να σ' έχω δικό μου. Κι' όμως την σκέπτεσαι ακόμα!...

Η Ζερβαίλ είχε σωριαστεί κλαίγοντας στα πόδια του Όλαφ. Αναστατωμένη, νοιώθοντας φρίκη, τη έσπρωξε με μανία:

— Παλιγυναίκα! Ατιμή! Θά έκδικηθώ τη «Γλυκειά»! Τό άρκίζομαι στη μνήμη της!

Αδυσώπητος, σά Νέμεσις, ο Όλαφ κατήγγειλε στις αρχές τη δολοφονία.

★

Μέσα στο σκοτεινό κελλί της, με τον καιρό που περνούσε, η Ζερβαίλ άρχισε να νοιώθει τύψεις για το άπαιστο εγκλήμα της και τον έρωτά της που ποδοπατήθηκε. Έγραψε στον Όλαφ σπαραχτικά γράμματα. Δεν της απάντησε ποτέ. Η νεκρή τον κρατούσε κοντά της. Και μια μέρα η Ζερβαίλ έμαθε πως ο Όλαφ είχε φύγει για τη Σουηδία.

Από φόβο, μήπως την καταδικάσουν σε θάνατο, η Ζερβαίλ άνοιξε μια νύχτα τις φλέβες της, σπάζοντας ένα ποτήρι και χρησιμοποιώντας γι' αυτό το σκοπό το γυαλί. Η θά του αίματος την τρώεζε. Άρχισε να φωνάζει βοήθεια. Μά ο νυκτοφύλακας έλειπε κι' όταν ύστερ' από πολλές ώρες, την άκουσαν επί τέλους κι' έτρεξαν στο κελλί της, η Ζερβαίλ έπλεε σε μια λίμνη αίματος. Ο γιατρός που την εξέτασε κούνησε μ' απελπισία το κεφάλι του. Ήταν πια πολύ αργά...

Ετσι τέλειωσε η Ζερβαίλ Ρόζ, τιμωρόντας η ίδια τον έρωτά της για το άπαιστο εγκλήμα της. Ίσως ο Θεός να τη συγχώσει γιατί αγάπησε πολύ!...

ΠΙΕΡ ΡΕΝΟΥΑΡ

TWA TWA TWA TWA TWA TWA

Ταξιδεύετε δια
NEAN YOPKHN

και
ΠΑΡΙΣΙ

Μέ την
TWA

ΓΑΛΛΙΑ
5 πτήσεις εβδομ.
8,15 ώραι

ΙΤΑΛΙΑ
7 πτήσεις εβδομ.
3,15 ώραι

Δι' εξασφάλισιν θέσεων τηλεφωνήσατε
εις 26.125.30.093
ή εις τὸ Γραφεῖον Ταξιδίων σας.

Αποστείλατε, μικρὴ ἢ μεγάλη φορτία, μετὰ φθνὸν Air Cargo τῆς TWA. Πληροφορίαι Ὁδὸς 4, Τηλ 50-094 ἢ εις τὸ Γραφεῖον ταξιδίων σας.

TWA TWA TWA TWA TWA TWA

Μαντάρισμα

Από σκώρον, σχίσμο, κόψιμο κλπ., πολυτελὴς ἐργασία εἰς Γαλλίαν. ΓΥΡΙΖΟΝΤΑΙ ἐνδυμασίαι, Καμπωρίνες, Παλτά. Πολὺ ἐπιμελημένο ράψιμο. Ραφεῖον τὸ «ΓΑΛΛΙΚΟΝ» ΔΗΜ. ΧΑΤΟΥΠΗ

Πλὰτ. Ὁμονοίας 9, α' ὄροφος (παρὰ πλεύρας Καφερείου «ΑΘΗΝΑΙΟΝ»). Τηλέφ. 54-744.

ΚΟΠΤΙΚΗ ΡΑΠΤΙΚΗ ΜΩΡΑΛ
Ὁδὸς ΚΟΥΜΟΥΝΔΟΥΡΟΥ 6, ΙΟΜΟΝΕΙΑ

Ηταν το πρωί της 15ης Αυγούστου 1877. Η επιθυμία να εξακριβώσει αυτοπροσώπως τις δυνατότητες εκμεταλλεύσεως ενός μεταλλείου είχε φέρει τον Άγγλο βιομήχανο Σπέρζον στο Μπένγκ, ένα μικρό χωριό του Κέντ. Καθώς έπαιρνε το πρόγευμά του σ' ένα καπηλιό, άκουσε έναν εργατικό που έλεγε:

— Φώναζε όλη τη νύχτα... Σταμάτησε μόνο κατά τὰ ξεμερώματα... Κι' όπως έμαθα, πέθανε έπειτα από λίγη ώρα. Δεν μπορώ να καταλάβω πώς οι δικοί της αποφάσισαν αυτό το ταξίδι, αφού ήξεραν πώς ήταν τόσο πολύ άρρωστη... Ο ξενοδόχος μου είπε πως λέγεται Χάρριετ Στέντον...

Ακούγοντας αυτό το όνομα, ο Σπέρζον ανατρίχιασε. Η Χάρριετ δεν του ήταν άγνωστη. Την είχε αγαπήσει άλλοτε παρ'όλα τα χρόνια και την είχε ζητήσει σε γάμο. Άλλ' η πρότασή του δεν είχε γίνει δεκτή κι' έπειτα από κάμποσο καιρό, η νέα είχε παντρευτεί έναν άλλον...

Η Χάρριετ, λοιπόν, είχε πεθάνει σ' αυτό το μικρό χωριό; Άλλά πώς είχε βρεθεί εκεί;

Ο Σπέρζον ένοιωσε την επιθυμία να την ιδεί για τελευταία φορά κι' αφού ζήτησε μερικές πληροφορίες, διευθύνθηκε στο μοναδικό πανδοχείο του χωριού, όπου είχε περάσει τη νύχτα η Χάρριετ κι' οι «δικοί» της. Φανταζόταν πώς θ' αντίκριζε το όμορφο πλάσμα που είχε αγαπήσει άλλοτε. Άλλ' αντί γι' αυτό, είδε μια γυναίκα μ' αποσκελετωμένο πρόσωπο και μαυρουδερρό δέρμα, που τον έκαμαν ν' αμφιβάλλει αν ήταν εκείνη που είχε γνωρίσει στο Βάλγουορθ.

Άλλ' όχι! Ήταν πραγματικά η Χάρριετ. Έκείνοι που βρίσκονταν μέσα στο δωμάτιο της νεκρής του το έπιβεβαίωσαν. Οι άνθρωποι αυτοί ήταν ο κουνιάδος της Πάτρικ Στέντον, η γυναίκα του Έλισάβετ κι' η αδελφή της τελευταίας Άλις Ρόντ. Του είπαν πως ήταν άρρωστη από καιρό και πως την πήγαιναν στο Λονδίνο για να τηνβάλουν σ' ένα νοσοκομείο.

Από τί έπασχε; ρώτησε ο Σπέρζον.

Ο κουνιάδος της Χάρριετ του απάντησε με μι' κειρονομία, που σήμαινε πως ήταν τρελή.

Κι' ο άντρας της; Ξαναρώτησε ο βιομήχανος.

Τον κράτησαν κατ'ι δουλειές στο χτήμα. Θάφον' γε έπειτα από μερικές μέρες για το Λονδίνο. Άλλ' ύστερα απ' αυτό που έγινε τον είδοποιήσαμε νόρδη εδῶ.

Όλα αυτά φάνηκαν πολύ ύποπτα στον Σπέρζον, που έτρεξε στον αστυνομικό της περιοχής και τον έπεισε

Ένα βατανικό

Το μαρτύριο κι' ο θάνατος της Χάρριετ Στέντον

να διατάξει να γίνη νεκροψία.

Το σώμα της δυστυχισμένης Χάρριετ ήταν γεμάτο πληγές. Έπειτα απ' αυτή την ανακάλυψη, οι δυο σύζυγοι Στέντον, η Άλις Ρόντ κι' ο Λιούις Στέντον που έφτασε το βράδυ της ίδιας ημέρας συνεληφθήσαν κι' η υπόθεσις ανετέθη σ' έναν ανακριτή του Κέντ, που δεν άργησε ν' ανακαλύψει την αλήθεια. Κι' ήταν τόσο τραγική, που καταντάει σχεδόν άπιστευτη. Στη διαλεύκανση αυτής της υποθέσεως συνετέλεσε κυρίως η Έλισάβετ Στέντον, που δεν φανέται να έπαιξε σοβαρό ρόλο στο ανατρίχιαστικό δράμα που πρόκειται ν' αφηγηθούμε.

Η Χάρριετ ήταν κόρη του πάστορος Μπάττερφιλντ κι' είχε κληρονομήσει από τον πατέρα της κι' από ένα θείο της μια περιουσία άνω των 20.000 λιρών. Στο Βάλγουορθ, όπου έμενε μαζί με τη μητέρα της, φημιζόταν ως η ωραιότερη νέα της περιοχής. Κι' όπως μαζί με την όμορφιά της είχε και γερή προίκα, ήταν πολλοί εκείνοι που την ζητούσαν σε γάμο. Άλλ' απέριπτε τη μία έπειτα από την άλλη τις προτάσεις που της έκαναν. Έτσι έφτασε στην ηλικία των 35 χρόνων.

Και τότε έγινε κάτι που άφησε κατάπληκτους όλους τους κατοίκους του Βάλγουορθ. Η Χάρριετ αγάπησε παρ'όλα τα Λιούις Στέντον, που ήταν κάμπιτχος κι' εργαζόταν στο γραφείο ενός δικαστικού κλητήρος κι' έγινε σύζυγός του.

Οι δυο σύζυγοι έζησαν άμείωρα για τὸ Γκραίτ, όπου ο Στέντον, αφού παραιτήθηκε από τη θέση του, αγόρασε ένα αγρόκτημα, με τὰ χρήματα της γυναίκας του.

Στο Βάλγουορθ όλοι έλεγαν πως η Χάρριετ δεν καλοπερνούσε. Άλλά κανείς δεν ήξερε τίποτε το ώρισιμένο. Όταν η μητέρα της πήγε κάποτε να δὴ τη Χάρριετ, ο γαμπρός της την έδιωξε μ' άγριο τρόπο.

Έπειτα από κάμποσο καιρό, η Χάρριετ έφερε στον κόσμο ένα αγοράκι, που το όνόμας «Εδουάρδο, όπως ήταν το όνομα του πατέρα της. Δυο μήνες μετά τον τοκετό της, ο άντρας της πούλησε το αγρόκτημα κι' αγόρασε ένα άλλο, που βρισκόταν σε μια έρημη τοποθεσία. Κι' εκεί, πήγαν σὲ λίγο, ο αδελφός του Πάτρικ μαζί με τη γυναίκα του Έλισάβετ και την κουνιάδα του.

Κατέβαινε στο υπόγειο και την έβρινε αλύπητα με τη ζώνη του παντελονιού του...

Όπως φανερώσε η Έλισάβετ, μεταξύ των δυο αδελφών υπήρχε ένα σχέδιο: να εξαντλώσουν τη Χάρριετ και τὸ παιδί της με το παιδί της σ' ένα υπόγειο. Εκεί κατέβαινε ο άντρας της κάθε τόσο και την έβρινε αλύπητα με τη ζώνη του παντελονιού του. Η τροφή της ήταν ὡμα χόρτα και λίγο ψωμί.

Η Χάρριετ διαμαρτύρετο στην άσχη. Άλλά, σιγά-σιγά, το μυαλό της σκοτίσθηκε κι' η δυστυχισμένη ούτε ζητούσε έζηποισε, ούτε παραπονιόταν πια. Φώναζε μόνο, όπως τὸ ζω που το βασανίζουν, αλλά οι φωνές της δεν άκούγονταν από κανένα, γιατί οι διαβάτες ήταν πολύ σπάνιοι σ' αυτό το μέρος και τὸ κοντινότερο σπίτι βρισκόταν σ' απόσταση ενός τουλάχιστον χιλιομέτρου. Πολλές φορές, ξε άλλου, ο άντρας της την έβγαζε από τη φυλακή της και την υποχρέωνε να κάνει εξαντλητικές κι' αποκρουστικές δουλειές, όπως π. χ. ν' αδειάσει τὸ βόθρο του σπιτιού και νὰ μεταφέρει τὸ περιεχόμενό του στο χτήμα.

Τὸ πρώτο θύμα αὐτῆς της σατανικῆς μεταχειρίσεως ήταν ο μικρός Εδουάρδος. Τὸ δυστυχισμένο παιδάκι πέθανε σὲ λίγο καιρό, χωρίς νὰ υποψιασθῇ κανεὶς τίποτε.

Σὲ λίγο, πρὸς ἡ σειρά της Χάρριετ. Όταν ἡ κατάσταση της χειροτέρευε, ο Πάτρικ Στέντον μαζί με τη γυναίκα του και την κουνιάδα του την πήραν ἀπὸ τὸ σπίτι γιὰ νὰ την μεταφέρουν δὴθεν σὲ νοσοκομείο. Άλλά ἔχον παρει τὴν απόφαση νὰ μὴ φτάσουν ποτὲ ἐκεῖ. Τὸ ρόλο τὸν Λιούις εἶχε ἀναλάβει τώρα ο Πάτρικ, πού, σὲ κάθε σταθμὸ πού ἔκαναν, ἐυλοκοπούσε τὴν άτυχη γυναίκα μ' ἕνα χοντρό μπαστούνη πού εἶχε μαζί του.

Απὸ τὴν ἀνάκρισι προέκυψε ἐπίσης ὅτι ο Λιούις Στέντον εἶχε συνδεθῇ ἐρωτικά με τὴν Άλις Ρόντ.

Η δική των περάτων έγινε στις 19 Σεπτεμβρίου 1877 στο Λονδίνο και κράτησε ὡτὰ μέρες. Οι αρχές εἶχαν ἀναγκασθῇ νὰ λάβουν αὐστηρά μέτρα γιὰ τὴν προστασία τῶν κρατουμένων, πού τὸ πλῆθος ἀπειλούσε νὰ λυντάρει. Η απόφασις πού ἐξεδόθη ἐπέβαλε καὶ σὺς τέσσερες τὴν ποινὴ τοῦ θανάτου. Άλλά ἀργότερα ἡ ποινὴ τους μετατράπηκε σὲ ἱσθόδια δεσμά. Στην Έλισάβετ, πού εἶχε παίξει ρόλο ὀλοτετα παθητικό σ' αὐτὴ τὴν τραγικὴ ἱστορία, δόθηκε χάρις ἔπειτα ἀπὸ μερικά χρόνια.

ΒΑΦΑΙ
ΦΟΡΕΜΑΤΩΝ
Εἰς φανελλοὺς
RIDA
ΠΡΩΤΗΤΕ ΧΟΝΔΡΙΚΗ
ΚΑΡΦΗ 4 ΛΕΥΚΑΙ
ΝΙΚΗΤΑ 10 ΠΕΙΡΑΙΕΩΣ
ΠΛ. ΕΜΠΟΡΙΟ ΒΕΣ/ΝΙΚΗ

78

79

Οι ύπερ - αισθήσεις ΤΩΝ ΖΩΩΝ

Πουλιά που βλέπουν τις σφαίρες

Φαντασθήτε ότι βρίσκεσθε σ' ένα εξοχικό εξοχικό μέρος, μιάν ολόσκι- τεινή νύχτα, δίχως φεγγάρι ή ασ- τροφειγιά. Μονον ένα κερι είνε ά- ναμένο, σ' απόστασι 400 μέτρων άπ' το μέρος που στέκεσθε. Με τις ελάχιστες λοιπόν φωτεινές ακτίνες που σας στέλνει από μακριά, πρέ- πει να δητε και να σηκώσετε άδι- στακτα ένα πακέτο τσιγάρα που βρίσκειται καταγής.

Είνε δυνατόν να τ' κατορθώσετε; Ασφαλώς όχι... Κι' όμως τόσο φώς άρκει στις κουκουβάγιες, γιά ν' αρ- πάζουν και να καταβροχθίσουν έναν ποντικό!

Αυτό άπόδειξαν τ' πειράματα που έγιναν στο Πανεπιστήμιο του Μίτσιγκαν. Μέσα σ' ένα σκοτεινό δωμάτιο, όπου ύπηρε ένας ελάχι- στος φωτισμός, άδιόρατος στο άν- θρώπινο μάτι, άπόλυτος έναν πον- τικό κι ύστερα άφισαν έλευθερία μιά κουκουβάγια. Άπ' τ' ίχνη λοιπόν που έμειναν πάνω στην άμμο που σκέπαζε τ' πάτωμα, εξακριβώθηκε κατόπιν ότι ή κουκουβάγια είχε ό- ρμηση κατ' ευθείαν πάνω στο πον- τίκι, χωρίς να λαθέψη καθόλου!

Πραγματικά, τ' πουλιά έχουν την όζυτερη όρασι άπ' όλα τ' ζωικά πλάσματα. Σε μερικά είδη μάλι- στα, τ' δυο μάτια έχουν άραος δι- πλάσιο άπ' τον έγκέφαλο.

Εξ άλλου, ή εξαιρετική όρασις των πουλιών συνδυάζεται και μ' ένα άπίστευτο συντονισμό του μυϊκού και του νευρικού συστήματος. Να γιατί υπάρχουν πουλιά, που δεν μπορούν να τ' χτυπήσουν οι κυνη- γοί, άν δεν κρυφτούν πίσω από τους θάμνους. Γιατί άλλωδς βλέπουν ά- πο μακριά την έλαφραία κίνησι του δακτύλου τους που πιέζει τη σκαν- δάλη, και στεύουν τότε να πετά- ξουν προτού δεχθούν τ' σκάγια.

Ακόμη έκπληκτικώτερο είνε, άπ' αυτή την όποψη, ένα είδος άγριο- παπιας. Ο έμπειρος φυσιοδίφης και κυνηγός Ουίλλιαμ Ντάουζον κρύφτηκε κάποτε κοντά σε μιά λί- μνη και πυροβόλησε 7 φορές ένα τέ- τοιο πουλί με μιά επαναληπτική καραμπίνα Γουίντσεστερ. Σε κάθε πυροβολισμό λοιπόν, τ' πουλί έ- βλεπε τ' σφαίρα που έβγαί- νει άπ' τ' όπλο, και προλάβαινε να την άποφύγν με μιά άστραπιαία βουτιά στο νερό!

Έχομε γράψει άλλοτε γιά την ι- κανότητα των νυχτερίδων να δια- κρίνουν μέσα στο σκοτάδι τ' διά- φορα έμποδια μ' ένα σύστημα «ή- χητικού ραντάρ» και να τ' άποφύ- γουν στο πέταγμά τους. Ένα χα-

ρακτηριστικό λοιπόν πείραμα έγινε άπ' τον φυσιοδίφη Χούδσον.

Καθώς έκανε τον περίπατό του σ' ένα εξοχικό δρομάκι, δυο νυχτερί- δες άρχισαν να πετούν γύρω του, πολύ κοντά στο κεφάλι του. Γιά να τις άπομακρύνη, ο Χούδσον σήκωσε ψηλά τ' μπαστούνι του και τ' κου- νούσε γρήγορα προς όλες τις διευ- θύνσεις. Ωστόσο, ή μιά νυχτερίδα πέρασε και πάλι έυστα πάνω άπ' τ' κεφάλι του, χωρίς να τ' χτυπή- ση τ' μπαστούνι. Ο Χούδσον τ' άπέδωσε σε άπλή σύμπτωση. Άλλά- ξε όμως γνώμη, όταν είδε και τη δεύτερη νυχτερίδα να περνά με τη μεγαλειότερη ευκολία και ασφάλεια ανάμεσα στους «μύλους» που διέ- γραφε τ' μπαστούνι του!

Δέν είνε ωστόσο μονοπώλιο των πουλιών και των νυχτερίδων οι ύ- περναίσθητες αισθήσεις. Επί πη- λυλά χρόνια, άγνοούσαν τον προορι- σμό και τη λειτουργία που εξέπλη- ρωναν κάτι μικρές γούδες, που έ- χουν στο κεφάλι τους όί βόες κι' οι κροταλίες της Αμερικής. Οι Αμε- ρικανοί έπιστήμονες Νομπλ και Σμιτ ανέλαβαν να τ' εξακριβώσουν.

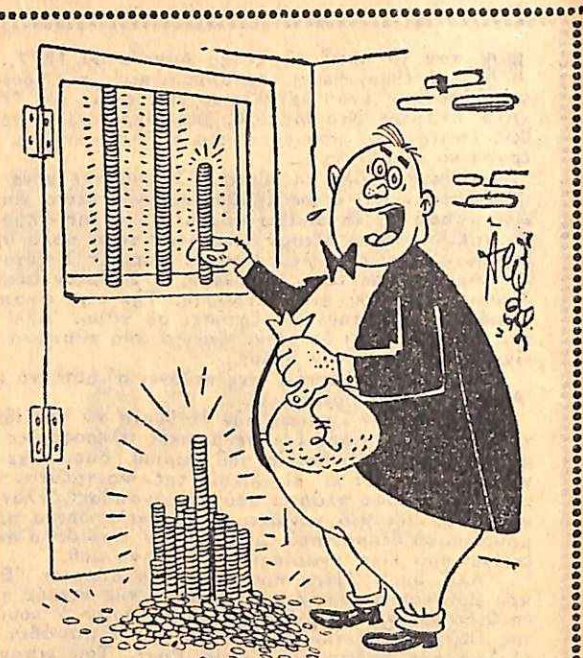
Διάφορες παρατηρήσεις τους τους ώδηγησαν στο συμπέρασμα ότι οι γούδες αυτές είνε ειδικά αισθητήρια όργανα, είδος «βιολογικών θερμομέ- τρων», που επιτρέπουν στα φείδια να έπιστημαίνον τ' θύματα τους άπ' τη λίγη θερμότητα που έκπέ- πει τ' σώμα τους. Γιά να τ' άπο- δείξουν, πήραν δυο ηλεκτρικές λάμ- πες των 25 βάτ, τη μιά άναμένη και την άλλη σβυστή, και τις σκέ- πασαν καλή μ' ένα ύφασμα, έτσι ώστε να μη διακρίνεται έξωτερικώς ή μιά άπ' την άλλη παρά μόνο άπ' τη διαφορά της θερμοκρασίας. Έ- βαλαν λοιπόν αυτές τις λάμπες μπροστά στα φείδια με τ' όποια πειραματίζονταν. Και παρατήρησαν ότι τ' έρπετα προσπαθούσαν να δαγκάσουν μόνο την άναμένη λάμ- πα, γιατί ένοιωθαν τη θερμότητά της και τη νόμιζαν γιά ζωντανή λεία. Ήσαν δέ ικανά να κάμουν αυτή τη διακρίσι από άρκετη άπό- στασι, στην όποια δεν σημείωναν καμμία διαφορά θερμοκρασίας ούτε τ' πιο ευαίσθητα θερμομέτρα!

Τέτοια υπερευαίσθησις σ' ελάχι- στες διαφορές θερμοκρασίας, συναν- τάται και στα ψάρια. Ένας Άγ- γλος έπιστήμων, ο δόκτωρ Χέρμπερτ Μπούλ, έβαλε ψάρια διαφόρων εί- δών μέσα σε μιά δεξαμενή και τους έδινε τροφή μόνον άφου αύβαινε έ- λαφρά τη θερμοκρασία του νερού. Πολύ γρήγορα λοιπόν, τ' ψάρια συ- νήθισαν, μόλις άνέβαινε λίγο ή θερ- μοκρασία, να τρέχουν προς τ' μέ- ρος όπου εύρισκαν πάντα την τρο-φή τους — έστω κι' άν δεν ύπήρχε τώρα ή τροφή αυτή.

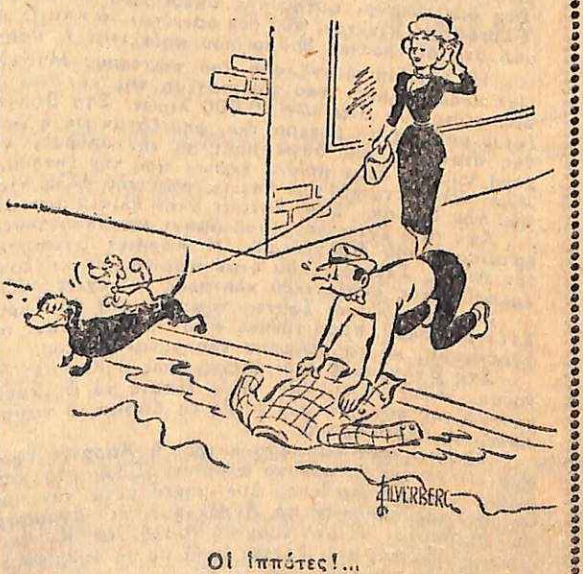
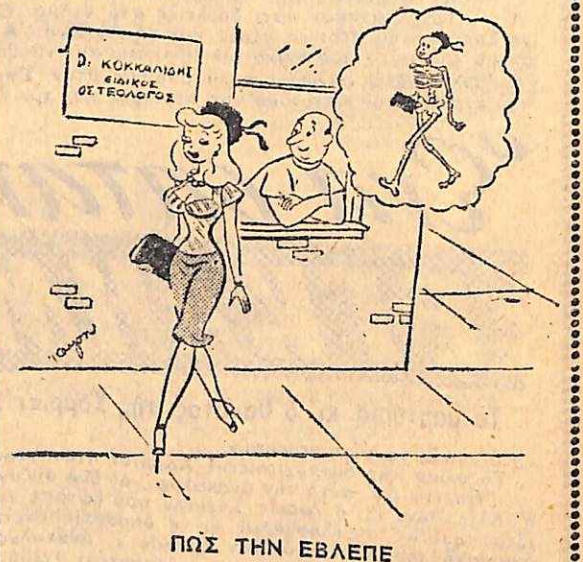
Με τ' πειράματά του αυτά ο δό- κτωρ Μπούλ εξακρίβωσε ότι μερικά ψάρια είνε ικανά να διακρίνουν μιάν αύξησι θερμοκρασίας κατά 3 εκατο- στά του βαθμού!

Εξ άλλου, στα πλευρά πολλών ψαριών ύπάρχει μιά σειρά από κύτ- ταρα ευαίσθητα στην πίεσι του νε- ρού. Μ' αυτά τ' κύτταρα, τ' ψάρια αντίλαμβάνονται και τις παραμι- κρότερες ακόμη μεταβολές της πιέ- σεως, κι' έτσι έπιστημαίνον τ' έμ- πόδια που βόισκονται στο δρόμο τους και τ' άποφύγουν.

Τ' έντομα έχουν συγκεντρωμέ- νη την εξαιρετική ευαίσθησιά τους στις κεραιές τους. Μ' αυτές τ' θη- λυκό έκπέμπει τις έρωτικές προσ- κλήσεις του, όταν φτάση ο καιρός του ζευγαρώματος. Σκορπίζει δη- λαδή γύρω κάποια μυρωδιά άσυλ- ληπτή γιά την ανθρώπινη μύτη, (που έχει ωστόσο τέτοια ευαίσθησις, ώ- στε να αισθάνεται την όσμη δυο δισεκατομμυριοστών του γραμ- μαρίου «μόσχου»). Τ' άρσενικά την αντίλαμβάνονται, από 700 - 800 μέτρα μακριά, και πετούν άμέσως προς τ' «θύμη».

ΤΗΣ φυλακής τ' σίδερα είνε γιά τους λεβέντες!... (Του 'Αρχέλαου)

Οι ιππότες!...

Σκλάβος της αγάπης

Ο Πέτρος κύτταξε με συγκίνησι την άπελπισμένη Μαίρη, που κλαιγε άπαρηγόρητα, σωριασμένη σε μιά πολυθρόνα.

— Ελα, μικρή μου, ήσυχασε!... της ψιθύριζε κάθε τόσο.

— Δέν θέλω να τ' ξαναϊδώ πο- τέ πιά! φώναξε ή κοπέλλα.

— Ποιος ξέρει!... μουρμούρισε ο Πέτρος.

Δέν μπορούσε να πνίξη μιά μυ- στική έλπίδα που ό,τι θα έκπληρω- νονταν έπιτέλους τ' όνειρά του...

— Είνε τρομερό! πρόσθεσε ή Μαίρη. Έγώ που δέν ζούσα παρά γι' αυτόν...

Βλέποντας όμως τη θλιμμένη έκ- φρασι του Πέτρου, είπε βιαστικά: — Ω, συγγνώμη, καμμένο μου φίλε!

Ήξερε τ' αισθήματά του, την ά- φοσίωσί του... Ωστόσο, ο Γιώργος ήταν τ' πάν γι' αυτήν! Τον αγα- πούσε!...

Μετανοώντας γιατί είχε κάμει τον Πέτρο να πονέει, τού είπε, πιό- νοντας του τ' χέρι: — Βλέπετε πώς ήρθα σε σας; Που άλλοι μπορούσαν να πάω;...

— Καθιστέ εδώ, κοντά στο τζά- κι, τ' δέικοφε ο νέος. Βγάλτε τ' παλτό σας...

— Μά πρέπει να ξαναφύγω άμέ- σως.

— Να ξαναφύγετε; Ποτέ! Δέν θα σας άφίσω να γυρίστε μόνη σας στο μεγάλο άδειανό σας σπίτι!... Ή φτωχή καρδιά σας θα κρύωνε πολύ, εκεί μέσα. Όχι, θα μέινετε εδώ...

Θα σας δώσω τ' δωμάτιό μου, κι' εγώ θα κοιμηθώ στο ντιβανι του σαλονιού. Μη μου πείτε όχι!

Τ' μεγάλα μάτια της Μαίρης θά- λωσαν πάλι άπ' τ' δάκρυα.

— Φοβάμαι, αλήθεια, να μέινω μόνη μου!... ψιθύρισε.

— Πάρτε ένα τσιγάρο. Ξέρω πώς σας άρέσει αυτός ο τούρκικος άρω- ματικός καπνός...

«Όχι, μην ξαναρχίζετε τ' κλά- ματά! Θέλετε να σωπάσω;... Ξέρε- τε τι θα κάνουμε τώρα; Θα φάμε εδώ, οι δυο μας, κοντά στο τζάκι σαν ρωμαντικοί έρωτευμένοι... Θα πάω να ψανίσω ό,τι χρειάζεται. Θα φέρω σαμπάνια, άπ' αυτή που σας άρέσει...»

— Κι' αύριο; πρόφερε θλιμμένα ή Μαίρη.

— Αύριο θα ξαναρχίσουμε τ' ή- δια, ή θα βρούμε τίποτ' άλλο... Μπορούμε, άν θέλετε, να φύγουμε γιά μακρινό ταξίδι!...

— Όχι, Πέτρο, δέν θέλω να θυ- σιάζεστε έτσι γιά μένα. Δέν τ' ά- ξίζω.

— Μά δέν θάνε θυσιά μου, έφό- στον θα βρίσκαμαι κοντά σας! Θα- ταν ύπέρωχο!...

— Θα ξαναμιλήσουμε αύριο γι' αυτό, ψιθύρισε ή Μαίρη συγκινημέ- νη. Σας τ' ύπόσχομαι.

— Τώρα θα φροντίσω εγώ γιά ό- λα. Έσείς μην κινήθετε καθόλου.

Ή Μαίρη άψησε άσυναίσθητα τ' ά- λόγια του να τ' άποκοιμίζον τον γόνο. Έπηρεασμένη άπ' τ' ήσυχο περιβάλλον, ένοιωθε να την κυριεύη μιά γλυκεία νάρκη, σαν να βρισκό- ταν σ' άνάρρωσι, έπειτα από μιά μεγάλη άρρώστεια. Ή ζωή της φαι- νόταν τώρα παράδειση. Θα μάθαινε ν' άντικρύζη τ' μέλλον χωρίς να σκέπτεται τ' Γιώργο!...

Ο Πέτρος ήταν τρισευτυχισμένος. Πόσες φορές είχε όνειρευτή αυτή τη σκηνη!... Κι' άν τον άφινε μιά μέ- ρα ή Μαίρη, οι λίγες ώρες που θαχε περάσει κοντά της θαμηναν πάντα γι' αυτόν ή ώραιότερη, ή πιο άνέλ- πιστη εύτυχία...

— Πάω να ψανίσω, της είπε σε λίγο. Θέλετε να διαβάσετε τίποτε στο μεταξύ; Να σας διαλέξω ένα βιβλίο; Όχι; Μά δέν θέλω να μέι- νετε μόνη, δίχως να κάνετε τίποτε. Φοβάμαι τ' όνειρά σας... Σκεφθήτε μένα, τ' χαρά που νοιώθω με τ' νάμαι κοντά σας...

» Κοιμήθηκε λίγο... Κάνει τόσο καλό ό ύπνος!... Όταν θα γυρίσω σε λίγο και θα σας βρώ εδώ, στην πολυθρόνα, κοντά στο τζάκι, θα μου φανή γιά μιά στιγμή πώς με περι- μένετε, πώς είνε καθημερινή αυτή ή συνάντησί μας... Άν κοιμάστε, θα πλησιάσω σιγά-σιγά και θ' ά- κουμπήσω τ' χέλι μου στο μέτω- πό σας... όχι γιά να σας κλέψω ένα φιλί, άλλα έτσι, σαν κάτι γλυκό, χωρίς ιδιαίτερη σημασία...

Πόσες φορές είχε όνειρευτή αυτή τη σκηνη!... Κι' άν τον άφινε μιά μέ- ρα ή Μαίρη, οι λίγες ώρες που θαχε περάσει κοντά της θαμηναν πάντα γι' αυτόν ή ώραιότερη, ή πιο άνέλ- πιστη εύτυχία...

— Πάω να ψανίσω, της είπε σε λίγο. Θέλετε να διαβάσετε τίποτε στο μεταξύ; Να σας διαλέξω ένα βιβλίο; Όχι; Μά δέν θέλω να μέι- νετε μόνη, δίχως να κάνετε τίποτε. Φοβάμαι τ' όνειρά σας... Σκεφθήτε μένα, τ' χαρά που νοιώθω με τ' νάμαι κοντά σας...

» Κοιμήθηκε λίγο... Κάνει τόσο καλό ό ύπνος!... Όταν θα γυρίσω σε λίγο και θα σας βρώ εδώ, στην πολυθρόνα, κοντά στο τζάκι, θα μου φανή γιά μιά στιγμή πώς με περι- μένετε, πώς είνε καθημερινή αυτή ή συνάντησί μας... Άν κοιμάστε, θα πλησιάσω σιγά-σιγά και θ' ά- κουμπήσω τ' χέλι μου στο μέτω- πό σας... όχι γιά να σας κλέψω ένα φιλί, άλλα έτσι, σαν κάτι γλυκό, χωρίς ιδιαίτερη σημασία...

Πόσες φορές είχε όνειρευτή αυτή τη σκηνη!... Κι' άν τον άφινε μιά μέ- ρα ή Μαίρη, οι λίγες ώρες που θαχε περάσει κοντά της θαμηναν πάντα γι' αυτόν ή ώραιότερη, ή πιο άνέλ- πιστη εύτυχία...

— Πάω να ψανίσω, της είπε σε λίγο. Θέλετε να διαβάσετε τίποτε στο μεταξύ; Να σας διαλέξω ένα βιβλίο; Όχι; Μά δέν θέλω να μέι- νετε μόνη, δίχως να κάνετε τίποτε. Φοβάμαι τ' όνειρά σας... Σκεφθήτε μένα, τ' χαρά που νοιώθω με τ' νάμαι κοντά σας...

» Κοιμήθηκε λίγο... Κάνει τόσο καλό ό ύπνος!... Όταν θα γυρίσω σε λίγο και θα σας βρώ εδώ, στην πολυθρόνα, κοντά στο τζάκι, θα μου φανή γιά μιά στιγμή πώς με περι- μένετε, πώς είνε καθημερινή αυτή ή συνάντησί μας... Άν κοιμάστε, θα πλησιάσω σιγά-σιγά και θ' ά- κουμπήσω τ' χέλι μου στο μέτω- πό σας... όχι γιά να σας κλέψω ένα φιλί, άλλα έτσι, σαν κάτι γλυκό, χωρίς ιδιαίτερη σημασία...

Πόσες φορές είχε όνειρευτή αυτή τη σκηνη!... Κι' άν τον άφινε μιά μέ- ρα ή Μαίρη, οι λίγες ώρες που θαχε περάσει κοντά της θαμηναν πάντα γι' αυτόν ή ώραιότερη, ή πιο άνέλ- πιστη εύτυχία...

— Πάω να ψανίσω, της είπε σε λίγο. Θέλετε να διαβάσετε τίποτε στο μεταξύ; Να σας διαλέξω ένα βιβλίο; Όχι; Μά δέν θέλω να μέι- νετε μόνη, δίχως να κάνετε τίποτε. Φοβάμαι τ' όνειρά σας... Σκεφθήτε μένα, τ' χαρά που νοιώθω με τ' νάμαι κοντά σας...

» Κοιμήθηκε λίγο... Κάνει τόσο καλό ό ύπνος!... Όταν θα γυρίσω σε λίγο και θα σας βρώ εδώ, στην πολυθρόνα, κοντά στο τζάκι, θα μου φανή γιά μιά στιγμή πώς με περι- μένετε, πώς είνε καθημερινή αυτή ή συνάντησί μας... Άν κοιμάστε, θα πλησιάσω σιγά-σιγά και θ' ά- κουμπήσω τ' χέλι μου στο μέτω- πό σας... όχι γιά να σας κλέψω ένα φιλί, άλλα έτσι, σαν κάτι γλυκό, χωρίς ιδιαίτερη σημασία...

Πόσες φορές είχε όνειρευτή αυτή τη σκηνη!... Κι' άν τον άφινε μιά μέ- ρα ή Μαίρη, οι λίγες ώρες που θαχε περάσει κοντά της θαμηναν πάντα γι' αυτόν ή ώραιότερη, ή πιο άνέλ- πιστη εύτυχία...

— Πάω να ψανίσω, της είπε σε λίγο. Θέλετε να διαβάσετε τίποτε στο μεταξύ; Να σας διαλέξω ένα βιβλίο; Όχι; Μά δέν θέλω να μέι- νετε μόνη, δίχως να κάνετε τίποτε. Φοβάμαι τ' όνειρά σας... Σκεφθήτε μένα, τ' χαρά που νοιώθω με τ' νάμαι κοντά σας...

» Κοιμήθηκε λίγο... Κάνει τόσο καλό ό ύπνος!... Όταν θα γυρίσω σε λίγο και θα σας βρώ εδώ, στην πολυθρόνα, κοντά στο τζάκι, θα μου φανή γιά μιά στιγμή πώς με περι- μένετε, πώς είνε καθημερινή αυτή ή συνάντησί μας... Άν κοιμάστε, θα πλησιάσω σιγά-σιγά και θ' ά- κουμπήσω τ' χέλι μου στο μέτω- πό σας... όχι γιά να σας κλέψω ένα φιλί, άλλα έτσι, σαν κάτι γλυκό, χωρίς ιδιαίτερη σημασία...

Πόσες φορές είχε όνειρευτή αυτή τη σκηνη!... Κι' άν τον άφινε μιά μέ- ρα ή Μαίρη, οι λίγες ώρες που θαχε περάσει κοντά της θαμηναν πάντα γι' αυτόν ή ώραιότερη, ή πιο άνέλ- πιστη εύτυχία...

— Πάω να ψανίσω, της είπε σε λίγο. Θέλετε να διαβάσετε τίποτε στο μεταξύ; Να σας διαλέξω ένα βιβλίο; Όχι; Μά δέν θέλω να μέι- νετε μόνη, δίχως να κάνετε τίποτε. Φοβάμαι τ' όνειρά σας... Σκεφθήτε μένα, τ' χαρά που νοιώθω με τ' νάμαι κοντά σας...

» Κοιμήθηκε λίγο... Κάνει τόσο καλό ό ύπνος!... Όταν θα γυρίσω σε λίγο και θα σας βρώ εδώ, στην πολυθρόνα, κοντά στο τζάκι, θα μου φανή γιά μιά στιγμή πώς με περι- μένετε, πώς είνε καθημερινή αυτή ή συνάντησί μας... Άν κοιμάστε, θα πλησιάσω σιγά-σιγά και θ' ά- κουμπήσω τ' χέλι μου στο μέτω- πό σας... όχι γιά να σας κλέψω ένα φιλί, άλλα έτσι, σαν κάτι γλυκό, χωρίς ιδιαίτερη σημασία...

Πόσες φορές είχε όνειρευτή αυτή τη σκηνη!... Κι' άν τον άφινε μιά μέ- ρα ή Μαίρη, οι λίγες ώρες που θαχε περάσει κοντά της θαμηναν πάντα γι' αυτόν ή ώραιότερη, ή πιο άνέλ- πιστη εύτυχία...

— Πάω να ψανίσω, της είπε σε λίγο. Θέλετε να διαβάσετε τίποτε στο μεταξύ; Να σας διαλέξω ένα βιβλίο; Όχι; Μά δέν θέλω να μέι- νετε μόνη, δίχως να κάνετε τίποτε. Φοβάμαι τ' όνειρά σας... Σκεφθήτε μένα, τ' χαρά που νοιώθω με τ' νάμαι κοντά σας...

» Κοιμήθηκε λίγο... Κάνει τόσο καλό ό ύπνος!... Όταν θα γυρίσω σε λίγο και θα σας βρώ εδώ, στην πολυθρόνα, κοντά στο τζάκι, θα μου φανή γιά μιά στιγμή πώς με περι- μένετε, πώς είνε καθημερινή αυτή ή συνάντησί μας... Άν κοιμάστε, θα πλησιάσω σιγά-σιγά και θ' ά- κουμπήσω τ' χέλι μου στο μέτω- πό σας... όχι γιά να σας κλέψω ένα φιλί, άλλα έτσι, σαν κάτι γλυκό, χωρίς ιδιαίτερη σημασία...

Πόσες φορές είχε όνειρευτή αυτή τη σκηνη!... Κι' άν τον άφινε μιά μέ- ρα ή Μαίρη, οι λίγες ώρες που θαχε περάσει κοντά της θαμηναν πάντα γι' αυτόν ή ώραιότερη, ή πιο άνέλ- πιστη εύτυχία...

— Πάω να ψανίσω, της είπε σε λίγο. Θέλετε να διαβάσετε τίποτε στο μεταξύ; Να σας διαλέξω ένα βιβλίο; Όχι; Μά δέν θέλω να μέι- νετε μόνη, δίχως να κάνετε τίποτε. Φοβάμαι τ' όνειρά σας... Σκεφθήτε μένα, τ' χαρά που νοιώθω με τ' νάμαι κοντά σας...

Ο ρόλος των βιταμινών ΣΤΙΣ ΧΙΟΝΙΣΤΡΕΣ

Οι διαταραχές του θυρεοειδούς στις γυναίκες

Στα περισσότερα άτομα οι χιονίστρες κάνουν την εμφάνισή τους, όταν ή θερμοκρασία κατεβαίνει γύρω στο μηδέν. Άλλά αυτό δέν άποτελεί τον κανόνα. Υ- πάρχουν άνθρωποι που υποφέρουν από χιονίστρες με τ' πρώτα φθινοπωρινά ρίγη και που δέν άπαλλάσ- σονται άπ' αυτές πριν από τον Άπρίλιο ή τ' Μάιο. Βλέπει κανείς, αντίθετα, ανθρώπους που, λόγω τού επαγγέλματός των, είνε συνεχώς έκτεθειμένοι στο ψύ- χος (χειρώνακτες, υπαίθριοι πωλητάι κλπ.) και που, ωστόσο, δέν υποφέρουν από χιονίστρες ή υποφέρουν πολύ λίγο.

Τί σημαίνουν όλα αυτά; Ότι τ' κρύο δέν είνε μόνο του ή αίτια που προκαλεί τις χιονίστρες. Χρειά- ζεται να ύπάρχη επίσης και κάποια προδιάθεσις τού οργανισμού. Οι ιατρικές στατιστικές δείχνουν, σχε- τικώς, ότι εκείνοι που προσβάλλονται περισσότερο από χιονίστρες είνε οι λυμφατικοί, οι προφυματικοί κι' οι ύποστιζόμενοι.

Κατά τ' έτη του πολέμου και της κατοχής, λόγω της κακής διατροφής και των παντοειδών στερήσεων, οι πάσχοντες από χιονίστρες είχαν πολλήπλασιασθή σε μεγάλο βαθμό. Κατά τ' τελευταία χρόνια, όμως, ή πάθισις αυτή σημειώνει συνεχή ύφεσι.

Άλλά ποία είνε τ' μέσα που προλαμβάνουν και θεραπεύουν τις χιονίστρες;

Οι νεώτερες έρευνες απέδειξαν ότι την πρώτη θέσι μεταξύ αυτών κατέχουν οι βιταμίνες. Ή επίδρασις των είνε ειδικώτερα ή ακόλουθη:

Ή βιταμίνη Α, που περιέχεται μέσα στο μωρου- νέλαιο, τ' βούτυρο και τ' σπανόλας τις έμποδίζει να μολυνθούν και έπιταχύνει την έπούλωσι των πηγών.

Ή βιταμίνη Β, σε συνδυασμό με την ΡΡ, συντε- λούν στην κανονική τροφοδοτήσι με όξυγόνο των ι- στών και διατηρούν τη θερμοκρασία του σώματος στο κανονικό επίπεδο. Ένα άτομο που στερείται από την απαιτούμενη ποσότητα βιταμίνης Β μοιάζει με τ' ψυχράϊμα ζώα. Τ' στήτα, τ' ρύζι, τ' στρεί- δια οι κροκοί των αυγών, τ' γάλα, τ' βωδινο και χοιρινό κρέας είνε οι κυριώτερες πηγές που έφοδι- ζουν με βιταμίνη Β τον οργανισμό μας.

Ή βιταμίνη C δέν παίζει πρωτεύοντα ρόλο στην πρόληψι ή τη θεραπεία αυτής της παθήσεως. Είνε, όμως, πολύτιμη όταν οι χιονίστρες έχουν τη μορφή τού φυματιώδους λύκου (λούπους).

Ή βιταμίνη D, που, ως γνωστόν, συντελεί στη συγκράτησι τού άσβεστίου μέσα στον οργανισμό, παίζει σημαντικό ρόλο στην περιφερειακή κυκλοφο- ρία και γι' αυτό ή συμβολή της στην προκειμένη πε- ρίπτωσι είνε πολύ μεγάλη. Τ' φρέσκο βούτυρο, τ' γάλα, οι κροκοί των αυγών, οι υπεριώδεις ακτίνες κτλ. είνε πολύτιμες πηγές βιταμίνης D.

Ή Ε. Ε. και ή Κ δέν έχουν ιδιαίτερη επίδρασι άλλ' ενισχύουν τις προηγούμενες.

Έκτός από τ' κλασσικά μέσα — χλιαρό νερό μέσα σε εκχύλισμα από φύλλα καρυδιάς, έντριπες με καμουρούχο οινόπνευμα κτλ. — κάνουν πολύ καλό στις χιονίστρες οι πομμάδες με βιταμίνες Α και D ή με όδρο γάλακτος. Κατευνάζουν τ' φαγούρα και ζωηρεύουν την περιφερειακή κυκλοφορία.

Σε περίπτωσι εξέλεκσων θ' άκματε χλιαρά λου- τρά με λευκό ή όξυγονούχο νερό. Οι πομμάδες με βάσι τ' «κολαγκόλ», τ' βάλαμο του Περού και τ' μερκουροχρώμιο κάνουν επίσης πολύ καλό. Σε βα- ρύτερες μορφές, θα καταφύγετε στα βραχεία κύματα, τις υπεριώδεις ή τις υπεριώδεις ακτίνες, καθώς και τις ακτίνες Χ σε μικρές δόσεις.

Έσωτερική φαρμακευτική άγωγή: μωρουνέλαιο, ιωδοτανικό σιρόπι, άρσενικό, άσβεστιο, βιταμίνες ΡΡ και Β1.

Άλλά και ή δίαιτά σας πρέπει να τροποποιηθί ανάλογα. Ή τροποποίησις αυτή συνίσταται κυρίως σε μιά μεγαλύτερη προτίμησι προς τις ζωικές τρο- φές: γάλα πολύ, βούτυρο, κρέας, αυγά.

Εξακριβώθηκε τελευταία ότι ώρισμένες μορφές της παθήσεως όφειλονται σε διαταραχή της ισορροπίας της λειτουργίας του θυρεοειδούς. Αυτό συμβαίνει κυ- ρίως στις γυναίκες κατά τις εποχές της πρώτης έμ- φανίσεως των εμμηνών και της διακοπής των. Στις περιπτώσεις αυτές κάνει πολύ καλό ή ιωδοϋχος θε- ραπεία, που άποκαθιστά την κανονική λειτουργία τού θυρεοειδούς. Οι χιονίστρες εξαφανίζονται άμέσως.

Από τ' άνωτέρω προκύπτει ότι δέν ύπάρχει μιά καθολική θεραπεία γιά τις χιονίστρες. Κάθε περι- πτώσις πρέπει να εξετάζεται χωριστά, γιά να εξα- κριβώθι ποία θεραπευτική άγωγή χρειάζεται.

Δόκτωρ ΝΤΥΒΑΛ

Εξακολουθείτε τ' μέλλον των κοριτσιών σας εις τον μοναδικόν Οίκον εμπιστοσύνης „ΠΟΛΥΞΕΝΗ“

ΕΛΕΝΗΣ ΚΑΡΑΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΥ

ΑΘΗΝΑΙ (Πληρ. Ομιλίας) ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΕΩΣ

Δια θύματα πολλών από- ρους, πολυτέκνους κτλ. διδά- κτρα ηλπίστων

Επί πλέον διδάσκει τ' ΓΑΛΛΙΚΗ δια φηγορήν Δεχομεθα και ΕΙΣΠΡΕΙΚΕΣ ΕΓΓΡΑΦΑΙ ΚΑΘ' ΕΚΑΣΤΗΝ

Στό ξεροπήγαδο

ΜΙΑ ΜΟΡΦΗ
πίσω απ' τὸ τζάμι

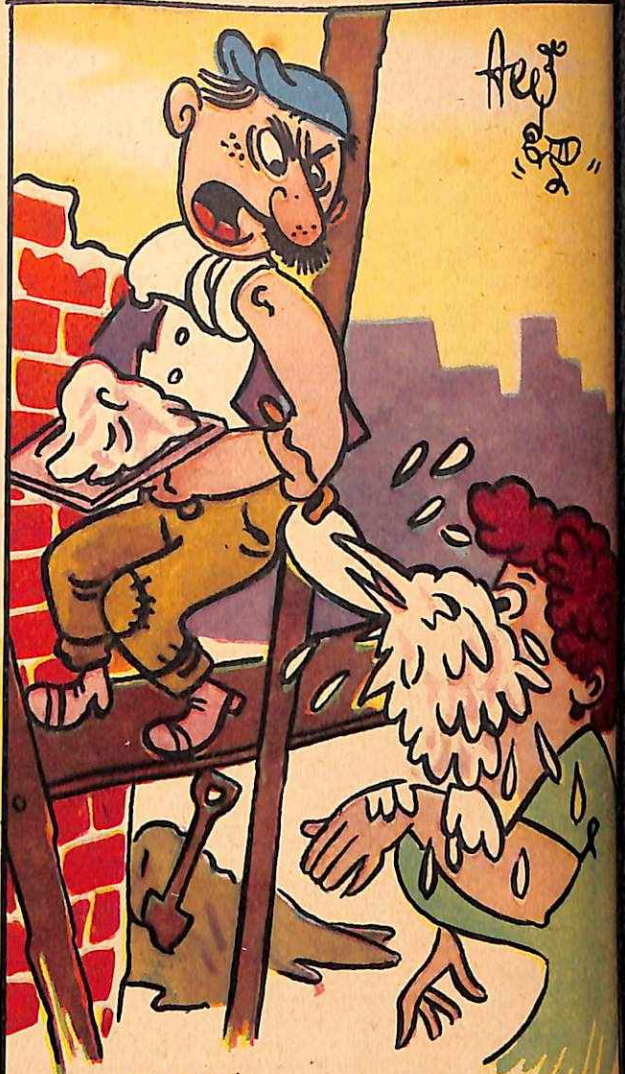
Παράξενο διήγημα

Ἡ θεραπεία τῶν ἀκρῶν

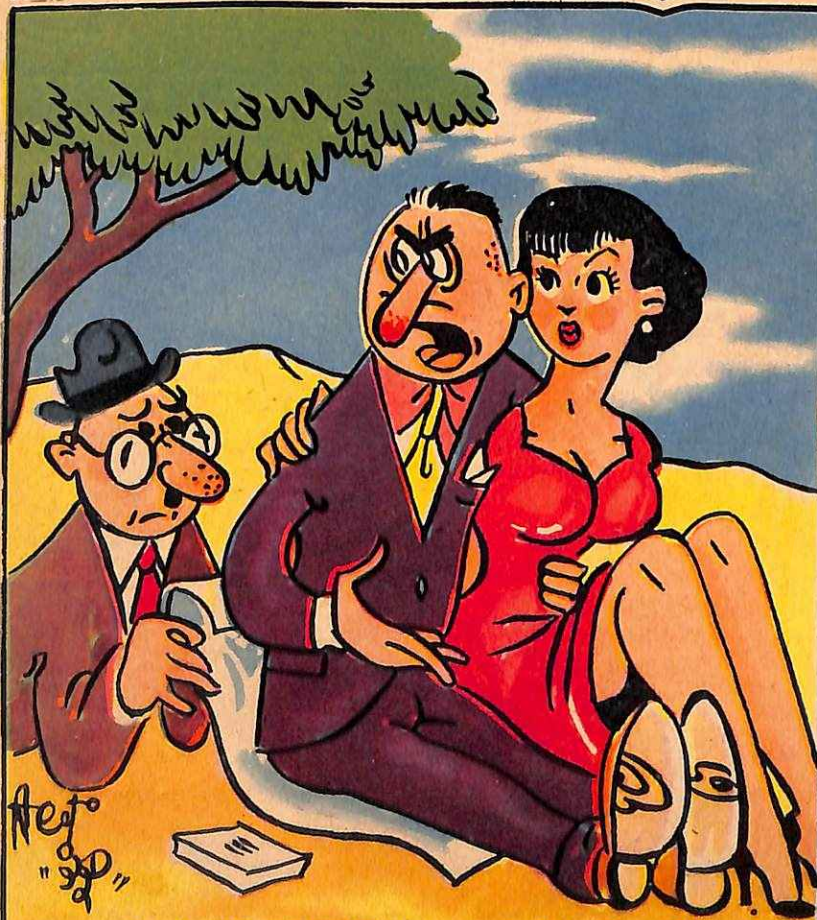
Ιατρός Δερματολόγος

— Τὴν συνέλαβαν ἐπὶ διαταράξει τῆς κοινῆς ἡσυχίας κύριε διοικητά, καὶ τῆς φόρεσα χειροπέδες γιὰ νὰ μὴν μοῦ τὸ σκάση!...

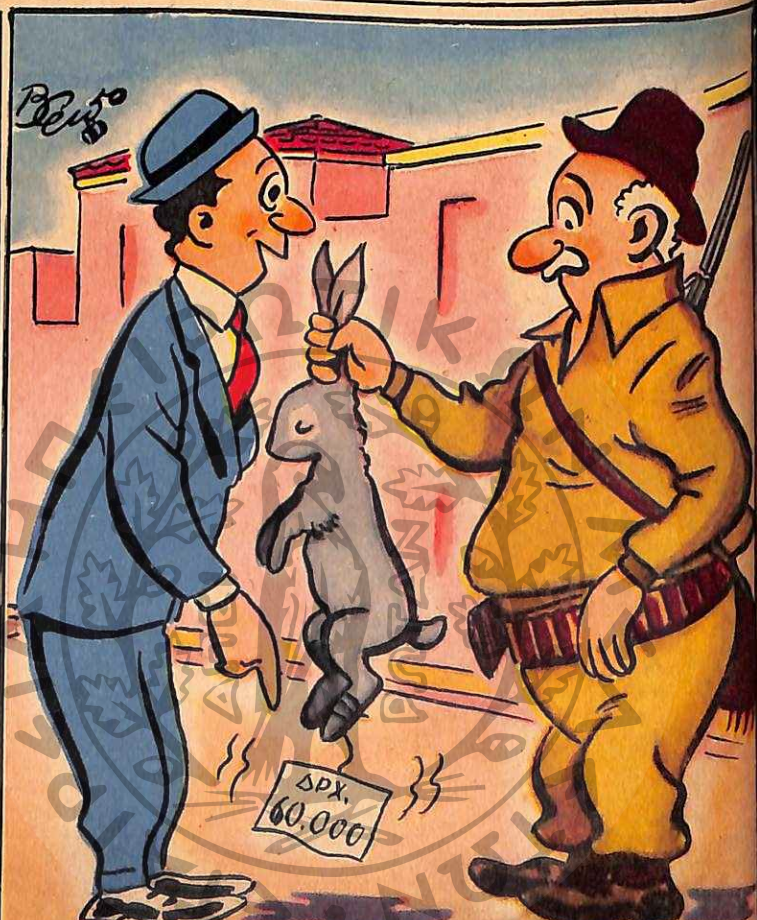

Τ' ΑΓΑΘΑ ΤΟΥ ΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΟΣ
 Ὁ χτίστης: Πάψε, Ἐλένη... Ἐπιτέλους...
 μ' ἀπασχολεῖς ἀπ' τὴν δουλειά μου!
 (Τοῦ Ἀρχέλαου)

— Ρε κύριε δὲν πᾶς νὰ βρῆς καμμιά ἄλλη ἐφημερίδα νὰ... διαβάσης;

(Τοῦ Ἀρχέλαου)

— Καὶ δὲ μοῦ λές, κύρ- Σπύρο, τῶχε αὐτὸ τὸ μπιλιτάκι στὸ πόδι ὅταν τὸ σκότωσες;

(Τοῦ Β. Χριστοδούλου)